SECRETUL TRANDAFIRULUI 2

Amintirea unui trandafir

În timp ce încearcă să dea de urmele tatălui ei,
Sabina este nevoită să se ascundă de un dușman din trecut
care o caută cu înverșunare.

MICHAEL

MICHAEL PHILLIPS

Seria Secretul trandafirului 2

Amintirea unui trandafir

Traducerea: Mihaela Tocuţ

Editura Casa Cărţii
Oradea, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Philips, Michael

Michael Phillips
Secret of the Rose 2
A Rose Remembered, 1994

Acest roman este o operă de ficţiune. Numele, personajele şi evenimentele prezentate în carte constituie rodul imaginaţiei autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizaţii sau persoane reale este pur întâmplătoare şi neintenţionată.

Soţiei mele, *judy Margaret Phillips*, tovarăşa mea de drum în aceşti ultimi douăzeci şi trei de ani, împreună cu care a fost o bucurie, un privilegiu şi o onoare să descopăr multe dintre misterele şi secretele iubirii.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să descopăr secretul trandafirului... alături de tine, draga mea Judy.

Partea I
Spre un nou început
Iunie, 1961

1
Pământul

Dacă, în goana acestei vieţi trecătoare, ceva putea fi considerat veşnic, acela trebuia să fie, fără doar şi poate, pământul.

Existau, firește, aspecte de ordin spiritual mai îndreptăţite să îşi revendice nemurirea. Ştia asta.

Totuşi, pe plan fizic, pământul şi rodul lui – cum se arată în pilda relatată de Sfântul Apostol Marcu – aveau legătură cu veşnicia mai mult ca orice alt aspect al universului creat de Dumnezeu.

Şase milenii la rând, armatele Nabucodonosorilor, Cezarilor, Napoleonilor şi Hitlerilor istoriei îl călcaseră în picioare, schimbându-i hotarele, subjugându-i naţiunile şi măcelărindu-i locuitorii. Totuşi, în pofida haosului creat de oameni, pământul şi-a păstrat mereu miraculoasa putere de a da rod, de a se regenera.

În eternul ciclu al vieţii şi al morţii, s-au succedat nenumărate generaţii; triburi, clanuri, familii şi rase s-au ridicat la putere şi apoi s-au prăbuşit; şi toţi oamenii – bărbaţi şi femei, celebri şi anonimi deopotrivă – s-au întors în ţărâna din care au venit.

Doar pământul le-a îndurat pe toate sub privirea Tatălui ceresc. În inexorabilul marş al istoriei, tatălui i-a urmat fiul, mamei, fiica, unei dinastii de cuceritori, o alta – doar pământul a rămas, supremul supravieţuitor.

În timp ce conducea, Karin Duftblatt scruta cu privirea peisajul de ţară.

Lanurile de grâne ce se întindeau de o parte şi de alta a drumului începeau să îşi lepede haina verde a tinereţii în aşteptarea auriului închis al bătrâneţii ce avea să vină mai târziu, odată cu vremea recoltei.

Era un peisaj liniştit, întrerupt pe alocuri de câte o păşune înverzită, un pâlc de copaci sau un povârniş golaş. Cu doar câţiva ani în urmă, aici avuseseră loc bombardamente, se făcuse vărsare de sânge. Cum putea fi totul atât de liniştit acum? Cum putea fi atât de rodnic un pământ semănat cu moarte?

Nu-şi mai amintea holocaustul, genocidul la care fusese martor? O, dar iubea acest pământ! Simţea chemarea lui cu toată fiinţa ei. Totuşi, exista un loc în nord, unde nu avea puterea să se întoarcă. Unele amintiri erau prea dureroase, chiar şi după atâta amar de vreme.

Câmpia aceasta poate că nu era cel mai frumos loc din lume, dar ea o va iubi mereu, mai ales datorită rodului acestui sol negru, în adâncurile căruia se ascundeau comori dumnezeieşti.

Deşi iubea pământul şi roadele lui, activitatea pe care o desfăşura acum la oraş nu avea legătură nici cu una, nici cu cealaltă. Adora ieşirile în natură, dar se îndoia că ar mai putea trăi vreodată la ţară. E drept că viaţa la oraş avea tendinţa de a-i face pe toţi mai reci şi mai cinici, dar măcar o ajutase să uite trecutul, în plus, avea o misiune importantă de îndeplinit şi nu putea să o facă decât dacă rămânea în capitală.

Îşi plimbă din nou privirea peste peisaj, inspirând adânc şi apoi expirând cu un oftat melancolic.

Pentru acest teritoriu din estul Europei se războiseră de-a lungul timpului nenumăraţi despoţi. Hunii, francii, maghiarii şi mongolii încercaseră cu toţii să îl subjuge. Cu un secol în urmă, Napoleon îşi întinsese până aici hotarele imperiului, la fel cum o făcuse în secolul acesta mustăciosul lor lider teuton. Câte denumiri nu avusese această câmpie prusacă, pomeraniană situată între Germania şi Rusia!

Ea nu *îşi* aparţinuse niciodată cu adevărat.

Acum hotarele şi noua ei denumire făceau trimitere la etnia locuitorilor săi. Dar simpla rezonanţă poloneză a noului său nume nu păcălise pe nimeni: era clar că teritoriul se afla în raport de vasalitate faţă de noua putere care se formase la est, după tradiţia despotică a imperiilor cuceritoare din toate timpurile.

Din dărâmăturile fascismului se născuse o nouă forţă, comunismul, care acum, după şaisprezece ani, pusese deja stăpânire pe două continente. Persecuţiile exercitate de noul regim erau mai puţin vizibile, dar aveau acelaşi rezultat: moartea.

Chiar dacă ei, o mână de oameni, nu puteau pune singuri capăt acestui măcel tăcut şi perfid, considerau că este de datoria lor să aducă odioasele crime la cunoştinţa întregii lumi.

Aceasta era misiunea căreia i se dedicaseră atât ea, cât şi bărbatul cu care urma să se întâlnească.

În mod normal, ar fi trimis pe altcineva să ridice pachetul, era drum lung din Berlinul de Est, unde locuia ea, până în centrul Poloniei. Totuşi, primise vorbă că pachetul acesta era de o importanţă vitală şi trebuia să treacă prin cât mai puţine mâini cu putinţă.

Aşa că hotărâse să preia şi să aducă personal la Berlin preţioasa dovadă.

2
Un pogrom ţinut sub tăcere

Era, probabil, un act de nesăbuinţă să treacă graniţa pentru a înmâna personal pachetul.

În mod normal, n-ar fi făcut în ruptul capului una ca asta.

Dar aceasta era o livrare cu totul specială. De astă dată existau fotografii. Cu ajutorul acestor fotografii – şi a informaţiilor pe care le obţinuseră recent, transmise peste hotare luna trecută – aveau şansa de a demasca şarada stalinistă.

Plicul trebuia să ajungă în Berlinul de Vest!

Deşi era o acţiune riscantă şi el, o persoană cunoscută, va duce personal plicul în Polonia şi i-l va înmâna direct. Era cel mai bine ca pachetul să treacă prin cât mai puţine mâini.

Cu ajutorul ei, plicul va ajunge în siguranţă la destinaţia finală. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

După ce se rugă – rugăciunea era mereu prima pe ordinea de zi înaintea unui demers de acest tip – bătrânul îşi îndepărtă *tallitul* (eşarfă evreiască pentru rugăciune, n.tr.) de pe umeri şi se ridică încet în picioare. Îşi lepădă metodic veşmintele tradiţionale evreieşti, ce reprezentau vocaţia şi însăşi viaţa lui, şi îşi puse straie ţărăneşti. La început, aceasta fusese partea cea mai grea. Era ca şi cum s-ar fi lepădat de însăşi cultura strămoşească pe care se străduia să o păstreze vie.

Totuşi, de-a lungul anilor, se acomodase treptat cu necesitatea acestui lucru. Ar fi fost dispus să facă orice sacrificiu dacă asta ar fi salvat chiar şi pe unul singur dintre semenii săi de nevăzutul pogrom săvârşit de acest regim odios.

Îşi îndepărtă pe rând toate veşmintele, reflectând asupra anilor ce se scurseseră de când începuse totul, în

timpul războiului.

Cine ar fi putut anticipa că lucrurile vor evolua astfel? Trecuseră mulţi ani de atunci. Nu mai era de mult tânăr. Ştiuse dintotdeauna că nu va putea rămâne aici la nesfârşit. Destinul său era spre sud. Pe lângă fotografii, existau şi alte aspecte importante.

După toate probabilităţile, cugetă el resemnat, aceasta avea să fie una dintre ultimele sale misiuni. Avea cine să ducă lucrurile mai departe în locul lui.

Doamne, *cât de fericit aş fi de-am reuşi să dăm de Iosif*! Faptul că nu descoperise nici acum unde se afla tânărul său prieten constituia, fără îndoială, unul dintre motivele pentru care zăbovise atâta timp în Rusia. Un altul era că, în calitate de lider spiritual, rămăsese aici pentru a-i îndruma pe ceilalţi – dar era convins că se vor descurca foarte bine şi fără el.

Se apropia vremea să emigreze definitiv. Aşa era cel mai cuminte şi, în plus, ştia că biata sa soţie abia aşteaptă să părăsească aceste meleaguri. *Poate că vom pleca după această ultimă livrare*, îşi zise el trăgându-şi pantalonii de fermier, *după ce mă voi fi asigurat că fotografiile au ajuns cu bine la destinaţie*.

Costumat în ţăran, se ridică în picioare şi părăsi încăperea.

Două ore mai târziu se afla deja la punctul de trecere a frontierei, la volanul unei maşini modeste. Grănicerul îi făcu semn să oprească. Coborî geamul.

— Paşaportul şi buletinul.

Îi înmână actele false.

— Scopul călătoriei?

— Am fost transferat la o cooperativă din Biafystok, minţi el chinuit de remuşcări.

— Vă rog să coborâţi din autovehicul.

Se conformă, oprindu-se în faţa bărbatului în uniformă. Grănicerul îl percheziţionă.

— Asta ce-i? întrebă soldatul, descoperind preţiosul plic

în buzunarul interior al hainei călătorului.

— Actele de transfer.

Grănicerul scoase câteva hârtii din plic, le examină fugitiv, apoi i le înapoie, adăugând pe un ton rece:

— Drum bun.

Bărbosul îndesă foile înapoi în plic, puse plicul în buzunar, urcă în maşină şi trecu în viteză în Polonia.

De cealaltă parte a graniţei, pretinsul colectivist răsuflă uşurat. Cu prima ocazie îşi va înlocui actele personale cu alte documente false pentru a elimina posibilitatea stabilirii unei legături incriminatoare între el şi persoana de contact.

Deşi trecuse numeroase hotare la viaţa lui, confruntarea cu grănicerii îl umplea de fiecare dată de groază, făcându-i inima să bată nebuneşte. Acum cu atât mai mult cu cât avea să repete aceeaşi experienţă a doua zi, când se va reîntoarce *în* Uniunea Sovietică printr-un alt punct vamal.

Ei, *lasă*, îşi zise el, *în curând am să trec graniţa aceea odioasă pentru totdeauna şi n-am să mă mai uit înapoi*. Atunci *el* va fi „pachetul” cu destinaţia Berlin. Totuşi, nu va pleca înainte de a şti că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a asigura viitorul semenilor săi.

3
Poliţia secretă

Interiorul nu era nici spaţios, nici luxos. Mobilierul spartan se potrivea perfect obiectivului urmărit de ocupantul biroului.

Pereţii goi, vopsiţi în gri, un covor murdar şi câteva scaune incomode constituiau ceea ce doar în mod sarcastic s-ar putea numi „decorul” biroului ocupat de şeful de secţie al Poliţiei secrete din Germania de Est.

Temuţii agenţi *Stasi* (prescurtare de la *Das Ministerium fur Staatssicherheit* [Ministerul pentru Securitatea Statului], care a fost serviciul secret şi poliţia politică a fostei Republici Democrate Germane, n.tr.) îşi desfăşurau activitatea nu atât la sediu, cât mai ales pe alei dosnice, la colţ de stradă, în locuinţe, birouri, fabrici, oriunde puteau aduna şi extorca informaţii împotriva celor consideraţi duşmani ai Statului.

Uşa din spatele şefului de secţie se deschise şi cineva traversă cu paşi grăbiţi încăperea. Şeful de secţie îşi întoarse privirea spre aghiotant.

— *Mein Herr*, începu bărbatul mai tânăr, un informator mi-a dat un pont cu privire la un posibil transfer de informaţii secrete între câteva dintre persoanele pe care le avem în vizor.

— Evrei?

Tânărul încuviinţă din cap.

— Multă bătaie de cap mai e şi cu ăştia! Nici acum nu s-au învăţat minte. Unde va avea loc întâlnirea?

— Undeva în Polonia.

— În Polonia?! Şi cum, mă rog, să ţin eu sub observaţie întreaga Polonie? N-au decât să se ocupe *ai tăi* de asta. De ce ai venit la mine?

— Omul meu de legătură spune că e vorba de nişte informaţii cu destinaţia Berlin – nişte informaţii importante.

— Înţeleg, mormăi superiorul său, căzând pe gânduri.

Cu doar două zile în urmă primiseră ordin de la Moscova să supravegheze şi mai abitir toate legăturile cunoscute între evreii ruşi şi germani. Existau nişte probe care s-ar putea dovedi extrem de compromiţătoare pentru mai mulţi demnitari de la Kremlin, dovezi pe care evreii din Rusia încercau să le transmită către Berlin. Ele trebuie să fie interceptate cu orice preţ, îl avertizaseră ruşii. Ordinul venea de la forurile cele mai înalte.

Pontul ăsta s-ar putea să ne ducă exact în direcţia dorită, gândi şeful de secţie. Era o ocazie bună de a intra în graţiile celor de la Moscova – asta dacă putea zădărnici personal transmiterea acelor informaţii de care se temea Kremlinul, oricare ar fi fost ele.

— Mda, în acest caz poate că s-ar cuveni să ne aducem şi noi concursul, spuse el gânditor.

Se scufundă din nou în tăcere preţ de câteva clipe, apoi adăugă:

— Încredinţează numaidecât cazul unuia dintre agenţii noştri. Pe cine avem acolo?

Tânărul îi comunică numele agentului.

— Un polonez care vasăzică... hm... strâmbă din nas şeful său. În fine, deocamdată trebuie să ne mulţumim cu ce avem. Dar nu vreau să îmi asum niciun risc. Du-te personal în Polonia, dacă e nevoie. Vreau să fiu pus la curent cu absolut fiecare mişcare. Eu am să văd ce pot să aflu de la informatorii mei din oraş.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Când te întorci, adăugă şeful de secţie, luând o foaie de hârtie de pe birou şi întinzând-o subalternului său, vreau să faci rost de nişte informaţii cu privire la câteva persoane care mi-au atras de curând atenţia.

Tânărul aruncă o privire asupra foii.

— Am nevoie de dosarele lor complete, continuă şeful de secţie. Eşti liber să recurgi la... orice mijloace pentru a le obţine. Mare parte dintre ele ar trebui să se găsească la

Arhiva Naţională. Noi nu trebuie decât să le *procurăm*, să zicem aşa.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Să sperăm că informaţiile obţinute ne vor ajuta să dăm de urma femeii despre care am vorbit.

— Urmez în continuare şi pista despre care am discutat săptămâna trecută.

— Foarte bine. Cine ştie? Poate că unul dintre aceste dosare ne va duce direct la ea. Este imperativ s-o găsim.

4
Vânzătorul de ziare

În aceste vremuri nesigure, Varşovia nu avea deloc un aer prietenos. Karin mai fusese doar de două ori aici – o dată, pentru a se întâlni cu rabinul şi, cu doi ani în urmă, pentru a însoţi personal un grup restrâns de refugiaţi evrei până în Berlinul de Vest.

O călătorie atât de departe de mediul ei obişnuit implica întotdeauna o doză de pericol. Fără să înţeleagă bine de ce, astăzi era mai agitată decât de obicei.

Avea senzaţia că este urmărită.

Se uită din nou la ceas. Era 4: 12 după-masa.

Aşteptase destul. Ceva nu era în regulă. Era sigură că acesta era locul stabilit. De ce nu venise la întâlnire?

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept şi cu senzaţia neplăcută că este observată de nişte ochi străini, se îndepărtă de clădire şi porni de-a lungul trotuarului.

Mai avea puţin şi ajungea la chioşcul de ziare.

Îl studiase o vreme, fără a surprinde însă nicio mişcare. Se opri şi ceru, cu un aer absent, un ziar.

Brusc, făcu ochii mari. Bărbatul pe care îl aşteptase atâta timp era chiar acolo, la mai puţin de un metru de ea!

Fu cât pe ce să-i scape un salut călduros.

— Sst, murmură vânzătorul în barbă, înăbuşindu-i elanul spontan. Ia ziarul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Karin execută, luând odată cu ziarul şi nepreţuita dovadă.

Străduindu-se să îşi zăgăzuiască lacrimile ce îi umpluseră ochii la revederea vechiului său prieten, îşi vârî mâna în buzunar şi îi întinse bătrânului câteva monede.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul abia şoptit, dar nu trebuie să zăboveşti.

— Doamne, ce n-aş da să avem mai mult timp! oftă ea.

— Într-o bună zi vom avea timp pentru toate. Spune-i că

o îmbrăţişez.

— Îţi promit!

— Mergi cu Dumnezeu, prietenă dragă.

Karin se îndepărtă încet de chioşc, fixându-l în continuare cu ochii inundaţi de lacrimi, apoi întoarse repede capul şi porni mai departe de-a lungul trotuarului, cu degetele încleştate pe ziar. Se dedicaseră de comun acord misiunii cu ani în urmă, dar uneori aceste constrângeri autoimpuse erau cu adevărat greu de suportat. Dar cauza era mai importantă decât sentimentele ei personale, nu trebuia să uite lucrul acesta.

Câteodată se întreba de ce alesese o astfel de cale. Prin prisma activităţii desfăşurate, lipsa de încredere se afla la baza întregii sale existenţe. Erau puţini cei în care se putea încrede. Nici măcar americanii nu mai prezentau siguranţă. Camarazii ei care aveau contacte în cadrul ambasadelor britanice şi americane din Occident erau nevoiţi să acţioneze cu mare băgare de seamă, căci până şi în aceste bastioane ale libertăţii existau indivizi care nu erau solidari cu cauza lor, considerând-o marginală în ansamblul celorlalte nedreptăţi de pe mapamond.

Ce cale grea am ales, suspină ea. *Ce s-a întâmplat cu fetiţa care am fost odată*?

Ajungând în locul în care parcase, urcă în maşină şi încercă să pornească, dar fără succes. *Iată încă un avantaj al sistemului comunist*, gândi ea. *Toate sunt vechi şi nimic nu funcţionează cum trebuie decât în jumătate din cazuri*.

Coborî, întrebându-se ce să facă. Din fericire, doi trecători – un bărbat şi o femeie – asistaseră la tentativa ei eşuată de a porni maşina şi bărbatul îi sări în ajutor. Femeia rămase pe trotuar, urmărindu-i cu un aer indiferent.

O uşoară împingere şi automobilul se puse în mişcare. Karin îi mulţumi bărbatului prin fereastra deschisă, apoi o luă din loc.

Poate că ar trebui, *totuşi*, *să am mai multă încredere în oameni*, se apostrofă ea în gând.

În timp ce gonea pe şoseaua cu două benzi, înapoi spre Berlin, chipul „vânzătorului de ziare” îi reveni, pregnant, în minte.

Pare atât de îmbătrânit, gândi ea. *Oare ce îl împovărează atât de tare*?

Nu mai putu şi îşi dădu în sfârşit frâu liber emoţiilor. În loc de şuvoiul aşteptat, pe obraz i se prelinseră doar câteva firişoare de lacrimi. Traiul în întunericul comunist nu te priva doar de libertate. Îţi seca şi lacrimile.

Adevărul fie spus, nu prea mai aveai pentru ce să plângi.

Peste câteva ore, în liniştea serii se auzi sunând un telefon. Era târziu şi toate birourile alăturate erau cufundate în tăcere.

Aşteptase apelul.

Oricum, probabil că s-ar fi aflat încă aici chiar dacă nu l-ar fi reţinut nicio chestiune importantă. Nu avea la ce să se ducă acasă. Viaţa lui personală era cvasi inexistentă.

Şeful de secţie ridică precipitat receptorul şi ascultă cu atenţie.

— Cum de a ratat livrarea?!

Tonul vocii vădea că e departe de a fi încântat.

Aghiotantul îi relată circumstanţele incidentului, aşa cum îi fuseseră ele prezentate de agentul de teren. Şeful de secţie se făcu roşu de mânie.

— Cretinul a aşteptat ca *două* persoane să îşi facă apariţia simultan! tună el. Nu i-a trecut prin cap că vânzătorul de ziare ar putea fi unul dintre ei?!

Îşi domoli cu mare efort furia şi scrâşni:

— Cum arăta femeia?

Tăcu, ascultând răspunsul subalternului.

— Şi apoi?... Poftim?! explodă el. Imbecilul ar fi trebuit să o urmărească pe ea, nu să supravegheze chioşcul!... Dacă femeia a ezitat şi a avut loc un schimb de cuvinte, înseamnă că *acela* a fost transferul! Cu atât mai mult cu cât

i s-a înmânat un ziar... Cum de i-a putut scăpa una ca asta?! Află semnalmentele exacte ale amândurora şi fă tot ce poţi ca să dai de urma oricăruia dintre ei. Deşi mă îndoiesc că ar mai fi posibil în acest punct!

Trânti receptorul, înjurându-i de mama focului pe neghiobii cu care trebuia să colaboreze din când în când.

În timp ce se fâţâia prin birou, cu gândul la scurta descriere auzită adineauri a celei care era probabil complicea vânzătorului de ziare, începu să i se contureze în minte o idee.

Nu, *este imposibil*, îşi zise el, îndepărtând-o. Pesemne că imaginaţia surescitată îi juca feste, amestecând pistele unor cazuri separate de care se ocupa concomitent.

În loc să trag concluzii pripite, *mai bine aştept până se întoarce Calanov din Varşovia şi-mi face rost de dosarele alea*. *Cine ştie ce se ascunde în ele*?

Se opri în dreptul biroului, scoase din sertarul de jos o sticlă de whisky, pe jumătate goală, şi un pahar, îşi turnă o porţie generoasă şi o dădu peste cap.

Imbeciliii bombăni el cătrănit, după care se aşeză şi îşi mai turnă o duşcă.

În seara următoare, ajungând în apartamentul ei, primul gând al lui Karin Duftblatt fu să ascundă plicul înfăşurat în ziar cu care străbătuse vestul Poloniei, până aici, în Berlinul de Est.

Această etapă a misiunii, de dinaintea transmiterii pachetului ce conţinea de fiecare dată informaţii valoroase, era cea mai periculoasă. Avea să-l dea mai departe peste două zile, după ce va relua lucrul.

Ieri în *Polonia*... azi în apartamentul ei din *Berlinul de Est*... mâine la lucru în *Berlinul de Vest* – cât timp se va mai putea împărţi între două lumi atât de diferite?

Trecea de două ori pe zi graniţa ce separa acest oraş dezbinat şi de fiecare dată simţea că se rupe ceva în ea. Oare într-o bună zi, ajunsă la capătul puterii de a tolera

nedreptatea, nu i se va rupe şi inima în două, aşa cum fusese rupt Berlinul?

Oare într-o bună zi, ajungând la vamă, nu va ţâşni din ea o voce interioară, strigând „Nu mai pot să fiu o femeie împărţită în două!”?

Doamne, *ce-i în capul meu*?

Era obosită. Astfel de gânduri nu făceau decât să o deprime.

Fuseseră două zile lungi şi epuizante. Nu avea nevoie decât de somn. Se pregăti pe îndelete de culcare, se întinse pe pat şi îşi aşeză uşor capul pe pernă. Deşi era stoarsă de puteri, nu putea să adoarmă.

Gândurile îi reveneau nu la freamătul vieţii din Berlinul de Vest, pe care trebuia să îl înfrunte din nou mâine, ci la plicul pe care avea să îl livreze peste două zile.

De ce nu se uitase în plic până acum? Constatase că în ultima vreme adesea nici nu voia să ştie ce se ascunde înăuntru. Totuşi... acum, mai mult ca niciodată, *trebuia* să ştie. Poate că aceasta era dovada care va atrage, în sfârşit, atenţia întregii lumi.

Se dădu jos din pat, scoase plicul din ascunzătoare, îl deschise şi se uită înăuntru. Câteva foi de hârtie, fişe de la spălătorie şi chitanţe care înlocuiseră documentele de identificare ale rabinului după ce acesta ajunsese cu bine în Polonia.

Trecându-şi uşor degetele peste pliurile interioare ale plicului, Karin dibui, aşa cum se aşteptase, o clapă ascunsă.

O ridică şi, după ce pipăi în interior, scoase două fotografii.

Imaginile erau cutremurătoare şi nu lăsau loc de echivoc, nici măcar la lumina difuză a veiozei de la capul patului. Stomacul i se răzvrăti şi trebui să îşi întoarcă privirea preţ de câteva clipe.

Mormane de trupuri neînsufleţite, goale.

Grămezile de haine de alături indicau dar apartenenţa etnică a victimelor. Călăii stăteau în picioare lângă munţii

de leşuri. Îl recunoscu pe unul dintre ei. În ciuda trecerii anilor, toată lumea va cunoaşte acel chip!

Şi celălalt îi părea cunoscut, dar nu era sigură unde şi când îl mai văzuse. Ce rânjet sinistru, hidos avea!

În depărtare se distingea clar un indicator: Moscova 57 km.

Ce bombă! Nu puseseră niciodată mâna pe o dovadă atât de explicită.

Reintroduse cu grijă fotografiile în buzunarul secret, ascunse din nou plicul şi se întoarse în pat. Era timpul să se culce, pentru ca mâine să poată da din nou piept cu rutina monotonă a vieţii ei *paralele*.

5
O nouă eră

Era o dimineaţă răcoroasă.

Paşii îi răsunau pe trotuar ritmic şi totodată letargic, evocând o apatie ce contrasta puternic cu fervoarea urbană din jurul ei. Metronomul lor fusese reglat la un tempo prea lent pentru a putea ţine pasul cu ritmul animat al vieţii de la oraş cu care părea să nu aibă absolut nicio legătură. Purta un pardesiu uzat şi îşi pusese pe cap o eşarfă simplă, decolorată.

Ar fi putut să folosească transportul în comun, dar nu avea de parcurs decât vreo doi kilometri dincolo de graniţă şi, în ciuda aparentei sale indolenţe, lui Karin chiar îi făcea plăcere plimbarea. Se simţea revigorată după somnul de peste noapte, iar această plimbare matinală până la locul ei de muncă din sectorul de vest constituia întotdeauna un bun prilej de meditaţie, chiar dacă gândurile care o împresurau nu erau dintre cele mai luminoase.

Viaţa, un concept impersonal, nu fusese tocmai darnică – faţă de ea şi de toţi cei care trăiau în cealaltă parte a oraşului – şi, într-adevăr, mai că-i răpise şi ultima fărâmă din acel optimism radios de care debordase pe vremuri. Încă nu se molipsise pe de-a-ntregul de fatalismul de care sufereau mulţi dintre nefericiţii ei tovarăşi, dar menţinerea speranţei într-o viaţă mai bună devenea tot mai inutilă cu fiecare zi cenuşie – mereu la fel – ce trecea. Majoritatea nu aveau pentru ce să trăiască, aşa că se rezumau pur şi simplu la *a trăi*, reluând la nesfârşit un ciclu anost şi lipsit de sens. Privirile lor mohorâte erau o dovadă clară a faptului că, spre deosebire de lumea occidentală, mai favorizată de soartă, unde spiritul uman înflorea, aici el se stingea încet – în fiecare bărbat, femeie sau copil – odată cu speranţa într-o viaţă mai bună.

Totuşi, Karin Duftblatt credea încă îndeajuns de mult în

adevărata *Viaţă* pentru a-şi îmbrăţişa soarta. Îi veni în minte un verset din Cartea lui Iov: „Omul se naşte ca să sufere, după cum scânteia se naşte ca să zboare”. În fond, ea fusese mult mai norocoasă decât alţii.

Desfăşura o activitate relativ semnificativă în cadrul Agenţiei pentru persoanele de vârsta a treia, care îi aducea satisfacţii, chiar dacă mare parte din leafa câştigată era înghiţită de munca ei clandestină. Oricum, guvernul impusese atât de multe restricţii în privinţa mărfurilor ce puteau fi cumpărate cu salarii câştigate în Vest, încât, dacă mai puneai la socoteală şi impozitele, ai fi rămas oricum fără niciun sfanţ în buzunar. În făţărnicia lor, deşi acordaseră cu „mărinimie” locuitorilor din Berlinul de Est dreptul de a munci în sectorul vestic, liderii regimului comunist aveau grijă să acapareze partea leului din salariile mai consistente, plătite de „exploatatorii” capitalişti.

Karin găsea un sens în viaţă datorită celeilalte activităţi – datorită misiunilor nocturne, de sfârşit de săptămână şi de miez de noapte – de genul celei pentru care se dusese cu două zile în urmă până în Polonia. O activitate clandestină, periculoasă şi care, deşi era de o importanţă mult mai mare decât asistenţa pensionarilor din Germania occidentală, nu îi aducea mărci nici din Republica Democrată Germană (RDG) din est şi nici din Republica Federală Germania (RFG) din vest. Karin era prea ocupată încercând să salveze vieţi pentru a avea timp să fie deprimată de a ei. Dacă n-a fost să aibă parte de ceea ce scriitorii şi cineaştii occidentali considerau „fericire”, oricum n-ar fi rezolvat nimic lamentându-se.

Pentru ea, visul luase sfârşit în urmă cu şaisprezece ani. Nu mai era loc pentru poveşti în estul Europei.

Totuşi, povestea germană continua să existe aici, de cealaltă parte a liniei ce tăia metropola în două. O dovedea totul în jur. Luminile şi aglomeraţia, freamătul de pe şosele, din fabrici şi din magazine, sumedenia de clădiri noi, procesul constant de reconstruire şi sumele generoase de

bani vărsate în viitorul urbei, ritmul aproape frenetic din cele două treimi occidentale ale acestui oraş dezbinat, tumultul necontenit, graba nebună de a-şi revendica din nou locul printre cele mai progresiste şi moderne metropole ale Europei.

Totul în jur dovedea faptul că acesta era un oraş în pas cu timpurile, un popor ce a renăscut din cenuşa unei înfrângeri amare şi care îşi va redobândi prosperitatea şi fastul de odinioară şi – de ce nu? – un loc de cinste între naţiunile lumii.

Străinii care vizitau Berlinul rămâneau stupefiaţi, întrebându-se cum de a fost posibilă o transformare atât de radicală într-un timp aşa de scurt. Din cenuşa şi dărâmăturile rămase în urma ultimului atac aerian al Forţelor Aliate asupra naziştilor în 1945, s-a înălţat ceea ce guvernul de la Bonn a numit *Wirtschaftswunder* sau „miracolul economic" postbelic, miracol pentru care şi-a asumat un merit mai mare decât şi-a atribuit chiar şi Planul Marshall pentru Europa, un aport financiar colosal ce începea deja să se şteargă din conştiinţa însetată de auto-afirmare a celor din Germania occidentală. Subtila artă a persuasiunii continua să fie exercitată asupra noii generaţii. (În timp ce tabăra *cealaltă* folosea „propaganda", guvernul de la Bonn prefera să „reinterpreteze" pur şi simplu evenimentele şi dezvoltarea economică din ultimii douăzeci şi cinci de ani în avantajul său. Istoria revizionistă se scria repede, chipurile pentru a grăbi vindecarea moralului rănit al naţiunii).

Totuşi, pentru un cetăţean german născut după Marele Război (şi, chipurile, „cel din urmă"), care a copilărit în perioada liniştită ce a precedat următorul război, a atins maturitatea în timpul regimului nazist şi trăia acum de ani de zile sub barbarul regim bolşevic ce stăpânea estul, situaţia actuală nu se reducea doar la triumful economic al dolarilor americani.

Dincolo de acest amalgam impresionant de străzi,

clădiri, şosele, parcuri, biblioteci şi agenţii noi, Karin Duftblatt vedea, de fapt, reafirmarea chintesenţei *germanităţii* în fiecare compatriot ce trecea pe lângă ea – *energie*... vigoare, mândrie, ba chiar şi o oarecare aroganţă faţă de restul naţiunilor, incapabile să îi ţină îngenuncheaţi mult timp.

Aerul de învingător al fiecărui trecător părea să spună că, în cele din urmă, lucrurile se pot termina cu bine, aşa cum, de fapt, se şi întâmplase. Niciun holocaust nu durează o veşnicie. *Existau* poveşti tragice de viaţă cu final fericit, iar în cazul lor, acest final fericit li se datora aproape în exclusivitate. Ca întotdeauna, triumfaseră datorită muncii asidue şi voinţei lor nezdruncinate. Acum se bucurau de finalul fericit al coşmarului care devenea tot mai uşor de dat uitării, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat.

Germania era din nou Germania! Era din nou o mândrie să te numeşti *german*, aşa cum o dovedea foarte clar mersul lor apăsat şi hotărât.

Această insulă reconstruită a metropolei era menită să oglindească, aidoma atitudinii trecătorilor, tăria de caracter, încrederea în sine, vâna, tenacitatea şi potenţa locuitorilor săi. Doar o persoană din cealaltă parte a oraşului, cum era Karin Duftblatt, în ale cărei vene curgea impetuos acelaşi sânge teuton străvechi, îşi simţea sufletul strâns când se confrunta cu această afişare ostentativă de energie – energie pe care, deşi o găsea aproape detestabilă, tânjea să şi-o revendice în egală măsură. Această dorinţă trebuia, însă, să împartă scena emoţională cu angoasa caustică indusă de faptul că autorii americani, britanici, francezi şi ruşi ai acestei poveşti s-au jucat cu vieţile lor, creând, în mod aleatoriu, bunăstare şi oportunităţi pentru unii, şi o interminabilă corvoadă pentru ceilalţi. Totuşi, cea mai chinuitoare dintre toate era senzaţia că fuseseră daţi uitării de înşişi confraţii lor germani din partea occidentală a acestei Germanii dezbinate.

Cei care făceau naveta zilnic din partea tăcută şi

mohorâtă a oraşului se împăcaseră, fiecare în felul său, cu propria soartă, dar durerea îngropată în suflet li se citea tuturor pe chipuri.

Deşi împărţeau acelaşi sânge, aceeaşi cultură, fuseseră despărţiţi de compatrioţii lor, smulşi din rădăcinile lor spirituale... rupţi de ei înşişi.

Sciziunea continua să se facă simţită la un nivel subtil. Totuşi, nimănui nu îi era la îndemână să vorbească sau să se gândească la asta. Era o nouă eră, încercau ei să se convingă – era vremea să privească înainte, nu înapoi.

Cu fiecare an, această schismă a spiritului german naţional se adâncea tot mai mult, aidoma amărăciunii şi invidiei schizofrenice dintre cele două jumătăţi ale conştiinţei colective germane.

La 7: 50, Karin Duftblatt ajunse în faţa clădirii cu şase etaje în care îşi desfăşura activitatea de peste zi. Fără să se angajeze în conversaţie cu vreunul dintre cei întâlniţi la intrare, luă liftul şi urcă în tăcere până la etajul la care îşi avea biroul.

6
Amintiri de demult

Se lăsase seara. Trecuse încă o zi de muncă.

Karin Duftblatt traversă Potsdamer Platz spre punctul vamal prin care urma să se întoarcă în sectorul de est.

În oraşul pe care îl lăsa în urmă, atmosfera era încă electrizantă. Activitatea avea să continue până seara târziu şi, în unele locuri, toată noaptea.

Era o metamorfoză pe care trebuia să o trăiască de două ori pe zi, de mai bine de doisprezece ani încoace. Se trezea în fiecare dimineaţă în trecut, îşi petrecea ziua înconjurată de ritmul alert al vestului, iar seara era nevoită să se întoarcă din nou la existenţa monotonă, apatică şi lipsită de speranţe din est.

Deşi purtau acelaşi nume. Berlinul de Vest şi cel de Est, în care tocmai intrase, nici că se puteau deosebi mai tare. Când puneai piciorul în cel de-al doilea aveai impresia că te afli pe un alt continent sau într-un alt secol. Berlinul de Est era, într-adevăr, un oraş al altor timpuri. Între un capăt al traseului său zilnic şi celălalt se căsca o prăpastie, nu doar de ani, ci parcă şi de eoni, separând noul de vechi şi viii de morţi.

O luă spre est pe Leipzigerstrasse. În jurul ei nicio voce, niciun sunet care să aducă a viaţă, doar câţiva pietoni tăcuţi. Liniştea era perturbată doar de zgomotul îndepărtat al automobilelor ce răzbea de undeva din spate. Pe ici, pe colo, câte un magazin închis, în al cărui galantar nu era expus nimic interesant. Nu se vedea niciun taximetru, niciun autobuz, niciun parc, în jurul clădirilor abia dacă zăreai niscaiva iarbă, flori sau arbori.

Totul era împietrit, lipsit de viaţă.

Cei care se întorceau, la fel ca ea, de la serviciu, o făceau disciplinaţi şi tăcuţi, de parcă le-ar fi fost teamă că, dacă vorbesc sau râd prea tare, ar putea fi arestaţi pentru

perturbarea liniştii publice – temere deloc neîntemeiată, de altfel.

Într-adevăr, aici drepturile profesionale şi personale ale unui individ erau stabilite în baza unor legi cu totul diferite de cele din vest. Se impunea, deci, să fii prudent tot timpul. Deşi Gestapoul nu mai exista de mult, locul îi fusese luat de *Stasi*, iar cetăţeanului de rând nu îi era uşor să facă deosebirea între cele două organizaţii. Pe lângă poliţia secretă mai exista şi *Volkspolizei*, aşa-zisa Poliţie a poporului, care însă, la fel ca *Stasi*, numai de partea poporului nu era.

Deosebirea dintre Berlinul occidental, unde lucra Karin în timpul zilei, şi Berlinul răsăritean, unde îşi avea domiciliul şi îşi petrecea restul timpului, era una frapantă, de natură atât vizuală, cât şi auditivă. În est nu fusese pus în practică niciun plan Stalin sau Hruşciov de reconstrucţie, doar planul Moscovei de dominare, control şi exercitare a propriei puteri prin teroare şi represalii.

Sectorul estic al Berlinului arăta la fel ca în 1945, când tancurile şi trupele ruseşti pătrunseseră pe teritoriul lui dinspre Polonia pentru a se alătura americanilor şi britanicilor. Pe alocuri se zăreau şi acum zăcând, neatinse, mormane de dărâmături. Străzile fuseseră curăţate, dar zeci de clădiri mutilate se conturau încă, santinele tăcute pe cerul înserării, amintind de un război, care deşi se încheiase de mult, nu avea să fie uitat niciodată. În jur nu se vedea vreo scândură sau vreo cărămidă nouă, o porţiune de drum proaspăt asfaltată sau măcar un gard vopsit într-o culoare veselă. Străzile erau pline de gropi şi trotuarele, crăpate şi năpădite de buruieni. Clădirile neafectate de bombardamente fuseseră puse în funcţiune aşa cum erau. Restul oraşului arăta în continuare ca un decor mut de război după ce cadavrele au fost îndepărtate şi ambele tabere s-au întors acasă.

Tăcerea mohorâtă, relicvele bombardate ale unor vremuri de mult apuse, dar vizual la fel de proaspete ca

atunci când oraşul fusese învăluit de flăcări, fum, vuiet de bombardiere şi răsunet de explozii, toate o transportară în trecut, aşa cum o făceau de obicei, la ultimele zile ale războiului.

Trebuie să fi fost înfiorător pentru cei aflaţi în oraş, gândi ea. Nu că la ţară ar fi fost plăcut! auzise ce se întâmplase în zona lor. Ce bine că a plecat înainte de a se lăsa întunericul final!

Cândva se considerase incapabilă să urască. Datorită optimismului ei înnăscut, fusese întotdeauna în stare să vadă partea bună în fiecare situaţie, în fiecare persoană.

Totuşi, în acel an de exil, în lipsa celui de care depinsese până atunci cu toată fiinţa ei, credinţa îi fusese zdruncinată din temelii. Echilibrul convingerilor morale pe care se bazase mereu fusese dat peste cap. Credinţa, chiar dacă nu o părăsise complet, era acum schilodită.

Se schimbase. În urmă cu şaisprezece ani o năpădise un realism rece, de care, deşi îl detesta, nu se putea dezbăra nici acum. Idealurile şi optimismul ei din tinereţe nu mai erau decât nişte amintiri îndepărtate. Descoperise că şi ea era capabilă să urască.

Nu putea să o nege – îi *ura*. Îi ura pe compatrioţii ei şi cruzimea inumană la care s-au dedat cu toţii în mod voluntar.

Deşi sentimentele acelea scăzuseră în intensitate, rămăşiţele lor, încă îndeajuns de puternice pentru a o nelinişti, erau acum îndreptate împotriva noilor asupritori.

Cum putea să se considere o bună creştină dacă nu era în stare să ierte? Va mai cunoaşte, oare, fericirea şi pacea sufletească din copilărie, sau ele erau pierdute pentru totdeauna? Făcea ceea ce considera că este de datoria ei. Încerca să îi ajute pe prigoniţi şi reţeaua ajutase, într-adevăr, mii de oameni. Dar să ierte, nu ştia dacă mai este în stare.

Dintre sutele de astfel de întrebări pe care şi le pusese de mii de ori, cea mai importantă rămânea: *El* mai trăieşte

oare?

Era sigură că supravieţuise ultimului an de război. Dar supravieţuise, oare, pogromului stalinist? Acesta era genocidul secret pe care se străduiau să îl demaşte şi spera că o vor face în sfârşit cu ajutorul fotografiilor ascunse în apartamentul său. Totuşi, nici chiar ei nu ştiau decât foarte puţine. De la instaurarea dominaţiei ruse, totul era învăluit în secret şi întuneric.

Aceasta era întrebarea care o măcina de şaisprezece ani de zile. Salvase nenumăraţi oameni prin intermediul reţelei, dar nu şi pe cel pe care îl căuta cu disperare. Trebuia să afle ce s-a întâmplat cu el. Altfel nu va avea niciodată linişte. Totuşi, nu putea să pună în pericol nici reţeaua, nici pe el.

Cui ar putea să îi ceară ajutorul?

Era singură. Sistemul devenise atât de poluat cu informatori şi spioni KGB şi *Stasi*, încât nu mai ştiai în cine să te încrezi. Ca pe vremea războiului, zâmbetele cele mai binevoitoare puteau ascunde intenţiile cele mai sinistre.

Descoperirea adevăratei sale identităţi ar putea duce la destrămarea întregii reţele de la acest capăt al ancorei de salvare. Cică Hruşciov ar duce o politică mai moderată, dar ea tot nu avea încredere. Cu atât mai puţin acum, după ce văzuse fotografiile. Se vorbea despre noul guvern rus, mult mai tolerant decât cel anterior, dar pe ea nu o ducea de nas propaganda. Sub întunecatul regim de la Kremlin, persecuţiile începute de Stalin împotriva copiilor lui Dumnezeu nu aveau să ia sfârşit niciodată cu adevărat.

Într-un târziu ajunse acasă fără să fi tras vreo concluzie, aşa cum se întâmpla, de altfel, în fiecare seară. Descuie uşa micului său apartament şi intră.

7
Un chip din trecut

În dimineaţa următoare, după ce parcurse cu un aer absent ruta obişnuită, ajunse în cele din urmă pe Kurfürstenstrasse.

Îi venea greu să îşi înfrâneze sentimentul neplăcut – de care nu era deloc mândră – pe care îl încerca la vederea celor cărora soarta le surâsese şi care, printr-o pură întâmplare de ordin geografic, aveau norocul să se numească berlinezi *occidentali*. Metamorfoza era însoţită zi de zi de o luptă acerbă cu invidia, mereu gata să îşi iţească urâtul cap în sufletul ei.

Deşi vorbeau aceeaşi limbă şi prin vene le curgea acelaşi sânge arian, oamenii aceştia i se păreau nişte străini. Deveniseră deja două popoare distincte şi separate ce ocupau teritoriul străvechiului imperiu celtic, fărâmiţat cândva, reunit la un moment dat de Bismarck şi acum divizat din nou. Sciziunea dintre ei era eterna ruptură dintre epoci – dintre Est şi Vest, trecut şi viitor, întuneric şi lumină.

În timp ce Karin Duftblatt mergea pe trotuarul aglomerat, absorbită de propriile gânduri, spre clădirea în care îşi petrecea orele de lucru în această existenţă ireală din Occident, ochii îi alunecau absent peste cei ce treceau pe lângă ea, privind ca prin ceaţă, fără să-i vadă. Brusc, simţi că îi sare inima din piept!

Privirea îi căzu pe chipul unui bărbat ce traversase drumul în faţa ei, contopindu-se apoi cu mulţimea grăbită de pe trotuar. Karin se trezi imediat din visare şi-şi încordă întreaga atenţie, dând cu totul uitării plicul pe care îl avea ascuns sub haină, în vederea transferului din după-masa aceasta, ce acum o preocupa la fel de puţin ca lansarea cosmonauţilor ruşi în spaţiu.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Nu... nu putea fi adevărat!

Împleticindu-se, se opinti înainte, cu ochii fixaţi asupra siluetei din faţa ei. Nu îi vedea decât umerii şi ceafa.

Involuntar, iuţi pasul, croindu-şi anevoie drum prin mulţimea matinală de pietoni. De l-ar prinde din urmă!... De i-ar vedea încă o dată faţa! Inima îi bătea năvalnic, mai-mai să-i sară din piept.

Întrebându-se dacă va găsi, oare, cuvintele potrivite, îşi simţea deja gura uscată.

Aproape că îl ajunsese din urmă... Era chiar în spatele lui...

În momentul acela, bărbatul se desprinse din mulţime şi urcă grăbit scara exterioară a unei clădiri guvernamentale.

Karin o luă la fugă în urma lui. Bărbatul ajunse în faţa intrării. Karin deschise gura să-l strige, dar de pe buze nu-i ieşi niciun sunet. Bărbatul deschise uşa şi dispăru imediat înăuntru.

Karin se opri la baza treptelor, holbându-se la uşa care se închidea. Stătea nemişcată, cu inima bătând încă nebuneşte, cu ochii larg deschişi, neştiind ce să facă. Să îl urmeze? Să nu îl urmeze?

Brusc, realiză că nu are ţinuta adecvată. Or fi fost hainele ei cele mai bune, dar asta nu schimba cu nimic faptul că erau uzate. Eşarfa şi pardesiul, la modă cândva prin anii 1940, fuseseră obţinute la mâna a doua. Nu putea intra îmbrăcată aşa. Ce-ar crede cei de acolo? Probabil că ar da-o afară crezând că e o vagabondă!

Făcu încet câţiva paşi înapoi – demoralizată, necăjită, uimită, nesigură – şi porni mai departe spre propriul loc de muncă. Îşi spunea că se înşelase, că fusese doar o impresie greşită, o iluzie creată de cugetările ei despre trecut.

Pe parcursul întregii dimineţi încercă să se autoconvingă că imaginaţia îi jucase o festă nemiloasă. Cei care supravieţuiesc unui război au adesea halucinaţii. Nu era un lucru ieşit din comun. Cu toate acestea, gândurile îi zburau constant la acel chip.

Rederulând în minte filmul întâmplării, devenea tot mai

convinsă că nu i se năzărise.

În a doua parte a după-amiezii, ajunse să nu se mai poată concentra deloc asupra lucrului. Gândurile îi stăteau în cu totul altă parte.

8
O întâlnire ratată

La 4: 45 începu să îşi strângă grăbită lucrurile de pe birou şi la 4: 55 se duse să-şi ia pardesiul. Dacă o vor acuza de lipsă de concentrare la locul de muncă, n-aveau decât să o dea afară!

La 5 fix ţâşni afară din birou şi, neavând răbdare să aştepte liftul, o luă la fugă pe scări.

Coborî patru etaje în doi timpi şi trei mişcări, traversă într-o clipită coridorul de la parter, se năpusti afară şi începu să-şi croiască impetuoasă drum prin mulţimea de pietoni de pe Kurfürstenstrasse. În aer începea deja să se simtă mirosul şi răcoarea înserării.

Cine o vedea acum putea jura că este o occidentală!

În ochi îi strălucea o văpaie ce nu se mai aprinsese de ani de zile. Se apropie, cu paşi repezi şi hotărâţi ca ai unui localnic, de clădirea Bundesamt, se opri într-un punct de unde se vedeau bine uşa şi scara exterioară şi... aşteptă.

Îşi privi ceasul. Era 5: 11.

Inima continuă să îi bată sălbatic chiar şi după ce se opri din alergat. Oare ce-ar trebui să-i spună?...

Dacă se înşelase şi va ajunge să abordeze un străin?...

Sau, mai rău, dacă el nu-şi va aminti de ea?

Poate că aştepta degeaba... Nu era exclus ca el să fi părăsit clădirea după nici cinci minute! Iar dacă mai era acolo, s-ar putea să nu iasă decât peste câteva ore.

A fost o prostie să vin aici, gândi ea. *Ce-a fost în capul meu*? *Asemenea lucruri se întâmplă numai în poveşti*... Or ea trăia în sectorul comunist, unde nu mai există poveşti... şi trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când...

Dădu să plece. Se comporta copilăreşte! Era timpul să se întoarcă acasă şi să dea uitării dimineaţa aceasta.

De astă dată mergea încet, cu paşi şovăitori. La capătul străzii se opri.

Nu putea să plece fără a afla dacă se înşelase ori ba!

Reveni repede la locul de observaţie şi îşi aţinti din nou privirea asupra clădirii. Şi ce dacă se făcea de râs? Ce avea de pierdut? Oricum, ar lua-o razna dacă ar pleca fără un răspuns...

În momentul acela uşa se deschise şi ieşiră cinci persoane – trei bărbaţi şi două femei – care coborâră treptele şi porniră în direcţia ei. Karin se trase spre marginea trotuarului, făcându-le loc să treacă.

El nu se afla printre ei.

Îşi întoarse privirea spre clădire. Uşa se deschise din nou şi îşi făcu apariţia un domn în vârstă, care o luă în direcţia opusă.

Vreme de câteva minute nu mai ieşi nimeni din clădire.

Se uită la ceas.

5: 27.

Nu avea niciun rost. Era mult prea târziu. Ce-a fost în capul ei? O femeie în toată firea nu mai are voie să creadă în poveşti. Cum de-a putut să fie atât de naivă...

5: 27!

Semnificaţia poziţiei în care se aflau acele ceasului îi explodă brusc în creier!

O luă instantaneu la fugă de-a lungul trotuarului, în direcţia din care venise în urmă cu douăzeci de minute, fără a ţine cont de coatele şi umerii de care se lovea în cursa ei nebună prin infernalul trafic pietonal de după-masă.

Cum putuse să uite de întâlnire, ştiind cât de multe depind de asta?!

Uitase cu desăvârşire de fotografiile din haină. Întâlnirea cu persoana de contact din Berlinul de Vest căreia trebuia să i le transmită fusese fixată la ora 5: 20 fix!

Planificaseră totul cu atenţie, până la cel mai mic detaliu. Acesta era aranjamentul de ani de zile, încă de când hotărâseră să se stabilească de o parte şi de cealaltă a liniei care separa cele două jumătăţi ale oraşului.

Chiar ea stabilise regulile de bază: După trei minute,

dacă persoana de contact nu şi-a făcut apariţia, părăseşte locul de întâlnire. Pentru orice eventualitate, filează locul încă şase minute dintr-un punct de observaţie sigur de pe aceeaşi stradă sau de peste drum. Dacă persoana nu apare nici după aceste şase minute, pleacă imediat – şi repede. Dacă s-a întâmplat ceva cu celălalt, este periculos să aştepţi mai mult.

Ajunse la cafenea lac de sudoare. Încetini pasul, inspiră adânc şi intră.

Aspectul ei răvăşit atrase câteva priviri. Fără a le da importanţă, îşi roti grăbită ochii prin sală. Ceasornicul de pe perete îi confirmă temerile. Era 5: 36.

Ajunsese prea târziu!

Părăsi cafeneaua şi îşi începu lungul drum spre casă, chinuită de remuşcări.

Îşi pipăi pardesiul.

Bine măcar că fotografiile erau încă acolo. Ba nu, nu era deloc bine! Ele ar fi trebuit să fie deja în drum spre cei care puteau să le dea cea mai bună utilizare!

Ei, *asta e*, îşi spuse ea necăjită. *Va trebui să încerc din nou cu cea mai apropiată ocazie*.

Nu avea de unde să ştie când se va ivi această ocazie.

9
Revedere

În noaptea aceea, chinuită de un amalgam de gânduri, nu adormi decât târziu şi chiar şi atunci somnul îi fu zbuciumat, cu vise dezlânate – fantasmele stranii ale unor chipuri greu de recunoscut... persoana ei de contact cu un pachet în mână, alergând cu braţul întins în direcţia ei, fără să ajungă vreodată la ea... doi bărbaţi stând în picioare, care o privesc şi îşi râd de zădărnicia strădaniilor ei... munţi de cadavre şi niciun mormânt în care să îşi găsească odihna partea trupească a sufletelor lor.

În dimineaţa următoare se trezi obosită, dar hotărâtă să dea uitării ziua anterioară. Va ascunde bine plicul undeva, în apartament. Va merge la serviciu pe o rută diferită, care nu trece pe lângă clădirea Bundesamt. Nu avea niciun rost să răscolească *acele* amintiri, să nutrească speranţe halucinante. În drum spre casă se va opri la un telefon public şi va încerca să ia din nou legătura cu persoana de contact şi să fixeze o nouă întâlnire.

Ziua trecu îngrozitor de greu.

Împotriva strădaniilor ei repetate, nu putea stăvili fluxul amintirilor.

E absurd, se apostrofase ea de cel puţin cincisprezece ori. *N-avea cum să fie el*!

Împotriva voinţei sale, la ora 5 era din nou pe jar.

Tentaţia era prea puternică!

După ce ieşi din clădire, paşii i se îndreptară grăbiţi de-a lungul Kurfürstenstrasse, urmând exact ruta de ieri. Telefonul pe care ar fi trebuit să îl dea colegei sale îi ieşise complet din minte.

La fel ca ieri, în apropiere de clădirea Bundesamt încetini pasul, apoi se opri şi aşteptă.

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, examina cu febrilitate chipul fiecărei persoane care ieşea din clădire.

Of, *dar nu poate fi adevărat*, îşi spunea ea. *Ce caut eu aici*?...

Totuşi, nu avea puterea să se urnească din loc. Trebuia să se convingă!

Îşi simţea sângele pulsând în vene. Oare asta s-o fi datorat oboselii din ultimele două zile, în care dormise foarte puţin şi se consumase enorm din cauza fotografiilor? Sau, poate, revederii celui pe care îl luase drept...

Uşa se deschise din nou. Bărbatul coborî treptele şi porni în direcţia ei. Simţi că i se taie respiraţia. Miji ochii pentru a vedea mai bine. Bărbatul se apropie, apoi trecu la un metru de ea.

Bineînţeles că nu este el! *Nici nu avea cum să fie*. Era clar că imaginaţia îi jucase feste.

Ce prostie! se mustră ea. *Gata*. *Mă duc acasă*.

Porni cu pas hotărât spre Bundesamt. Drumul către Berlinul de Est trecea pe lângă clădire.

Când, involuntar, aruncă o ultimă privire spre trepte, uşa se deschise din nou şi văzu ieşind un bărbat. Rămase înmărmurită. Purta acelaşi trois-pieces bleumarin pe care îl văzuse ieri dimineaţă!

Se opri şi îşi apăsă mâna pe piept, ca şi cum ar fi încercat să pompeze aer în plămânii care se contractaseră brusc.

Ce apariţie impresionantă! *Totuşi*, *poate că nu e el*... *Pare atât de schimbat*!... în părul îngrijit, de un castaniu strălucitor, se distingeau deja câteva fire cărunte pe la tâmple.

Ba... *el trebuie să fie*!

Acum îi vedea şi chipul! Da, asemănarea era cât se poate de clară... nu putea fi decât... şi dacă, totuşi... ba nu – el era!

Bărbatul coborî treptele. Venea spre ea!

Simţi că îi sare inima din piept. Dacă... nu-şi va aduce aminte de ea?... De ce nu-i scrisese un rând în toţi aceşti ani?... De ce acum?...

Of Doamne, *ce-ar trebui să-i spun*? se întrebă ea îngrozită. *Arăt îngrozitor*... *şi el este atât de chipeş şi de impozant*! *A fost o greşeală să vin aici*!

Năpădită de un şuvoi de sentimente contradictorii, se întoarse repede cu spatele, apoi se retrase spre marginea trotuarului acoperindu-şi faţa cu o mână.

Încremenită ca nevasta lui Lot, se înfioră când îi auzi paşii pe asfalt, apropiindu-se în mijlocul şuvoiului de trecători ce se întorceau de la serviciu.

Când trecu prin spatele ei, fierbinţeala care îi invadă întregul trup îi confirmă că nu se înşelase. El era. Incredibil, dar adevărat.

După ce paşii se îndepărtară, îşi lăsă mâna să cadă şi se întoarse încet, lepădând coconul în care se refugiase pentru câteva clipe.

Îl urmă fără să vrea, ca hipnotizată, neputând să îşi ia ochii de la spatele lui. Stoarsă de puteri din cauza şocului, nu avea cum să ţină pasul cu el. După două străzi, îi despărţeau deja treizeci de metri.

Ajuns în dreptul unei clădiri ataşate consulatului american, bărbatul începu să urce sprinten treptele de la intrare.

Cu un efort uriaş, Karin iuţi pasul şi încercă să îl strige, dar gâtlejul îi era uscat şi nu reuşi să scoată decât un icnet înăbuşit.

Brusc, bărbatul se opri. Ceva îl îndemnase să se oprească şi să privească înapoi.

Karin se opri şi ea din mers, dar de astă dată nu-şi mai întoarse faţa.

De ce m-oi fi oprit? se întrebă ea.

Bărbatul rămase nemişcat în mijlocul treptelor. O văzuse!

Brusc, se făcu şi el alb la faţă. O privea întrebător, stupefiat, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Karin încercă să se urnească din loc, dar tălpile îi erau parcă lipite de asfalt. Încercă să spună ceva, dar îi pierise

glasul. Ce vis urât – nu putea scoate nici măcar un piuit!

Privind-o în continuare uluit, bărbatul coborî treptele şi porni spre ea, întâi şovăitor, apoi în goană, cu faţa luminată de un zâmbet larg.

Se opri la doar câţiva centimetri de ea, radiind de bucurie, uimit, copleşit, fericit, fără cuvinte.

Karin încercă din răsputeri să-şi regăsească vocea.

Câteva cuvinte incoerente ajunseră anevoie până la trahee, dar muriră acolo. Singura care reuşi să iasă la suprafaţă fu o lacrimă.

Ochii li se întâlniră, câteva secunde ce părură să ţină o veşnicie, redescoperind cunoscutele profunzimi pe care niciunul dintre ei nu ar fi putut să le uite vreodată.

— *Sabina*! murmură el. Eşti... eşti *cu adevărat* tu?

Femeia izbucni într-un hohot de râs amestecat cu plâns, dând în sfârşit frâu liber şi lacrimilor, şi cuvintelor.

Cumva – fără ca vreunul să aibă habar cum anume – se treziră unul în braţele celuilalt, plângând. Eşarfa ponosită căzu şi el îi mângâie blând părul.

— *Matthew*, murmură ea. Mi-era... mi-era atât de teamă că n-ai să-ţi mai aduci aminte de mine...

— Să nu-mi mai aduc aminte de *tine*?”. Imposibil! N-aş fi putut să te uit *vreodată*, Sabina.

— Nici eu pe tine, şopti ea, lăsându-şi fericită capul pe pieptul lui.

Nu se mai simţise atât de ocrotită şi de împăcată de şaisprezece ani de zile.

10
Din nou împreună

Era 7: 30. Cele două ore trecuseră parcă într-o clipită.

Deşi se făcea tot mai răcoare, era o seară plăcută. Matthew McCallum şi Sabina von Dortmann, care se cunoscuseră la o petrecere în aer liber organizată chiar în acest oraş cu douăzeci şi trei de ani în urmă, stăteau de vorbă la o terasă.

Mai erau câteva ore până la asfinţit. La sfârşitul lunii iunie, chiar şi în această regiune din nord, culorile apusului de soare persistau pe cer aproape toată noaptea, disipându-se apoi treptat pentru a face loc răsăritului. Cei doi, însă, nu băgau de seamă trecerea orelor sau frigul tot mai accentuat, după cum nu acordaseră mare atenţie nici frugalei cine pe care o serviseră cu ceva timp în urmă. Discuţiile, uneori foarte însufleţite, fuseseră presărate cu tăceri lungi şi abia de reuşiseră să recupereze o fărâmă din timpul pierdut.

Acum îşi sorbeau cafeaua, absorbiţi exclusiv unul de celălalt.

— Of, Matthew, şopti Sabina într-un sfârşit, nici nu ştii ce plăcere îmi face să discut din nou cu tine. Dar mă tem că nu mai pot să stau mult.

— De ce?

— Ar trezi suspiciuni. Sunt ochi peste tot.

— Sunteţi supuşi unor regulamente chiar atât de stricte?

— Nu e vorba de un regulament propriu-zis, dar libertatea individuală devine, într-adevăr, tot mai limitată. Mă referem la vecini şi cunoştinţe. Oamenii se spionează unii pe alţii.

— Da, am auzit de asta. Ce absurditate!

— Este o lume cu totul diferită, răspunse Sabina, arătând cu capul spre est. Dar probabil că tu, în calitate de ataşat al preşedintelui Kennedy, ştii asta prea bine. Vai,

Matthew, ţi s-a împlinit visul!

— Care vis?

— Spuneai întotdeauna că vrei să calci pe urmele tatălui tău. Să devii diplomat.

— A, da! Uitasem c-am fost atât de precoce în alegerea carierei.

— Aveai veleităţi de diplomat încă de pe-atunci, râse Sabina, îţi aminteşti cum ai încercat să aplanezi scandalul iscat de Gustav, vecinul meu?

— Cum aş putea să uit aşa ceva? zise Matthew, râzând la rândul său. Şi-mi amintesc şi că strădaniile mele au eşuat lamentabil.

— Totuşi, faptul că m-ai apărat de bruta aceea a constituit un gest cavaleresc şi curajos.

— Sunt de acord cu tine într-o singură privinţă: individul era, într-adevăr, o brută.

— Şi iată că ai devenit o persoană importantă. Lucrezi pentru preşedintele american.

Matthew încuviinţă gânditor din cap.

— Alegerea lui Jack ca preşedinte nu a dăunat defel carierei mele diplomatice. Ba dimpotrivă.

— În ce constă, mai exact, munca ta?

— Iau parte la negocierile şi dezbaterile cu privire la tratatul independent de pace cu RDG propus de către Hruşciov. Nu lucrez în cadrul Departamentului de Stat, ci în colaborare cu acesta, ca persoană privată responsabilă cu aplanarea conflictelor şi dregerea situaţiilor de criză. Pe scurt, fac tot ceea ce îmi cere preşedintele sau secretarul de Stat.

— Şi ce zici: se va încheia până la urmă acest tratat?

— Între Rusia şi RDG? Sincer, sper că nu. Un asemenea tratat ar afecta serios statutul independent al Berlinului de Vest.

— În ce fel?

— Legiferând divizarea Germaniei. Ţelul lui Adenauer şi al nostru este de a reuni cele două Germanii sub forma unui

singur stat liber şi democratic. Cancelarul Adenauer, Willie Brandt, primarul Berlinului, britanicii şi bineînţeles că şi noi, americanii, suntem cu toţii de părere că tratatul propus de Hruşciov ar spulbera complet şansele unei posibile unificări.

Urmă un moment de tăcere.

— Din păcate, eu chiar trebuie să plec, spuse Sabina. Îţi mulţumesc pentru cină, Matthew.

— Îmi arăţi, te rog, permisul tău de muncă?

Neînţelegând de ce îi cere una ca asta, Sabina şovăi. Văzând-o cum se întunecă la faţă, Matthew adăugă imediat:

— Eram doar curios... Nu e nicio problemă dacă nu vrei să mi-l arăţi.

— Nu... nu, e în regulă, spuse Sabina, deschizându-şi poşeta.

Scoase buletinul şi permisul de muncă şi i le întinse. Matthew îşi trecu repede privirea peste ele.

— Karin Duftblatt? făcu el cu un aer nedumerit.

— Da. Aceasta este noua mea identitate.

— Nu înţeleg...

Sabina se înnegură din nou.

— E o poveste lungă, Matthew. Nu avem acum timp pentru asta.

— Aşa ai răspuns la jumătate din întrebările pe care ţi le-am pus în seara aceasta, ripostă el, uşor îmbufnat.

Sabina îl privi cu un surâs trist, fără a-i oferi însă nicio lămurire.

Matthew se ridică de la masă şi achită nota, apoi părăsiră împreună terasa.

— Te conduc până la vamă, spuse el. Poţi să îmi povesteşti pe drum.

— E o poveste prea lungă. Poate altă dată.

Nu putea să îi spună. Încă nu. De unde să ştie care va fi reacţia lui când va afla despre viaţa secretă a lui Karin Duftblatt? Mulţi americani, la fel ca prietenii lor, nemţii occidentali, continuau să respingă ideea că în Europa ar mai exista o problemă a evreilor. Aducerea pogromului din

Rusia în atenţia publicului larg nu ar fi făcut decât să repună în discuţie odioasele crime săvârşite de poporul german în trecut – perspectivă ce nu surâdea nici Germaniei de Vest, nici celei de Est.

— Atunci rămâne să ne revedem mâine. Sunt dornic să îţi ascult toate poveştile „lungi”.

Sabinei îi crescu inima la auzul acestor cuvinte, dar creierul îi spunea că trebuie să fie prudentă.

— Nici n-am îndrăznit să sper că vei dori să ne revedem.

— Glumeşti? Sabina, am aşteptat – cât a trecut de atunci? – nouăsprezece ani să te revăd!

— Dar... uită-te şi tu la mine, la hainele mele... Acum nu sunt decât o biată... funcţionară... Nu sunt tocmai femeia cu care...

— Sabina, te rog să încetezi, o întrerupse Matthew.

— Nimic nu mai e cum a fost odată. Acum tu eşti o persoană importantă. Ar fi penibil să fii văzut în compania mea...

— Acum, că te-am găsit, nu am de gând să mă mulţumesc cu o întâlnire de câteva ore.

— Bine, dar nu ţi-ar fi jenă să fii văzut...

— Nici pe departe, Sabina, nici pe departe, îi tăie din nou vorba Matthew, pe un ton blând, dar autoritar. Ba dimpotrivă. Propun să ne întâlnim în faţa consulatului mâine, la ora cinci.

— Eu la cinci abia ies de la lucru.

— Atunci la cinci şi câteva minute. Am să te aştept. Vom lua din nou masa în oraş, apoi vom face planuri pentru sfârşitul de săptămână.

— Planuri?...

— Fireşte! Am tot weekendul la dispoziţie.

— Matthew, nu trebuie să te simţi obligat să...

— *Sabina*, o întrerupse Matthew pentru a treia oară, de ce nu înţelegi că eu *chiar* vreau să te revăd?

Femeia dădu din cap şi îşi întoarse privirea. Parcurseră în tăcere restul distanţei până la vamă şi, la despărţire, el îi

reaminti că o va aştepta mâine în faţa consulatului american şi îi ceru, pentru orice eventualitate, adresa locului ei de muncă.

Sabina se întoarse acasă adâncită în gânduri, cu ochii plini de lacrimi pe care nu le-ar fi putut explica nimănui. Nici măcar ea nu înţelegea prea bine din ce adâncuri ale fiinţei îi izvorâseră.

Trecu mult timp până realiză că uitase complet de fotografii.

11
O scurtă întâlnire

În după-masa următoare, Matthew şi Sabina se întâlniră şi merseră din nou să ia cina în oraş. Deşi nu aveau mult timp la dispoziţie, Sabina se simţea tot mai în largul ei povestind şi discutând despre lucruri la care nu se mai gândise de ani de zile.

După ce au comandat şi au făcut planuri pentru ziua următoare, conversaţia se axase preponderent asupra trecutului.

Spre uşurarea Sabinei, Matthew nu adusese din nou vorba despre noul ei nume. Era bucuroasă să îi vorbească despre orice, cu excepţia actualei sale activităţi.

Când o întrebă despre anii de război, despre felul în care i-au afectat familia, Sabina rămase mult timp tăcută, cufundată în gânduri, retrăind clipele din urmă cu şaisprezece ani.

— Aici anii de război au fost îngrozitori, spuse ea într-un sfârşit cu o voce obosită, împovărată parcă de greutatea anilor care se scurseseră de atunci. Tu şi tatăl tău aţi avut dreptate în privinţa naziştilor. Am făcut tot ce ne-a stat în putere pentru a-i ajuta pe cei mai năpăstuiţi. Părinţii mei au oferit adăpost atât creştinilor, cât şi evreilor, dar în cele din urmă răul a triumfat. Cei care ofereau ajutor erau şi ei în pericol... aşa că, nu am avut încotro. Într-un sfârşit a trebuit să ne refugiem şi noi.

— Aţi părăsit Germania? întrebă Matthew stupefiat.

— Am fost avertizaţi...

— Când?

— În ’44. Am fost avertizaţi că tata este în pericol. Am părăsit *Lebenshaus* în toiul nopţii. Mama şi cu mine am ajuns cu bine în Elveţia, dar tata a fost arestat.

Îi povesti pe scurt evenimentele din acea noapte fatidică, despre arestarea tatălui ei şi pribegia lor până în

Elveţia.

— Bine, dar ieri mi-ai spus că mama ta nu a supravieţuit războiului.

— Războiul era deja pe sfârşite când a murit, spuse Sabina cu glasul încărcat de tristeţe. Moartea ei nu a avut nicio legătură cu războiul. A doborât-o o epidemie ce bântuia prin regiune. Pe atunci era aproape imposibil să ai parte de îngrijiri medicale, chiar şi în Elveţia. Doamne, cât de mult mi-aş fi dorit ca doctorul Abrahams să fie cu noi! Arestarea tatii şi apoi moartea mamei... au fost cam prea mult pentru mine. Totuşi, ultimele ceasuri petrecute alături de mama se numără printre cele mai nepreţuite clipe din viaţa mea.

— Cu doctorul Abrahams ce s-a întâmplat?

— Probabil că a fost arestat şi ucis într-unul dintre lagărele de concentrare. Din cauza faimei profesionale şi a renumelui, a fost imposibil să-şi ascundă originea evreiască. Era văr cu mama, ştiai?

— Nu, nu ştiam, răspunse Matthew. Nu mi-ai spus decât că mama ta era evreică.

— Te supără că nu ţi-am mărturisit atunci lucrul acesta?

— Fireşte că nu. Pe vremea aceea nu se făceau asemenea confidenţe nici măcar prietenilor.

— Mă temeam că nu vei înţelege.

— Vorbeşte-mi, te rog, despre ultimele clipe petrecute alături de mama ta. Spuneai că au fost speciale.

Pe chipul Sabinei apăru un surâs trist.

— Deşi era pe moarte – ştiam amândouă asta, fiindcă epidemia răpusese deja mai mulţi săteni – s-a pogorât asupra ei o forţă spirituală ieşită din comun. Nu spun că mama nu ar fi fost o femeie puternică, dar adevărul e că a preferat întotdeauna să se lase condusă. Tata a fost un bărbat atât de dinamic şi de puternic, încât ea a lăsat cu încredere toate deciziile pe seama lui şi nu şi-a dorit decât să îi fie o soaţă iubitoare. După arestarea lui papa, în timpul călătoriei până în Elveţia, şi-a pus toată încrederea în

rabinul Wissen şi Jakob Kropf, conducătorii grupuşorului nostru. Totuşi, pe parcursul anului petrecut în Elveţia şi îndeosebi în absenţa rabinului, membrii grupului şi chiar şi sătenii – creştini şi evrei deopotrivă – au început să vadă în ea o figură maternă, să zic aşa, un îndrumător la care căutau ajutor, susţinere, tărie sufletească. Arestarea tatii, în pofida durerii pe care i-a pricinuit-o, a ridicat-o, parcă, la un nivel spiritual mai înalt. E greu de explicat, Matthew, dar am început să îl recunosc pe papa în trăsăturile ei, în forţa ei. Când vorbea, era ca şi cum l-aş fi ascultat pe el. Cred că abia atunci am realizat pe deplin ce uniune profundă existase între ei. Deşi papa era mai vorbăreţ şi recunoscut de către toţi drept liderul spiritual de la *Lebenshaus*, mi-am dat seama că mama ne conducea în egală măsură, doar că o făcea din umbră.

Îşi întoarse, nostalgică, privirea.

— Poţi să te opreşti, dacă îţi este prea greu, spuse Matthew.

— O, dar vreau să continui! Chiar dacă este pe de o parte tristă, rămâne totuşi o amintire minunată.

Râse uşor.

— Da, ştiu, este ciudat să vorbesc despre moartea mamei ca şi cum ar fi fost o experienţă minunată! Crezi, probabil, că sunt într-o ureche.

— Asta este impresia pe care mi-ai lăsat-o încă de când ne-am cunoscut, ripostă Matthew râzând. Ei, dar lăsând gluma la o parte, adevărul e c-ai fost întotdeauna o fiinţă ieşită din comun!

Se uită la ceas.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am o şedinţă peste un sfert de oră.

Se ridicară de la masă şi părăsiră cafeneaua.

— Rămâne atunci să ne întâlnim mâine dimineaţă, aşa cum ne-am înţeles, îi aminti Matthew la despărţire.

12
Moul regim

Pe considerentul „fă-te frate cu dracul până treci puntea”, ravagiile războiului creaseră alianţe din cele mai improbabile, dar nu mai ciudate şi mai nepotrivite decât cele legate după instaurarea păcii. Nu se va simţi niciodată apropiat de aceşti indivizi. Nu că apropierea dintre oameni ar fi jucat un rol important în noul regim. În situaţia de faţă, se impunea să ştii cine are puterea şi nimic mai mult.

Şi ce dacă aceia pe care îi considera, în secret, inferiori îi erau acum colegi şi colaboratori? Pentru a avansa în cadrul sistemului, era dispus să facă temenele faţă de unii şi să-i zdrobească pe ceilalţi – în fond, avea o experienţă bogată în materie.

Ruşii, pe care fusese învăţat de mic să îi dispreţuiască, îi erau acum colegi şi superiori. Îi spuneau „tovarăş”!

Uneori asta îl irita la culme. Alteori, amuzat de ironia situaţiei, îşi râdea în barbă.

Auzi colo, *tovarăş*!

Nu existau „tovarăşi” în această ruletă rusească a loialităţii. Lipsa de încredere, autoconservarea, frica şi pretinsul devotament faţă de sistem – acestea alcătuiau combustibilul care făcea să funcţioneze – ce-i drept, în mod ineficient şi neproductiv – monstruoasa maşinărie numită „Statul comunist”.

Toată viaţa fusese nevoit să se adapteze – de ce-ar sta lucrurile altfel acum? La început fusese vorba de iubirea sufocantă a maică-sii, apoi de aşteptările prea înalte ale lui taică-său, apoi de cerinţele dure ale Gestapoului.

Şi nimic nu îl doborâse până acum.

Devenise rece şi dur, cu caracterul strâns într-o platoşă de oţel numită nepăsare, platoşă ce îl apărase aşa cum se cuvine în aceste timpuri nesigure de după război, în care nu puteai supravieţui dacă îţi păsa prea tare.

Îşi trecu din nou privirea peste hârtiile de pe birou.

Nu, *nu există niciun indiciu aici*, gândi el dezamăgit.

În momentul acela uşa se deschise şi intră un tânăr locotenent ca scos din cutie, cu o mapă maro în mână.

— V-am adus dosarele pe care le-aţi solicitat.

— Perfect, Galanov. Ai întâmpinat *dificultăţi* în obţinerea lor?

Tânărul lacheu – în vârstă de douăzeci şi ceva de ani – schiţă un zâmbet şiret, de băieţandru.

— Doar pe cele pe care le-aţi anticipat.

— Ţi-au ajuns banii?

— Da. Individul mi le-a dat fără să crâcnească. Mai ales după ce am menţionat KGB-ul.

— Te-ai uitat peste ele?

— Doar fugitiv.

— Vreo informaţie despre femeie?

— Despre care femeie, *mein Herr*? Cea care a fost văzută în Varşovia sau cea pe care o...

— Oricare dintre ele! îl întrerupse nervos superiorul său.

— *Nyet*, tovarăşe Schmundt.

Şeful de secţie înjură vârtos şi lovi cu pumnul în masă, făcând foile pe care le studiase adineauri să zboare în toate direcţiile.

Tânărul locotenent rus aşteptă stoic ca şeful său să se calmeze şi să îi comunice noile ordine.

— Polonezul a mai obţinut vreo informaţie utilă după rateul de săptămâna trecută? întrebă Schmundt ţâfnos.

— A interogat mai mulţi martori din cartier. Cineva a văzut o doamnă – credem că este vorba de aceeaşi femeie – urcând într-o maşină. Continuă să investigheze.

— Maşina avea număr de înmatriculare polonez?

— German.

— Mai exact?

— Berlin.

— Eram sigur. De pe-acum probabil că informaţiile au fost deja transmise în Vest. Oricum, spune-i să continue

ancheta.

— Încercăm să obţinem o descriere mai detaliată a maşinii. Cunoaştem deja două cifre din numărul de înmatriculare.

— Cum se face că martorii au văzut atâtea şi omul tău de legătură, nimic?

— Se pare că femeia era foarte frumoasă – genul de frumuseţe pe care nu prea ţi-e dat s-o întâlneşti pe străzile Varşoviei. Deşi era îmbrăcată modest, a făcut impresie. Bărbatul care a ajutat-o să pornească maşina ne-a fost de mare ajutor.

Şeful de secţie căzu pe gânduri câteva clipe, neştiind sigur cum să interpreteze informaţia. Totuşi, îşi păstră supoziţiile pentru sine.

— Continuaţi investigaţiile, ordonă el într-un târziu. Nu precupeţiţi niciun efort. Dacă reuşim să obţinem chiar şi un număr de înmatriculare parţial şi să aflăm marca sau modelul maşinii, nu este exclus să îi dăm de urmă.

— Am înţeles, să trăiţi, tovarăşe Schmundt! Mă voi îngriji personal ca ordinul să fie executat cum se cuvine.

— Ţine-mă la curent. Vreau să îmi raportezi direct şi exclusiv. Ai înţeles, Galanov?

— Am înţeles, să trăiţi!

— Eşti liber.

13
Cu nostalgie, despre Mutti

— Astăzi vom face o mică excursie, spuse Matthew în dimineaţa următoare în timp ce îşi conducea BMW-ul de ultimul tip, cu număr de înmatriculare diplomatic, pe străzile cenuşii ale Berlinului de Est, înapoi spre partea vestică a oraşului.

În timpul cinei din ajun, o anunţase că va veni să o ia cu maşina la 11 fără un sfert. Sabina, stânjenită la gândul că îi va vedea umilul domiciliu din sectorul de est, şovăise mult înainte de a-i da adresa şi indicaţiile necesare pentru a ajunge acolo. Acum, că lăsau în urmă această parte a oraşului, se simţea mai relaxată.

— E de-a dreptul minunat, spuse ea.

— Ce anume?

— Să *aştepţi* ceva cu nerăbdare. Nici nu mai ştiu de când n-am mai simţit un asemenea entuziasm.

— Ei bine, chiar sper să ne bucurăm de o zi memorabilă. Tocmai de aceea mi-am anulat toate întâlnirile programate pe azi.

— Vai, Matthew, cum ai putut să faci una ca asta?...

— Pur şi simplu.

— Bine, dar nu înţeleg de ce...

— Pentru că am vrut să îmi petrec întreaga zi alături de tine, fără întreruperi, fără telefoane şi fără întâlniri de serviciu. Vreau să aflu mai multe despre ceea ce ai început să-mi povesteşti aseară, despre viaţa ta, despre tatăl tău, despre ceea ce ai făcut după terminarea războiului.

— Şi eu sunt la fel de curioasă să aflu ce ai făcut tu în tot acest timp, îl şicană Sabina.

— Îţi promit că am să îţi răspund la toate întrebările, râse Matthew. Dar pentru început chiar aş vrea să aflu povestea ta.

Întreaga poveste. Părinţii tăi, deşi nu am petrecut mult

timp alături de ei, ocupă un loc important şi în viaţa mea – mai important decât ai crede.

Sabina îşi întoarse privirea, încercând să îşi adune gândurile.

Adâncită în amintiri, nici nu observă că, pe măsură ce înaintau, casele şi clădirile din suburbiile Berlinului de Vest – cartiere pe care nu le mai văzuse până acum – deveneau tot mai răsfirate.

Într-un sfârşit oftă şi reluă povestirea pe care o începuse seara trecută.

— După ce mama s-a îmbolnăvit, nu m-am dezlipit o clipă de la căpătâiul ei. Când se simţea mai bine, stăteam de vorbă. Vorbeam despre tata şi despre ceea ce credeam că ne-ar spune el. Când avea stări febrile, îi citeam din Psalmi sau din Evanghelii.

— Nu exista nicio speranţă de însănătoşire?

— În perioada aceea m-am rugat neîncetat... dar nu mai era nimic de făcut.

Matthew întoarse capul spre ea.

— Îmi pare rău. Sunt sigur că ţi-a fost îngrozitor de greu.

— De fapt, acele ultime săptămâni au fost... nepreţuite, continuă Sabina. Am vorbit mult despre papa. Nu era moment în care să nu ne gândim la el, chiar şi involuntar. Uneori, era de ajuns un cuvânt spus în timpul mesei ca să ştim că ni se aduce aminte de el. În noaptea care a precedat morţii ei, am avut un vis ce părea că se întâmplă aievea. L-am văzut pe Iisus plimbându-se prin grădina noastră de la *Lebenshaus*. A cotit pe alee, trecând pe lângă plantele pe care papa le-a adus pentru mama din Palestina, apoi s-a făcut nevăzut. L-am urmat de-a lungul cărării. Când L-am zărit din nou, lângă El mai era cineva. Erau amândoi cu spatele la mine, nu le vedeam chipurile. Simţindu-mi prezenţa şi tulburarea din suflet, Iisus s-a întors către mine şi mi-a aruncat un surâs blând, al cărui înţeles ştiam că încă nu venise vremea să-l pot interpreta în mod corect. Apoi s-a întors din nou cu spatele şi s-a făcut nevăzut împreună cu

celălalt bărbat. De astă dată ştiam că nu mai puteam să îl urmez. Treptat am aţipit din nou. Mai târziu, când m-am trezit, deşi imaginea din vis se destrămase, m-am simţit brusc cuprinsă de nelinişte. Era ca şi cum mi s-ar fi strigat ceva, dar nu puteam distinge ce anume. Am rămas multă vreme nemişcată, apoi, în întuneric, am auzit vocea blândă a mamei rostindu-mi numele. „Da, mamă”, am răspuns eu. „Am visat că tatăl tău mă cheamă la el. A spus că vrea să îmi arate ceva în grădină”. În ciuda întunericului, mi-am dat seama că mama zâmbeşte. În curând a aţipit din nou. Eu am rămas mult timp trează, rugându-mă şi gândindu-mă la mama, la tata, la tot ce însemnau ei pentru mine. Am adormit din nou cu puţin înainte de răsărit.

Suspină şi se opri. Covârşită de amintiri, simţea nevoia să facă o pauză. Să privească o vreme peisajul fără să spună nimic.

14
Binecuvântare maternă

Matthew preferase să o ia spre sud, spre Luckenwalde. Nordul, se temea, i-ar fi amintit prea tare Sabinei de căminul părintesc. Lăsând oraşul în urmă, aproape că reuşiseră să dea uitării covârşitoarea amprentă lăsată de ruşi în extremitatea estică a fostului Reich.

— Te simţi în stare să continui povestirea? o întrebă Matthew.

Sabina încuviinţă din cap.

— Îmi cer scuze. Aveam nevoie de o pauză pentru a-mi pune gândurile în ordine, oftă ea.

Se lăsă din nou tăcerea, dar doar pentru o clipă.

— În dimineaţa aceea m-am trezit destul de târziu. Mama se deşteptase deja, dar rămăsese întinsă în pat. „Mă simt slăbită, Sabina”, mi-a spus ea. „Ce te doare, mămico?”, am întrebat-o eu îngrijorată. Amândouă ştiam că nu mai are mult de trăit. Era atât de senină...

Dădu încet din cap, oftând, apoi îşi întoarse privirea spre Matthew şi îi zâmbi cu o tristeţe sfâşietoare. El observă că avea ochii înlăcrimaţi.

— M-a chemat la căpătâiul ei, continuă Sabina. Ştiam că sfârşitul este aproape. Fără să vreau, m-a podidit plânsul. Îl pierdusem deja pe tata. Îmi era greu să suport gândul că acum aveam s-o pierd şi pe mama. Mă simţeam din nou ca un copil mic, vulnerabil şi singur pe lume – chiar dacă eram, de fapt, înconjurată de prieteni; deveniserăm foarte apropiate de familia rabinului şi a lui Jakob Kropf. Plângeam. Mama şi-a întins mâna plăpândă şi mi-a pus-o pe cap. „Copila mamei”, mi-a spus, „să nu crezi că acesta-i sfârşitul. Pentru mine, adevărata viaţă abia acum începe”. Of, Matthew, simţeam că mi se rupe inima! „Sabina”, a spus mama cu vocea ca un firicel. Mai că auzeam cum se scurge viaţa din ea. „Sabina, am ceva să îţi spun. Nu mai

avem mult timp la dispoziţie...”

„Ar trebui să te odihneşti”, am răspuns. „Putem să stăm de vorbă mâine”.

„Nu, Sabina, este timpul să afli. Tatăl tău şi cu mine voiam să îţi vorbim despre aceste lucruri atunci când te vei căsători. Dar nu ştim unde este tatăl tău... dacă mai este în viaţă, aşa că trebuie să îţi dau eu binecuvântarea pe care ţi-ar fi dat-o el. Sunt convinsă că îl vei revedea. După ce mor, du-te să îl cauţi. Spune-i că l-am iubit din toată inima. Şi că îi mulţumesc din suflet că mi-a făcut viaţa pământească atât de frumoasă. Tatăl tău este un om deosebit, Sabina. Ştii de ce?”

„Pentru că a ştiut să transforme fiecare experienţă într-una memorabilă, distractivă şi plină de învăţăminte”.

„Ştii cum de era în stare să facă asta?”

„Pentru că aşa era el. Pentru mine, el era doar tata. Îl admiram fără să-mi pun întrebări”.

„Am să îţi spun ceea ce am învăţat pe parcursul îndelungatei noastre căsnicii. Este secretul unei vieţi fericite şi împlinite, trăită alături de Dumnezeu. Secretul care a stat la baza întregii existenţe a tatălui tău. Deşi este extrem de simplu, puţini îl cunosc. E vorba de o viaţă trăită pentru a sluji, Sabina. Asta ne-a învăţat Iisus în timpul şederii Lui pe pământ. Ştiu că ne-ai auzit adesea vorbind despre slujire şi l-ai văzut pe tatăl tău punând în practică lucrul acesta de când te ştii. Dar de multe ori se întâmplă să nu vedem ceea ce se află chiar sub ochii noştri. Alt mod de viaţă nu există, Sabina. Tatăl tău spunea mereu că vrea să porneşti devreme pe calea lepădării de sine, pentru ca într-o bună zi să ne depăşeşti”.

„O, *Mutti*, am suspinat eu, nimeni nu ar putea fi mai altruist decât voi!”

Pentru o clipă mama închise ochii şi se afundă în amintiri, retrăindu-le parcă aievea. Simţindu-i respiraţia tot mai slabă, m-am alarmat şi am luat-o de mână. Atingerea păru să o readucă în prezent.

„Aceasta este lucrarea pe care trebuie să ţi-o încredinţez, continuă ea. Trăieşte pentru a-i sluji pe alţii, Sabina. Dedică-te cu întreaga ta fiinţă celor pe care Dumnezeu ţi-i trimite în cale. Eşti urmaşa unei lungi linii de copii ai Domnului. Ai în tine spiritul lor. Acesta este cel mai mare dar al tău, cel mai adânc privilegiu. Datoria ta este să ai grijă ca această linie familială să dăinuie şi să se înnoiască mereu – fie prin sânge din sângele tău, fie prin noii copii ai lui Dumnezeu care, de le dedici viaţa ta, îţi vor deveni fii şi fiice adoptive şi vor duce mai departe moştenirea ta”.

În timp ce vorbea, ochii îi străluceau, plini de patos.

„Aşa am să fac, *Mutti*”, am murmurat eu.

Mi se pusese un nod în gât. Eram gata să izbucnesc în lacrimi.

„Acum trebuie să te odihneşti”, am adăugat eu.

„Îmi place atât de mult să te aud spunându-mi *Mutti*... Nu mi-ai mai spus aşa de când erai mică. Parcă te aud şi acum, strigându-mă în timp ce alergai pe coridoare – căutându-mă mai mult cu vocea decât cu ochii”.

„Era întotdeauna mai uşor să fac zgomot. În felul acesta *tu* mă găseai *pe mine*”.

Am zâmbit amândouă, deşi ne era greu, mie să zâmbesc printre lacrimi, ei, să-şi adune puterile pentru a o face.

„Am să ţin întotdeauna cont de ceea ce mi-ai spus acum”, am şoptit eu.

„Mai este ceva”, adăugă mama. „Sper ca tata să îţi spună mai multe despre asta. Eu am să-ţi transmit ceea ce pot. Ştii că am fost crescută în tradiţia iudaică. Multe dintre învăţăturile Torei continuă să fie valoroase, chiar şi pentru evreii creştini. În vremurile noastre, mulţi au dat uitării binecuvântarea. Înainte de a muri, un tată obişnuia să îşi binecuvânteze fiii. Acum, această mamă îşi binecuvântează fiica”.

Nu mi-am mai putut înfrâna suspinele. Mi-am lăsat capul în palma ei. Cu mâna liberă ea mi-a mângâiat părul, aşa

cum obişnuia când eram mică şi mă duceam să plâng cu capul în poala ei din cauza vreunui fleac ce mi se părea pe atunci de o importanţă colosală.

„Ştiu că atunci când ne părăseşte cineva drag, îi plângem moartea şi suntem copleşiţi de durere”, spuse ea. „Dar tu să ştii că eu am să fiu fericită alături de Tatăl ceresc. Fii convinsă că într-o bună zi vom fi din nou împreună tustrei – tu, eu şi tatăl tău. Dumnezeu este atât de bun, Sabina! Ai încredere în bunătatea Lui, fata mamei. Ştiu că îmi vei plânge moartea. Dar să nu plângi *pentru* mine”.

Tăcu o clipă. Când continuă, deşi glasul îi era slab, tonul îi deveni atât de solemn, încât era ca şi cum l-aş fi ascultat pe unul dintre profeţii din Vechiul Testament.

„Faci parte dintre cei aleşi, Sabina. Nu pentru că în vene îţi curge sângele evreiesc al strămoşului nostru Avraam, ci pentru că eşti unul dintre copiii Dumnezeului celui Atotputernic. Eşti evreică până în măduva oaselor şi creştină fiindcă îl urmezi şi îl slujeşti pe Iisus Hristos, Mântuitorul nostru şi al întregii omeniri. Eu, la fel ca şi tine, m-am numărat printre puţinii care au acest privilegiu, Sabina. Aceasta este moştenirea pe care ţi-o las, fata mamei. Moştenirea unui popor menit să vestească bunătatea Tatălui ceresc tuturor naţiunilor de pe pământ. De aceea a primit Avraam chemarea şi a fost înstrăinat de ţara şi de neamurile sale. De aceea a fost el ales şi binecuvântat de Dumnezeu. De aceea a trebuit să pribegească prin pustie poporul lui Israel. De aceea a trăit şi a murit Domnul nostru Iisus – pentru ca lumea să-L cunoască pe Tatăl Lui, care este Dumnezeul şi Prietenul nostru”.

Vorbea abia şoptit, dar cu o ardoare care nu ţinea seama de slăbiciunea trupului. Îmi amintesc cuvintele ei de parcă le-aş fi auzit ieri.

„Odată cu această moştenire de preţ”, continuă ea, „îţi revine şi responsabilitatea de a-L urma cu credinţă pe

Dumnezeu oriunde îţi va călăuzi El paşii. Eu am încercat să fac asta alături de tatăl tău. Deşi în această parte a vieţii am fost nevoiţi să mergem pe căi diferite, mă consider binecuvântată că am putut să îmi împart viaţa cu el. Iubita mea, tatăl tău şi cu mine nu îţi lăsăm avuţii, case sau moşii. Nu ştim ce s-a ales de averea familiei sau dacă vei revedea vreodată scumpa noastră *Lebenshaus*. Mulţi ne-au dispreţuit pentru felul în care ne-am trăit viaţa şi am încercat să te educăm întru Domnul. Dar tu ai fost o fiică minunată, cu care ne-am mândrit întotdeauna. Ne-ai adus amândurora numai fericire. Te binecuvântez, iubita mamei. Mi-ai umplut zilele de bucurie. Mi-ai făcut viaţa mai frumoasă. Mergi cu Dumnezeu, scumpa mea. Te iubesc".

„Îţi mulţumesc, *Mutti*", am murmurat eu, „plângând încetişor. Te iubesc din tot sufletul".

„Trebuie să-l găseşti pe tatăl tău, Sabina. Spune-i că îl iubesc şi că îi mulţumesc. Va înţelege".

„Aşa am să fac, *Mutti*", am suspinat eu. „Îţi promit".

Ori de câte ori vorbea despre papa, o făcea cu un glas duios, de o nemărginită căldură. Pe faţă i-a apărut un zâmbet. Cred că retrăia multe amintiri plăcute.

„Când ai să-l întâlneşti pe tatăl tău", a continuat ea după câteva clipe, „te rog să-i transmiţi un mesaj din partea mea".

„Desigur", am asigurat-o eu printre lacrimi. „Care este mesajul?"

„Spune-i că ştiu secretul trandafirului".

„Am să-i spun, mămico".

Se lăsă tăcerea.

Sabina nu spuse multă vreme nimic, rederulând în gând restul conversaţiei.

Matthew întoarse capul spre ea, aşteptând continuarea, dar văzându-i expresia de pe chip, înţelese că era mai bine să aştepte.

„*Eu, oare, voi afla vreodată care este secretul trandafirului*?", îşi aminti Sabina că întrebase atunci.

Amintindu-şi răspunsul mamei sale, zâmbi în sinea sa. „*Da*, *fetiţa mea*, *sunt sigură că ai să descoperi şi tu în ce constă secretul*... *când ai să-l întâlneşti pe cel ales de către Dumnezeu să-ţi vorbească despre misterele trandafirului*”.

— După lunga noastră conversaţie, îi spuse ea încet lui Matthew, cu vocea încărcată de emoţie, s-a lăsat tăcerea. Şi, odată cu ea, s-a coborât asupra noastră o linişte nemărginită. În ziua aceea, timpul şi-a pierdut, parcă, importanţa. M-am gândit mult la ceea ce îmi spusese şi m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să îi onorez binecuvântarea.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Mama a murit în după-masa zilei următoare. Stăteam la căpătâiul ei, ţinând-o de mână. Dormea liniştită de ceva vreme, când, brusc, degetele ei îmi încleştară mâna cu o putere care nu ştiam de unde poate să provină. A deschis ochii larg, dar părea să nu mă vadă. Ochii îi străluceau, ca şi cum s-ar fi umplut de raze de soare. Se ridică în capul oaselor şi murmură: „E... e Tatăl ceresc. A venit să mă ia...”

Fără să vreau, am întors capul în direcţia în care privea ea, de parcă m-aş fi aşteptat să văd pe cineva acolo. Mi-a strâns şi mai tare mâna, apoi a oftat adânc.

Mi-am întors privirea spre ea.

Capul îi căzuse înapoi pe pernă, lumina din ochi dispăruse.

Murise.

Ştiam că Tatăl ceresc o luase cu El şi că acum se plimbau împreună în grădina *Lui*.

Mi-am privit mâna. Degetele ei, acum lipsite de viaţă, se odihneau în palma mea.

Sabina privi în zare peste peisajul liniştit şi lăsă să-i scape un Oftat adânc ce conţinea zeci de sentimente imposibil de descris în cuvinte.

15
Legături încrucişate

— *Am* să te sun la numărul obişnuit, peste exact două ore.

Fără alte explicaţii, legătura telefonică fu întreruptă.

Peste o oră şi cincizeci de minute, aştepta deja la locul stabilit. Zece minute mai târziu, telefonul nu apucă să ţârâie decât o singură dată.

— Trebuie să faci nişte cercetări într-o chestiune extrem de importantă, spuse fără niciun fel de introducere vocea de la celălalt capăt al firului.

— Neoficial? şopti în receptor tânărul Galanov. Bănuiesc că de aceea m-aţi sunat acasă la sfârşit de săptămână.

— Cel puţin deocamdată – deşi colegii tăi de la *Stasi* au fost deja notificaţi, de un alt departament. Pentru moment, vreau să văd ce reuşeşti să afli şi să îmi raportezi direct.

— Înţeleg.

— A avut loc o gravă scurgere de informaţii.

— Da, am aflat şi noi despre asta.

— Au fost scoase din ţară nişte documente importante.

— În notificarea primită de şeful meu nu se dădeau niciun fel de amănunte, dar acum ne ocupăm şi noi de caz.

— Documentele au ajuns, cel mai probabil, la Berlin.

— Despre ce fel de documente este vorba?

— Fotografii.

— Incriminatoare?

— Din cale afară. Ar putea compromite toate demersurile prim-ministrului în privinţa Berlinului.

— În ce fel?

— Dacă ajung pe mâini nepotrivite şi sunt exploatate pe măsură, fotografiile ar putea întoarce opinia publicului larg împotriva noastră, ceea ce... hm... mi-ar periclita serios poziţia şi, implicit, şi pe a ta. Tocmai pregăteam o descindere asupra organizaţiei, când au dispărut

fotografiile.

— Despre ce organizaţie este vorba?

— Evrei.

— Aveţi vreo informaţie care mi-ar putea fi de folos aici?

— Doar că pista ducea în Polonia... Varşovia, mai exact.

Galanov căzu o clipă pe gânduri.

— Hm... Cu doar o săptămână în urmă am primit şi noi un pont cu privire la un transfer din Varşovia. Am pus întreaga zonă sub supraveghere...

— Şi a avut loc transferul? îl întrerupse celălalt nerăbdător, cu vocea plină de speranţă.

— Da, doar că n-am reuşit să-l interceptăm.

Înjurătura care răsună la celălalt capăt al firului îi bubui în ureche.

— Momentan încercăm să aflăm marca automobilului german care a fost văzut la faţa locului.

— Atunci îţi ordon să faci din asta prioritatea ta numărul unu. Dacă incidentul de care vorbeşti are legătură cu fotografiile, *trebuie* să pui mâna pe ele. Cu orice preţ. Mituind... ucigând chiar, dacă e nevoie!

— Am înţeles, să trăiţi!

Galanov puse receptorul în furcă şi porni pe jos spre apartamentul său.

Nu îi era deloc uşor să lucreze pentru doi şefi şi cu atât mai puţin cu cât amândoi îşi vânau victimele cu o patimă aproape obsesivă.

Oare cât timp va mai fi în stare să facă acest exerciţiu periculos de echilibristică între ordinele unuia şi ale celuilalt?

16
O plimbare prin oraş

Matthew insistase să se întâlnească din nou duminică, dar Sabina refuzase.

Deşi excursia de sâmbătă fusese una agreabilă, în seara aceea, singură în apartamentul ei, începuse să mediteze asupra lucrurilor dintr-o perspectivă mai personală, mai întunecată.

Reapariţia lui Matthew în viaţa ei o derutase atât de tare, încât acum simţea nevoia să se detaşeze pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Existenţa ei, anterior unidimensională, luase brusc o întorsătură neaşteptată, a cărei complexitate o bulversa. Implicaţiile situaţiei, la care nu se gândise când se aflase în compania lui, o asaltau acum din toate părţile.

După o dimineaţă noroasă şi rece, soarele îşi făcu în sfârşit apariţia la prânz. Sabina hotărî să facă o plimbare, cel mai probabil una lungă. Erau multe de analizat.

Îşi puse haina; chiar dacă ieşise soarele, vântul bătea încă puternic. Deşi calendarul indica luna iunie, în Berlin asta nu constituia niciodată o garanţie a căldurii.

Ieşi din casă şi o luă spre est. Nu avea chef de agitaţia din Berlinul de Vest. Azi melancolia şi liniştea străzilor din sectorul răsăritean se potriveau mai bine cu starea ei de spirit.

Gândurile îi stăteau la Matthew şi la fotografiile pe care le ţinea şi acum ascunse în debara.

Luase legătura cu persoana de contact şi stabilise o nouă întrevedere pe marţi. Totuşi – de la prima lor întâlnire gândul nu îi dădea pace – oare nu ar fi mai înţelept să îi încredinţeze dovada lui Matthew, în loc de a o transmite pe căile obişnuite?...

Nu de alta, dar de cele mai multe ori diseminarea informaţiilor prin intermediul colegilor din vest nu avea prea

mare răsunet. Matthew, pe de altă parte, se învârtea în cercurile diplomatice cele mai înalte. Dacă *el* ar face cunoscute fotografiile persoanelor potrivite, întreaga lume ar ajunge să afle despre genocidul săvârşit de Stalin şi cel care se mai săvârşea încă în regiuni izolate din Rusia. Poate că întâlnirea ei întâmplătoare cu Matthew era şansa pe care o aşteptaseră în tot acest timp.

Totuşi, îşi putea, oare, asuma un asemenea risc? Cât de multe ştia, de fapt, despre actuala lui viaţă?

În ultimii şaisprezece ani, viaţa ei, de pildă, se schimbase drastic. În esenţă, ea *rămăsese* aceeaşi, dar schimbările survenite în existenţa ei de-a lungul timpului erau de netăgăduit.

Oare va mai putea găsi loc în viaţa ei pentru Matthew? Şi, cea mai grea întrebare dintre toate: cât de mult putea şi *era înţelept* să se încreadă în el?

Germania era ruptă în două, iar ea trăia în sectorul în care libertatea de care se bucura Matthew nu exista.

Totul în jur era o dovadă a diviziunii. Mai era, oare, liberă să *simtă* fără a cere permisiunea Statului? îi mai aparţineau sentimentele... sau geografia existenţei sale le îngrădise, ca pe această parte de oraş în care alesese să trăiască?

Ţinea la Matthew. Fusese minunat să îl revadă după atâta timp. O parte din ea îşi dorea din tot sufletul să se poată abandona fără reţineri bucuriei pe care o simţea alături de el. Totuşi, exista un aspect care, în acest moment, prevala asupra celorlalte: Matthew era cetăţean american, iar ea era nemţoaică şi trăia în Germania de Est, care era guvernată de către comunişti.

Îi despărţea un zid invizibil, insurmontabil şi aparent indestructibil.

Unde mai pui că Matthew nu era un american oarecare, ci un diplomat *important*, care nu putea să îşi trădeze loialitatea faţă de propria ţară, indiferent de sentimentele pe care le-ar nutri unul pentru celălalt. Dacă secretele pe

care le deţinea nu conveneau intereselor guvernului american?

Auzise zvonuri despre americani. Jumătate dintre ele – greu de crezut. Relatările comuniştilor nu erau tocmai faimoase pentru obiectivitatea lor.

Totuşi, în urma ştirilor tot mai numeroase cum că Statele Unite, urmărindu-şi scopurile meschine, s-ar opune păcii mondiale, Berlinul începuse să clocotească. Se spunea că tânărul preşedinte american, însetat de război, împinge Europa tot mai aproape de buza prăpastiei, aşteptând un pretext pentru a apăsa aşa-zisul „buton nuclear”. Era sigură că Matthew nu ar fi putut să lucreze pentru un asemenea monstru! Şi totuşi, dacă *era* adevărat?...

Cum ar putea să transmită informaţiile pe care le deţinea unor astfel de oameni?...

Chiar dacă nu era adevărat şi dacă Matthew *ar fi* solidar cauzei lor, loialitatea faţă de guvernul lui, superioară celei pe care o datora unei amice din adolescenţă, l-ar obliga să transmită celorlalte agenţii americane toate informaţiile descoperite. Dacă, după ce i se va fi confesat lui Matthew, cineva din guvernul american ar găsi că se impune anihilarea organizaţiei?

Şi, la urma urmei, de ce era atât de sigură că Matthew se va arăta solidar?

Contrar aparenţelor, poate că şi el se schimbase de-a lungul timpului.

Şi unde se aflau hotarele propriilor sale loialităţi? Cu două săptămâni în urmă, dacă ar fi trebuit să aleagă între un bărbat şi *Das Netzwerk*, ar fi ales, fără să clipească, reţeaua. Acum nu mai era atât de sigură.

Of, câte dileme!

Oricât de mult îşi dorea să-l revadă pe Matthew, însăşi prezenţa lui îi inducea o derută totală, pe care nu ştia dacă o poate îndura.

Peste trei ore se întoarse acasă, cu acelaşi noian de întrebări şi niciun răspuns.

17
Persoana de contact

După plimbarea de sâmbătă, Matthew încercase să o contacteze din nou, dar fără succes. Îi propusese să se întâlnească şi duminică, dar Sabina îl refuzase evaziv, pretextând că va fi ocupată toată ziua.

Răspunsul i se păruse ciudat, având în vedere că ea îşi descrisese viaţa ca fiind monotonă şi lipsită de obligaţii.

Avea stabilite întâlniri şi şedinţe pe parcursul întregii săptămâni, dar azi, marţi, era liber până la 7: 30. În speranţa că vor putea lua cina împreună, se duse să o aştepte în faţa clădirii în care îşi avea sediul Agenţia pentru persoanele de vârsta a treia.

Sabina ieşi pe uşa cu batante din sticlă la ora cinci şi două minute.

— Matthew! exclamă ea când îl văzu apropiindu-se.

Vocea îi trăda uimire, dar şi nervozitate. Involuntar, îşi strânse pardesiul în jurul corpului – deşi vremea se încălzise considerabil de duminică încoace.

— Azi am scăpat puţin mai devreme de la lucru, îi explică el. Având în vedere că sunt liber până la şapte şi jumătate, m-am gândit că am putea să luăm din nou masa împreună.

— Îmi pare rău, Matthew, se scuză ea, dar azi nu... nu pot.

— Nu-mi spune că ai şi tu o întâlnire de afaceri! râse el.

Sabina nu zise nimic. Porniră împreună de-a lungul trotuarului.

— Mi-e greu să cred că nu-ţi poţi rupe măcar o oră din timp – insistă Matthew. Chiar trebuie să te întorci acasă atât de devreme?

— Azi pur şi simplu nu pot, Matthew. Trebuie să... să mă întâlnesc cu cineva.

— Durează mult?

— Nu... Va fi o întrevedere foarte scurtă.

— Atunci te însoţesc şi vom lua masa după aceea, îi propuse el.

— Matthew, te rog să înţelegi, nu pot să apar însoţită... Poate altă dată.

— Joi îţi convine?

— Da... da, joi e bine.

— În regulă. Am să vin să te aştept la cinci.

Sabina porni ca din puşcă, fără să se uite măcar o dată înapoi. Matthew o urmări consternat cu privirea, neştiind ce să creadă.

În timp ce se îndepărta, inima îi bătea nebuneşte, răvăşită de sentimente contradictorii.

De ce a trebuit să îşi facă apariţia tocmai acum?

În momentul în care dăduse cu ochii de el, avusese senzaţia că plicul ascuns în pardesiu devine fierbinte, de parcă ar fi căutat să-i ardă buzunarul şi să se elibereze. De parcă fotografiile s-ar fi cerut încredinţate lui!

Totuşi, hotărâse să le transmită pe căile obişnuite şi nu avea de gând să revină asupra deciziei.

Intră în cafenea la ora 5: 19, se aşeză la o măsuţă din colţul îndepărtat al sălii şi începu să mediteze din nou asupra dilemei.

La 5: 21 îşi făcu apariţia o altă femeie, cu vreo şase-şapte ani mai tânără, care se apropie de masa ei şi se aşeză.

— *Guten Abend*, Ursula, o salută Sabina în şoaptă.

— Cum eşti, draga mea?

— Bine, dar năpădită de prea multe gânduri.

— Gânduri neplăcute?

Sabina încuviinţă din cap.

— Tare-aş vrea să te pot convinge să te muţi în Vest. Aici viaţa este mult mai uşoară.

— Cineva trebuie să rămână şi dincolo. De asta depinde activitatea noastră.

— Dar acolo vă lipsesc până şi alimentele...

— Mă descurc. Dumnezeu e mare. N-am motive să mă plâng.

— Există persoane care s-ar putea muta acolo în locul tău.

— Dar niciuna care să fie la fel de dedicată cauzei. Poate că, într-o bună zi, dacă aşa o vrea Dumnezeu, am să-ţi urmez sfatul, dar până atunci...

— Îmi lipseşti teribil...

— Şi tu mie.

Cele două prietene rămaseră tăcute preţ de câteva clipe. Întâlnirile lor erau întotdeauna prea scurte, dar sacrificarea scumpei lor prietenii fusese preţul pe care se învoiseră să îl plătească în urmă cu ani de zile, când stabiliseră acest aranjament. În această viaţă, nu tuturor le era dat să se bucure de fericire.

— Ai ceva pentru mine?

— Aveam... dar...

Sabina şovăi.

— Dar ce?

— Acum cred că ar fi mai bine să... S-ar putea să existe o nouă cale de a disemina informaţiile... Cred... cred că ar fi mai bine să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Până când reuşim să folosim informaţiile pe care le deţin într-un mod mai eficient decât pot să o facă oamenii noştri din Berlinul de Vest.

— Nu înţeleg.

— Nu pot să îţi explic acum, spuse Sabina, luând brusc hotărârea să păstreze fotografiile. Te rog să ai încredere în mine.

— Fireşte că am, dar...

— S-ar putea să existe căi mai sigure decât cele pe care le-am încercat până acum. Îţi voi spune mai multe după ce mă informez mai bine. Am stat destul de vorbă, trebuie să plec, spuse ea ridicându-se.

Ursula o privi consternată. Nu îşi mai recunoştea

prietena.

Văzând deruta din ochii ei, Sabina îi luă mâna şi i-o strânse puternic.

— Nu-ţi face griji, îi şopti ea. Dumnezeu ne va călăuzi paşii, îţi voi spune totul la momentul cuvenit, adăugă ea zâmbind.

Căldura din vocea şi de pe chipul ei înlătură momentan neliniştea celeilalte. Ursula îi strânse mâna şi îi zâmbi la rândul ei.

— Tatăl tău te salută cu drag, spuse Sabina.

— V-aţi întâlnit??...

— El mi-a înmânat pachetul.

— Este bine?

— Foarte bine.

— Slavă Domnului...

— Trebuie să plec. Domnul să te binecuvânteze, surioară.

— Ai grijă de tine.

18
O nouă incursiune în trecut

Era joi, prima lui seară liberă de peste săptămână.

De data asta ajunse la locul de muncă al Sabinei cu mult înainte de ora cinci, luă liftul până la etajul unde îşi avea ea biroul şi rămase să o aştepte pe coridor.

Era hotărât să ia masa cu ea. De astă dată nu va accepta un refuz. Pe mâine avea o agendă de lucru extrem de încărcată şi pur şi simplu nu avea răbdare să aştepte până sâmbătă pentru a o revedea! N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Deşi încă nu hotărâse cum va proceda în privinţa fotografiilor, azi Sabina era disponibilă şi chiar nerăbdătoare să îl revadă. În cele două zile care trecuseră de la ultima lor întâlnire o mustrase continuu conştiinţa la gândul că fusese atât de repezită cu el.

Matthew e Matthew, îşi spuse ea. Indiferent de îndoielile pe care le avea în privinţa celorlalţi, era sigură că *el* nu avea cum să fie un adept al războiului.

În consecinţă, hotărî să se bucure de fiecare clipă pe care îi era dat s-o petreacă alături de el. Pentru moment, nu va încerca să tragă nicio concluzie în ceea ce priveşte loialitatea. Nu va spune şi nu va face nimic care să-l implice în viaţa ei paralelă.

Matthew, pe de altă parte, încântat să o vadă din nou bine dispusă, nu pomeni niciun cuvânt despre întâlnirea de marţi, discuţia lor din timpul cinei luând-o pe cu totul alt făgaş.

La rugămintea lui, Sabina începu să îi relateze noi amănunte cu privire la soarta tatălui ei.

— Am fost informate – din surse de încredere, speram noi – că tata nu a fost executat de către nazişti. Prin urmare, după război am sperat că va fi eliberat şi că ne vom reîntâlni.

— Aţi reuşit să păstraţi legătura cu el după ce a fost

arestat?

Sabina clătină din cap.

— Nu. Am primit în continuare veşti cum că este în viaţă, dar nimic mai mult. Când forţele Aliaţilor au ajuns în Berlin şi războiul a luat sfârşit, am presupus, în mod firesc, că va fi eliberat. Dar, vezi tu, Matthew, anul 1945 a fost unul foarte greu. Germania se prăbuşise. Peste tot domnea deruta şi nesiguranţa. Nimeni nu ştia ce se va întâmpla în continuare. Soldaţii ruşi mişunau pretutindeni, laolaltă cu cei americani şi britanici, şi nouă ne era la fel de frică de ruşi cum ne fusese de Gestapo.

— Ai reuşit să dai de tatăl tău?

— M-am dus la penitenciarul în care bănuiam că fusese închis, dar numele lui nu figura pe nicio listă.

— Şi cum ai procedat după aceea?

— M-am adresat autorităţilor Aliate – întâi americanilor, apoi britanicilor şi francezilor, şi în cele din urmă, în disperare de cauză, chiar şi ruşilor. Mi s-a spus că toţi deţinuţii politici şi religioşi fuseseră eliberaţi. Am bătut toate penitenciarele, am vorbit cu directorii, am solicitat listele cu deţinuţii, dar toate strădaniile mele au fost în zadar. Numele lui nu apărea nicăieri.

— Ar fi trebuit să existe măcar un act oficial...

— Pe vremea aceea era greu să găseşti un astfel de document. Peste tot domnea haosul.

— Totuşi, trebuie să fi existat o consemnare pe undeva.

— Eu nu am găsit niciuna. Era ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul. Nimeni nu ştia nimic. Toţi îmi spuneau acelaşi lucru, că fusese probabil ucis de către nazişti înainte de sfârşitul războiului.

— Dar nu i-ai crezut.

— Nu ştiam ce să cred, Matthew. Naziştii uciseseră, *într-adevăr*, o mulţime de oameni. De ce nu s-ar fi numărat şi papa printre ei? Prietenul nostru, Dietrich Bonhoeffer, bunăoară, a fost spânzurat cu doar două luni înainte de sfârşitul războiului. Doamne, este atât de îngrozitor, încât

îmi vine greu şi să vorbesc despre asta! Naziştii erau de o cruzime animalică; mi-e ruşine când mă gândesc că erau compatrioţii mei!

— Am aflat şi noi despre atrocităţile pe care le-au comis în ’45, când au simţit că li se strânge laţul de gât. Inclusiv despre executarea lui Bonhoeffer.

— Autorităţile au presupus că tata ar fi avut aceeaşi soartă, dar ai dreptate, eu nu am putut să cred una ca asta. Trebuia să cred că trăieşte. Şi am crezut. Totuşi, asta nu schimba cu nimic faptul că tata era de negăsit. Dispăruse fără urmă.

— Ai continuat căutările?

— Da. Am continuat să pun întrebări, am stat de vorbă cu diferite persoane, am urmat pistele pe care le aveam.

— Ce fel de piste?

— În timpul războiului, am cunoscut numeroşi oameni implicaţi în adăpostirea celor prigoniţi de către nazişti, care aveau contacte în cadrul mişcării de rezistenţă. Ei ne-au ajutat să ne refugiem în Elveţia. După terminarea războiului, mulţi dintre ei au continuat să îi caute pe cei dispăruţi, în ciuda haosului care domnea pretutindeni. Existau mii de persoane care, la fel ca mine, încercau să reia legătura cu rude de care nu mai ştiau nimic.

— Şi?

— A durat ceva vreme, dar în cele din urmă am descoperit ce s-a întâmplat.

— L-ai găsit pe tatăl tău?

— Nu, dar am aflat ce se întâmplase cu el.

— Mai era încă... în viaţă?

— Da şi am mulţumit cerului pentru asta. Din păcate, însă, aceasta era singura veste bună.

— Cum aşa?

— A reieşit că tata continua să fie încarcerat, în secret, în sectorul sovietic.

— De către cine?

— De către ruşi, fapt care m-a derutat enorm. Nu

puteam să înţeleg de ce ar fi prezentat vreun interes pentru ei.

— Ai încercat să afli motivul?

— Da. Am făcut cercetări timp de peste un an, dar în zadar. Totul era învăluit în mister. Oriunde ar fi fost închis, era ţinut sub strictă supraveghere.

— Dar tu erai sigură că încă trăieşte.

— În adâncul sufletului, da – atât eu, cât şi persoanele cu care ţineam legătura.

— Despre ce persoane este vorba?

Sabina tăcu şi îşi întoarse privirea. Nu avusese de gând să poarte discuţia pe acest făgaş! Pentru binele amândurora, nu putea să îi vorbească lui Matthew despre activitatea pe care o desfăşura de la terminarea războiului încoace.

— Persoane care... aveau acces la anumite informaţii... care aveau contacte – răspunse ea în doi peri, asaltată din nou de îndoielile de deunăzi. Ca să nu mai lungim vorba, în cele din urmă am aflat că răspunzător de calvarul tatălui meu era nimeni altul decât Gustav, fostul nostru vecin.

— Gustav von Schmundt?! exclamă Matthew, nevenindu-i parcă să creadă.

Sabina încuviinţă din cap.

— Cum a ajuns individul ăla să se bucure de o asemenea putere în cadrul noului regim?

— N-am înţeles multă vreme cum de a fost posibil. De fapt, nu înţeleg nici acum. Lipsa lui de calităţi nu îl recomanda pentru o carieră strălucită în cadrul niciunui regim. Totuşi, a reuşit cumva să intre în graţiile ruşilor şi, implicit, în componenţa noului lor guvern-marionetă din Germania răsăriteană.

— Ziceai că el e răspunzător de prelungirea detenţiei tatălui tău după sfârşitul războiului. Ce l-ar fi putut împinge să facă una ca asta?

— Un om lipsit de caracter – cum este Gustav – poate să fie mânat de zeci de motive meschine. Dorinţa de

răzbunare se află, probabil, în capul listei. În ziua în care a fost arestat, tata l-a umilit atât pe el, cât şi pe...

Brusc, simţi că i se taie respiraţia şi se făcu livid㠍. Ştia că mai văzuse undeva chipul acela!

— Sabina... s-a întâmplat ceva? o întrebă Matthew alarmat.

— Ăă... nu... îngăimă ea, doar că... amintirea acelei zile este atât de... vie şi de... dureroasă... Papa i-a înfruntat singur, neînarmat. N-am mai văzut în viaţa mea un asemenea act de curaj. S-a oprit în faţa lor şi le-a *spus* să îl ia pe el şi să ne lase pe noi să plecăm.

Între timp culoarea îi revenise în obraji şi glasul încetase să-i mai tremure.

— Deşi erau agenţi Gestapo, în momentul acela au devenit mici şi nesemnificativi, incapabili să se opună voinţei lui. Chiar dacă tata a fost arestat, el a rămas indubitabil adevăratul învingător în mintea tuturor celor care au asistat la confruntare. Sunt sigură că Gustav nu i-a iertat niciodată faptul că l-a umilit de faţă cu superiorii săi. După cum îl cunosc eu pe Gustav – şi îl cunosc bine – probabil că a jurat să se răzbune pe tata. Cu orice preţ.

— Bine, dar de ce l-a ţinut în viaţă? Dacă este atât de influent precum spui, cum de n-a ordonat să fie executat la fel ca toţi ceilalţi?

— Lucrul acesta a constituit un mister şi pentru mine, răspunse Sabina, până când am primit un mesaj de la tata.

— Înseamnă că era, *într-adevăr*, în viaţă!

— Da.

— Şi ai reuşit, în sfârşit, să te întâlneşti cu el?

— Nu am spus asta. Din mesaj reieşea că tata ştia mai multe decât mine despre motivele detenţiei sale.

— Ai reuşit, aşadar, să îl revezi?

— Nu, dar faptul că reuşisem să iau legătura cu el constituia un pas înainte. Timp de doi ani de zile toate eforturile noastre de a-l localiza eşuaseră. De îndată ce oamenii mei de legătură se apropiau de capătul unei piste,

informaţiile păreau să secătuiască şi îi pierdeau urma. Ulterior am aflat că, pentru a ne zădărnici căutările, Gustav îl muta constant dintr-un penitenciar într-altul. Cum între timp tata devenise un prizonier politic bine cunoscut în anumite cercuri, numeroase persoane din diferite organizaţii clandestine ni s-au alăturat în încercarea de a descoperi unde este închis.

— Schmundt se bucura de o putere atât de mare?

— Se pare că da.

— Şi ai reuşit să dai de tatăl tău în cele din urmă?

— Personal, nu. Au reuşit, însă, câţiva dintre colaboratorii mei.

— Cum?

— Brusc, vălul de mister a fost ridicat. De parcă Gustav *ar fi vrut* ca tata să fie găsit – ceea ce ulterior s-a dovedit că era, într-adevăr, intenţia lui.

— Gustav *voia* ca tu să afli unde este ţinut tatăl tău?

— Da. Văzând că nu poate obţine ceea ce vrea ţinându-l pe tata ascuns, prin bătăi, interogatorii şi privându-l de libertate, a schimbat brusc macazul.

— Şi ce voia, mai exact?

Sabina îşi întoarse privirea, vizibil tulburată. Timp de câteva minute nu mai spuse nimic.

— Îmi cer scuze, zise într-un târziu Matthew, încercând să îndepărteze evidenta nelinişte cauzată de întrebare. N-am vrut să fiu indiscret.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare... doar că acum nu cred... nu cred că sunt în stare să continui povestirea, răspunse Sabina. Îmi pare rău... Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă.

— Mi-a venit o idee! exclamă Matthew, încercând să destindă atmosfera. N-ai vrea să mergem la picnic sâmbăta asta?

Sabina îi răspunse printr-un zâmbet puţin forţat.

— Şi îţi promit că n-am să-ţi mai pun nicio întrebare grea, adăugă repede Matthew. Vom discuta doar despre

lucruri neserioase!

— Eşti drăguţ, Matthew. Îţi apreciez delicateţea. Da... cred că mi-ar face plăcere.

19
Cugetările lui Matthew

În timp ce conducea înapoi spre hotel, gândurile îi zburau involuntar la Sabina. Ce cauzase brusca ei schimbare de dispoziţie?

Ştia că, după război, nu avusese o viaţă uşoară. Dacă ar fi fost un episod izolat, probabil că nu i-ar fi acordat nicio atenţie. Totuşi, de când se reîntâlniseră, Sabina părea să fie tot mai neliniştită în compania lui. Oare ar fi preferat să întrerupă orice relaţie cu el?

Ar fi fost o adevărată lovitură, nu atât pentru orgoliul său masculin – era îndeajuns de puternic pentru a accepta bărbăteşte un refuz, dacă despre asta era vorba – cât pentru sufletul lui. Se gândise la ea ani de zile. Nu o uitase niciodată şi nu renunţase să spere că într-o bună zi, prin voia lui Dumnezeu, avea s-o revadă.

Iar acum – oricât de improbabilă părea împlinirea unui asemenea vis – o regăsise!

Totuşi... ceva nu era în regulă. Simţea asta. Legătura care se înfiripase între ei în adolescenţă continua să existe. Era sigur că şi ea mai nutrea măcar o parte din acele sentimente!

Cu toate acestea, în relaţia lor se strecurase un ingredient nou, pe care nu îl putea identifica şi care îi împiedica să se apropie mai mult unul de celălalt.

Dacă ar fi trebuit să îl descrie în cuvinte, ar fi spus că, din când în când, Sabina părea extrem de... secretoasă.

E *firesc ca fiecare om să aibă secretele sale*, îşi spuse el. În calitatea de colaborator guvernamental, ştia foarte bine că nu poţi să-ţi pui sufletul pe tavă în faţa orişicui. Uneori se impunea să fii mai reţinut.

Totuşi, această reţinere nu o caracterizase defel pe Sabina de acum şaisprezece ani. Acum părea schimbată – iar această schimbare nu putea fi explicată prin trecerea

anilor şi greutăţile vieţii.

Atunci care să fie explicaţia?

Doamne, cât de mult îşi dorea să revadă inocenţa jucăuşă şi copilăroasă a Sabinei de altă dată erupând în zâmbete largi şi râset cristalin! Ar fi făcut orice să poată descătuşa acea latură a personalităţii ei! Părea prea circumspectă, prea încărcată de griji... De ce nu se lăsa purtată de lacrimile fericirii împărtăşite, eliberată măcar de o parte din acea povară?...

Era, în mod evident, o femeie cu sufletul împărţit. O parte din ea părea să tânjească după reînnoirea vechii prietenii, după o apropiere mai strânsă, în timp ce cealaltă, latura secretoasă, refuza să deschidă uşa spre fericire.

Să fi existat, oare, un alt bărbat în viaţa ei?

În definitiv, nu era deloc exclus. Sabina era o femeie frumoasă – de o frumuseţe ce îţi tăia respiraţia, o frumuseţe pe care nici chiar timpul nu putuse să i-o răpească. Precis că, de-a lungul anilor, avusese nu unul, ci mai mulţi pretendenţi.

Brusc, i se contură în minte o nouă întrebare. *Ce s-o fi ascunzând în spatele schimbării de nume*? Amănuntul i se păruse curios de la bun început.

Iată încă un ungher misterios ce apăruse în personalitatea cândva perfect transparentă a Sabinei von Dortmann.

O fi fost măritată? O mai *fi încă*? Sau poate era doar separată de soţ – un soţ aflat în închisoare sau nevoit să se ascundă...?

Existau nenumărate explicaţii posibile. Deşi era sigur că nu mai întâlnise nicio altă persoană numită *Duftblatt*, numele îi suna totuşi extraordinar de cunoscut.

Ajuns în Steinplatz, parcă maşina, apoi intră în micul hotel la care era cazat şi urcă gânditor treptele până la camera lui de la etajul al doilea.

Nu are rost să mă mai gândesc la asta, conchise el. *Oricum*, *nu-mi ajunge o noapte pentru a desluşi toate*

misterele care o înconjoară. *Poate că nici n-ar trebui să încerc*.

Dacă Sabina voia să îi spună mai multe, o va face când va socoti ea de cuviinţă. El, ca prieten, trebuia să dea dovadă de răbdare şi de înţelegere. Nu se văzuseră de douăzeci şi unu de ani şi zece luni. Nu avea niciun drept să o descoase sau să o preseze.

Se vor întâlni ori de câte ori şi-o va dori Sabina şi i-o va permite agenda lui de lucru. Se va strădui să îi demonstreze că ţine la ea, să o facă să râdă şi să se simtă bine şi poate, cu timpul, acea exuberanţă jucăuşă care îl atrăsese la ea de la bun început va ieşi din nou la iveală.

20
Un picnic presărat cu amintiri

Două zile mai târziu Matthew o luă cu maşina de acasă în jur de ora 10, aşa cum conveniseră, şi porniră, la fel ca săptămâna trecută, în afara oraşului, cu singura deosebire că de astă dată se îndreptau spre nord-est.

Faptul că o vedea din nou zâmbitoare îi spulberă imediat aproape toate îndoielile ce îl măcinaseră după ultima lor întâlnire.

— Am rugat-o pe proprietară să ne pregătească un coş cu mâncare, zise el.

Sabina zâmbi. Nici nu-şi amintea când ieşise ultima oară la un picnic!

— Acum nu mai ştiu dacă a fost o idee tocmai strălucită, adăugă Matthew. A fost îngrozitor de curioasă să afle cu cine am întâlnire!

După ce se opriră pentru un scurt control vamal la graniţa ce separa Berlinul de Vest de restul Germaniei de Est, îşi continuară drumul în afara oraşului, admirând în tăcere peisajul de ţară.

La un moment dat, Matthew reduse viteza şi viră pe drumeagul ce ducea în pădurea cu copaci răsfiraţi de pe marginea şoselei. După ce lăsă o distanţă considerabilă între ei şi traficul de pe şosea, opri maşina, comentând:

— În fond şi la urma urmei, scopul nostru a fost să scăpăm de aglomeraţia oraşului. Ce zici de o plimbare în pădure – de dragul timpurilor de odinioară?

— Sună bine, răspunse Sabina.

În timp ce se plimbau prin pădure – spre surprinderea lui Matthew, care nici nu îndrăznea să spere la aşa ceva – Sabina fu cea care reluă conversaţia începută cu două zile în urmă.

— Matthew, îmi cer scuze pentru comportamentul meu de data trecută. Cred că este înfiorător să te afli în

compania unei persoane atât de imprevizibile.

— Este o plăcere să fiu în compania ta.

— Am atâtea pe cap... Iar reîntâlnirea cu tine a complicat şi mai mult lucrurile, a trezit în mine amintiri cu care credeam că mă împăcasem deja.

— Ştiu. De fapt, eu ar trebui să fiu cel care îşi cere iertare. Te-am presat prea tare.

— Nu, tu nu eşti vinovat cu nimic. Te rog să nu mă înţelegi greşit – supărarea mea nu are nimic de-a face cu tine. Vreau să îmi duc povestirea până la capăt. *Vreau* ca tu să ştii ce s-a întâmplat cu papa... şi cu Gustav. Cred că sunt, în sfârşit, pregătită să îţi răspund la întrebare.

— Te referi la întrebarea cu privire la ce anume voia Gustav?, întrebă Matthew.

Sabina încuviinţă din cap, apoi rămase o vreme tăcută, adunându-şi gândurile.

— Gustav... spuse ea într-un târziu, cu un oftat greu, încărcat de o suferinţă nerostită, mă voia... *pe mine*.

— Poftim?! exclamă Matthew, abia reuşind să îşi ascundă mânia care pusese subit stăpânire pe el. Nemernicul acela era în continuare pornit să se însoare cu tine?!

— Se pare că da, răspunse Sabina. A încercat să se folosească de papa încă de la arestarea lui pentru a-mi da de urmă.

— Bine, dar tatăl tău era închis! Ce se aştepta să afle de la el?

— Era convins că papa fusese cel care ne organizase fuga în Elveţia şi că, prin urmare, le cunoştea bine pe călăuzele noastre.

— A reuşit să afle ceva?

— Nimic. Chiar dacă tăcerea l-ar costa viaţa, tata nu m-ar da niciodată pe mâna unui individ ca Gustav.

— Ce s-a întâmplat cu *Lebenshaus*? Nu te-ai mai întors niciodată acolo?

— Ba da... O singură dată.

Aducându-şi aminte momentul, un tremur îi străbătu întregul trup. Matthew observă, dar nu spuse nimic, preferând să aştepte.

— Totul era schimbat, Matthew, continuă Sabina într-un târziu, cu glasul stins.

Involuntar, gândurile amândurora zburară la moşia de odinioară.

— Naziştii au distrus aproape tot ce era bun şi frumos în ţara asta, iar ceea ce nu au distrus ei a fost acaparat de către ruşi, care au şters de pe faţa pământului sau au naţionalizat toate proprietăţile private. Era îngrozitor să vezi cum îşi bat joc de scumpa noastră ţară. Iartă-mă dacă par prea încrâncenată... Probabil chiar sunt. Ne era imposibil să nu îi detestăm pe ruşi. Cruzimea cu care ne tratau era egală cu cea a naziştilor lui Hitler.

— Să înţeleg că au pus mâna pe *Lebenshaus*? întrebă Matthew.

— În ultimele zile ale războiului, când Germania începuse deja să se prăbuşească, ruşii au pornit în marş spre Berlin, răzbunându-se pe poporul german în toate felurile posibile: violând femeile, prădând şi călcând în picioare tot ce întâlneau în cale. Moşia tatălui meu – la fel ca întreaga Pomeranie şi Prusie, de altfel – se afla în calea lor. Berlinul era încă în flăcări când au confiscat *Lebenshaus*.

— Ce revoltător... murmură Matthew.

— Am încercat din răsputeri să dau totul uitării, oftă Sabina. Uitarea este unul dintre puţinele avantaje ale trecerii anilor.

— Totuşi, parcă ziceai că te-ai întors o dată acolo.

Sabina încuviinţă din cap.

— Toţi prietenii m-au sfătuit să nu o fac, spuse ea, dar, de îndată ce m-am întors la Berlin, m-a năpădit dorul. Călătoria de întoarcere din Elveţia durase câteva luni. Întrucât războiul luase sfârşit, am presupus că toţi Aliaţii, inclusiv ruşii, prezintă încredere. Cât de naivă puteam să

fiu! Credeam că toate forţele Aliate sunt dispuse să ne ajute cu tot ce le stă în putere. Mi-a luat o vreme să înţeleg cum stau, de fapt, lucrurile. La început eram preocupată exclusiv de căutările mele. Mă întrebam ce se întâmplase cu papa şi cum de autorităţile nu ştiau nimic despre cazul lui. La *Lebenshaus* am ajuns după ce am aflat ce se întâmplase cu tata. Din acea clipă, n-am mai avut nicio îndoială că veştile erau adevărate. Acela a fost momentul de răscruce din viaţa mea, când am pierdut orice speranţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a spus să nu mă duc acolo, să dau uitării trecutul. Realizam că este periculos – având în vedere vecinătatea cu vila părinţilor lui Gustav. Nu ştiam ce se întâmplase cu el între timp. Bănuiam doar că tatăl lui pusese mâna pe moşia noastră – mereu râvnise să o facă. „Nu te întoarce acolo”, îmi spuneau prietenii. „Nu are niciun rost. Trebuie să laşi în urmă acea parte din viaţa ta. Doar aşa poţi supravieţui în regimul comunist din RDG. Trebuie să priveşti înainte, nu înapoi”.

— Dar tu nu puteai...

— Simţeam că moare o parte din mine, răspunse Sabina. Cum poţi să trăieşti împăcându-te cu nedreptatea? Cum puteam să trăiesc dând uitării locul în care copilărisem, locul care reprezenta tot ce fusese mai scump pentru părinţii mei? Nu, *trebuia* să revăd *Lebenshaus*.

— Şi ai făcut-o?

— Da. Cu ajutorul prietenilor mei, am reuşit să mă strecor pe moşie prin pădurea din sud. Nu ştiu dacă ţi-o mai aminteşti...

— Cum aş putea să uit pădurea în care am făcut cea mai memorabilă plimbare călare din viaţa mea!

— Şi cea mai memorabilă tumbă, adăugă amuzată Sabina.

Matthew pufni în râs.

— Doamne, cât timp a trecut de atunci! Şi totuşi, parcă totul s-ar fi petrecut...

— Ieri? sugeră Sabina.

— Cum de-ai ghicit?

— Şi eu am aceeaşi senzaţie. O, Matthew, acum, că te-am reîntâlnit, amintirea acelor clipe a redevenit atât de vie! Credeam că reuşisem să las totul în urmă, dar acum...

— Ştiu. Ştiu foarte bine ce vrei să spui.

Îşi continua ră drumul în tăcere.

— Uite, un luminiş! exclamă la un moment dat Matthew. Ce zici, crezi că ar fi locul potrivit pentru un picnic?

Fără să aştepte răspunsul, o luă la fugă înainte. Sabina îl urmă.

După câteva minute ajunseră, gâfâind şi râzând, în poieniţa înconjurată de pini şi se prăbuşiră pe iarbă.

— Bine măcar că pădurea asta nu e atât de deasă! exclamă Matthew. Ţi-e foame?

— Trebuie să mărturisesc că deocamdată nu-mi prea este.

— Atunci vom prânzi mai târziu. Până atunci poţi să-mi povesteşti despre vizita ta la *Lebenshaus*.

Culoarea fericirii de moment pieri iarăşi din obrajii Sabinei.

— Trecuseră vreo doi ani de când mă întorsesem în ţară. *Lebenshaus*, la fel ca majoritatea domeniilor mai frumoase, fusese transformată în unitate militară, în special pentru ofiţeri – nu am văzut mulţi soldaţi prin preajmă. A fost dureros să văd starea în care se afla moşia. Multe grajduri şi hambare fuseseră distruse din temelii, iar casa – deşi era în renovare – avea în continuare câteva ferestre sparte şi pereţii ciuruiţi de gloanţe. Semnele prădării erau evidente. Pe vremea aceea tocmai se puneau bazele noului sistem de supraveghere militară a zonei, aşa că unitatea era populată de un amestec de ofiţeri ruşi şi germani. Între ’47 şi ’49, situaţia din ţară a fost extrem de tensionată. În timp ce americanii puneau bazele RFG-ului independent, la est de graniţă ruşii puneau bazele statelor satelit – am folosit corect expresia?

Matthew încuviinţă din cap.

— Ruşii, reluă Sabina, puneau bazele statelor satelit într-o cu totul altă manieră.

— Într-o *cu totul* altă manieră, repetă Matthew, accentuând dinadins cuvintele. Privându-le de libertate şi independenţă.

Discuţiile purtate cu Matthew îi înlăturau, rând pe rând, toate dubiile pe care le avusese cu privire la politica externă a Statelor Unite. Era dar că guvernul american nu ducea o politică bazată pe război şi represalii. Ştia asta... o ştiuse dintotdeauna. Cum de s-a putut îndoi chiar şi o clipă?

Bineînţeles că putea avea încredere în Matthew. Întrebarea era însă alta: putea, oare, să-i încredinţeze fotografiile?

Nu trebuia să se pripească. Era o decizie mult prea importantă. Şi ce dacă va trebui să mai aştepte câteva zile, săptămâni sau chiar... o lună? Situaţia nu avea să se schimbe peste noapte. Purtau acest război tăcut de ani de zile. Trebuia să fie prudentă, să aştepte până când va fi sigură de calea pe care trebuie să o urmeze.

— Nu ţi-a fost teamă să te afli atât de aproape de moşia Schmundt? o întrebă Matthew, întrerupându-i gândurile.

— Hm, nu ştiu ce să spun. Bănuiesc că nu mi s-a părut din cale afară de periculos. Conform surselor mele, Gustav era deja în plină ascensiune politică, aşa că am presupus că nu va fi în zonă.

— Spune-mi cum ai pătruns pe moşie.

— Prin pădure. Apoi am luat-o prin grădină...

— Cum era grădina?

— Of, Matthew!...

Sabina îşi întoarse privirea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Arăta îngrozitor, spuse ea în şoaptă. Devastată, năpădită de buruieni, călcată în picioare... De nerecunoscut. Când am trecut prin grădina de trandafiri, am simţit că mi se rupe inima de durere. Am început să

plâng, gândindu-mă la momentele fericite petrecute acolo, amintindu-mi vocea tatălui meu... Dar nu puteam zăbovi mult. Riscam să fiu reperată.

În timp ce vorbea, se întreba cât de multe ar trebui să îi spună lui Matthew despre activităţile desfăşurate de familia ei în timpul războiului.

— Am reuşit să mă strecor în pivniţă...

— Cum? o întrerupse Matthew.

— Prin uşa ascunsă din grădină.

— Care uşă? A reuşit tatăl tău să descopere uşa despre care vorbeaţi mereu?

— Da. A reuşit să descopere tunelul care ducea din grădină până în pivniţă – îţi mai aminteşti micul beci, din celălalt capăt al coridorului, unde obişnuiam să coborâm noi doi? – şi, în cele din urmă, chiar şi tainiţa.

— Serios?! exclamă Matthew.

— Era exact unde se aşteptase să fie.

— Vorbeşte-mi despre uşa care dă spre grădină. Cum se deschide?

Sabina îi explică mecanismul şi îi spuse unde erau ţinute cheile de la uşile interioare.

— Cum de nu au descoperit intrarea?

— Acea parte a grădinii a fost lăsată în paragină, aşa că gardul viu acoperă în continuare intrarea. Tata avusese grijă ca uşa să fie bine mascată. Pesemne că mai târziu, când şi-au apropiat moşia, ruşii au fost interesaţi exclusiv de casă – la care au început, de altfel, să facă imediat reparaţii. Mă îndoiesc că au pus vreodată piciorul în grădină. În orice caz, când am ajuns eu acolo, intrarea era acoperită complet de gard viu şi de bălării. Dacă nu ştiai unde se află uşa, n-aveai cum s-o dibuieşti. Am intrat, aşadar, prin uşa dinspre grădină. Of, Matthew, nici nu-ţi poţi închipui emoţiile şi amintirile care m-au năpădit! M-am gândit la tine, la cât de mult ne-am distrat alergând pe acele coridoare subterane... dar, când am urcat pe scara aceea îngustă şi întunecoasă ce ducea la camera pe care o

ocupaseşi tu când aveai piciorul rupt... toate acele amintiri fericite mi-au fost brusc spulberate.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am oprit în locul din care te speriasem cu ciocănitul în perete. Of, ce n-aş fi dat să aud vocea ta de cealaltă parte a peretelui!

Amintirea acelor momente o făcu din nou să se cutremure.

— Era cineva înăuntru?

Sabina încuviinţă din cap.

— Ai reuşit să auzi ce se discută?

— Extrem de clar. Uşa secretă era tot acolo, închisă, ascunsă vederii. Pesemne că, după ce s-au mutat în casă, i-au pus imediat în folosinţă numeroasele camere, fără a se sinchisi să cerceteze ce s-ar putea ascunde în spatele lor. Era clar că nu mai fusese nimeni în galeriile de la subsol de când părăsiserăm noi moşia. Am găsit toate uşile secrete încuiate, exact cum le lăsaserăm.

— Şi pe cine ai auzit discutând în camera alăturată? întrebă Matthew. Erau, cumva, soldaţi ruşi?

Sabina clătină din cap.

— Era o voce pe care aş recunoaşte-o dintr-o mie, răspunse ea.

— Şi anume?

— Era vocea lui Gustav.

— Ce căuta *el* acolo?

— Vorbea pe un ton autoritar, adresându-se în mod evident unui subaltern. Cred că foloseau încăperea pe post de birou. N-am înţeles de ce nu foloseau în acest scop vechiul birou al tatii sau una dintre sălile mai spaţioase... în orice caz, auzind glasul lui Gustav, am ciulit urechile. Cu gândul la prietenia care ne legase în copilărie, primul meu impuls a fost să dau buzna în cameră şi să îl implor să îmi spună unde se află papa. Lucrurile pe care le auzisem nu puteau fi adevărate, îmi spuneam eu. Precis că Gustav va avea milă de noi, de dragul vremurilor de odinioară.

Fuseserăm prieteni în copilărie. Nu ar fi fost în stare să îmi facă rău. Poate că Dumnezeu îmi călăuzise paşii acolo tocmai în acest scop: pentru a-l întâlni pe Gustav şi pentru a afla unde se află papa. Dar apoi mi-am amintit vorbele prietenilor mei. Mi-am amintit ce privire avea Gustav când a fost arestat papa. Mi-am amintit cât de mult se schimbase. Toate acestea mi-au trecut prin minte într-o clipită, apoi i-am auzit din nou glasul. Când creierul meu a început să înregistreze ceea ce spune, am simţit un fior de groază. Nu-mi venea să cred că se coborâse la acest nivel. După răceala vocii, îmi era lesne să-mi imaginez expresia dură a feţei. Totuşi, dintre toate, cuvintele lui au fost cele care m-au şocat cel mai mult. Ele confirmau ceea ce auzisem din mai multe surse, dar refuzasem până atunci să cred.

Aducându-şi aminte acele momente, Sabina începu să tremure.

— „Întăriţi paza pe moşie şi suplimentaţi numărul agenţilor în civil din sat”, l-am auzit spunând. „Mai devreme sau mai târziu se va întoarce. Dacă apare, arestaţi-o şi daţi-mi imediat de ştire.

Eu am să mă ocup de imbecilul de taică-său, doar-doar o ciripi ceva. Nu poate să mi se strecoare la nesfârşit printre degete. Este a mea şi, odată ce pun mâna pe ea, nu are să-mi mai scape”.

Sabina închise ochii şi îşi scutură capul.

— Mi-e greu şi să mă gândesc la asta, murmură ea. Se referea la *mine!* Chiar şi după atâta timp, era încă hotărât să pună gheara pe mine.

Matthew îşi încleştă, nervos, pumnii şi maxilarele.

— Atunci am ştiut că probabil nu am să mă mai reîntorc niciodată la *Lebenshaus*. Cu inima cât un purice de teamă să nu fiu auzită, m-am strecurat afară din casă, am acoperit bine uşa, aşa cum o făcuse şi tata, apoi am străbătut grădina pustiită şi pădurea şi m-am întors la Berlin. Mi-am stabilit domiciliul în capitală şi de atunci trăiesc aici.

Urmă o tăcere lungă, ruptă într-un târziu de Matthew.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit toate astea, deşi ştiu că nu ţi-a venit deloc uşor.

— Iar eu îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

— Păi, nu la asta sunt buni prietenii? răspunse Matthew zâmbind.

Sabina îi întoarse zâmbetul. Ochii li se întâlniră la fel ca atunci când se cunoscuseră, cu mulţi ani în urmă, în grădina lui Otto von Dortmann. E drept că între timp statuturile şi vieţile li se schimbaseră, chipurile li se maturizaseră, începeau amândoi să încărunţească pe la tâmple şi niciunul dintre ei nu ştia deocamdată exact în ce măsură se poate încrede în această prietenie reînnoită care însemna atât de mult pentru fiecare. Totuşi, ochii rămăseseră aceiaşi – de parcă n-ar fi trecut nici măcar o zi de la prima lor întâlnire.

În momentul acela înţeleseră amândoi că tocmai trecuseră un prag important: pragul încrederii şi speranţei renăscute. Poate că nu venise încă vremea să-şi dezvăluie chiar toate secretele, dar faptul că reuşiseră să doboare măcar câteva dintre acele bariere care îi ţineau la distanţă unul de altul era o izbândă în sine.

21
Ascensiune în cadrul noii elite din est

Gustav von Schmundt, şef de secţie în cadrul poliţiei secrete est-germane şi unul dintre numeroşii ofiţeri de legătură între guvernul RDG ŞI KGB pentru oraşele Potsdam şi Berlin, simţea că îşi pierde răbdarea. Mai că-i venea să renunţe la toată tărăşenia. Să-l ucidă pe bătrân, să uite de Sabina şi să-şi vadă de viaţă.

Agenţii *Stasi* ştiau totul, despre toţi. În clădire erau arhivate dosarele a peste trei milioane de persoane, atât din Est, cât şi din Vest. Şi totuşi, toate căutările lui de până acum se dovediseră zadarnice. În pofida tuturor informaţiilor de care dispunea, nu găsise nici măcar una care să îl ducă la ea. Ajunsese la capătul răbdării.

Fereastra în faţa căreia stătea – singura din birou – dădea spre o stradă mohorâtă din Berlinul de Est, învecinată cu graniţa. *De parcă ar mai exista şi altfel de străzi în Berlinul de Est*! îşi zise el dispreţuitor. Dacă ar fi avut biroul în cealaltă parte a clădirii, acum ar fi admirat bulevardul central, mărginit cu tei, cunoscut drept *Unter den Linden* – un loc plin de strălucire şi opulenţă în anii 1930. Deşi acea zi nu era foarte departe, deocamdată nu avea un rang îndeajuns de înalt în cadrul *Stasi* pentru a merita un astfel de birou.

Îşi coborî privirea şi scrută strada tăcută şi pustie. Bulevardul pietruit, îndeajuns de lat pentru a fi putut găzdui marşul triumfal al trupelor conduse de Charles de Gaulle la revenirea în Paris în 1944, fusese în schimb călcat în picioare de bocancii ruşilor cu un an mai târziu, ceea ce explica actuala sa denumire – *Lenin Allee* – şi faptul că în tot acest timp nu fusese înlocuită, spălată, măturată sau reparată nici măcar o piatră din alcătuirea sa ori a clădirilor care îl mărgineau. În timp ce sonoritatea numelui făcea trimitere la cei ce îşi revendicaseră autoritatea asupra unei

jumătăţi de glob, de la Brandenburg şi până la Marea Bering, aspectul deplorabil a) aleii nu inspira pic de încredere în viziunea măreaţă a conducătorului lor cu privire la avantajele unui regim proletar.

Se întoarse cu spatele la fereastră şi porni încet spre birou. Chipul nu i se remarca prin nimic, în afară de similaritatea cu toţi ceilalţi indivizi ce activau, mânaţi de motivaţii la fel de meschine, în acest aparat birocratic impersonal şi fără chip, care, departe de a forma caracterul, îl sufoca. În această societate, personalitatea nu era privită cu ochi buni, individualitatea era privită cu suspiciune, iar integritatea nu avea unde să prindă rădăcini.

Nu că asta l-ar fi deranjat câtuşi de puţin. Asemeni tuturor celor care îşi aleg aliaţii în funcţie de cum bate vântul puterii, Gustav încetase de mult să mai aibă scrupule. Simţul onoarei, al curajului şi al corectitudinii îl părăsea încet şi sigur, la fel cum se întâmpla cu toţi cei care îşi adaptaseră conduita standardelor impuse de noul sistem.

În cazul lui, căutătura piezişă şi ochii lipsiţi de strălucire erau rezultatul unui lung declin alcătuit din alegeri greşite, egoiste. Bineînţeles că dacă s-ar fi găsit vreunul să-i zică asta de la obraz, l-ar fi arestat pe loc. Totuşi, un lucru era de netăgăduit: pe an ce trecea, chipul începea să îi semene tot mai mult cu al maică-sii, nefericita văduvă a contelui Ernst von Schmundt, decedat în ultimul an de război. Nenorocita îşi ducea acum zilele într-un azil de bătrâni din RDG, plictisindu-şi tovarăşii indiferenţi cu povestiri despre imaginara ei glorie de odinioară. Gustav nu mai trecuse pe la ea de trei ani de zile. Vizitele la azil îl deprimau teribil şi îi venea din ce în ce mai uşor să găsească pretexte pentru a le evita. După fiecare vizită îşi jura să nu se mai întoarcă acolo, iar de astă dată chiar se părea că va reuşi să nu-şi încalce cruntul jurământ.

În timp, obrajii căpătaseră o tentă pământie, scoasă parcă şi mai mult în evidenţă de maroniul anost al

uniformei. Acum, că se apropia de patruzeci şi doi de ani, faţa, cândva relativ atrăgătoare, i se puhăvise în mod respingător. Fălcile grase aduceau izbitor de tare cu cele dobândite de maică-sa după o viaţă de excese alimentare. Sub ochi i se formaseră pungi negre. Părul, încă închis la culoare, se rărea cu o viteză îngrijorătoare. Avea deja un început de chelie, care, asemeni unui ochi de furtună ce nu prevestea nimic bun, îşi revendica o suprafaţă tot mai mare pe creştetul capului.

Îmbătrânea pe zi ce trece şi încă nu reuşise să obţină trofeul la care aspirase toată viaţa. Soarta potrivnică îl împiedicase să pună mâna pe vila părinţilor şi pe mult râvnita moşie Dortmann. Statul le confiscase cu ani în urmă pe amândouă. În aceste vremuri nu mai exista noţiunea de „proprietate privată”. Însă, chiar dacă la proprietăţi nu mai puteai râvni, la o *nevastă* tot aveai dreptul.

Şi el aşteptase prea mult timp pentru a şi-o revendica pe a lui!

Îşi trecu din nou privirea peste documentele pe care i le adusese tânărul Galanov.

Ştia că, omorându-l pe baron, nu ar fi făcut decât să-i acorde victoria finală. Dortmann era îndeajuns de nebun pentru a nu se teme de moarte şi ar fi murit fericit la gândul că nu şi-a trădat fiica.

Nu, îşi spuse Gustav, *deocamdată n-am să-l ucid*.

Dacă e să-l omoare la o adică, o va face de faţă cu fiică-sa. Şi în felul ăsta se va răzbuna pe amândoi!

Totuşi, nu putea să stea cu mâinile-n sân. Lucrurile se tărăgănaseră prea mult şi îi era deja lehamite.

Emil Korsch adulmecase declinul cu mult înainte de prăbuşirea Germaniei. În consecinţă, pe ultima sută de metri a războiului, trecuse de partea armatei ruse, care înainta spre Berlin, şi, considerând că ar putea să-i fie de folos mai târziu, îl luase şi pe Gustav cu el. Furnizându-le informaţii preţioase şi făcându-i să creadă că a fost dintotdeauna devotat patriei-mamă şi că în Germania

activase ca spion, reuşise să intre în graţiile ruşilor, iar după ocuparea capitalei germane deveni de-a dreptul indispensabil noului regim.

O vreme lucraseră împreună în sectorul rus al Germaniei, dar apoi drumurile li se despărţiseră. Gustav rămăsese să-şi croiască încet o carieră în Republica Democrată Germană – formată în 1949 de către comunişti drept replică la întemeierea Republicii Federale Germania – iar Korsch se mutase în est, aproape de centrul puterii. Deşi abia de mai ţineau legătura, îi unea în continuare o misiune comună şi o relaţie ciudată – de dispreţ şi lipsă de încredere, ambele reciproce.

Trecuseră prin prea multe împreună pentru a mai avea chiar şi o fărâmă de respect unul pentru celălalt. Nu se puteau numi prieteni. În această parte a lumii „noţiunea de „prietenie" căzuse, oricum, în dizgraţie. Acum, toţi erau „tovarăşi", termen care definea destul de bine şi relaţia dintre ei doi.

Tovărăşia lor se baza pe un interes comun extrem de motivant: fiecare avea de încheiat nişte socoteli cu baronul von Dortmann. Gustav o voia în continuare pe fiica baronului; iar Korsch, să pună mâna pe valoroasele obiecte de cult din cutia rabinului Wissen – nepreţuite în orice epocă, din punct de vedere religios sau pur material. În timp ce fascinaţia lui Hitler faţă de astfel de relicve fusese una de natură ocultă, a lui era una strict economică. Posesia acelor podoabe sacre şi a artefactelor din aur şi argint l-ar face putred de bogat! Din păcate, de la război încoace nu dăduseră decât de piste false.

Baronul von Dortmann rămânea singurul care îi putea duce la Sabina, acesta fiind, de altfel, unicul motiv pentru care fusese lăsat în viaţă şi era acum ţinut sub supraveghere strictă.

După ce drumurile li s-au despărţit, Korsch luase calea Moscovei, devenind agent KGB, iar Schmundt rămăsese în Berlin, ajungând şef de secţie în cadrul *Stasi*. Pentru Korsch,

fata în sine nu prezenta niciun interes, doar un mijloc de a da de rabin prin intermediul tatălui ei.

Pe scurt, pentru fiecare dintre ei, Sabina von Dortmann constituia şansa de a-şi împlini visul de-o viaţă.

Korsch continuase să aibă proprii săi informatori în materie de evrei. Ura lui personală împotriva copiilor lui Avraam găsise un sol fertil în Rusia stalinistă. El reuşise să pună bazele unui nou departament în cadrul KGB-ului – departament menit să urmărească mişcările personalităţilor din comunitatea ebraică – şi devenise o figură importantă a epurării rasiale secrete din Rusia.

Era gata să intre în acţiune în orice moment, de îndată ce ar fi obţinut noi informaţii – de la baron sau de la informatorii săi – despre rabin ori despre pietrele preţioase.

La început, gândind că vor putea pune rapid mâna atât pe fată, cât şi pe cutia cu comori, Schmundt şi Korsch îl ţinuseră prizonier pe baron fără ştirea forţelor aliate. Totuşi, văzând că baronul se încăpăţânează să nu divulge nimic, Gustav, din ce în ce mai furios, schimbă tactica: începu să îl mute dintr-o închisoare în alta, supunându-l la nenumărate interogatorii şi torturi pentru a afla unde se ascunde Sabina.

Unde este Sabina... Cum a părăsit ţara... Cine v-a ajutat... Care au fost persoanele de legătură... în care parte a Elveţiei s-a dus?

La toate aceste întrebări, tatăl ei nu dădea, însă, niciun răspuns. Hotărât să nu se dea bătut, Gustav îşi schimbă din nou planul de atac, considerând că în momentul în care locul unde se afla baronul va fi făcut cunoscut, Sabina va încerca fără doar şi poate să ia legătura cu el. Dar lucrurile nu se întâmplară aşa. Văzându-şi dejucat şi acest plan, Gustav îşi întoarse întreaga mânie asupra ei. Da, voia în continuare s-o cucerească, dar şi să se răzbune pe ea.

În toţi aceşti ani nu reuşise să descopere nicio pistă care să-l ducă la ea şi spionii săi nu găsiseră nicio persoană pe nume Sabina von Dortmann în toată Germania de Est. Îi

interogase toate neamurile. Nimeni nu ştia nimic. Era ca şi cum Sabina ar fi dispărut de pe faţa pământului.

Gata, se umpluse paharul. Era timpul să schimbe iarăşi tactica.

Detesta să îi ceară ajutorul la fel de mult ca faptul că îi datora actuala sa poziţie, dar n-avea încotro. Poate că investigaţiile lui Korsch dăduseră mai multe rezultate.

Întinse mâna, ridică receptorul şi ordonă pe un ton tăios:

— Fräulein Reinhardt, fă-mi legătura cu Moscova.

Fără a aştepta un răspuns, puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spătarul scaunului.

La cât de încet se mişcă ruşii, *probabil că va trebui să aştept o oră întreagă*.

22
Mesajul

Când li se făcu foame, începură să se înfrupte din caşcavalul, pâinea de secară şi merele din coşul de picnic.

— Şi ce-ai făcut după ce te-ai întors la Berlin? întrebă într-un târziu Matthew.

— Nu ştiam ce să fac în privinţa lui papa, răspunse Sabina. Gândul că este închis mă ucidea. Nu de puţine ori am luat serios în considerare chiar şi posibilitatea de a lua cumva legătura cu Gustav. De a-i spune că mă învoiesc să ne întâlnim, dacă îl eliberează pe tata.

— Dar nu l-ar fi eliberat decât dacă te-ai fi căsătorit cu el, nu-i aşa?

— Eram dispusă chiar şi la asta.

— Să te măriţi cu el?? exclamă Matthew.

— Aş fi făcut orice să-l scot pe papa din închisoare.

— Nu-mi vine să cred că erai dispusă să devii soţia acelei bestii!

— Of, Matthew, eram atât de deznădăjduită... Nu aveam pe nimeni care să mă îndrume, nu ştiam ce să fac... Tata se sacrificase pentru noi în timpul războiului. De ce nu m-aş fi sacrificat şi eu pentru el?

— Într-adevăr, cum de n-ai făcut-o?

— Însuşi papa m-a prevenit să n-o fac, răspunse Sabina.

— Cum?...

— La scurtă vreme după episodul despre care ţi-am vorbit, Gustav a schimbat brusc macazul, aducând la cunoştinţa publicului larg locul în care se afla papa. În ziarul din Berlin a apărut chiar şi un scurt articol cu titlul „Baron închis pentru trădare”.

Am crezut că mi se rupe inima când l-am citit. Of, nici nu-ţi imaginezi cât m-am consumat în zilele acelea! De nenumărate ori a fost cât pe ce să nu mai ţin seama de nimic, să mă duc la penitenciar şi să încerc să-i vorbesc.

— Şi totuşi, n-ai făcut-o?

— Tata, care, deşi era închis, se pare că ştia ce se întâmplă în afara zidurilor închisorii, a înţeles care erau planurile lui Gustav. Că, nereuşind nicicum să dea de urma mea, Gustav încerca acum să-mi întindă o cursă. Nemaifiind ţinut în detenţie solitară, tata reuşise să intre în contact cu persoane din exterior.

— Cum?

— Sincer, nu ştiu. Fiecare închisoare este un univers în sine. După război, partea de est a Germaniei a devenit o scenă a intrigilor, a loialităţilor împărţite – de o parte erau comuniştii, iar de cealaltă parte, nemţii din sectorul estic loiali Aliaţilor. Aşa că, alături de papa, îşi ispăşeau sentinţa foşti nazişti, evrei, deţinuţi politici ş.a.m.d. Din câte înţeleg, deşi tata era singur în celulă, beneficia de anumite privilegii.

— Cum ar fi?

— Libertatea de a scrie, acces la biblioteca închisorii, câteva ore pe săptămână petrecute în compania celorlalţi deţinuţi. Conform spuselor Aliaţilor, existau câteva penitenciare unde condiţiile nu erau chiar intolerabile. Într-un asemenea mediu, papa a intrat în contact cu oameni care puteau transmite un mesaj celor din... cunoscuţilor mei.

— Şi în cele din urmă ai primit veşti de la el?

Sabina încuviinţă din cap cu un aer melancolic.

— Da... chiar dacă nu a fost ceea ce voiam să aud. Deşi, cunoscându-l atât de bine, bănuiesc că ar fi trebuit să mă aştept la asta.

— Ce ţi-a transmis?

Sabina răspunse cu un surâs trist:

— Acesta a fost singurul lucru palpabil pe care l-am avut de la el în toţi aceşti ani. Am repetat cuvintele în minte de atâtea ori, încât am ajuns să le ştiu pe de rost.

— Mesajul a fost scris?

— O, nu! Memorat. Înainte de a ajunge la urechile mele

a fost transmis la cel puţin trei sau patru persoane. Totuşi, era clar că vine din partea lui papa. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta.

Se opri, rememorând cuvintele, apoi le rosti cu voce tare, pe un ton aproape reverenţios:

— „Draga mea”, suna mesajul, „nu încerca să iei legătura cu mine. Eu sunt bine. Îi dau o mână de ajutor Tatălui nostru la îngrijirea florilor date uitării din acest colţ al grădinii Sale. A venit vremea ca tu să-ţi cultivi propria grădină. Ne vom ruga unul pentru celălalt şi, când o vrea Domnul – şi numai atunci! –, ne vom revedea. Nu uita că, pentru cei ce cunosc cu adevărat trandafirii, spinii sunt la fel de înmiresmaţi ca petalele”.

Ochii Sabinei se umplură de lacrimi.

— În continuare mă îndemna să îmi schimb numele şi să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a da uitării trecutul. M-a asigurat din nou că este bine, să nu-mi fac griji pentru el şi, mai ales, să mă feresc de Gustav.

Se opri, muşcă din măr şi începu să mestece încet. Câteva minute admirară tăcuţi peisajul liniştit din jurul lor, ciugulind din merinde, nu pentru că le-ar fi fost foame, ci pentru a umple pur şi simplu tăcerea.

— Îţi imaginezi, cred, că nu mi-a fost deloc uşor să-i dau ascultare – continuă ea într-un târziu. Erau momente în care îl imploram, în sinea mea desigur, să mă lase să mă mărit cu Gustav – de dragul lui. Apoi îmi veneau de fiecare dată în minte cuvintele lui: „Întrebarea nu este ce vrei tu, ci ce ar vrea Domnul să faci”. De-a lungul anilor i-am urmat sfatul, doar că, de multe ori, mă întrebam ce ar face papa, cum ar vrea *el* să procedez.

Amintirea momentelor petrecute alături de tatăl ei îi aduse un zâmbet pe buze.

— Probabil că s-ar supăra să mă audă vorbind aşa, adăugă ea continuând să zâmbească. Comparându-l cu Iisus. Deşi eram dispusă să fac orice sacrificiu pentru el, ştiam că el nu ar vrea asta. Aş fi făcut orice să îl ajut, dar

asta ar fi însemnat să mă *împotrivesc* dorinţei lui. Presupun că şi acesta poate fi considerat, oarecum, un sacrificiu, chiar dacă unul în sens contrar. Sacrificiul, dacă-i pot spune aşa, de a *nu* mă sacrifica pentru el, fiindcă ştiam că aceasta este alegerea lui.

Căzu o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— În cele din urmă, am înţeles că nu pot decât să mă supun voinţei lui. Atunci am devenit Karin Duftblatt, m-am dat la fund... şi am lăsat trecutul în urmă.

Oftă adânc, apoi se întoarse spre Matthew şi îl întrebă cu un surâs melancolic:

— Acum înţelegi de ce am spus că e o poveste lungă?

— Mă bucur că ai fost dispusă să mi-o împărtăşeşti. De atunci ai mai primit veşti de la el?

— Sporadic. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu l-am mai văzut de şaptesprezece ani.

— Este... sănătos?

— Conform surselor mele, este sănătos şi împăcat cu soarta.

— A aflat de moartea mamei tale?

— Da. Sunt sigură că asta l-a făcut să se împace cu detenţia. Altfel, de dragul ei, ştiu că ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putere pentru a evada.

— Este închis în acelaşi loc?

— L-au mai mutat de câteva ori de-a lungul anilor.

— Şi ştii unde se află în prezent?

Sabina încuviinţă din cap.

— Într-o fostă şcoală-internat, transformată în puşcărie pentru deţinuţi religioşi şi politici şi câţiva evrei consideraţi prea importanţi pentru a fi executaţi. Tata este înconjurat, aşadar, de poeţi instigatori, aristocraţi decăzuţi din drepturi şi alţi duşmani ai regimului actual.

— Bine măcar că se află în apropiere de Berlin. Nu de alta, dar ruşii au predilecţia să cazeze permanent persoanele indezirabile în Siberia.

— Gustav vrea să îl ţină aproape.

— Crezi că este şi acum pe urmele tale?

— În privinţa asta n-am nici cea mai mică îndoială. Pentru a evita să-i intru în vizor, i-am urmărit toate mişcările. În toţi aceşti ani, a continuat să urce în ierarhia politică din RDG. Actualmente este agent *Stasi* – versiunea est-germană a KGB-ului.

— Cariera perfectă pentru un fost agent Gestapo, comentă Matthew sarcastic.

— Gustav este un om periculos. Cunoştinţele mele sunt în continuare cu ochii pe el. Trebuie să fiu extrem de precaută în tot ce fac. Spionii *Stasi* mişună pretutindeni.

— Te-aş asculta o veşnicie. Este ca şi cum m-aş fi întors acasă după o lungă absenţă.

— Apropo de asta, tu când ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat cu *tine* în toţi aceşti ani?

— E şi asta o poveste lungă, glumi el.

— Iar eu abia aştept s-o ascult.

— Toate la timpul lor.

Nu avea nimic de ascuns, doar că, din respect pentru Sabina, voia să mai păstreze o vreme atmosfera creată de povestirea ei.

— Ce zici de o plimbare? întrebă el, ridicându-se sprinten în picioare.

Pe măsură ce se afundau în pădure, conversaţia o luă treptat pe alte făgaşe.

La despărţire, după alte câteva ore bune de discuţii adânci şi sincere, dar şi de voie bună, Sabina declară că nu se mai simţise atât de bine de ani de zile.

— Of, nici nu mai ţin minte când am râs ultima oară, oftă ea în timp ce se apropiau de locuinţa sa. Iar astăzi am râs din nou, Matthew. Am râs cu adevărat!

— Subscriu!

23
Rugăciunea unui exilat

Deşi afară strălucea soarele amiezii, nici razele, nici căldura lui nu reuşeau să răzbească în interior, celula rămânând întunecoasă şi rece.

Fosta şcoală, transformată cu succes în puşcărie, nu conţinea nimic care să lase chiar şi de departe impresia de lux.

Înăuntru, un bătrân scria ceva, aplecat deasupra unei mese de lemn. În afară de patul din spatele lui şi comoda din colţ, această masă rudimentară şi scaunul şubred pe care şedea constituiau singurele articole de mobilier din încăpere. Pardoseala de ciment şi pereţii gri contribuiau, de asemenea, cu succes la crearea unui interior complet lipsit de căldură. Singura fereastră, minusculă, era situată prea sus pe perete pentru a putea privi afară. Lumina difuză răspândită de bec abia de adăuga ceva în intensitate dârelor subţiri de raze ce pătrundeau prin geamul murdar.

În această instituţie, mesele fuseseră furnizate drept o concesie adusă moderaţiei şi britanicilor, francezilor şi americanilor, care continuau să supravegheze, atât cât le stătea în putere, evenimentele din sectorul guvernat de foştii lor aliaţi. Mesele de scris, hârtia, accesul la niscaiva cărţi şi dreptul deţinuţilor de a petrece câteva ore împreună calificau stabilimentul drept „centru de detenţie” de minimă siguranţă, nu puşcărie propriu-zisă. Conform datelor oficiale, aici erau încarceraţi doar prozeliţi politici şi religioşi inofensivi – orişicum trădători, să ne înţelegem, dar nu atât de periculoşi încât să necesite o exilare permanentă în Siberia – care erau, chipurile, hrăniţi şi trataţi aşa cum se cuvine, ba chiar mai bine decât li s-ar fi cuvenit.

Totuşi, bărbatul, numai piele şi os, cu obrajii supţi şi brăzdaţi de răni – crestătura de bici de sub ochiul stâng era vizibil proaspătă – părea să dovedească exact contrariul.

Era de ajuns să-i arunci o privire pentru a înţelege că nu avea un trai uşor deloc. Faptul că reuşise să supravieţuiască până acum, incredibil în sine, se datora în mod clar constituţiei puternice şi voinţei sale de fier – nicidecum tratamentului „omenos” de care beneficia.

Părul, încă bogat deasupra frunţii înalte, împrumutase parcă cenuşiul pereţilor. Faţa, odată rumenă, era acum de o paloare aproape cadaverică. Cei care, lucrând cot la cot cu el din zori şi până-n seară pe ogoarele acestui ţinut, într-o epocă mai fericită, se minunaseră de energia şi vigoarea lui deşi era cu zece ani mai în vârstă decât ei, ar fi fost şocaţi să-i vadă obrajii livizi. Deşi acum, la şaizeci şi şapte de ani, se bucura de o stare de sănătate relativ bună având în vedere circumstanţele, la prima vedere i-ai fi dat cu uşurinţă zece ani în plus.

Singurii care rămăseseră neschimbaţi de-a lungul anilor erau ochii. Ochii ce priveau foaia de hârtie aveau o strălucire aproape supranaturală.

Într-adevăr, cine-ar fi stat lângă el, ar fi văzut că acei ochi pătrunzători, adânciţi în orbite, luminau mai tare decât becul şi fereastra la un loc. Asta deoarece lumina din ei nu provenea din vreo sursă pământească şi nu putea fi stinsă nici de noapte, nici de bătăi, nici de încarcerare şi nici chiar de moarte.

Se aplecă în faţă şi mai aşternu câteva cuvinte pe foaia de hârtie, apoi lăsă jos stiloul, îşi îndreptă spatele şi oftă adânc. Scrisese, fără oprire, vreme de două ceasuri. Îl dureau toate – mâna, spatele, ochii.

Închise ochii şi oftă iarăşi, de astă dată mai mult din cauza oboselii spirituale decât a celei fizice. Se trezise devreme, cu gândurile şi rugile îndreptate brusc în numeroase direcţii noi, Intuind clar o schimbare iminentă. Deşi, de-a lungul întregii zile, cu foarte puţine şi scurte pauze, îşi aşternuse febril gândurile pe hârtie în încercarea de a le înţelege sensul, nu era deloc mulţumit de rezultat.

Doamne, spuse el în şoaptă, *ajută-mă să îţi înţeleg*

cuvintele... Ce încerci să îmi spui?... Care este planul şi voia Ta pentru această naţiune... şi pentru acest popor?

Un nou suflu prelung, ca o întrebare, îi părăsi plămânii; apoi se aşează în genunchi pe pardoseală şi îşi plecă adânc capul.

O, Tată ceresc, murmură el abia şoptit, *ai fost nespus de bun cu mine. Pe zi ce trece îmi dezvălui tot mai mult din Tine. Zi de zi îmi dai tărie şi mă umpli cu prezenţa, dragostea şi grija Ta. Bunătatea Ta fără de margini mă copleşeşte şi simt că nu o merit. Dar există, o, Tată, mulţi care nu ştiu cât eşti de bun. Cu ei ce vei face? Şi lor trebuie să li Te dezvălui, Tată, căci au atâta nevoie de Tine!*

Să îndrăznesc – oare asta vrei să-mi spui? – să îndrăznesc să mă rog pentru poporul acesta, să iau asupra mea povara compatrioţilor mei care par să-şi fi uitat Tatăl? Dă-mi, Doamne, curajul şi tăria de a mă ruga şi de a crede că în timp ce mă rog Tu mi-o iei înainte, netezindu-mi calea către răspuns.

Tăcu preţ de o clipă, apoi continuă, ridicând uşor vocea, pe măsură ce realiza semnificaţia vorbelor sale:

Te rog, într-adevăr, pentru această naţiune suferindă, îngenuncheată şi dezbinată. Mă rog pentru povara vinei pe care trebuie să o poarte pe umeri pentru faptele sale abominabile. Fă ca acest popor să îşi recunoască greşeala şi să se întoarcă spre Tine cu pocăinţă. Frânge-le mândria – nu la umilinţa pământească mă refer eu, căci de ea au avut deja parte. Fă-i să se smerească înaintea Ta.

Fă-i să-şi aducă aminte de moştenirea lor străveche, de tăria şi vitejia străbunilor. Fă să renască în ei credinţa lui Martin Luther şi a lui Dietrich Bonhoeffer. Fă-i să înţeleagă că această recentă şi îngrozitoare decădere morală, pentru care trebuie să se căiască, nu a fost rezultatul ascultării de un dictator, ci a faptului că Te-au dat uitării. Fă-i să înţeleagă că răul cel mai mare nu a fost săvârşit împotriva poporului Tău, ci... împotriva Ta.

O, Tată iubitor, reuneşte şi vindecă, la timpul potrivit şi

aşa cum consideri Tu de cuviinţă – acest pământ şi această naţiune. Nu-ţi cer să le redai măreţia pământească de care s-au bucurat odată, ci demnitatea şi integritatea străbunilor noştri. Şi întoarce-le din nou inimile către Tine.

Reuneşte această naţiune rănită şi înjumătăţită. Reuneşte inimile, reuneşte familiile. Redă-le unitatea pentru care S-a rugat Fiul Tău, Iisus. Fă să dispară prăpastia ce taie ţara în două făcând să dispară prăpastia care există între Tine, Tată, şi aceşti oameni care sunt copiii Tăi şi a căror iubire faţă de Tine s-a răcit din cauza marelui lor păcat-păcatul de a-ţi fi întors spatele.

Fă ca inimile lor să se întoarcă din nou către Tine. Fă ca toţi ceilalţi credincioşi să se roage aşijderea. Fie ca toţi să se roage pentru fraţii şi surorile lor, pentru vindecare, pentru refacere, pentru redobândirea unităţii acestei naţiuni.

Eu nu pot decât să mă rog. Sunt un neputincios. Doamne, de nicio importanţă în ochii oamenilor. Dar Te implor să adânceşti în mine această povară – ca să mă pot ruga tot mai fierbinte pentru acest pământ pe care îl iubesc. Dă-mi putere să continui neostenit aceasta şi orice altă lucrare pe care mi-ai hărăzit-o în acest loc. Înseninează-mi duhul, întăreşte-mă în minte, inimă şi trup ca să te slujesc cu credinţă. Fă-mă să-ţi împlinesc voia, oricare ar fi ea, Doamne. Fă-mă unealta Ta şi săvârşeşte-ţi planul prin mine. Dă-mi o inimă supusă care să te urmeze. Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o arăţi şi pentru nemărginita Ta iubire. O, Tată, dă-mi puterea să fiu mai recunoscător şi întăreşte-mi credinţa prea slabă.

Se lăsă din nou tăcerea în celulă. Bătrânul se legăna încet pe genunchi, rugi imperceptibile răzbătând din inima lui.

După câteva clipe continuă din nou cu voce tare:

Ca de fiecare dată, Tată, Te rog şi acum pentru fiica noastră, a amândurora. Ai grijă de ea, călăuzeşte-o, arată-i dragostea Ta. Nu-ţi cer să îi oferi fericire, ci s-o transformi

în femeia ce-i este destinat să devină. Dă-i tăria de a urma calea pe care i-ai hărăzit-o.

Te rog şi pentru ceilalţi deţinuţi. Dă-mi prilejul să le vorbesc despre bunătatea Ta părintească. Te rog, de asemenea, pentru paznicii închisorii. Întăreşte-mi devoţiunea pentru a-i putea iubi aşa cum a iubit Iisus. Binecuvântează-i şi descoperă-Te şi lor.

24
Legătura cu Moscova

Ţârâitul telefonului îl smulse din visare.

Se uită, în mod reflex, la ceas. *Mda*, *nu m-am înşelat prea tare*. Trecuseră exact cincizeci şi două de minute de când solicitase să i se facă legătura.

— Da... da, sunt încă aici, mârâi el. Da, bine... aştept.

După un minut auzi în sfârşit la celălalt capăt al firului vocea pe care o aşteptase.

— Da... a trecut, într-adevăr, ceva vreme de când n-am mai vorbit... Aşa e, munca îmi ocupă tot timpul... A, nu... nu s-au făcut progrese în cadrul anchetei... Din păcate, nu acesta este motivul pentru care v-am sunat.

Îşi drese nervos glasul – brusc şi total necaracteristic, îşi simţea gâtlejul uscat.

— Eram... ăă... eram curios să văd dacă nu au făcut cumva vreo descoperire oamenii dumneavoastră, adăugă el, încercând să pară nonşalant.

Judecând după expresia de pe chip, răspunsul pe care îl asculta nu era unul tocmai plăcut.

— Nu, nu mă aştept să facă ei treaba în locul nostru... eu voiam doar să...

Fu din nou redus la tăcere.

— Desigur... da, ştiu că îl căutaţi pe evreu, dar...

Fu iarăşi întrerupt. De astă dată celălalt peroră mai îndelung.

— Nu, încă n-am reuşit să dăm de fată. Totuşi – acesta este, de fapt, motivul pentru care v-am sunat – la un moment dat a apărut o nouă pistă. De curând a fost reperată o femeie cu semnalmentele ei, posibil implicată în mişcarea sionistă din Berlin. De caz s-a ocupat cel mai bun agent al meu – detaşat aici chiar de către departamentul dumneavoastră. Un tânăr pe nume Galanov...

Celălalt îi tăie vorba.

— Da, este un tânăr agent extrem de întreprinzător. Nu ştiam că îl cunoaşteţi personal. Revenind la discuţia anterioară, din păcate am pierdut complet urma sioniştilor. Nici chiar metodele KGB-ului n-au dat rezultate, deşi Galanov m-a asigurat că a făcut tot ce i-a stat în putinţă. Totuşi, mă întreb dacă nu există cumva o legătură între aceşti sionişti şi rabin. În cazul în care aţi fi făcut progrese în anchetă, speram ca, făcând schimb de informaţii, să reuşim să punem iţele cap la cap... înţeleg... Da, ştiu că voiaţi să aflaţi de la ea unde s-a dus rabinul după ce a plecat din Elveţia, dar, după cum spuneam, toate strădaniile mele de a o găsi au fost zadarnice... Cum să mă fi culcat pe-o ureche? ripostă el tot mai iritat. Am depus toate eforturile posibile...

La cât de tare şi de furios răsună vocea în receptor, ai fi zis că posesorul ei se afla în aceeaşi încăpere. Deşi asemenea insinuări îl scoteau şi pe el din sărite, Gustav încercă să îşi păstreze calmul. Pe cât de necioplţi puteau fi agenţii KGB, nu era înţelept să te pui cu ei.

— Vă rog să mă iertaţi, se scuză el, aceasta nu a fost nicidecum intenţia mea. Totuşi, e clar că – după cum am bănuit amândoi de la bun început – *există* o legătură. *Trebuie* să existe. Ce importanţă are dacă o găsim întâi pe ea pentru a ajunge la el sau viceversa?... înţeleg... încă nu aveţi nicio pistă care să ducă la rabin... Voi continua căutările... Desigur că am să vă raportez de îndată ce pun mâna pe ea sau pe sionişti. În cele din urmă punem noi mâna pe amândoi... Nu, n-am auzit de apariţia vreunei noi grupări subversive... Da, am primit de curând un comunicat despre un posibil caz de trafic cu informaţii secrete... Hm... Momentan ne ocupăm de un transfer care a avut loc recent în Varşovia... Să existe vreo legătură?... Reţea clandestină evreiască, vasăzică... Parcă ziceaţi că nu aveţi nicio pistă care să ducă la bătrân.

Brusc îi veni o idee care îl făcu să se îndrepte de spate ca lovit de trăsnet.

Să fie aceasta legătura pe care o căutaseră de la bun început? Semnalmentele femeii văzute în Varşovia îi atrăseseră imediat atenţia.

Dacă – pe cât de incredibil părea! – era adevărat, asta însemna că Sabina se afla chiar aici, în Berlin.

Poate că planul său funcţionase mai bine decât realizase şi prezenţa tatălui ei o ţinea în apropiere. Poate că mutarea baronului într-un alt penitenciar era tot ceea ce mai trebuia pentru a o scoate din ascunziş!

— Hm... înţeleg... nu este sigur... Da, am să depun toate eforturile, îngână el, încercând să îşi adune gândurile. Revenind la motivul pentru care v-am sunat, ei bine, mă gândeam că poate ar fi indicat să îl mutăm pe tatăl ei într-o...

Fu întrerupt din nou.

— Da, din păcate încă n-a dat colţul. E aprig bătrânul şi eu m-am cam săturat de el. Mă gândeam că apropierea lui s-ar putea să îi înfrâneze activitatea. Dacă îl îndepărtăm, poate că lucrurile se vor pune din nou în mişcare şi îmi va fi mai uşor să pun mâna pe ea. Am văzut că n-are niciun rost să îl folosim pe bătrân drept momeală. Mă gândeam că ar fi bine să ne debarasăm de el, să îl transferăm într-un penitenciar izolat. Cunoaşteţi vreun loc potrivit pe-acolo?

Răspunsul fu unul succint.

— Există în continuare pericolul ca ştirea să ajungă la urechile autorităţilor din Vest. Agenţii lor îşi vâră nasul peste tot. Sunt cu ochii pe penitenciarele noastre. Am fost mereu cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să atrag atenţia americanilor asupra cazului. Având în vedere situaţia tensionată din Berlin şi conflictul dintre Hruşciov şi Kennedy, aş prefera să îl îndepărtez... în apropiere de Moscova?... înţeleg, răspunse el, dând din cap gânditor. În regulă... Pare a fi locul ideal... Atunci vă rog să vorbiţi cu cei de acolo, iar eu voi avea grijă să fie transferat cu cea mai apropiată ocazie, peste o lună sau maxim două.

Partea a II-a
Un scurt răgaz de fericire
Iunie-iulie, 1961

25
Fugă în noapte

Noaptea era neagră ca smoala.

Fusese aleasă dinadins în baza fazei lunii şi a prognozei meteorologice şi pe bună dreptate, căci, într-adevăr, lumina plăpândă răspândită de luna nouă, abia vizibilă pe cer, era acoperită ca de un linţoliu de norii groşi ai unei furtuni estivale.

Nu era din cale afară de târziu, dar în aceste regiuni aflate la răsărit de cortina de fier a comunismului, cum o numise Winston Churchill, noaptea devenise permanentă pentru toţi cei cărora le era dragă libertatea.

Întunericului nazist îi luase acum locul întunericul marxist. Limbajul burghezimii era altul. Vechea elită fusese înlocuită de una nouă. Harta geografică a lumii se schimbase. Marele templu al tiraniei nu se mai numea Reichstag, ci Kremlin, iar cei care puneau în aplicare barbarele ordine ale noii puteri nu mai purtau monograma SS, ci KGB.

Totul se schimbase, fără ca, de fapt, să se schimbe ceva.

Teama continua să sălăşluiască în sufletele celor asupriţi.

Intelectualii şi cei ce iubeau libertatea încercau şi acum să evadeze din întuneric.

De astă dată, însă, întunericul noului imperiu autocrat nu acoperea întregul continent, ci doar jumătatea estică a Europei, în partea de vest, libertatea răsărise şi era vizibilă din nou, ca o rază timidă la marginea orizontului, menită să

îi încurajeze pe cei ce trăiau sub un cer acoperit de nori, amintindu-le că în unele părţi ale lumii soarele continua să strălucească.

Dâra de lumină din jumătatea occidentală devenise totodată un ţel, spre care începuseră să se îndrepte, râuri-râuri, puhoaie de emigranţi – refugiaţi din Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, România şi RDG, toate noi state marionetă ale Mamei Rusia, teribila progenitură a Revoluţiei din 1917 – ce treceau dincolo de invizibila cortină, atraşi cu precădere de acel ochi de lumină numit Berlinul de Vest.

Veneau chiar şi din Rusia, deşi într-un număr mai mic – având în vedere faptul că trecerea graniţei se făcea clandestin, călătoria era lungă şi grea, banii şi barierele lingvistice constituiau probleme constante, iar agenţii KGB mişunau pretutindeni, gata să îi înhaţe pe cei ce încercau să fugă din patria-mamă.

Pentru unii, o asemenea iniţiativă nu punea probleme deosebite, dar nu la fel stăteau lucrurile cu urmaşii lui Avraam, a căror soartă încetase să fie uşoară încă de când Egiptul, Asiria şi Babilonul se ridicaseră împotriva poporului lui Moise, David şi Daniel. Urmând exemplul lui Adolf Hitler, duşmanul său de moarte, Iosif Stalin continuase exterminarea evreilor, într-un mod mai discret, dar cu rezultate la fel de satisfăcătoare.

Prin urmare, deşi aveau motivele cele mai întemeiate pentru a se refugia din ţară şi şi-o doreau cu disperare, evreii erau nevoiţi să îşi măsoare cu maximă precauţie fiecare mişcare. O nouă generaţie de spioni, dispuşi să facă orice pentru a intra în graţiile noii puteri, erau constant pe urmele lor. Pericolul pândea în continuare din colţuri nevăzute.

Foametea spirituală domina pretutindeni, iar fiii lui Iacov căutau refugiu fie în Vest, fie pe meleagurile strămoşeşti, pe teritoriul Statului Israel, proclamat de curând independent.

Înaintau prin noapte, strecurându-se tiptil pe străzile

pustii şi tăcute ale oraşului. Deşi grupul – alcătuit dintr-un bătrân bărbos, un bărbat mai tânăr, două femei şi un copil – nu era numeros, frica de a fi descoperiţi făcea ca inimile celor patru adulţi să bată nebuneşte. Fetiţa, purtată în braţe, spre libertate, de către tatăl său, adormise.

În oraş totul era încremenit.

Nu se auzea decât foşnetul nopţii. Ecoul paşilor târşâiţi pe asfalt le bubuia în urechi, trădându-le parcă prezenţa. Se simţeau numeroşi, ca o armată, urmăriţi de mii de ochi nevăzuţi.

În faţa micului convoi, mergea o a şasea persoană.

În curând, bărbatul avea să doarmă din nou în propriul pat, iar ceilalţi cinci se vor odihni şi ei înaintea ultimei etape a lungului lor drum spre libertatea noului început.

Nu mai aveau mult de mers. La ţară ar fi parcurs distanţa în doar câteva minute; dar oraşele – şi mai ales acesta – nu se arătau prietenoase faţă de drumeţi, aşa că erau nevoiţi să o ia pe străzi lăturalnice şi prin zone comerciale nepopulate. Drept urmare, ruta ocolită pe care o alese ghidul dură încă o oră şi jumătate. Bărbatul făcuse deja asta de nenumărate ori, alegând de fiecare dată un itinerar diferit. Avea şi el familia lui şi, deşi îi era milă de aceşti năpăstuiţi, nu avea de gând să îşi asume riscuri prosteşti.

La un moment dat, având impresia că aude ceva, se opri, ridică braţul, avertizându-i pe cei din spatele său să stea pe loc, şi ciuli urechile.

Când zgomotul se dovedi a fi lătratul unui câine de pe strada alăturată, răsuflă uşurat. Nu erau urmăriţi.

Totuşi, exista riscul ca potaia să îşi alerteze toţi tovarăşii canini cu privire la prezenţa unor străini în cartier, iar un cor de lătrături ar fi atras asupra lor o atenţie nu tocmai binevenită.

— *Schnell!* şopti el peste umăr. Trebuie să ne grăbim.

Ieşi de sub streaşina sub care se opriseră, traversă în goană strada, alergă de-a lungul trotuarului, apoi coti pe o

alee parcă şi mai întunecoasă decât cele de până acum. În spatele lui, paşii târşâiţi şi respiraţia grea erau singurele sunete care indicau epuizarea drumeţilor.

— Urmaţi-mă! şopti bărbatul, pornind grăbit pe alee.

După vreo şaptezeci de metri se opri în faţa unui perete înalt de lemn. Pe suprafaţa lui, nu se vedea nicio uşă care să permită trecerea în cealaltă parte.

După ce întregul grup îl ajunse din urmă, bărbatul ridică mâna şi apăsă o porţiune ascunsă a peretelui. Peste câteva minute, graţie unui mecanism misterios, apăru o deschizătură în perete. Poarta invizibilă fusese ingenios fabricată astfel încât să fie imposibil de observat chiar şi la lumina zilei. Balamalele ascunse – oriunde s-ar fi aflat ele – erau, în mod evident, unse bine şi nu făcură niciun zgomot.

De cealaltă parte a zidului, singurul lucru care trăda prezenţa umană era freamătul abia perceptibil al unei respiraţii.

Conducătorul grupului se aplecă în faţă şi întrebă în şoaptă prin uşa întredeschisă:

— *Haben Sie vielleicht Rosen*?

Silueta învăluită în întuneric şovăi doar o clipă, apoi răspunse încet:

— *Nein*, *das ist nicht die Jahreszeit für Blüten*.

— *Ja*, ripostă bărbatul, *jedoch für jene die lieben*, *sogar die Blumenblätter duften*, *und sind erfüllt mit Wohigeruch*.

— *Aha*, *Ich sehe Ihr verstent die Wege des Vaters*, răspunse vocea. *Wieviele Blüten braucht Ihr*?

— *Fünf*

— *Dann kommt doch herein*. *Ich glaube*, *wir können schön einige für Euch finden*.

26
O nouă Lebenshaus

După ce intrară cu toţii în pivniţa de sub imobil, Sabina deschise un chepeng ascuns şi îi conduse, pe întuneric, până sus, în apartamentul ei.

Aici se asigură că toate draperiile sunt trase şi abia apoi aprinse o veioză. De uimire, fu cât pe ce să-i scape un ţipăt, pe care şi-l înăbuşi însă imediat, ducând mâna la gură.

— Gisela... Helga – *of*, *dragile mele*! şopti ea. Bine, dar cum...?... Habar nu aveam că este vorba de voi!... Ce căutaţi voi aici?...

În loc de răspuns, urmă un şuvoi de îmbrăţişări, sărutări şi lacrimi.

— Îmi cer scuze că te-am luat pe nepregătite, spuse conducătorul grupului, dar pur şi simplu n-am avut cum să te anunţ din timp.

— Nici acum nu-mi vine să cred că eşti chiar dumneata, rabi! De mi-ai fi spus că sunteţi voi, v-aş fi deschis numaidecât!

Rabinul răspunse râzând încetişor:

— Deoarece înainte de a ajunge aici, în timp ce băteam străzile în frunte cu neînfricatul nostru ghid... mi-am adus aminte de noaptea în care am ajuns la *Lebenshaus*, cu mulţi ani în urmă, împreună cu dragii noştri prieteni, familia Kropf.

— N-am să uit niciodată acea noapte.

— Am vrut să te aud rostind cuvintele pe care le auzisem atunci. În noaptea aceea mi s-a părut că aud glăsuind un înger. Şi la fel şi în noaptea aceasta.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase, rabi.

— Iar acum permite-mi să-ţi fac cunoştinţă cu nepoţica mea, Billa – care încă nu s-a trezit – şi cu ginerele meu, Karl, soţul Giselei.

— Karl, vai, Gisela, sunt atât de încântată să îţi cunosc

familia! exclamă Sabina în şoaptă, strângând mâna liberă a lui Karl. Vă rog să luaţi loc. Nici nu ştiu cu ce aş putea să vă servesc, pe aici alimentele sunt greu de procurat. Totuşi, am nişte lapte, pâine şi cartofi.

— Orice va fi binevenit, Sabina dragă, spuse soţia rabinului. Nu suntem foarte flămânzi.

— Oricum, mâine, sau oricând hotărăşti tu că este mai bine, vom fi în Berlinul de Vest, interveni rabinul, şi acolo vom mânca pe săturate!

Dintr-odată, Sabina se lumină la faţă.

— Ursula ştie că sosiţi?

— Nu. Am plecat în cea mai mare grabă şi nu am avut timp s-o anunţăm.

— Vai, sunt sigură că va muri de fericire!

— Ei, să sperăm că de murit, nu va muri, răspunse mucalit rabinul, dar şi noi suntem nerăbdători să o revedem!

O oră mai târziu, adunaţi în minuscula bucătărie din apartamentul Sabinei, oaspeţii vorbeau în şoaptă în timp ce mâncau din pâinea şi cartofii fierţi pregătiţi de gazdă, bucate care, deşi modeste, li se păreau o adevărată mană cerească în aceste momente.

— Nu cred că este o idee bună să plecaţi mâine, spuse Sabina. Aş prefera să luaţi metroul luni dimineaţă.

— De ce, s-a închis frontiera din oraş? întrebă rabinul.

— Nu, dar trecerea în Berlinul de Vest nu se mai face automat, cum se făcea odată. Pe zi ce trece, poliţiştii de frontieră devin tot mai vigilenţi, verifică actele din ce în ce mai minuţios. Toată lumea e cuprinsă de *torschlusspanik*, teama că poarta spre libertate va fi în curând închisă. Persoanele suspecte sunt uneori chiar arestate. Or, având în vedere numele voastre şi buletinele ruseşti... ar fi prea periculos. Totuşi, metroul prezintă în continuare siguranţă.

Rabinul Wissen oftă adânc.

— Ai, probabil, dreptate, spuse el în şoaptă. Nu este exclus să fi fost daţi în urmărire generală. Având numele

meu, grănicerii ne-ar sălta imediat.

— Acesta este motivul pentru care aţi părăsit Rusia atât de grabnic?

Rabinul încuviinţă din cap.

— KGB-ul este pe urmele mele de ani de zile. Slavă Domnului, până acum n-au reuşit să pună gheara pe mine, dar săptămâna trecută m-am trezit brusc în mare pericol. Am fost nevoiţi să părăsim ţara fără întârziere. Dacă n-am fi făcut-o, probabil că am fi fost deja morţi cu toţii. Nici măcar aici nu suntem în siguranţă. Braţele KGB-ului sunt prezente pretutindeni, poate chiar şi în Israel.

— Vor să te aresteze din cauza colaborării cu reţelele clandestine?

— Inclusiv. Sunt sigur, însă, că cineva din cadrul KGB-ului are şi un alt motiv, deşi habar n-am care ar putea fi acesta.

— Să fie, oare, vorba de pietrele preţioase? sugeră Sabina.

— Probabil. Deşi nu înţeleg cum de ar putea exista în Uniunea Sovietică o persoană care să ştie de ele, mai ales acum, după atâta amar de vreme.

Sabina dădu gânditoare din cap.

— Totuşi, continuă rabinul, am impresia că nu pietrele constituie motivul principal al urmăririi, ci fotografiile...

— Şi rolul dumitale în cadrul reţelei.

— Aşa este. Apropo de asta, sper ca de aici să pot face mai multe pentru a schimba opinia publică. Occidentul trebuie să afle de pogromul secret din Rusia. Ai dat mai departe fotografiile?

Sabina nu răspunse imediat. Ştia că în cele din urmă i se va pune această întrebare.

— Mă tem că nu, răspunse ea într-un târziu, încet şi şovăielnic.

— S-a întâmplat ceva cu ele? întrebă rabinul, alarmat.

— O, nu... fotografiile sunt în siguranţă. Sunt în continuare în posesia mea.

— Nu i le-ai dat Ursulei?

Sabina clătină din cap.

— Atunci poate c-ar trebui să i le dau eu...

— Este prea riscant, rabi.

Rabinul Wissen aprobă gânditor din cap.

— Ai dreptate. Dacă se întâmplă ceva cu mine...

Oftă şi nu-şi termină vorba.

— Când ne-am învoit să începem această activitate, continuă el, am spus că mai importantă decât oricare dintre noi este cauza. Eu reprezint un risc prea mare. Totuşi, sunt curios, ce ai de gând să faci cu fotografiile?

— Încă nu ştiu. Am reîntâlnit recent o veche cunoştinţă – un bărbat care ocupă o poziţie importantă în guvernul american.

— Cred că îmi dau seama ce plănuieşti. Şi varianta aceasta e riscantă, copila mea.

— Ştiu. Încă nu am luat nicio hotărâre. Totuşi, dacă s-ar alia cauzei noastre şi ar aduce informaţiile la cunoştinţa publicului larg, ar constitui o sursă mult mai credibilă şi mai prestigioasă decât oricare dintre persoanele noastre de contact.

— Se prea poate, dar să nu uităm că în prezent şi Israelul reprezintă o platformă viabilă de informare a publicului larg.

— Am să fiu cu mare băgare de seamă şi vom ţine permanent legătura prin intermediul Ursulei. Nu am să fac nimic fără a mă sfătui întâi cu dumneata, rabi.

Rabinul dădu aprobator din cap.

— Nu vii şi tu cu noi, scumpa mea? o întrebă Helga Wissen.

— Încă nu a venit vremea să plec.

— Bine, dar chiar tu spuneai că există riscul ca poarta spre libertate să se închidă în curând, interveni Gisela.

— Chiar aşa, Sabina, insistă soţia rabinului. Poate că lucrarea ta aici se apropie de sfârşit.

— Nu mă pot îndura să plec ştiind că tata rămâne aici.

Chiar dacă nu pot face mai nimic pentru el, vreau să îi rămân alături.

— Ai mai primit veşti de la el? întrebă rabinul.

Sabina clătină din cap.

— Te-ai mai gândit la propunerea noastră? Membrii reţelei ar putea pune la cale un plan de evadare.

— Îmi pare rău, dar nu pot accepta aşa ceva. Nu vreau să pun viaţa nimănui în pericol. Colaboratorii noştri nu s-au alăturat reţelei pentru a-l elibera pe tata. Nu asta este misiunea lor. De altfel, sunt sigură că papa ar fi primul care s-ar opune unei asemenea iniţiative.

— Ştii prea bine că toţi colegii noştri te-ar ajuta bucuroşi, în definitiv, nu luptăm cu toţii pentru libertate?

— Ba da, răspunse Sabina, aprobând din cap. Şi ai dreptate: unii dintre ei chiar m-au implorat să-i las să intervină.

— Şi tu i-ai refuzat?

— Până acum, da. Deşi soţia lui tremură de frică din cauza implicării lui în mişcare, scumpul nostru prieten Erich îşi doreşte cu ardoare să-şi dea concursul la eliberarea tatii. Îţi promit că am să mă mai gândesc. Poate că la un moment dat va trebui să accept ajutorul oferit de Erich şi de câţiva dintre camarazii lui.

Se lăsă tăcerea.

Brusc parcă toată lumea realiză cât este de târziu. La această oră înaintată, chiar şi şoaptele puteau fi auzite.

— Scumpa mea Gisela! oftă Sabina, privindu-şi prietena. Pari frântă de oboseală, biata de tine! E timpul să vă odihniţi, în noaptea aceasta tu şi Karl veţi dormi în patul meu, hotărî ea, ridicându-se în picioare. Din păcate, condiţiile modeste din acest apartament nu se compară nici pe departe cu confortul de la *Lebenshaus*. Nu vă pot oferi decât o saltea pe care o ţin în debara şi câteva pături care pot fi întinse pe canapea şi pe podea.

— Este tot ce ne trebuie, răspunse Helga. Ne considerăm binecuvântaţi să avem o prietenă ca tine.

— Mâine dimineaţă am o întâlnire – cu prietenul de care vă vorbeam adineauri – şi voi lipsi probabil toată ziua. Vă rog să vă simţiţi ca acasă. Lăsaţi draperiile trase şi nu vorbiţi decât în şoaptă. Pereţii sunt subţiri. După-amiază, când mă întorc, vom face planuri pentru ziua de luni.

27
O situaţie tensionată, dar fericită

Ziua următoare, duminica, Matthew o aşteptă, ca de obicei, în faţa imobilului şi, după ce participară la slujba de dimineaţă, petrecură câteva ore în oraş.

Starea de spirit a Sabinei se îmbunătăţise considerabil comparativ cu ultimele lor întâlniri. Totuşi, deşi părea să-i fi revenit voioşia de altă dată, aceasta era punctată constant, chiar şi atunci când râdea, de o uşoară notă melancolică – melancolie ce nu avea să o părăsească toată viaţa.

După ce plecară de la biserică, pe la ora 12, se duseră să ia prânzul la o terasă. Sabina oftă obosită şi se lăsă căscând pe scaun.

— Te-a obosit slujba sau pur şi simplu te plictiseşti copios în compania mea? o întrebă Matthew amuzat.

— Vai, te rog să mă ierţi! răspunse Sabina, râzând cam fără vlagă. Nici nu mi-am dat seama cât sunt de obosită!

— Picnicul de ieri, bată-l vina! o tachină Matthew.

— Da, e teribil de obositor să te plimbi cu maşina, să mănânci tot felul de bunătăţi şi să vorbeşti despre câte-n lună şi-n stele, îi ţinu ea isonul.

— Jur că intenţia mea a fost să te scot puţin din rutina zilnică, nu să te epuizez!

— A fost minunat, spuse Sabina zâmbind. Fă-te că nu-mi observi căscatul.

— Şi eu, care planificasem atâtea activităţi pentru după-masa aceasta – o vizită la Zoo, o plimbare în Grünewald, o baie în râul Havel...

— Sună grozav. Chiar dacă până acum accesul în Berlinul de Vest a fost liber, cei care trăiesc în jumătatea estică a oraşului s-au ţinut întotdeauna departe de distracţiile occidentale. Deşi sunt obosită, te asigur că am să savurez fiecare clipă.

— Eşti sigură? La cât pari de obosită, cred că ai avea

mai degrabă nevoie de un pui de somn.

— Probabil. Adevărul e, spuse Sabina şovăielnică, că n-am dormit... n-am dormit bine azi-noapte. Îmi pare rău.

Matthew o privi îngrijorat.

— Ei, dar nu-i o tragedie! se grăbi ea să adauge, râzând pentru a-i alunga temerile. M-am gândit la aventurile noastre de la *Lebenshaus*, la papa, la mama, la tot ce s-a întâmplat... Şi uite aşa, probabil c-am stat trează toată noaptea. Întâlnirea cu tine şi discuţiile noastre mi-au răscolit amintirile...

După un moment de tăcere adăugă, încercând să schimbe subiectul:

— Povesteşte-mi mai multe despre motivul pentru care te afli în Europa. Spuneai că lucrezi pentru preşedinte.

— Am fost trimis aici pentru a participa, în calitate de membru al unei echipe de negociatori, la conferinţa de la Viena – conferinţă care va decide viitorul Berlinului.

— Da, parcă ai pomenit ceva despre asta. Din păcate, este un subiect despre care ştiu foarte puţine.

— Mă mir să aud asta. Credeam că toţi cetăţenii germani urmăresc cursul evenimentelor cu sufletul la gură. În fond şi la urma urmei, e vorba de viitorul Berlinului.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar între cele două Germanii există o diferenţă ca de la cer la pământ. Iar eu probabil că am acordat subiectului chiar mai puţină atenţie decât marea majoritate.

— Cum aşa?

— Nu ştiu... Poate pentru că sunt ocupată cu alte lucruri.

— Te referi la munca ta?

— Ăă... da... răspunse Sabina, pe un ton uşor şovăielnic, după care, dornică să reia firul discuţiei, adăugă imediat: Şi, concret, în ce constă munca ta?

— Ai auzit de tratativele cu privire la Berlin purtate de Hruşciov iniţial cu preşedintele Eisenhower şi acum cu Kennedy?

— Mă tem că nu foarte multe, răspunse Sabina. Accesul

la informaţie este destul de îngrădit în jumătatea de est a oraşului.

— Bine, dar ştii care sunt intenţiile premierului sovietic?

— Din câte am auzit la ştiri, Hruşciov încearcă să reunifice Germania, doar că, pentru a nu pierde controlul asupra Germaniei şi a Berlinului, guvernele occidentale – şi cu precădere cel american – se opun eforturilor sale.

Matthew pufni ironic.

— Aşa este, doar că vulpoiul de Hruşciov denaturează adevărul în avantajul lui. Iată cum stau, de fapt lucrurile: Hruşciov urmăreşte, într-adevăr, unificarea Germaniei, dar în condiţiile impuse de *el*.

— Şi care sunt acestea?

— O Germanie unită, fără nicio legătură cu occidentul, fără trupe militare occidentale pe teritoriul său – complet neutră şi demilitarizată.

— Şi ce este rău în asta? întrebă Sabina.

— Hruşciov vrea să ne îndepărteze nu doar din Berlinul de Vest, ci din întreaga Europă centrală.

— Şi nu este acesta un sacrificiu care merită făcut pentru reîntregirea naţiunii germane?

— Nu şi când ai de-a face cu de-alde Lenini, Stalini sau, mai nou, Hruşciovi. Ştii care este obiectivul Partidului comunist?

— Conform ştirilor din est, ţelul comuniştilor este menţinerea păcii în Europa, doar că americanii le zădărnicesc eforturile, trimiţând aici tot mai multe arme şi trupe militare. Sunt conştientă că informaţiile sunt deformate pentru a-i pune pe ei într-o lumină favorabilă.

— Probabil că sovieticii au de trei ori mai multe rachete decât noi, ripostă Matthew. Chiar în momentul de faţă şase sute dintre ICBM-urile lor (prescurtare de la *intercontinental ballistic missile – rachetă balistică intercontinentală*, n.tr.) sunt îndreptate spre Statele Unite şi probabil alte trei sute – spre oraşele şi punctele cheie din Europa occidentală. *Rusia* este cea care duce la extrem cursa înarmării, nu noi.

Revenind la întrebarea mea – încă din 1917, obiectivul declarat al comuniştilor este nici mai mult, nici mai puţin decât cucerirea întregii lumi. Pacea nu îi deranjează atâta vreme cât *ei* au puterea. Dacă este posibilă anexarea de noi teritorii pe cale paşnică, grozav! Dar asta nu înseamnă că atunci când situaţia o impune, s-ar sfii să recurgă la forţă. Vezi ce s-a întâmplat acum cinci ani în Ungaria şi Polonia, ca să nu mai vorbim de revolta care a avut loc chiar aici, în Berlinul de Est în ’53. Dacă ai fost aici, precis că îţi aminteşti tancurile trimise de ruşi pentru înăbuşirea demonstraţiilor.

Sabina încuviinţă din cap. Da, îşi amintea foarte bine.

— Da, La început vor încerca să preia puterea în mod paşnic, dar la o adică nu se vor da înapoi de la vărsare de sânge.

— Crezi că acesta este obiectivul lor şi acum: să pună stăpânire pe întreaga Germanie?

— Nu cred, ci sunt convins de asta. Hruşciov a propus formarea unei centuri de state neutre care să se întindă de la Marea Baltică până în sud, la Mediterană şi care să includă ambele Germanii.

— Şi ce este rău în asta?

— La prima vedere, nimic, răspunse Matthew. Şi noi ne dorim unificarea Germaniei la fel, dacă nu chiar mai mult decât sovieticii. Dezarmarea statelor din Europa centrală constituie, şi în cazul nostru, unul dintre obiectivele principale. N-ar fi, deci, nimic rău în propunerea lui Hruşciov. Doar că ea reprezintă, de fapt, o schemă de a pune stăpânire pe noi teritorii.

— Cum să fie posibil aşa ceva?

— Istoria ne arată că fiecare stat neutru slab şi mai cu seamă fiecare zonă demilitarizată, lăsată în plata Domnului, a ajuns în cele din urmă sub autoritatea şi dominaţia statului vecin cel mai puternic. Hruşciov ştie acest lucru la fel de bine ca John Kennedy. El nu vrea doar o Germanie unită, liberă de orice amestec extern, el *vrea Germania* –

punct. Individul este mai viclean decât pare. În timp ce perorează în faţa lumii despre importanţa păcii şi armoniei în Europa, singurul său scop este, de fapt, să pună pur şi simplu stăpânire pe Germania. Jack nu s-a încrezut nicio secundă în intenţiile lui aşa-zis pacifiste.

— Cum de aveţi cunoştinţă de toate astea?

— Deoarece îi cunoaştem pe sovietici. Ştim care le sunt obiectivele, intenţiile. Ştim cum gândesc.

— Şi dacă vă înşelaţi?

— Nu ne înşelăm. Hruşciov este de acord cu unificarea doar cu condiţia introducerii sistemului comunist în Germania de Vest. Scopul său final este cel de a crea o Germanie socialistă, nu una capitalistă.

— Eşti sigur de asta?

— Am să ţi-l citez, vrei?

Sabina încuviinţă din cap. Cu câtă înfocare vorbea Matthew! Da, argumentele lui erau convingătoare, dar oare se putea încrede în el? Ce reacţie ar avea dacă i-ar vorbi despre munca ei? Vechile îndoieli începură să îi dea din nou ghes.

— Nu am să pot reproduce textul cuvânt cu cuvânt, dar l-am citit de atâtea ori, încât mai că l-am învăţat pe de rost. Ascultă aici: „Ce sens are reunificarea Germaniei în actualele condiţii de trai din cele două state germane? Pe ce bază poate fi realizată ea? Apărătorii clasei muncitoare nu concep ca, prin reunificare, muncitorii şi ţăranii din Republica Democrată Germană, care au pus bazele unui stat proletar, condus de muncitori şi de ţărani, şi care construiesc o nouă societate, să piardă toate avantajele socialismului şi să se învoiască să revină la vechiul lor mod de trai, sub jugul capitalist”.

— Acestea sunt cuvintele lui Hruşciov?

— Da. Acum înţelegi ce vreau să spun? Până şi numele ales de Moscova pentru Germania răsăriteană – Republica *Democrată* Germană – este unul mincinos. Comuniştii vor un singur lucru – să deţină controlul – şi asta transpare în

tot ce fac, în tot ce spun.

— Niciodată nu te-am auzit vorbind cu atâta înflăcărare despre politică.

— Te rog să mă ierţi, râse Matthew. M-am cam lăsat dus de val. Dar Jack Kennedy îl cunoaşte pe Hruşciov ca pe propriul buzunar, să zic aşa, iar eu, fiind omul preşedintelui, bineînţeles că mă aprind când mă gândesc că jumătate din populaţia globului dă crezare balivernelor înşirate de acest premier sovietic ipocrit, care, sub masca pacifismului, lui este, de fapt, decât un dictator însetat de putere.

— Să înţeleg că nu crezi în intenţiile lui pacifiste?

— Sunt convins că ar prefera pacea, dar – aşa cum am mai spus – în condiţiile impuse de *el*. Obiectivul lui este unul singur: să controleze Europa. Acelaşi scop l-a avut şi Hitler; doar metodele diferă. La o întâlnire organizată recent la Bonn cu un grup de demnitari din Germania de Vest, ambasadorul sovietic a spus că printre condiţiile lui Hruşciov se numără naţionalizarea marilor întreprinderi, înlăturarea aşa-numitului „capital monopolist” şi preluarea puterii politice de către clasa muncitoare. Ştii la cine se referea când spunea *clasa muncitoare*?

— La comunişti?

Matthew aprobă din cap.

— Hruşciov încearcă, în mod subtil, diplomatic şi da, chiar paşnic, să elimine influenţa Statelor Unite din Europa – să neutralizeze la început Germania de Vest şi să unifice RFG ŞI RDG, pentru ca apoi să înceapă încet-încet să plaseze noua Germanie, neutră şi demilitarizată, în orbita sovietică. Dacă reuşeşte, ascultă bine ce-ţi spun, în nici zece ani după reunificare, puterea Partidului comunist va fi comparabilă cu cea a naziştilor la sfârşitul anilor 1920. Peste douăzeci de ani, noua Germanie unită îşi va primi toate dispoziţiile de la Moscova.

— Sună înfricoşător, murmură Sabina. În momentul de faţă situaţia nu este deloc roz în RDG. Mi-ar părea rău să se întâmple la fel şi cu cei din RFG. Dar uite că vorbim de atâta

vreme şi încă tot nu mi-ai spus exact în ce constă munca ta.

— În a *preveni* toate acestea, răspunse Matthew.

— De unul singur?! Tu eşti persoana de care depinde viitorul Germaniei? întrebă Sabina cu un aer perplex. Ai devenit, *într-adevăr*, o persoană importantă!

Matthew pufni în râs.

— Nu este vorba doar de mine. Sunt mulţi care susţin această cauză, de ambele părţi ale frontierei. Eu, de pildă, operez sub ordinele directe ale lui Dean Rusk, secretarul de Stat.

— Şi cum stau lucrurile în momentul de faţă?

— Văzând că Aliaţii nu se lasă păcăliţi de schema lui de reunificare, Hruşciov şi-a îndreptat atenţia asupra Berlinului. Dacă ar putea elimina cumva această insulă a libertăţii din mijlocul RDG, transformând Berlinul într-o capitală integral sovietică, RDG ar dobândi un prestigiu enorm şi asta ar reprezenta un triumf colosal pentru el. Iată, deci, ce încearcă Hruşciov să facă de câţiva ani încoace – să îi oblige pe Aliaţi să se retragă din Berlinul de Vest.

— Şi voi n-aţi acceptat niciuna dintre condiţiile lui?

— Nici gând. Deşi, la drept vorbind, în noiembrie ’58, când Hruşciov a început să facă presiuni, situaţia a devenit tensionată. Toţi aşteptau cu teamă să vadă care va fi următorul lui pas. Hruşciov bombarda toate statele Aliate cu o sumedenie de propuneri, fiecare urmată, fără excepţie, de câte un ultimatum. Este un as în ceea ce priveşte tehnicile de intimidare a adversarului. Confruntaţi cu propunerile lui, Eisenhower, Macmillan şi Adenauer au reacţionat fiecare diferit şi astfel Hruşciov şi-a atins măcar unul dintre scopuri.

— La ce te referi, mai exact?

— A reuşit să cauzeze fricţiuni şi rupturi în cadrul NATO. Din fericire, după alegerea lui Jack ca preşedinte, totul s-a schimbat.

— În ce fel?

— Kennedy nu avea de gând să accepte niciun plan înaintat de sovietici.

— Nu se temea de posibilele urmări ale refuzului său?

— Ba da, dar nu şi-a arătat nesiguranţa. Deşi se temea de Hruşciov, John Kennedy a avut totuşi curajul de a-l refuza verde-n faţă. Hruşciov l-a subestimat de la bun început şi tocmai de aici i se va trage sfârşitul politic. John Kennedy nu este un om pe care să nu-l iei în serios. La o săptămână după alegerea sa, Jack m-a chemat la el şi mi-a spus să-mi fac bagajele. Mă detaşa la Berlin.

— Te afli în Berlin de un an de zile? îl întrebă Sabina, uimită.

— Nu am stat permanent aici. Între timp am luat de vreo zece ori avionul până la Washington şi înapoi, de alte zece, până la

Londra şi de două ori, până la Moscova. Mă mut dintr-un hotel în altul.

— Doamne, îmi pare atât de rău că nu ne-am întâlnit mai repede! suspină Sabina. Ei, dar te-am întrerupt. Te rog să continui.

— Situaţia a fost foarte tensionată în anul electoral – anul trecut, adică. Toţi se temeau de izbucnirea unui război cu Uniunea Sovietică. Sovieticii au reperat unul dintre avioanele noastre de spionaj survolând Rusia şi l-au doborât. Hruşciov a început să împroaşte cu ameninţări, spunând că, dacă nu i se acceptă propunerile cu privire la Germania, Occidentul avea să sufere consecinţele. Jack, aşadar, a fost ales în mijlocul unei situaţii extrem de încordate şi m-a trimis imediat aici. De atunci suntem în tratative cu ruşii.

— Rezultate?

— Deocamdată nimic. Jack a venit în Europa în 7 iunie, cu doar câteva zile înainte să te reîntâlnesc.

— Preşedintele american a fost aici, în Berlin?

— Nu. A participat la un summit organizat la Viena. A fost prima dată când Kennedy şi Hruşciov s-au întâlnit faţă

în faţă.

— Nici n-am auzit de summitul acesta... Şi au ajuns la vreo înţelegere?

— Nici pe departe. Hruşciov, vulpe bătrână, a emis aceleaşi pretenţii, mai hotărât ca niciodată. După discuţia cu el, Jack a ajuns la concluzia că aşa-zisa criză a Berlinului nu este decât o găselniţă de-a sovieticilor. Au fost două zile sumbre de dezbateri şi Hruşciov a ieşit, fără îndoială, învingător. Imediat după aceea, Jack, zdruncinat, mi-a mărturisit între patru ochi că suntem, probabil, la un pas de război. Hruşciov băgase frica în el.

— De cât timp durează criza? întrebă Sabina.

— De câţiva ani, cu scurte întreruperi. Încă de când au început demersurile lui Hruşciov de a ne sili să ne retragem din Berlin, de a unifica RDG ŞI RFG şi de a forţa ieşirea Germaniei de Vest din NATO. Singurul motiv al „crizei” este faptul că Hruşciov nu ne vrea aici.

— Nu înţeleg de ce l-ar deranja prezenţa voastră aici.

— Suntem prea aproape. Reprezentăm o ameninţare. Libertatea constituie un pericol pentru comunişti. Ei detestă ideea unui Berlin liber, capitalist, aliat cu NATO, aflat chiar în mijlocul statului lor marionetă. Şi mai mult ca orice, cred că detestă fluxul constant al celor ce se refugiază din RDG în Berlinul de Vest. Capitalismul este pe moarte, pe când comunismul este în floare, aşa vrea să ne facă Hruşciov să credem. Atunci cum se explică faptul că mii de emigranţi din Polonia, Germania de Est şi chiar Rusia caută refugiu în occident? Libertatea este un lucru nepreţuit pe care comuniştii nu îl înţeleg. Oamenii sunt dispuşi la orice pentru a fi liberi.

Asta o ştia foarte bine Sabina, care îl asculta tăcută, absorbită de cuvintele lui.

— Comuniştii detestă să vadă că oamenii nu se lasă păcăliţi de propaganda lor, continuă Matthew. Că ei îşi doresc libertate şi că ar fi dispuşi la orice sacrificiu pentru a o dobândi. Sunt sigur că şi *tu* cunoşti refugiaţi care şi-au

luat viaţa de la capăt în Germania de Vest.

Luată pe nepregătite, Sabina nu reuşi decât să îngaime:

— Ăă... da, am auzit de câteva cazuri...

— Cred că asta îl roade cel mai tare pe Hruşciov, faptul că toată seva dătătoare de viaţă a Germaniei răsăritene – toţi tinerii, toţi intelectualii – se scurge în Vest. Pentru el, singura soluţie ar fi o Germanie controlată exclusiv de către Uniunea Sovietică sau una complet neutră, pe care să îşi pună treptat ghearele. Dacă nu îşi atinge acest scop, mă tem că războiul este inevitabil. Hruşciov este un bărbat orgolios care nu va permite ca prestigiul să îi fie călcat în picioare la nesfârşit. Or, în momentul de faţă, exact asta se întâmplă. În fiecare lună, fluxul de refugiaţi se dublează.

Oftă.

— Tocmai de aceea a solicitat Jack organizarea summitului de la Viena şi m-a trimis pe mine aici: în vederea găsirii *unei* soluţii. Dar Hruşciov nu este doar orgolios, ci şi încăpăţânat, aşa că până acum am avut parte doar de *strikeout-uri*.

— Strikeout-uri? repetă Sabina, vizibil nedumerită.

— A, îmi cer scuze, râse Matthew, este un termen din baseball. Cunoşti jocul?

— Am auzit de baseball, dar nu ştiu regulile jocului.

— Un strikeout înseamnă un rateu. Din păcate, în discuţiile cu tovarăşul Hruşciov, am dat doar rateuri.

După o vizită la grădina zoologică din Berlin, o plimbare prin pădurea Grunewald, o baie în râul Havel şi multă distracţie, după-amiaza se încheie parcă prea repede.

Amintirea plăcută a clipelor petrecute împreună avea să îi susţină pe parcursul următoarelor zile lucrătoare. Sabina, ce-i drept, avea nevoie de două zile doar pentru a-şi reveni în urma oboselii din această duminică.

Prin prisma activităţii, era obişnuită cu nopţile aproape albe, dar nu şi cu zile tumultuoase cum erau cele petrecute în compania lui Matthew.

— Promite-mi, o rugă el la despărţire, că sâmbătă

viitoare ai să-mi acorzi întreaga zi.

Sabina îşi dădu consimţământul surâzând, dar surâsul îi pieri de îndată ce maşina lui Matthew se pierdu în depărtare.

În momentul în care intră în apartament, începură să i se prelingă pe obraz lacrimi fierbinţi, izvorâte parcă din adâncurile fiinţei sale – plângea tăcut, fără suspine, pentru că nu-i venea a crede, plângea de bucurie, plângea pentru că era un mijloc de descărcare emoţională, plângea din recunoştinţă pentru cele două zile petrecute cu el, dar şi de durere pentru anii care le fuseseră răpiţi cu atâta cruzime, plângea pentru că nu ştia ce însemnau toate acestea şi cât de adânc avea voie să simtă ceea ce nu mai sperase să simtă vreodată.

— Ce s-a întâmplat, dragă Sabina? se auzi o voce blândă în spatele ei.

Sabina se întoarse cu faţa spre Gisela, care o privea îngrijorată.

— Of, Gisela...

— Te-a supărat cu ceva prietenul tău american?

— O, nu, am petrecut o zi minunată împreună...

— O zi minunată care te face să plângi.

Sabina râse forţat.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai sentimente contradictorii – să fii entuziasmată şi totodată reţinută... să aştepţi ceva cu nerăbdare, dar şi cu inima strânsă?...

— Ba da, răspunse Gisela zâmbind.

— Totul *pare* perfect, parcă prea frumos să fie adevărat...

— Şi te temi că nu este?

— Cum de ai ghicit? Nu ştiu în ce măsură pot să mă încred în el. Vieţile noastre au luat-o pe făgaşuri atât de diferite... Totuşi, problema cea mai mare este că nu ştiu dacă mă pot încrede în mine şi în ceea ce mă tem că simt.

— Cred că în momentul acesta ai nevoie de un singur lucru, răspunse Gisela surâzând. De odihnă. Hai, bagă-te în

pat şi şterge-ţi deocamdată din minte toate întrebările.

Spunând asta, o înconjură cu braţul – de parcă ea ar fi fost gazda şi Sabina, musafira – şi o conduse în dormitor.

Fără să îşi scoată hainele, Sabina se prăbuşi pe pat şi plânse până o fură somnul – un somn agitat, dar odihnitor. Când se trezi, seara târziu, stătu vreo două ore de vorbă cu oaspeţii săi, servi împreună cu ei o cină modestă şi apoi restrânsa familie a rabinului se retrase la culcare.

A doua zi, rugându-se ca niciunul dintre vecinii ei să nu se fi trezit încă, Sabina îi conduse pe refugiaţi prin pivniţă şi apoi pe aleea din spatele casei dis-de-dimineaţă – suficient de devreme încât prezenţa lor pe străzi să nu trezească suspiciuni. După ce aceştia se urcară în primul metrou spre Berlinul de Vest, se întoarse acasă, îşi schimbă hainele şi se duse la lucru. Epuizată, la ora şapte seara era deja în pat.

Pe Matthew îl revăzu marţi, dar doar fugitiv. Miercuri, acesta luă avionul spre Bonn, unde avea stabilite întâlniri oficiale pe parcursul a două zile, dar nu înainte de a o asigura că sâmbătă avea să fie prezent la uşa ei dis-de-dimineaţă, aşa cum îi promisese.

28
Pe meleaguri îndepărtate

Soarele dogoritor pârjolea deşertul.

„Cum de i se spune pământul făgăduinţei?” se întrebau miraţi mulţi dintre cei ce vizitau acest meleag care, după ce fusese dat uitării vreme îndelungată, reapăruse brusc în centrul scenei mondiale.

Un bărbat cu barba lungă, îmbrăcat în straie negre ce păreau să sfideze arşiţa, se îndrepta cu pas hotărât spre cătunul din vale. Sandalele lui iscau nori de praf pe drumul arid, presărat cu pietricele. Era înfiorător de cald, dar n-avea încotro, trebuia să se grăbească. Soarele începea să coboare la orizont. Mai erau doar câteva ore până la sabat. Trebuia să ajungă la casa lui Shalecham înainte de asfinţit.

Sub braţul stâng ţinea, cu degetele încleştate, un pacheţel. În mâna dreaptă avea un toiag, pe care-l folosea mai mult din obişnuinţă decât din necesitate şi mai ales pentru a se feri de şerpii şi scorpionii ce mişunau prin zonă.

Precis că Führerul, care încercase toate metodele născocite de mintea-i bolnavă pentru a-i şterge de pe faţa pământului pe cei ce populau acum aceste meleaguri, s-ar fi răsucit în mormânt – asta dacă nu ar fi fost supus unor chinuri veşnice, mult mai cumplite, în iadul pe care îl merita. Popoarele lumii au fost atât de scârbite de holocaustul cauzat de el, încât din cenuşa lui s-a ridicat vlăstarul unei noi naţiuni.

Vlăstarul se transformase într-un copac viguros, cu crengile răsfirate ca ale măslinilor şi plantelor de muştar ce creşteau din abundenţă în acest ţinut. Acest popor, rezistent ca nenumăratele specii vegetale ce creşteau şi înfloreau în regiune în ciuda prafului şi a căldurii, găsea aici hrană pentru suflet la fel cum rădăcinile plantelor îşi trăgeau seva din pământ. De unde veniseră toţi aceşti oameni şi unde fuseseră timp de aproape două milenii, doar

Tatăl lui Moise şi profeţii puteau şti. Faptul că două dintre cele douăsprezece triburi iniţiale supravieţuiseră atât timp printre rasele lumii constituia un miracol în sine.

În anul 70 d.Hr., Titus le-a dărâmat cetatea sfântă.

Dar pe ei nimeni nu a putut să îi distrugă. Această putere o avea numai Iahve, Domnul oştilor cereşti, care i-a scos din cetatea Ur şi i-a promis lui Avraam că îi va face sămânţa ca pulberea pământului de mare. În pofida legiunii de prigonitori, copiii străvechiului Dumnezeu al evreilor au supravieţuit, au prosperat şi dăinuit şi după dispariţia asupritorilor lor.

Titus a murit. Hitler a murit. Stalin a murit.

Dar cei din Tribul lui Iuda şi din Tribul lui Levi încă *trăiau*, în ţara cunoscută acum sub numele de Palestina. Făgăduinţa făcută lui Avraam în urmă cu patru mii de ani prinsese contur din nou într-un loc numit *Israel*.

Din înalturi, coborât aproape complet sub linia orizontului, soarele arunca spre pământ ultimele sale săgeţi de foc. Ajungând în sat, bărbatul iuţi pasul. De pe-acum, toţi ceilalţi locuitori ai cătunului se retrăseseră în case şi se pregăteau să ia cina de sabat. Pe uliţă nu se auzea decât zgomotul paşilor lui.

Drumeţul coti pe după o casă şi traversă drumul prăfuit, apropiindu-se de o gospodărie modestă. După ce îşi sprijini toiagul de perete, bătu încet la uşă. Îi deschise un bărbat cu barbă.

— Bine ai venit, rabi. Te aşteptam.

Rabinul intră şi gazda închise uşa în urma lui. Încheiase cea de-a doua etapă a anevoioasei sale călătorii. Soţia, cele două fiice, ginerele şi nepoata lui rămăseseră în siguranţă în Berlinul de Vest. Îi va aduce aici de îndată ce va fi posibil. El trebuise să o ia înainte. Misiunea nu suporta amânare.

Ultimele raze ale soarelui zăboviră câteva secunde, înnobilând ca un blazon scândurile uşii, apoi dispărură.

Se lăsă înserarea peste sat, marcând începutul sabatului.

29
O plimbare ca-n poveste

Matthew se ţinu de cuvânt. În dimineaţa zilei de sâmbătă, 24 iunie, la doar câteva ore după întoarcerea din Bonn, se înfiinţă la uşa Sabinei.

— Eşti pregătită? întrebă el de cum o văzu în prag.

— Pentru ce să fiu pregătită?

— Pentru o aventură! Azi sunt liber toată ziua.

— Ce fel de aventură? întrebă Sabina râzând.

— Ai să vezi, ripostă el mustăcind. Va trebui să porţi pantaloni.

— Pantaloni? De ce?...

— Secret. Ei hai, ai încredere în mine şi du-te de te schimbă.

Încredere... Dar nu, nu se va lăsa din nou măcinată de astfel de gânduri. Nu acum. Azi era hotărâtă să lase deoparte toate îndoielile şi să se distreze.

Se întoarse în apartament şi îşi schimbă repede hainele – Matthew o aşteptă afară – apoi urcară amândoi în maşină şi porniră la drum. Matthew alese cea mai rapidă rută spre sud.

— Unde mergem? întrebă voioasă Sabina.

Matthew, zâmbind pe sub mustaţă, rămase cu privirea aţintită asupra drumului.

— Vrei să mă ţii în suspans vasăzică, insistă ea.

Niciun răspuns.

— Matthew, tu chiar vrei să mă necăjeşti? întrebă ea prefăcându-se bosumflată, dar incapabilă să îşi ascundă entuziasmul din voce.

— Niciodată, răspunse el, aruncându-i o privire impenetrabilă.

— Atunci spune-mi unde mă duci!

— Ai fost vreodată în Spreewald?

— Nu, răspunse Sabina. Am auzit doar că este o pădure

minunată, cu multe poteci.

— Ei bine, acolo mergem. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să explorăm pădurea împreună.

— O, minunat! exclamă Sabina, lăsându-se încântată pe spătarul scaunului.

După o oră, drumul începu treptat să urce. Fără a spune un cuvânt, Matthew încetini şi vină de pe şosea pe o potecă îngustă, mărginită de o parte şi de alta de desişuri de pini. Când drumul deveni prea strâmt şi ramurile copacilor începură să zgârie maşina, Matthew opri motorul şi scoase cheia din contact.

— Cred că de-aici va trebui să ne continuăm drumul pe jos.

— Bine, dar încotro s-o luăm? întrebă Sabina.

— Ştiu şi eu? Prin pădure, răspunse Matthew cu un aer candid. Haide! exclamă el, după care ţâşni afară, ocoli maşina, o ajută să coboare şi o luă sprinten înainte.

— De ce te grăbeşti aşa, Matthew? îi strigă râzând Sabina, încercând să îl ajungă din urmă.

— Ştiu şi eu... să văd ce se ascunde în pădure, răspunse el, încetinind pasul.

— Minţi de îngheaţă apele, Matthew McCallum, îl apostrofă Sabina, alăturându-i-se. Ştii prea bine unde mergem! Singurul lucru pe care nu îl ştii este să minţi.

— Poftim?! Insinuezi că aş ascunde un as în mânecă? exclamă Matthew, prefăcându-se şocat.

— Un as în mânecă... Mă tem că nu ştiu ce înseamnă asta...

Matthew chicoti.

— Este o expresie folosită la jocul de pocher, din perioada Vestului sălbatic din istoria americană. Înseamnă că bănuieşti că aş şti mai multe decât spun.

— Aşa şi este, ripostă Sabina, ridicându-şi ochii cu un zâmbet.

Văzându-i expresia, Matthew îi răspunse şi el printr-un zâmbet. Era atât de plăcut să o vadă din nou veselă!

Ochii li se întâlniră preţ de o clipă. În ei se citea o prietenie ce o depăşea cu mult pe cea împărtăşită în tinereţe. Magiei care existase odinioară între ei i se adăugau acum darurile maturităţii, faptul că trecerea anilor îi făcuse pe amândoi mai profunzi şi mai puternici.

Şi în acea privire nu se citea doar prietenie, ci şi... iubire. O iubire a cărei sămânţă, îngropată ani la rând în sufletul fiecăruia, expusă fiind acum luminii prezenţei celuilalt, începea să prindă din nou viaţă.

Aveau atâtea să-şi spună, dar fericirea şi dorul ce li se citea în ochi erau imposibil de exprimat în cuvinte. Prietenia jucăuşă şi inocentă din tinereţe se transforma într-una mult mai profundă şi în sufletul fiecăruia se trezeau sentimente la care amândoi încetaseră să mai spere cu ani în urmă.

Lăsând toate îndoielile la o parte, în acel moment Sabina hotărî că, fără încredere, viaţa nu merită trăită. Dacă nu renunţa acum la scutul pe care îl ridicase în jurul fiinţei sale lăuntrice, poate că nu va mai avea niciodată prilejul de a cunoaşte adevărata apropiere sufletească.

La implicaţii se va gândi mai târziu. Acum, însă, alegea să se *încreadă* în el! Era şansa ei la fericire şi nu voia s-o piardă.

Îşi strecură mâna sub braţul lui Matthew şi se lipi de el. Chipul bărbatului începu să radieze de bucurie şi de pace. Involuntar, încetiniră amândoi pasul.

— Cum se poate ca o femeie ca mine – o femeie de patruzeci de ani care, într-un fel, şi-a pierdut ambii părinţi – să simtă o asemenea fericire? oftă ea în timp ce înaintau pe poteca pustie din inima pădurii. Simt că nu mi se cuvine o asemenea fericire.

Matthew nu spuse nimic şi o vreme îşi continuară drumul în tăcere. Ar fi mers bucuroşi aşa ore în şir.

— Parcă totul s-ar fi întâmplat ieri, adăugă ea într-un târziu.

— Şi eu simt acelaşi lucru, răspunse Matthew, încuviinţând din cap. Totuşi, au trecut atâţia ani... Dacă ne

gândim bine, eram doar nişte copii pe vremea aceea.

Tăcerea care se lăsă iarăşi peste pădurea caldă şi înmiresmată fu întreruptă într-un târziu de Sabina, care exclamă râzând, cu insistenţa şi nerăbdarea jucăuşă a tinerei de odinioară:

— Ai, totuşi, de gând să îmi spui *unde* mă duci?

Discuţiile despre trecut păreau să fi retrezit în ea impulsivitatea tinereţii.

— Speram să găsim un loc mai înalt, de unde să admirăm întreaga pădure.

— O, ar fi perfect! exclamă Sabina entuziasmată.

— Îţi mai aminteşti observatoarele vânătoreşti?

— Bineînţeles!

— Ei bine, poate vom găsi un nou observator, din care să putem admira împreună un nou peisaj.

— Judecând după tonul vocii tale, tare mi-e că ascunzi... care era expresia? A, da, că ascunzi un as în mânecă! spuse Sabina, ciupindu-l de braţ.

Matthew zâmbi, dar merse mai departe fără să răspundă.

— Ia te uită ce-avem noi aici! exclamă el într-un târziu, cotind brusc într-un luminiş.

La nici cincisprezece metri în faţa lor, priponiţi de un copac, aşteptau cuminţi doi cai superbi de călărie, gata înşeuaţi.

— Vai, Matthew, cât sunt de frumoşi! exclamă Sabina. Oare ai cui or fi?

— Cum adică ai cui? Ai noştri, desigur, răspunse Matthew. Ce zici de o plimbare călare?

— Matthew... tu chiar vorbeşti serios?...

— Cât se poate de serios. Hai să dăm o raită prin pădure!

Dezlegă unul dintre armăsari şi îi întinse hăţurile Sabinei, care încă nu se dezmeticise în urma surprizei şi îl privea cu ochii mari de uimire şi de încântare, apoi îl despriponi şi pe celălalt, sări în şa şi porni pe poteca ce

ducea în afara poienii, în direcţie opusă celei din care veniseră. Sabina încălecă şi ea, îl ajunse imediat din urmă şi îşi struni calul să meargă la pas alături de al lui.

— Vai, Matthew, tu chiar ai adus caii aceştia în mod special pentru noi?

— Ei, de adus, nu i-am adus eu personal, răspunse bărbatul zâmbindu-i.

— Dar ai aranjat să fie aduşi aici.

— M-ai prins, doamna mea. Mă declar vinovat.

— Bine, dar cum ai reuşit?...

— Am metodele mele. Nu degeaba sunt diplomat.

— Bine, dar nu înţeleg cum...

— Nici nu încerca. Doar bucură-te de plimbare.

— Vai, Matthew, este minunat... mă simt ca-ntr-o poveste... N-am mai urcat în şa de ani de zile!

— Ia să vedem dacă mă prinzi din urmă! exclamă Matthew, apăsând coastele calului cu călcâiele.

Armăsarul porni mâncând pământul şi se făcu nevăzut printre copaci.

Sabina porni la galop pe urmele lui şi după câteva secunde îi zări din nou spatele, dar Matthew gonea atât de tare încât, în ciuda eforturilor ei, nu reuşea nicicum să micşoreze distanţa dintre ei.

Strângând hăţurile cu o mână, Matthew se întoarse în şa şi o căută cu privirea. Văzând că Sabina se apropie în viteză, scoase un strigăt de luptă şi se aplecă înainte peste grumazul calului.

Să înceapă întrecerea!

În acea clipă, lepădând parcă toţi anii de sedentarism fizic şi emoţional, Sabina redeveni copila ce gonea prin pădurea de lângă *Lebenshaus*, chiuind extaziată şi îndemnându-şi calul în fel şi chip, hotărâtă să nu se lase învinsă.

La fel de hotărât şi râzând la rându-i din toată inima, dădea ghes bidiviului său şi Matthew, care o luă la galop pe panta unui deal împădurit. Cu toate că nu s-ar fi putut numi

munte pe drept cuvânt, în ciuda înălţimii sale, care se ridica la vreo trei sute de metri deasupra câmpiei pe care o traversaseră venind dinspre nord, era cel mai înalt punct pe o rază de cincizeci de kilometri de jur-împrejur. Deşi cărările de la poalele dealului se numărau printre favoritele excursioniştilor, iar cele aflate mai sus, printre preferatele iubitorilor de echitaţie, astăzi nu se vedea nici ţipenie de om pe potecă.

După ce goni vreo mie de metri pe cărarea ce şerpuia printre copaci, Matthew ajunse la un tăpşan ce se întindea cât vedeai cu ochii. Fără să stea o clipă pe gânduri, îşi mână calul înainte.

Cărarea, ce-şi tăia drum ca o săgeată chiar prin mijlocul pajiştii, urca vertiginos.

La jumătatea tăpşanului Matthew opri calul şi se întoarse în şa, aşteptându-şi mândru adversarul învins.

— Ei, ţi-a fost de ajuns? îi strigă el Sabinei.

— Dumnezeule, Matthew, spuse gâfâind femeia, oprindu-şi calul lângă al lui, unde ai învăţat să călăreşti aşa? Ai mânat armăsarul acela ca un adevărat cowboy!

Matthew îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— După ce-am căzut şi mi-am rupt piciorul la *Lebenshaus*, mi-am jurat că n-am să mai trec niciodată printr-o asemenea umilinţă. Aşa că am luat lecţii de echitaţie. Mi-a luat, ce-i drept, câţiva ani buni, dar a meritat. De atunci pot să spun cu mândrie că n-am mai fost întrecut de o femeie.

— Unde baţi cu asta?

— A fost doar o remarcă oarecare.

— Fă bine şi explică-mi, insistă Sabina, zâmbind cu ghiduşie.

— Voiam să spun doar că, de când mi-am rupt piciorul încercând să te prind pe tine din urmă, nu m-a întrecut nicio altă femeie.

— Deşi bănuiesc că de atunci te-ai întrecut cu *multe* alte femei, îl tachină Sabina.

Tăcerea lui o luă pe nepregătite.

— La drept vorbind, din acea zi nu m-am mai plimbat călare cu nicio altă femeie.

— Cum aşa? Nu ai avut nicio prietenă?

— Ca răspuns la prima ta întrebare, bănuiesc că am vrut să păstrez intactă amintirea acelei plimbări făcute împreună cu tine.

— Amintirea căzăturii în urma căreia ţi-ai rupt piciorul?!

— A săptămânii care a urmat, răspunse cu un aer serios Matthew. Ei, dar am vorbit destul despre trecut – hai să vedem dacă reuşim să dăm de vârful dealului! exclamă el, ţâşnind înainte ca o săgeată.

De astă dată Sabina reuşi să ţină cât de cât pasul cu el – ori asta să se fi datorat faptului că Matthew se voia ajuns din urmă?...

După alte cinci minute, apropiindu-se de culme, încetiniră amândoi.

În faţa lor, la o distanţă nu foarte mare, se ridica o stâncă uriaşă din granit a cărei creastă promitea o privelişte panoramică a văii – provocare irezistibilă pentru orice explorator serios.

Dădură ghes cailor şi porniră încet într-acolo.

— Asta ce-o fi? exclamă Matthew, sărind jos din şa şi luând-o spre blocul de piatră.

Sabina descălecă şi alergă după el.

— Un coş de picnic! exclamă ea. Înseamnă că nu suntem singuri.

— N-aş zice, comentă Matthew, plimbându-şi privirea de jur-împrejur. Coşul pare neatins. Hai să vedem ce se ascunde înăuntru! adăugă el, luând-o la fugă spre baza stâncii.

— Nu se cuvine, Matthew! Nu e mâncarea noastră.

— Nu văd pe nimeni în jur.

— Chiar şi aşa, coşul nu ne aparţine.

— Ce rost are să ne pierdem în amănunte? Coşul e aici, iar mie mi-e foame.

Înainte ca Sabina să apuce să mai spună ceva, Matthew ridică învelitoarea şi, spre groaza ei, începu să examineze nestingherit conţinutul coşului.

— O faţă de masă albă... hm...

Se întoarse spre ea, ţinând un ou într-o mână şi o franzelă în cealaltă.

— Uită-te şi tu, Sabina! exclamă el. Două ouă, două pâinici proaspete, o cutie cu unt, cuţite, sare, caşcaval, pastramă – gata feliată! – şi gem. Un picnic perfect pentru două persoane... De ce n-am fi noi acelea?

— Doamne, Matthew, cum poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva? Dacă se întorc?... Ce-or să zică?!

— Cine?

— Posesorii coşului.

— De ce n-am fi noi aceia? Chiar adineauri spuneai că te simţi ca-ntr-o poveste.

— Matthew! protestă Sabina, uşor exasperată.

— Hai mai bine să explorăm împreună acest cufăr cu comori.

Sabina se apropie fără tragere de inimă şi aruncă o privire în coş.

— Un bileţel!

— Chiar aşa – cum de nu l-oi fi observat? Ce scrie în el?

Luându-şi inima în dinţi, Sabina îngenunche lângă coş şi scoase foaia de hârtie.

— E descifrabil?

— E bătut la maşină, răspunse Sabina şi începu să citească cu voce tărăgănată: „*Bun venit*, *călători osteniţi*. *Coşul acesta a fost pregătit special pentru voi*. *Bucuraţi-vă de bucate şi mai ales de clipele petrecute împreună*. *Zăboviţi aici cât vă pofteşte inima*. *Bucuraţi-vă de poveste*. *Poftă bună*!”. Ce să însemne asta? exclamă ea, îmbujorată de încântare, ridicându-şi ochii spre el.

— Că trebuie să fim recunoscători şi să ne înfruptăm din aceste bunătăţi.

— Bine, dar cum... cum este *posibil* aşa ceva?

— Am aterizat în mijlocul unei poveşti, Sabina dragă, răspunse Matthew râzând, şi ni s-a spus să ne bucurăm de ea!

Puse oul şi pâinea la loc, sări în picioare şi, apucând cele două mânere ale coşului, o luă în sus pe stâncă.

Sabina îl urmă, radioasă şi nedumerită. Când ajunse pe culme, Matthew aranja deja proviziile pe faţa de masă. Se aşează lângă el.

— Matthew, spuse ea încet, nu-i aşa că *tu* ai aranjat toate astea... coşul, caii...?

— Vrei să rupi vraja poveştii?

— Din contră, a şti că ai făcut toate astea pentru mine mă face să mă simt cu adevărat ca-ntr-o poveste. Datorită ţie, mă simt specială, plină de viaţă. Mă simt din nou tânără, Matthew.

— Exact aşa vreau să te simţi, răspunse Matthew zâmbind.

— Descopăr în tine un mare romantic, Matthew!

— Ei, şi ia spune-mi, *acum* vei putea să te bucuri de bucatele din coş?

— Da, răspunse Sabina, zâmbind încurcată. Ar fi trebuit să ştiu că mă pot încrede în tine.

— Hai, vino lângă mine. Ce părere ai de privelişte?

— Nu am fost prea atentă, spuse ea, urmându-l până la marginea stâncii. Vai, Matthew, ce privelişte superbă! îţi taie pur şi simplu răsuflarea! Nu mi-am dat seama că suntem la o asemenea altitudine!

Admirară îndelung povârnişul şi câmpia ce se întindea în nord, spre Berlin.

— Ce zici, se compară cu panorama oferită de un observator vânătoresc? întrebă Matthew.

— Fără doar şi poate! Deşi trebuie să recunosc că mi-e greu să-mi imaginez privelişte mai frumoasă decât cea a scumpei mele *Lebenshaus*...

— Poate că într-o bună zi ne vom bucura din nou de ea. Împreună.

— Mă tem că povestea nu va merge atât de departe, Matthew, oftă Sabina.

— Hai să nu ne gândim azi la asta. Nu-mi spune că plimbarea nu ţi-a stârnit pofta de mâncare!

— Ba da, recunoscu Sabina râzând, doar că până acum nu băgasem de seamă.

După ce mâncară pe săturate, continuară să sporovăiască bine dispuşi despre una, despre alta, să se bucure de peisaj, de aerul curat şi – aşa cum îndemna bileţelul – mai ales unul de altul timp de aproape două ceasuri.

Într-un sfârşit, Matthew se ridică, făcu câţiva paşi şi se întinse pentru a-şi dezmorţi mădularele. Sabina începu să aşeze mâncarea rămasă înapoi în coş.

— Matthew, văd un plic pe fundul coşului!

— Zău? făcu Matthew mimând indiferenţa.

— Degeaba te faci că plouă, doar tu l-ai pus acolo! îl muştrului Sabina.

— Înseamnă că nu pot fi eu destinatarul.

— Atunci cui să-i fie adresat?

— Suntem doar noi doi aici. Nu rămâne decât o singură variantă.

Văzându-l cum mustăceşte, Sabina luă plicul, îl deschise şi scoase din interior o foaie de hârtie.

— Textul acesta *nu* e bătut la maşină, spuse ea, recunoscând scrisul de mână.

— Mă declar şi de astă dată vinovat.

În timp ce citea versurile în tăcere, ochii Sabinei începură să se umple de lacrimi.

Es heisst, *Liebe soll gleich einer* Rose sein.
Die în meinem Herz wächst, *se süss und rein*.
Doch wird sie auch einen Dorn geheissen.
Der wütend mir will das Herze zerreissen.
Schöne Zeit einst mit Dir, *die mich glücklich gemacht*.
Hat die Rose în mir zum blühen gebracht.
Die Jahre der Trennung gebären den Schmerz.

Gleich Dornen zerstach ei mein blutendes Herz.
Warum wohl die Liebe, *sobald sie verwirkt*.
Se vieles an Tränen und Schmerz în sich birgt?
Doch Ich weiss, *mit der Zahl ihrer Dorner da steigt*
Jeder Rose Ausstrahlung und Lieblichkeit.

— Este o poezie superbă, şopti ea, clipind des pentru a-şi zăgăzui lacrimile. Cine a scris-o?

Matthew îşi coborî privirea.

— Tu eşti autorul, nu-i aşa?

— Am scris aceste versuri pentru a-mi aminti de o fiinţă foarte specială, spuse el şoptit, pe un ton devenit brusc extrem de serios. În toţi aceşti ani, de fiecare dată când le reciteam, ele îmi aminteau de vechea mea prietenă, Sabina von Dortmann.

— Matthew McCallum, zise ea, încercând să râdă, deşi vocea îi era răguşită, iar faţa – brăzdată de lacrimi, eşti cu adevărat un mare romantic!

30
Un trandafir ce n-a fost dat uitării

La sfârşitul zilei – o zi pe cât de istovitoare, pe atât de încântătoare – Matthew o conduse până acasă.

— Am şi eu ceva pentru tine, spuse Sabina când ajunseră pe palier. Aşteaptă aici, adăugă ea, deschizând uşa apartamentului şi zbughind-o înăuntru.

Matthew văzu lumina aprinzându-se în apartament şi după mai puţin de un minut Sabina reapăru în prag, cu o mână ascunsă la spate.

— Despre ce-i vorba?

— Ţi-am spus că am şi eu o surpriză pentru tine, răspunse Sabina.

Scoase încet de la spate săculeţul de pânză pe care îl strângea în mână şi i-l întinse.

Matthew desfăcu şnurul punguţei, se uită curios înăuntru, apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Era clar că nu înţelege semnificaţia conţinutului.

— Miroase! îl îndemnă Sabina entuziasmată.

Matthew îşi apropie nările de săculeţ şi inspiră adânc.

— Flori uscate?

— Vai, Matthew, mă dezamăgeşti! Chiar nu-ţi dai seama că este un *trandafir*?

— Hm, probabil că mi-a fost greu să recunosc mirosul acum că floarea este uscată, se scuză Matthew, râzând mânzeşte.

— Uită-te mai bine, insistă Sabina. Chiar nu-l recunoşti?

— Ar trebui? întrebă Matthew, privind în interiorul punguţei.

— Bineînţeles! Este bobocul de trandafir galben pe care mi l-ai dăruit la *Lebenshaus* în 1939, imediat după izbucnirea războiului, atunci când ne-am văzut pentru ultima oară.

— L-ai păstrat atâţia ani?!

— Bineînţeles. Doar nu credeai c-am să-l arunc!

— Nu-mi vine să cred că îl mai ai şi acum, în pofida tuturor greutăţilor prin care ai trecut.

— Acest trandafir galben este unul dintre puţinele lucruri pe care le-am luat cu mine când am părăsit *Lebenshaus*.

— Şi de atunci îl ai mereu la tine?

— Oriunde aş merge.

Şovăi o clipă, apoi adăugă:

— Matthew, trebuie să înţelegi că, pentru mine... acest trandafiraş reprezintă una dintre cele mai preţioase amintiri.

Cuprins şi el de melancolie, Matthew rămase o vreme tăcut.

— Înţeleg prea bine, spuse el într-un târziu. Chiar dacă nu am avut un trandafir, am păstrat şi eu cu sfinţenie amintirea acelor clipe... şi speranţa că într-o bună zi am să revăd cutiuţa de porţelan pe care mi-ai dat-o în dar. Ştii ce s-a ales de ea după război?

— Nu. Din păcate, am lăsat-o la *Lebenshaus*.

— Cum aşa?

— Bănuiesc că în speranţa că ne vom reîntoarce în curând. Bineînţeles că am regretat nespus acea alegere. Probabil că, la fel cum s-a întâmplat cu tot ce se afla în casă, s-a ales praful şi de cutia noastră. Acest boboc uscat este tot ce mi-a rămas din acele vremuri fericite.

— Am o idee! exclamă Matthew, simţindu-se brusc inspirat. De acum încolo am să-ţi aduc un trandafir la fiecare întâlnire!

— Of, Matthew! râse Sabina.

— Îţi promit. Vei avea petale de toate culorile!

— Atunci voi face un potpuriu din ele! Va fi minunat. Noua colecţie va lua locul celor doi trandafiri pe care i-am lăsat în urmă.

— Apropo de asta, interveni Matthew, zâmbind poznaş, ce culoare avea trandafirul pe care l-ai pus în cutie?

Sabina îi întoarse zâmbetul.

— Încă nu sunt pregătită să îţi spun.

Tăcură amândoi, realizând parcă subit semnificaţia profundă a reîntâlnirii lor. Amintirea acelui prim schimb de trandafiri trezi multe sentimente nemărturisite pe care fiecare le îngropase adânc în inimă cu mulţi ani în urmă.

— Hm... s-a făcut... s-a făcut cam târziu, se bâlbâi Matthew, rupând cu stângăcie tăcerea grea şi plăcută.

— Da, aprobă Sabina cu un râs stingher, simţind brusc că se înroşeşte.

— Cred... cred că e timpul să... hm... să plec. Vrei să mergem mâine la biserică?

— Mi-ar face mare plăcere.

— E bine dacă vin să te iau cu maşina la nouă şi jumătate?

Sabina încuviinţă din cap, apoi îşi plecă privirea.

— Promit să mă prezint la uşa ta cu un trandafir, adăugă Matthew râzând uşor forţat.

— Ei, zău aşa, Matthew!

— Vorbesc cât se poate de serios.

— Unde să găseşti un trandafir duminică dimineaţa?!

— Am să mă trezesc cu noaptea în cap şi am să bat tot oraşul, dacă va fi nevoie. Orişicum, îţi promit că am să vin la uşa ta cu un trandafir... chiar dacă va trebui să îl fur din grădina unei *Hausfrau!*

Se lăsă din nou tăcerea. O rupseră amândoi odată, începând să vorbească unul peste altul, apoi izbucniră în râs.

— Scuză-mă! exclamă Matthew. Ce voiai să spui?

— Nu... spune tu primul, răspunse Sabina.

Matthew se mută de pe un picior pe altul, cu o stinghereală total necaracteristică unui om care se învârtea în cercuri diplomatice.

— Eu... voiam doar să spun că... azi – şi, de fapt, în aceste două săptămâni... în fine, nu ştiu când m-am simţit ultima dată atât de fericit. Poate la *Lebenshaus*. Vreau să ştii că sunt din cale afară de bucuros că ne-am...

Şovăi, căutându-şi cuvintele.

— Ştiu ce vrei să spui, spuse Sabina. Şi eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceste zile. Au fost cele mai fericite clipe din viaţa mea de la război încoace. Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine.

— Cred că bănuiesc. Şi eu am aşteptat la fel de mult.

— Ai aşteptat? Ce anume?

— Chiar nu ştii, Sabina? murmură Matthew abia şoptit.

Neştiind ce să spună, neîndrăznind să spere, Sabina tăcu.

În momentul imediat următor însă, realizând semnificaţia întrebării, se înroşi până în vârful urechilor.

— Am aşteptat... *să te revăd*, *Sabina*, adăugă Matthew.

Incapabilă să îl privească în ochi, îşi ţinu privirea plecată.

Matthew îi luă mâna, i-o strânse pentru o clipă într-a lui, simţind mai mult bătăile năvalnice ale propriei inimi şi mai puţin tremurul degetelor ei, apoi o ridică încet la buze şi i-o sărută uşor.

— Noapte bună, Sabina, şopti el cu inima bătându-i nebuneşte, după care se întoarse şi dispăru în întunericul serii.

Sabina rămase nemişcată pe veranda întunecoasă, privind în urma lui, chiar dacă nu mai putea să-l vadă decât cu ochii minţii, încă zece minute.

Întrebările care o măcinaseră cu privire la Matthew îi persistau şi acum în minte. Latura influenţată de comunism a personalităţii ei îi spunea că trebuie să fie precaută. Da, putea să se distreze cu el, dar fără a-i divulga prea multe. În definitiv, Matthew era ditamai diplomatul, avea de-a face zilnic cu inamicul. De unde să ştie cui îi era loial cu adevărat? Ar putea să ia fotografiile şi să le înapoieze imediat sovieticilor pentru a obţine cine ştie ce avantaj la masa tratativelor. Ce-i păsa lui de cauza căreia i se dedicase ea...

De ajuns, se apostrofă Sabina. Nu voia să aibă astfel de

gânduri. *Avea* încredere în Matthew; indiferent de riscurile implicate.

Matthew era un bărbat bun şi onorabil! Atunci de ce nu-i dădea odată fotografiile acelea?

Oftă adânc şi hotărî să nu se mai gândească la asta. Ziua fusese prea frumoasă să o strice cu astfel de dileme.

Întorcându-se cu gândul la plimbarea prin pădure, intră în apartament, încuie uşa, se dezbrăcă şi se pregăti de culcare.

Înainte de a stinge veioza de la capul patului, se aşeză în fotoliu şi reciti încet, cu ochii plini de lacrimi, poezia scrisă de

Matthew. Aproape că nu-i venea să creadă că poate fi adevărat, dar cuvintele nu puteau să mintă. Cum să nu se încreadă în Matthew, când el îşi deschisese sufletul în faţa ei?

Mai târziu, când se vârî în pat, lacrimile care îi curgeau pe obraz nu mai erau lacrimi de derută, ci de linişte şi de fericire, izvorâte din sentimentul că totul va fi bine.

31

Un trandafir roz şi o promisiune

— Bună dimineaţa! exclamă voios Matthew când Sabina scoase capul pe uşă.

Era în jur de nouă şi jumătate.

— Nu-ţi văd maşina, spuse ea.

— Azi am venit cu cel mai vechi mijloc de transport din istoria omenirii – *per pedes!* E o dimineaţă superbă şi, din moment ce avem tot timpul din lume... m-am gândit că am putea merge pe jos.

Sabina aprobă din cap, dispăru înapoi în casă şi reveni în scurt timp.

De îndată ce porniră, Matthew scoase de la spate un trandafir roz şi i-l întinse.

— Este de-a dreptul superb.

— Păi, ţi-am promis, doar!

— Aşa e, dar...

Se opri, duse trandafirul la nări şi inspiră adânc.

— Nu este doar frumos, ci şi parfumat, adăugă ea.

Matthew o privi zâmbind. Meritase din plin să bată oraşul o oră întreagă.

Sabina ridică privirea şi se uită îndelung în ochii lui.

— Îţi mulţumesc, Matthew, spuse ea în şoaptă. Mă faci atât de fericită... Eu... nici nu ştiu ce să spun...

— Spune-mi că după slujbă ai să-ţi petreci restul zilei cu mine! răspunse Matthew, pornind mai departe.

Sabina râse cu jumătate de glas, uşor stânjenită. Expresia care apăru pe faţa ei îl luă pe Matthew pe nepregătite.

— Mi-e atât de teamă că într-o bună zi ai să te saturi de mine, şopti ea.

— Sabina, cum poţi să spui una ca asta?! o apostrofă Matthew. Tu chiar nu înţelegi...? Ce s-a întâmplat cu Sabina cea curajoasă şi plină de optimism pe care o ştiam cândva? Zău că trebuie să venim de hac acestui scepticism

blestemat care încearcă permanent să îţi răpească vioiciunea şi încrederea în tine! adăugă el, încercând să îi ridice moralul. Vorbeşti ca mulţi dintre est-germanii pe care i-am cunoscut, de parcă tot ce e frumos în viaţă s-ar fi sfârşit.

O lacrimă apăru în colţul ochiului Sabinei.

— Vorbesc aşa pentru că eu chiar *sunt* una dintre ei, Matthew, spuse ea cu o tristeţe sfâşietoare. Prusia, Pomerania, *Lebenshaus*... toate fac parte din alte vremuri, dintr-o eră de mult apusă. M-ai întrebat dacă înţeleg. Dar tu... tu nu înţelegi că eu trăiesc în RDG? Nu în Statele Unite, nici măcar în Republica Federală Germania, ci în Germania de Est.

— Îmi cer scuze, bolborosi Matthew. N-am vrut nicidecum să te jignesc.

— Am avut parte de *prea multe* dezamăgiri, Matthew. Nu există fericire aici. Pentru a supravieţui de această parte a hotarului *trebuie* să înveţi să renunţi la speranţă şi la optimism. Altfel, nu faci decât să te expui unui şir nesfârşit de decepţii zdruncinătoare. Începi să crezi că viaţa poate fi frumoasă din nou, că soarele se va ridica iarăşi pe strada ta, că poate iubirea nu este doar un vis imposibil, pentru ca într-o zi, pe neaşteptate, totul să se...

Îşi întoarse privirea. Nevrând ca Matthew să vadă lacrimile ce i se prelingeau pe obrajii înroşiţi, iuţi pasul pe trotuarul brăzdat de crăpături.

Matthew porni repede după ea.

— Te rog să mă ierţi, spuse el pe un ton sincer.

Îşi continuară drumul în tăcere.

— Tu trebuie să mă ierţi pe mine, spuse Sabina într-un sfârşit, după ce trecură în Berlinul de Vest. Ştiu că nu ai spus-o cu intenţii rele. Doar că, brusc, m-a cuprins o teamă cumplită...

Îşi întoarse din nou faţa şi încercă din răsputeri să îşi zăgăzuiască lacrimile.

— De ce anume îţi este teamă?

— Încerci să îţi înăbuşi orice speranţă în mai bine şi totuşi...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Matthew, vădit îngrijorat.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Vorbeşte-mi, te rog, o imploră Matthew. Ştii că poţi avea încredere în mine.

— Nu e vorba de asta.

— Dar despre ce este vorba?

Sabina se opri, se întoarse spre el, respiră adânc, apoi privi în jos, spre trandafirul pe care îl ţinea în mână.

— Of, Matthew... Vei crede probabil că sunt ridicolă, dar... în momentul în care am mirosit acest trandafir încântător, gândurile mi-au zburat la papa şi la grădina noastră. Amintirile mi-au umplut sufletul de durere... şi de teamă... Mi s-a făcut teamă că şi fericirea pe care o simt acum cu tine îmi va fi smulsă... că într-o bună zi am să mă trezesc şi...

Începu să plângă încetişor.

— Continuă, o imploră el.

— Promite-mi că n-ai să râzi de mine.

— N-aş face asta niciodată, răspunse el cu tandreţe.

Sabina îşi trase nasul şi încercă să îşi potolească lacrimile, ştergându-şi energic ochii şi obrajii cu palma.

— Mi s-a făcut teamă că într-o bună zi am să mă trezesc şi tu n-ai să mai fi lângă mine... că nu te voi mai revedea niciodată... şi voi descoperi că toate acestea n-au fost decât un vis frumos...!

Izbucni din nou în lacrimi. Matthew îi privi o clipă chipul răvăşit, apoi se apropie şi o îmbrăţişă cu blândeţe.

Sabina rămase câteva secunde nemişcată, cu trupul zguduit de suspine, continuând parcă să se întrebe dacă ar trebui să se opună acestui vis frumos sau să i se predea.

Abandonându-se în cele din urmă îmbrăţişării lui Matthew, începu încet-încet să se destindă. Bărbatul îi cuprinse umerii cu braţele şi o trase mai aproape. Sabina îşi

lăsă capul pe pieptul lui, plângând încetişor. Niciunul nu observă trandafirul căzându-le la picioare.

— Acesta nu este un vis, Sabina, îi şopti el la ureche.

— Aş vrea să pot crede asta.

— Şi ce te împiedică? Nu este real ceea ce ni se întâmplă? Nu suntem cu adevărat împreună în momentul de faţă?

— De-aş şti că n-am să te pierd din nou... Aici, suferinţa face parte din viaţă. Învăţăm să nu ne mai încredem în speranţele noastre. Este unul dintre numeroasele blesteme ale celor ce trăiesc în Est.

— Ai încredere în mine?

— Aş putea încerca.

— Atunci dă-mi înapoi trandafirul, spuse el făcând un pas în spate şi eliberând-o din îmbrăţişare.

— Vai, nici n-am observat că mi-a căzut din mână!

Îşi coborâră amândoi privirile spre trandafirul ce zăcea între ei pe asfalt.

— Bine măcar că nu am călcat pe el! exclamă Matthew.

Se aplecă, îl luă de coadă şi îl întinse din nou Sabinei.

— Se pare că de fiecare dată când ne dăruim trandafiri, ne facem şi câte o promisiune, continuă el. Vreau ca acest trandafir roz să îţi amintească mereu de această zi şi de promisiunea pe care am să ţi-o fac. Am aşteptat prea mult pentru a ne regăsi. Îţi promit că nimic nu are să ne mai despartă vreodată – nici chiar un război. Îţi *promit*, Sabina.

— Chiar vreau să te cred, surâse ea printre lacrimi, acceptând pentru a doua oară trandafirul.

— Atunci fă-o. Nu am obiceiul să fac promisiuni deşarte. Acestui trandafir roz, care se va alătura celui galben, îi vor urma mulţi alţii – toţi meniţi să ne amintească nu de vremurile trecute, ci de momentele fericite ale *prezentului*. De acord?

— De acord! spuse Sabina, zâmbind cu toată faţa.

Porniră mai departe. Ţinând cu grijă trandafirul într-o mână, Sabina se sprijini fericită cu cealaltă de braţul lui.

— Şi, ia spune-mi, care-ţi este răspunsul la prima mea propunere? întrebă la un moment dat Matthew.

— Iartă-mă, dar am uitat care a fost întrebarea.

— Ai vrea să petreci întreaga zi împreună cu mine?

— Cum aş putea să refuz? Accept, dar cu o condiţie: promite-mi că nu ai să te saturi de mine.

— Să mă satur de tine? Niciodată!

— Atunci... aş putea să te rog şi eu ceva? întrebă Sabina pe un ton sfios.

— Desigur.

— Azi aş vrea să te invit să luăm prânzul la mine acasă. Primeşti?

— Sună minunat, dar nu ar fi prea mare deranjul?

— Mi-ar face plăcere. Nu pot să-ţi ofer o masă sofisticată, dar sunt sătulă de restaurante. Nu mă înţelege greşit – îmi place să merg oriunde cu tine – dar parcă tot mai bine e *acasă*.

— Te înţeleg prea bine, răspunse Matthew. Când mergi dintr-un loc într-altul ai impresia că totul este oarecum ireal. Din păcate, a fost tot ce am putut să îţi ofer. Nu am vrut să abuzez de ospitalitatea ta, iar apartamentul meu de la hotel nu are nicidecum aerul unui cămin.

— Ce minunat ar fi să mai putem petrece măcar o săptămână la *Lebenshaust* oftă Sabina.

— Asta chiar c-ar fi de vis!

— Hai mai bine să facem aşa cum ai spus tu adineauri: să ne concentrăm asupra prezentului. Te invit, aşadar, să-ţi petreci după-amiaza în umilul meu apartament.

— Primesc cu mare plăcere.

— Am să te servesc cu cei mai buni cartofi şi cârnaţi din tot Berlinul de Est! Am primit noua cartelă acum trei zile.

— La voi alimentele se cumpără pe cartelă? întrebă Matthew, uluit.

— Marea majoritate. Oricum, te asigur că de cartofi nu vom duce lipsă. Mi-am cumpărat deja întreaga raţie pe luna aceasta.

— Atunci azi vom face abstracţie de toţi şi de toate – de nazişti şi de comunişti deopotrivă – şi ne vom *imagina* că suntem din nou la *Lebenshaus*.

32
O duminică lucrătoare

Nici sovieticii, nici est-germanii, nici Gustav von Schmundt nu respectau sabatul. Cuvântul în sine şi însăşi noţiunea de forţă atotputernică, în numele căreia o zi pe săptămână este consacrată odihnei, erau supărătoare pentru sensibilitatea lor comunistă.

Ar fi putut să îşi amâne orice activitate pe prima zi a săptămânii, aşa cum proceda marea majoritate a lumii civilizate, dar asta nu le stătea în fire comuniştilor.

În această duminică, Schmundt, şeful de secţie din cadrul *Stasi*, era hotărât să uzeze din plin de poziţia sa şi asta nu în scopuri recreative.

La începutul săptămânii îl trimisese pe Galanov la Varşovia cu ordinul expres şi irevocabil de a elucida misterul incidentului de la chioşcul de ziare. Deşi pistele oferite de cei doi presupuşi martori oculari păruseră promiţătoare, polonezul care se ocupa de anchetă pierduse prea mult timp şi, implicit, urma suspecţilor.

— Du-te personal la faţa locului, îl instruise el pe Galanov, şi spune-i imbecilului că, dacă mai vrea să lucreze vreodată pentru noi, ar face bine să caşte ochii şi să nu mai lase trădătorii să-i scape printre degete!

Tânărul ofiţer încuviinţă din cap.

— Apoi faceţi împreună o vizită celor două persoane care se presupune că ar fi văzut-o. Nu-ţi uita aspiraţiile, Galanov. Dacă ai într-adevăr stofă de agent de elită, acum este momentul să o dovedeşti. Vezi să nu mă dezamăgeşti. Aştept rezultate concrete. Vreau să aflu marca, modelul, culoarea, anul de fabricaţie şi numărul de înmatriculare al automobilului. Dacă bărbatul a ajutat-o să pornească maşina, pun rămăşag că ştie mai multe decât lasă de înţeles.

Aseară Galanov revenise cu raportul dorit. Cei doi

martori fuseseră reticenţi la început, aşa că trebuise să scoată informaţiile de la ei cu bătaia. Important e că reuşise.

Când văzu raportul, Gustav rânji. Era tot ce-i trebuia.

În dimineaţa asta, trezise din somn un coleg şi îl convinsese – nu fără câteva ameninţări – să vină la lucru în zi de sărbătoare. În mai puţin de o oră, în baza numărului de înmatriculare, reuşi să facă rost de un nume şi de o adresă.

Acum Gustav se îndrepta spre imobilul cu pricina – situat în cartierul Buchholz, în partea de nord a Berlinului de Est.

Opri în parcarea din faţa blocului. Examină restul automobilelor din parcare – să fi fost vreo treizeci-patruzeci – şi recunoscu imediat numărul căutat. Era al patrulea automobil din rândul al treilea.

Sunt acasă, *vasăzică*, îşi spuse el încântat. Lucru curios, însă, culoarea şi marca maşinii nu corespundeau informaţiilor primite de la Galanov. Aruncă o privire spre foaia pe care o ţinea în mână. Da, acesta era, fără îndoială, numărul de înmatriculare, însă maşina nu corespundea descrierii din raport.

Mă lămuresc eu numaidecât cum stau lucrurile, gândi el, pornind cu paşi hotărâţi spre clădire. Băgă hârtia în buzunar, intră şi urcă treptele câte două odată.

După o oră părăsi clădirea ofticat şi furibund, cu uniforma mototolită în urma tehnicilor dure, tipice pentru agenţii *Stasi*, la care recursese pentru a obţine informaţii.

La drept vorbind, ştiuse că femeia este nevinovată de cum pusese piciorul în apartament. Nici ea, nici bărbatu-său nu aveau habar de nimic şi nici n-ar fi ştiut cum să ajungă la Varşovia chiar să le fi depins viaţa de asta. Unde mai pui că băbătia asta bondoacă nu avea cum să fie femeia frumoasă care fusese văzută la chioşcul de ziare.

Totuşi, nimic din toate astea nu-l oprise să îşi descarce mânia pe ei. Era turbat de furie şi puţin îi păsa de

nevinovăţia lor.

Numărul de înmatriculare era, fără doar şi poate, cel indicat.

Singura explicaţie era că aşa-zişii martori oculari îl duseseră de nas pe Galanov. Or fi văzut ei o femeie frumoasă şi o maşină cu număr de Berlin, dar maşina nu era nicidecum aceasta, iar de femeie, ce să mai vorbim!

Începu să se îndoiască de tot ceea ce declaraseră, dar, din păcate, era tot ce avea.

Ar fi trebuit să se ducă personal la Varşovia. Galanov era tânăr şi neexperimentat. Făcuse probabil prea multă presiune, silindu-i să mintă. Informaţiile parţiale pe care le dăduseră iniţial cu privire la numărul de înmatriculare – acelea probabil că erau corecte. Probabil că inventaseră restul doar pentru a scăpa de ameninţarea pumnului lui Galanov.

Va dura ceva vreme, *dar nu contează*, îşi spuse Gustav, potolindu-şi furia. Va verifica toate plăcuţele de înmatriculare eliberate în Berlin care încep cu numerele indicate de către cei doi martori, va filtra informaţiile în funcţie de marca şi culoarea căutate, apoi se va duce – personal! – la fiecare adresă.

Până la urmă îi va veni el de hac acestei dame misterioase!

33
Povestea lui Matthew

Drumul de la biserică până la apartamentul Sabinei dură patruzeci de minute.

— Mi-e ruşine să vezi condiţiile în care trăiesc, spuse ea când intrară.

— Vorbeşti de parcă m-aş afla aici pentru prima oară! râse Matthew, nedumerit de cuvintele ei.

— Este prima oară când te invit înăuntru.

— Nu înţeleg de ce te-ai simţi ruşinată. Puţin îmi pasă de felul în care arată locuinţa, spuse Matthew, scoţându-şi haina şi prăbuşindu-se pe unul dintre cele două fotolii din mica sufragerie.

— Nu se compară nici pe departe cu *Lebenshaus*.

— N-am nevoie de palate pentru a mă simţi fericit.

Sabina tăcu gânditoare preţ de o clipă, apoi adăugă:

— Nu mă simt atât ruşinată, cât...

Îşi întoarse privirea şi îşi încreţi, concentrată, fruntea, încercând să îşi facă ordine în sentimente.

— Cât tristă, completă ea în cele din urmă.

— Nu înţeleg... Te întristează faptul că îţi văd apartamentul?

— Nu e vorba de asta, răspunse ea cugetând la cele spuse. Mă gândeam la tabloul de ansamblu. M-am născut într-o familie înstărită. Am fost crescută la o moşie ca-n basme de nişte părinţi minunaţi. Am avut o viaţă de vis... şi uită-te la mine acum.

Îşi roti privirea prin mica încăpere în care se aflau. Canapeaua roasă şi fotoliile vizibil trecute de prima tinereţe schimbaseră, probabil, mai mulţi proprietari la vremea lor. La una dintre ferestre atârna o perdea minusculă; la cealaltă, o draperie improvizată dintr-o stofă jerpelită care fusese cândva verde, dar acum.

din cauza uzurii, căpătase o nuanţă incertă, gri-gălbuie.

Pe jos, niciun covor. Doar parchetul vechi, lipsit de strălucire.

În noua „ordine” a lucrurilor, vechea clădire de cărămidă – cândva eleganta reşedinţă urbană a cuiva de statutul baronului von Dortmann – fusese naţionalizată şi împărţită în şase locuinţe separate. Singurul avantaj al acestui aranjament consta în faptul că fiecare apartament comunica direct cu exteriorul. Din acest punct de vedere, Sabina era mult mai norocoasă decât majoritatea concetăţenilor ei: nu era nevoită să urce şi să coboare zi de zi scările întunecoase ale unui bloc cu mai multe etaje. Aleea din spate separa casa de clădirile din apropiere.

— Nu-ţi dai seama ce jalnic este totul? Sunt mâhnită. Mi-e ruşine de nivelul la care a ajuns ţara aceasta, poporul meu. Nu mă înţelege greşit. Nu duc dorul luxului de odinioară. Duc dorul *vieţii*. *Lebenshaus* era Casa Vieţii datorită celor care trăiau acolo. Mă întristează faptul că acestei naţiuni i s-a răpit viaţa.

— Acum cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Acest apartament deplorabil reflectă perfect starea naţiunii, praful care s-a ales de demnitatea noastră, de străvechiul pământ al Prusiei şi Pomeraniei. Uită-te la noi acum. Ţara noastră nu ne mai aparţine. Bătrânul Bismarck s-ar răsuci probabil în mormânt.

— Şi Eppie la fel.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu a trăit să vadă toate astea, oftă Sabina. Ei, dar nu vreau să te întristez cu văicărelile mele! exclamă ea, sărind în picioare. Azi am de gând să fiu gazda perfectă! Deşi nu-ţi pot oferi decât un prânz modest, am să mă străduiesc să fie gustos!

— Aşa te vreau! râse Matthew, urmând-o până în bucătărie.

Zece minute mai târziu curăţa cartofi deasupra chiuvetei.

Sabina tocă nişte frunze de lăptuci pentru salată, apoi puse cârnaţii la prăjit într-o tigaie înnegrită.

— Eşti pregătit?

— Pentru ce să fiu pregătit?

— Să-mi povesteşti despre viaţa *ta*, spuse Sabina cu un zâmbet poznaş.

— Adică vrei să afli care a fost viaţa *mea* în ultimii douăzeci de ani? răspunse Matthew, întorcându-i zâmbetul.

— Exact. Vreau să aflu cum de tânărul pe care l-am cunoscut înainte de război a ajuns să fie unul dintre principalii consilieri ai preşedintelui american.

— Cine-a spus c-aş fi unul dintre *principalii* lui consilieri? râse Matthew.

— Aşa mi-a plăcut mie să cred.

— Ei bine, adevărul e că uşile către cariera diplomatică mi s-au deschis atât de uşor datorită tatii. În ’39, când a izbucnit războiul, ne-am întors în State şi ne-am stabilit în Washington DC. Bineînţeles că tata a continuat să lucreze pentru guvern. După terminarea războiului a colaborat cu secretarul de Stat George Marshall la aplicarea Planului pentru reconstrucţia europeană, aşa că s-a reîntors în Europa, petrecând mult timp îndeosebi în Germania.

— L-ai însoţit?

— Nu chiar peste tot. La sfârşitul războiului aveam douăzeci şi cinci de ani. Am dedicat mare parte din următorii şase ani studiilor. În acest răstimp am colaborat, totuşi, sporadic cu tata şi m-am implicat în diverse alte proiecte.

— Ce studii ai făcut?

— Ştiinţe politice, diplomaţie internaţională şi istorie.

— Nu ştiam că eşti pasionat de istorie.

— Nici nu eram. Istoria m-a acaparat treptat, prin intermediul celorlalte discipline studiate. De altfel, cred că tatăl tău mi-a insuflat cumva această pasiune.

— Tata?!

— Da, deşi n-aş putea să-ţi explic exact în ce fel. Vizitele la *Lebenshaus*, discuţiile cu el şi cu tustrei, de altfel – toate acestea m-au atins la un nivel profund, efectele făcându-se

simţite peste ani. Tatăl tău... cum să spun... m-a învăţat să nu judec nimic după aparenţe, să încerc mereu să pătrund în profunzimea lucrurilor. Mă refer aici atât la noţiuni spirituale, cât şi la toate celelalte – la relaţii, evenimente mondiale, politică... şi, da, chiar şi la istorie.

— Bine, dar tot n-am înţeles de ce ai ales tocmai istoria...

— Multă vreme n-am înţeles nici eu, răspunse Matthew gânditor. Bănuiesc că, privind lucrurile dintr-o perspectivă mai largă, ajungi inevitabil să te gândeşti la cauze şi efecte. De ce stau lucrurile aşa cum stau? Ce a cauzat asta? Cum de s-a întâmplat cutare sau cutare lucru? în cele din urmă am ajuns la concluzia că *gândirea* dă naştere în şi prin sine unei afinităţi pentru istorie, întrebările *cum* şi *de ce* îşi au rădăcinile în trecut, în succesiunea şi interdependenţa popoarelor, evenimentelor, ideilor şi naţiilor de-a lungul timpului.

— Hm, nu am privit niciodată lucrurile din acest punct de vedere...

— Ei, bănuiesc că a fost o interpretare uşor filosofică, râse Matthew. În fine, revenind la ce spuneam adineauri, tatăl tău mi-a deschis mintea către noi direcţii, dintre care una s-a întâmplat să mă conducă, în timp ce urmam Facultatea de Ştiinţe Politice, către istorie. De atunci pasiunea pentru istorie nu m-a părăsit.

— Spuneai că în acei şase ani de zile te-ai ocupat şi cu altele, în afară de studii.

— Da. Am călătorit şi m-am implicat în diverse proiecte. În acea perioadă l-am cunoscut pe Jack.

— Jack?

— Jack Kennedy. Taţii noştri erau prieteni buni. În ’46, Jack a fost ales în Congres şi am colaborat cu el în repetate rânduri. Mi-am obţinut licenţa în ’52, când el era în campanie electorală pentru Senat. În anul următor, făceam deja parte din staff-ul lui.

— Sunteţi prieteni apropiaţi? întrebă Sabina.

— Nu atât prieteni, cât colaboratori. Jack este cu câţiva ani mai mare decât mine şi a avut o ascensiune fulminantă de-a lungul deceniului trecut. Din acest punct de vedere, chiar nu am cum să mă compar cu el. Unul ca mine nu are cum să fie *cu adevărat* prieten cu preşedintele Statelor Unite. Totuşi, nu pot să mă plâng. M-a tratat întotdeauna cu respect şi am urcat, la rându-mi, în ierarhie făcând exact ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac. Asta mulţumită tatii şi lui Jack.

— Ce mai face tatăl tău?

— E foarte bine. Îşi aminteşte şi acum de tatăl tău – de fiecare dată, cu multă căldură. I-am scris deja despre reîntâlnirea noastră. Încă nu i-am primit răspunsul, dar sunt convins că vestea despre încarcerarea baronului îl va scoate din amorţeala de pensionar. Parcă îl şi văd îmbarcându-se într-o cruciadă pentru eliberarea lui.

— A ieşit la pensie?

— Nu în mod oficial. Are doar şaizeci şi şapte de ani – e departe de vârsta de pensionare pentru diplomaţi. La începutul anului a acceptat postul de ambasador în Islanda. Jack l-a întrebat unde i-ar plăcea să fie detaşat, iar tata i-a răspuns că ar prefera un loc liniştit şi izolat, în care să îşi poată scrie memoriile. La momentul respectiv era disponibil postul de ambasador în Islanda şi tata l-a acceptat.

— La fel a procedat preşedintele şi cu tine? întrebă Sabina. Te-a întrebat ce vrei să faci în noua administraţie?

Matthew pufni în râs.

— John Kennedy îşi poate permite să fie puţin mai îngăduitor cu bătrânii diplomaţi, dar când vine vorba de conducerea ţării şi de manevrele diplomatice care se impun pe terenul minat al războiului rece dus cu ruşii, deciziile îi aparţin în exclusivitate. Aşa că nu, preşedintele nu m-a întrebat ce vreau să fac, ci mi-a adus la cunoştinţă ce trebuie să fac.

— Cred că mâncarea este gata, anunţă Sabina, agitând pentru ultima oară tigaia în care sfârâiau trei cârnaţi groşi.

Mirosul apetisant de cârnaţi nemţeşti şi cartofi prăjiţi inundase întreaga bucătărioară.

— La ţanc! exclamă Matthew. Mi s-a făcut o foame de lup!

34
Contează adevărul?

— *Îţi* aminteşti ziua în care am discutat tustrei în grădină şi tatăl tău mi-a vorbit despre *calea eternei descoperiri*? întrebă Matthew, tăind cu cuţitul o felie de cârnat fierbinte, pe care o trecu prin muştar şi o înfulecă pofticios.

Sabina surâse.

— Îmi amintesc perfect.

— Cam aşa mi-aş descrie ultimii douăzeci de ani – drept paşi făcuţi pe acea cale despre care vorbea tatăl tău. Cele mai importante realizări şi călătorii nu au fost cele legate de politică ori de carieră, ci cele de natură spirituală.

— Sunt sigură că tata ar fi încântat să audă asta.

— Îi voi rămâne veşnic îndatorat.

— Pentru ce?

— Pentru că m-a provocat să gândesc, să pun sub semnul întrebării tot ceea ce credeam că ştiu, toate prejudecăţile şi... să aflu care este adevărul. Fireşte că, mai presus de orice, m-a provocat să descopăr cum este Dumnezeu cu adevărat.

Tăcu, reamintindu-şi cu vădită plăcere anii de călătorii interioare.

— M-am gândit la tine de nenumărate ori pe parcursul acestor ani, continuă el, sperând, rugându-mă să am şansa de a-ţi spune toate astea. Reţinerea mea de până acum a fost cauzată de o oarecare jenă, dar de fapt, în adâncul sufletului, îmi doresc să îţi împărtăşesc totul.

— Mă bucur să aud asta.

— De fapt, totul a început cu tine.

— Cu mine? făcu Sabina nedumerită.

— Da, ziua în care te-am cunoscut la petrecerea organizată de unchiul tău, când te-am auzit vorbind cu atâta sinceritate şi entuziasm despre Dumnezeu, a fost ziua în care am pornit pe propria mea cale a „descoperirilor”.

— Hm, făcu gânditoare Sabina. Nici nu ne dăm seama

ce impact pot avea vorbele noastre asupra celor din jur. Eu, una, nu mi-aş fi dat seama că discuţia noastră de atunci te-a marcat atât de tare.

— Tatăl tău a jucat şi el un rol important, continuă Matthew. După întâlnirea cu tine, discuţiile cu el m-au făcut să-mi întorc şi mai mult atenţia asupra lui Dumnezeu şi să îl consider un Tată bun şi iubitor. După ce baronul ne-a îndemnat atât pe tata, cât şi pe mine să căutăm adevărul, am realizat că *mă aflu* deja pe cale – pe o cale fără de întoarcere, cum s-a exprimat el.

În timp ce îl asculta, Sabina se trezi studiindu-i trăsăturile cu alţi ochi, remarcând la el, parcă pentru prima oară, amprenta maturităţii.

La patruzeci şi unu de ani, circa 1, 85 m şi 81 kg, Matthew McCallum era un bărbat arătos, cu un fizic musculos şi bine proporţionat – chiar dacă, la drept vorbind, în comparaţie cu pieptul lat şi puternic, umerii erau parcă o idee cam înguşti. Pometii şi maxilarele, departe de a da semnele de îmbătrânire atât de frecvent întâlnite în rândul celor ce păşesc în al cincilea deceniu de viaţă, îşi păstrau fermitatea şi supleţea, conferind feţei o expresivitate sporită îndeosebi atunci când vorbea.

Evoluţia lui spirituală din ultimii douăzeci de ani se citea, însă, cel mai bine în ochi. Avusese întotdeauna o privire luminoasă, care trăda inteligenţă şi sete de cunoaştere. Tatăl ei observase acest amănunt aproape imediat şi recunoscuse potenţialul care se ascundea în spatele acelor ochi. Intuind pasiunea ce mocnea în sufletul lui Matthew, baronul încercase să îi forţeze uşile interioare cu mai multă fermitate decât ar fi arătat vizavi de altcineva.

Pe măsură ce s-a maturizat, inteligenţa şi setea de cunoaştere au devenit tot mai adânci, trezind în adevărata putere a cuvântului fondul primordial al caracterului pe care îl moştenise de la tatăl său. Putea capta atenţia oricui printr-o singură privire – şi era de ajuns o singură privire pentru a şti că ai de-a face cu un om demn de băgat în

seamă. Dacă aceasta era urmată de o a doua privire şi de o seamă de cuvinte, înţelegeai că aveai de-a face cu un bărbat integru, puternic, motivat, ferm, însetat de cunoaştere şi autocunoaştere.

— Sunt sigură că este exact ceea ce şi-ar fi dorit papa, spuse Sabina într-un târziu.

— Am avut întotdeauna o minte iscoditoare. Poate că asta se datorează faptului că am crescut în mediul diplomatic, nu ştiu... în fine, acesta este, probabil, unul dintre defectele mele: faptul că sunt mereu dornic să găsesc răspunsuri.

— Eu una, consider că e o calitate, se opuse Sabina. Şi ce-ai făcut ca să găseşti aceste răspunsuri?

— Am început să citesc...

— Ce anume?

— Am început cu Noul Testament. Ţi-am scris despre asta pe vremea când corespondam. Îmi amintesc că-ţi puneam o grămadă de întrebări. Am continuat să-l citesc ani la rând, până când am terminat facultatea. Apoi m-am îndreptat spre alte cărţi creştine.

— Ce fel de cărţi?

— Ai auzit, probabil, de un englez pe nume Lewis, profesor la Oxford. Ei bine, în răstimpul petrecut în Anglia împreună cu tata, am ascultat câteva înregistrări cu el transmise de BBC. După aceea am făcut rost de nişte cărţi de-ale lui despre caracterul raţional al creştinismului. Prin intermediul scrierilor sale l-am descoperit şi pe mentorul său – un scoţian pe nume MacDonald. Înainte de a-l cunoaşte, Lewis fusese ateu – o mărturiseşte chiar el.

Sabina zâmbi în sinea ei, gândindu-se la Herr Asher, librarul din Berlin ce fusese prieten bun cu tatăl ei. Totuşi, preferă să nu aducă vorba despre el.

— Spre deosebire de MacDonald, care este secretul cel mai bine păzit al gândirii creştine, C.S. Lewis a devenit între timp un autor cunoscut publicului larg. În 1947, fotografia lui a apărut pe coperta revistei *Time*.

— Să înţeleg că Lewis şi MacDonald te-au convins de veridicitatea credinţei creştine?

— Nu doar ei. Nu atât din scepticism, cât din dorinţa de a afla adevărul, am citit numeroase alte scrieri creştine. Voiam să analizez lucrurile din toate unghiurile posibile. În cele din urmă, am găsit toate răspunsurile pe care le căutam într-o carte formidabilă, intitulată simplu „Contează adevărul?” (titlul original este *Does Truth Matter*?, n.tr.).

— Un titlu incitant.

— Întreaga carte este incitantă, provoacă la gândire. Din punctul meu de vedere, singura raţiune de a fi creştin consta în premisa că credinţa creştină se bazează pe *adevăr*. Dacă această premisă era adevărată, ea te îndemna prin însuşi adevărul ei să devii creştin şi să îl urmezi pe Iisus Hristos în toate aspectele vieţii. Dacă, pe de altă parte, premisa era falsă, nimic din toate acestea nu mai conta.

— De acord cu tine.

— Nu sunt genul de persoană care se schimbă după cum bate vântul. Când îmi iau un angajament, o fac pentru totdeauna. Pentru mine, loialitatea este sfântă. Asta i-am spus şi lui Jack când m-am alăturat campaniei lui în ’52. Jack a zis că acesta este genul de om pe care îl vrea alături. Şi i-am rămas alături în toţi aceşti ani.

Se lăsă tăcerea.

— Credeai cu aceeaşi tărie şi în loialitatea faţă de Dumnezeu? întrebă într-un târziu Sabina.

Matthew dădu încet din cap, a încuviinţare.

— Bănuiesc că da. Deşi pe vremea aceea probabil că nu m-aş fi exprimat în aceşti termeni. Eram încă tânăr şi chestiunile legate de credinţă – de ceea ce unii numesc *religie* – erau încă relativ noi pentru mine. Dar da, treptat am început să realizez cât de mare este miza.

— Miza? făcu Sabina nedumerită.

— Îmi pare rău, se scuză râzând Matthew. Este încă o expresie folosită în jocul de cărţi.

— Şi ce înseamnă, mai exact?

— Faptul că totul este în joc; că viitorul şi chiar viaţa ta depind de alegerea pe care o faci. Am înţeles că angajamentul faţă de Dumnezeu nu este o decizie oarecare pe care să o iei uşuratic sau pripit. Odată ce L-ai ales pe Dumnezeu – *dacă* îl alegi – totul se schimbă; asta deoarece loialitatea ta primordială devine cea faţă de El.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Tatăl tău m-a provocat să descopăr cum este Dumnezeu, îţi aminteşti?

— Bineînţeles, răspunse Sabina zâmbind. N-am să uit niciodată conversaţia voastră.

— Nici eu. Am cugetat la vorbele lui ani la rândul şi, pe măsură ce le aprofundam, mă apropiam parcă tot mai mult de adevăr. În cele din urmă, am tras două concluzii importante: că Dumnezeu este un *Tată iubitor*, aşa cum zicea tatăl tău, şi că El există *cu adevărat*. Acestea au fost descoperirile spre care m-a purtat calea pe care am ales-o. Or, confruntat cu ele, nu puteam rămâne indiferent, nu puteam să nu mă supun. Atunci când ne-a vorbit mie şi tatii, baronul nu a încercat nicidecum să ne convingă de adevărul credinţei creştine. Totuşi, după acea discuţie, eu m-am simţit dator să *descopăr* dacă ea este sau nu veridică şi să *acţionez* în funcţie de adevăr.

— Ce părere a avut tatăl tău despre toate acestea? întrebă Sabina.

— Am vorbit mult despre asta. De fapt, dacă mă gândesc bine, după ce ne-am despărţit de voi, în timpul voiajului peste ocean nici n-am discutat despre altceva. Tata, intrigat de faptul că baronul nu a încercat să ne convingă de adevărul credinţei sale, rezumându-se la a ne prezenta convingerile după care trăia, dorea, la fel ca mine, să afle mai multe. Ţin minte că la un moment dat mi-a spus „Totuşi, nu cred că eu am atât de multă *nevoie* de Dumnezeu”. „Ce importanţă are în ce măsură ai nevoie de El?”, am ripostat eu. „Dacă creştinismul este bazat pe

adevăr şi dacă Dumnezeu este, într-adevăr, aşa cum spune domnul baron, cum să nu îmbrăţişăm credinţa creştină? Cum să nu încercăm să trăim în credinţă, să fim oameni mai buni... chiar dacă nu considerăm că am avea nevoie de El?”. „S-ar putea să ai dreptate, Matt”, a răspuns tata. „Cine ştie? Poate că avem nevoie de El mai mult decât am crede”. N-am să uit niciodată una dintre nopţile petrecute pe navă. Ne aflam în mijlocul Atlanticului. Tata fusese în şedinţă întreaga zi; în ziua aceea ni se transmisese un mesaj radio cu privire la invazia rusă asupra Poloniei. Viitorul nu arăta deloc luminos. Tata înţelesese deja că în curând întreaga lume avea să fie înghiţită de conflict. Trăiam vremuri pline de zbucium şi nesiguranţă – frica făcea şi ea parte din ecuaţie. În noaptea aceea – cred că era a patra sau a cincea zi a călătoriei – stăteam amândoi lângă parapet. Era târziu, în jur de ora 11, marea, incredibil de calmă, iar luna se reflecta pe luciul apei până departe, la orizont. Am stat mult timp în tăcere. Amândoi ne gândeam la tatăl tău şi la conversaţia pe care am avut-o în ultima noapte petrecută în casa voastră, în urmă cu o săptămână şi ceva. Deşi niciunul dintre noi nu vorbea, ştiam amândoi că avem aceleaşi gânduri, într-un târziu ne-am deschis sufletele unul în faţa celuilalt. Eu unul cred că aceea a fost una dintre cele mai speciale conversaţii posibile între un tată şi un fiu. În noaptea aceea am încheiat un pact.

— Un pact?

— Am jurat că, indiferent unde ne-am afla, indiferent de drumurile separate pe care s-ar putea să ne poarte, de-a lungul anilor, viaţa, cariera şi responsabilităţile, ne vom scrie sau ne vom suna unul pe altul ori de câte ori vom face o nouă descoperire. Am jurat să împărţim aventura căutării. L-am numit pactul „în căutarea adevărului”.

— Emoţionant.

— Da, a fost într-adevăr emoţionant.

— Şi aţi respectat pactul?

— Îl respectăm în continuare.

— Cât de minunat trebuie să fie!

Involuntar, gândurile Sabinei zburară la tatăl ei. Cât de mult îi lipsea!

— Revenind la ceea ce spuneam adineauri, noaptea aceea mi-a rămas întipărită în minte. Cred că *atunci* am încetat să mă îndoiesc de adevărul credinţei creştine. Totuşi, pentru a avea o fundaţie solidă pe care să îmi bazez concluziile, am continuat să citesc, să studiez şi să meditez pe tema asta mult timp după aceea.

— E de înţeles.

— La facultate am avut mulţi colegi creştini a căror pseudocredinţă se baza pe cutare sau cutare *experienţă* ori *revelaţie*. Credinţa lor părea să fie direct proporţională cu ceea ce *făcea* Dumnezeu pentru ei – cu măsura în care le răspundea la rugi, cu numărul clipelor de bucurie şi bună dispoziţie cu care îi răsplătea. Or, pentru mine, aşa ceva era de-a dreptul inadmisibil. Mi-am jurat că, dacă e să mă număr printre copiii lui Dumnezeu, îmi voi baza convingerile pe o temelie mai substanţială şi nicidecum pe aceste produse auxiliare ale credinţei, iartă-mă, ştiu că sar de la una la alta, dar mi-e greu să povestesc totul în linie dreaptă: în cazul meu, lucrurile nu s-au întâmplat peste noapte. Procesul a durat ani întregi.

— Nu ai de ce să te scuzi, îl linişti Sabina. Spune mai departe.

— În noaptea aceea, în timp ce priveam apele liniştite ale Atlanticului, gândurile îmi zburau la vorbele tale şi ale baronului. După ce tata s-a dus la culcare, am mai rămas mult timp pe punte, privind în zare. Când m-am uitat la ceas, era deja ora două.

— Pierduseşi noţiunea timpului.

— Da. Nu vreau să îi dau un aer prea mistic, pentru că totul a fost foarte liniştit şi intim. În timp ce stăteam lângă parapet, am început să simt tot mai clar că nu sunt singur, că Dumnezeu este *acolo*, cu mine. Era o senzaţie plăcută şi totodată oarecum înfricoşătoare. Chiar dacă în acea noapte

Dumnezeu s-a apropiat de mine mai mult decât o făcuse vreodată, o parte din mine parcă tot nu voia să creadă. Nu voiam să mă las „păcălit” de o singură experienţă. În cazul meu, credinţa a venit în timp, a fost un proces de creştere continuă. Simţisem puterea şi chiar prezenţa lui Dumnezeu, dar nu-mi era de ajuns. O experienţă nu este niciodată de ajuns. Faptul că în momentul acela – în care razele lunii se răsfrângeau peste ocean şi totul în jur era liniştit – am crezut că îl simt pe Dumnezeu – şi cred asta în continuare – nu era suficient m şi per sine pentru a susţine o călătorie de-o viaţă, cum i-a spus tatăl tău. Aşadar, deşi inima mea îl simţise şi era sigură că Dumnezeu este real, am continuat să citesc, să meditez şi să mă rog ani de-a rândul. Chiar dacă *inima* descoperise adevărul credinţei creştine în acea noapte, *mintea* avea nevoie de mai multe argumente. Am continuat, aşadar, să aprofundez problema, nu din perspectiva unui credincios sau a unui ateu, ci mai degrabă a unui novice în ale credinţei.

— Ai încetat vreodată să te simţi astfel? întrebă Sabina.

Matthew zâmbi.

— Ştii deja răspunsul, nu-i aşa?

— Da. Am observat din prima clipă schimbarea, dar prefer să îmi dai tu răspunsul.

— Ţi-am spus că am absolvit facultatea în ’52. În vara aceea, imediat după absolvire, m-am Întors în Montana. Tata era la Washington, unde planificam să revin şi eu pe ultima sută de metri a campaniei electorale – victorioase, speram – a lui Jack Kennedy. Totuşi, înainte de asta voiam să îmi iau o vacanţă de vreo două luni, în care să mă bucur de natură, să mă întâlnesc cu vechi prieteni şi să fac drumeţii în Munţii Bighorn (Munţii Coarnelor Mari, n.tr.) din nordul statului Wyoming.

— Munţii Bighom? Ce denumire ciudată!

— Au fost numiţi aşa de către amerindieni datorită numărului mare de mufloni („Bighorn sheep” în limba engleză, n.tr.) care trăiau acolo. Este unul dintre locurile

mele preferate. Mi-am luat cu mine doar Biblia şi două cărţi – una dintre ele fiind chiar cea de care am pomenit adineauri. În acea drumeţie, Dumnezeu s-a apropiat de mine mai mult ca niciodată. Atunci am înţeles în sfârşit că sunt şi voi rămâne fiul Lui pe vecie.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Nu te-ai plictisit încă de povestea mea?

— Nici pe departe. După cum ţi-am mai spus, cea mai interesantă poveste este povestea vieţii unui om. Sunt numai urechi.

Terminaseră de mult de mâncat şi bucatele rămase pe masă se răciseră.

— Ce zici de o cafea? întrebă Sabina.

Matthew aprobă din cap.

— Atunci mă duc să pun ibricul pe foc şi apoi ne întoarcem în *Stube* să îţi continui povestirea – chiar dacă are să dureze până la miezul nopţii!

În timp ce Sabina pregătea cafeaua, Matthew începu să debaraseze masa cu un aer absent, cu gândurile departe.

35
În braţele iubirii

Peste câteva minute şedeau deja confortabil în camera alăturată, cu câte o ceaşcă de cafea în mână.

Trecu multă vreme înainte ca vreunul dintre ei să rupă tăcerea. Gândurile lui Matthew zburau departe, la clipe din trecut. Pe faţă i se citea bucurie, dar şi tristeţe.

— Adineauri, începu el într-un târziu, când ţi-am spus că, după absolvire, m-am dus în Montana şi Wyoming, ţi-am dat poate impresia că, după acea vacanţă, eram ferm hotărât să mă alătur campaniei lui Jack. De fapt, n-am fost în viaţa mea mai *nehotărât* ca atunci.

— Nehotărât... în ce sens? întrebă Sabina.

— Mă aflam la o mare răscruce. Nu ştiam încotro s-o iau. A lucra pentru Jack era doar una dintre opţiuni. Mi se oferise, de asemenea, un post în cadrul Departamentului de Stat, iar tata încerca să mă convingă să intru în diplomaţie. În plus, mă bătea gândul să mă înscriu la masterat sau chiar la doctorat. Existau, deci, numeroase posibilităţi, iar eu pur şi simplu nu ştiam pe care *ar trebui* s-o aleg. M-am rugat fierbinte pentru un răspuns, dar Dumnezeu părea să fie surd la rugile mele.

Se cufundă din nou în gânduri. De astă dată, durerea era evidentă pe chipul lui.

— Aceasta nu a fost doar o răscruce vocaţională; sau mă înşel? întrebă Sabina.

— Nu, nu te înşeli, răspunse Matthew cu vocea tărăgănată. A fost şi o răspântie emoţională. Atunci m-am confruntat cu prima mea criză de credinţă. Când, după ani de studiu, credeam c-am ajuns să înţeleg căile Domnului şi începeam să mă consider, la rându-mi, creştin, m-am trezit brusc confruntat cu o situaţie care părea să mă depăşească – o situaţie care mi-a zdruncinat din temelii fragila credinţă.

— Ce s-a întâmplat?

— La facultate am avut un prieten – nu eram colegi de cameră şi nici prieteni de nedespărţit, dar ne lega totuşi o prietenie strânsă. Petreceam mult timp împreună, uneori stăteam până noaptea, târziu, discutând despre chestiuni spirituale. El era fiu de preot şi, deşi fusese crescut de mic după preceptele Bisericii Evanghelice, acum ajunsese să le pună sub semnul întrebării. Analizam totul de-a fir a păr, întorceam pe toate părţile fiecare aspect al credinţei, atacând de fiecare dată subiectul de pe poziţii diametral opuse. În timp ce el era deja sătul de creştinism şi începea să îl *respingă*, eu abia ce *îmbrăţişasem* credinţa creştină şi eram avid să aflu mai multe despre ea. Totuşi, în acel continuum al creşterii individuale, deşi ne îndreptam în direcţii opuse, părea că ne aflăm amândoi în acelaşi punct. Ne puneam aceleaşi întrebări, despre aceleaşi lucruri – eu, pentru că *voiam să ştiu dacă sunt adevărate*, el, pentru că *voia să demonstreze că sunt false*... Bănuiesc că această prietenie, prin perspectiva – total diferită de cea a tatălui tău – pe care mi-a oferit-o asupra creştinismului, mi-a fost de folos. Prietenul meu m-a silit să repun totul sub semnul întrebării. A fost o experienţă care, chiar dacă uneori era frustrantă şi dureroasă, m-a călit. În cele din urmă, îndoielile lui n-au făcut decât să-mi întărească şi mai tare credinţa.

Oftă şi îşi întoarse privirea. Sabina aşteptă răbdătoare continuarea.

— Era un om irascibil, cu o personalitate întunecată, adesea sumbru şi posac. Totuşi, a fost un prieten bun. Am petrecut şi momente plăcute împreună. Când eram amândoi în toane bune, Doamne, ce mai râdeam! Râdeam ţinându-ne cu mâinile de burtă! în fine... La absolvire ne-am promis să ţinem legătura prin scrisori, să continuăm împreună călătoria în căutarea adevărului şi să ne revedem la toamnă, când aveam să mă întorc în est.

— Şi v-aţi ţinut de promisiune? întrebă Sabina.

Matthew zâmbi trist, amintindu-şi cu amărăciune.

— Am primit o singură scrisoare de la prietenul meu, spuse el încet, cu gândurile departe. Eram în Wyoming. Îmi petrecusem întreaga zi pe munte. A fost una dintre cele mai memorabile zile din viaţa mea. Mă frământau o mulţime de gânduri – nu ştiam încotro s-o iau în viitor, ce carieră să aleg, dacă era sau nu indicat să-mi continui studiile... în timp ce mergeam, am simţit că Dumnezeu păşeşte alături de mine, înălţându-mă cumva, ca şi cum paşii mei ar fi călcat pe cu totul altă cărare decât cea pe care mergeam, ca şi cum m-aş fi deplasat în două planuri odată. Probabil că sună puţin ciudat, ca o experienţă supranaturală, într-un fel, poate chiar aşa a fost. În Biblie se spune că, atunci când nu ştii pentru ce să te rogi, se roagă Sfântul Duh pentru tine. Cu mine chiar aşa s-a întâmplat. Eram nehotărât în atâtea privinţe, încât mă simţeam incapabil chiar şi să mă rog; când brusc am simţit ţâşnind din adâncul fiinţei un şuvoi de rugi şi am început să cer răspuns La *toate* întrebările care mă măcinau. Pe parcursul întregii experienţe, m-am simţit mai degrabă ca un observator extern. Mergeam şi mă rugam, simţind tot timpul că autorul rugăciunii era, de fapt, Dumnezeu. Am dat glas, rând pe rând, tuturor neliniştilor şi gândurilor mele. *Ce slujbă ar trebui să aleg*?... *Ar fi bine să-mi continui studiile*?... *Să mă implic*, *oare*, *în campania electorală*?... Am pus toate aceste întrebări în mâinile Lui şi L-am lăsat pe El să hotărască. M-am rugat pentru toţi cei pe care îi cunosc. M-am rugat pentru tata. M-am rugat pentru propria mea viaţă şi creştere spirituală şi L-am rugat pe Dumnezeu să facă din mine fiul Său, bărbatul care îşi doreşte să fiu. M-am rugat pentru viitoarea mea soţie, oricine va fi fost ea – la vremea aceea nu aveam în gând o persoană anume. M-am rugat pentru tine şi pentru părinţii tăi – n-aveam cum să ştiu că între timp mama ta se stinsese din viaţă. Şi m-am rugat, desigur, şi pentru prietenul meu. Nu ştiu, e greu de descris în cuvinte... A fost o zi cu totul extraordinară. Am urcat pe munte până sus, pe un pisc de unde se deschidea

o panoramă amplă, până departe, la valea ce se întindea spre est. Era ca şi cum ne-am fi aflat într-un univers paralel, doar Creatorul şi cu mine. După-amiază am pornit încet înapoi spre hotelul la care eram cazat. În timp ce coboram, încheindu-mi rugăciunile, am simţit o uşurare imensă, ca şi cum toate poverile care mă îngreunaseră în ultimul an de facultate mi-ar fi fost luate de pe umeri. Mă simţeam uşor, fericit, lipsit de griji. Făceam salturi de bucurie. Mă simţeam *bine*, plin de viaţă, jubilam! I-am mulţumit lui Dumnezeu. Ştiam că Lui îi datorez acest miracol. Îl simţeam la fel de aproape ca în noaptea aceea petrecută pe navă în ’39. Când am ajuns la hotel, la recepţie mă aşteptau câteva scrisori livrate în ziua aceea. Nerăbdător, am deschis plicurile chiar acolo, pe hol... Bucuria din urmă cu câteva minute mi s-a risipit imediat. O scrisoare era din partea Departamentului de Stat. Eram anunţat că oferta de lucru nu mai era valabilă. În a doua scrisoare, tata îmi scria că se confruntă cu o situaţie de criză, apărută pe neaşteptate. A treia scrisoare era din partea prietenului meu... O lăsasem dinadins la urmă. Voiam să o citesc pe îndelete. Am deschis, aşadar, plicul doar după ce m-am întors în cameră. Chiar şi aspectul scrisorii era întunecat. Mesajul, aproape ilizibil, scris cu litere îngroşate negre, era încărcat cu gânduri depresive şi vădea un întuneric spiritual cum nu mai întâlnisem niciodată la el. Mi-am dat seama că se află pe o cale a pierzaniei. Citind printre rânduri, m-a cuprins brusc o spaimă nemaipomenită şi mi-am simţit corpul scăldat de o transpiraţie rece. Am aruncat scrisoarea fără s-o citesc până la capăt şi am coborât într-un suflet până la parter. Am format numărul cu degetele tremurânde. Când s-a făcut legătura cu apartamentul lui din Washington, spre surprinderea mea, la celălalt capăt al firului mi-a răspuns o voce necunoscută. Am întrebat dacă este acasă prietenul meu. A urmat o tăcere lungă, apoi persoana de la celălalt capăt al firului m-a întrebat cine sunt. M-am prezentat şi i-am spus că sunt prieten cu el. A urmat din nou o pauză

lungă. „*Îmi pare extrem de rău*”, a spus într-un târziu bărbatul, „*dar trebuie să vă dau o veste cumplită*. *Ieri*. *Prietenul dumneavoastră*... *s-a sinucis*”.

I se puse un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. În ei se citea o neputinţă mută cum Sabina nu mai văzuse niciodată pe chipul lui.

— Matthew! şopti ea şi, lăcrimând la rându-i, îşi întinse mâna şi îl mângâie uşor pe braţ. Îmi pare atât de rău!...

— Am rămas mut, spuse Matthew, izbucnind în plâns. Dintr-odată, parcă totul s-a întunecat în jurul meu şi m-a cuprins o disperare cumplită, direct proporţională în intensitate cu uşurarea şi bucuria pe care le simţisem cu doar douăzeci de minute în urmă. Nu ştiu ce s-a întâmplat în următoarea oră. Tot ce îmi amintesc este că am ieşit, împleticindu-mă, din hotel şi am luat-o înapoi pe drumul pe care venisem. Cu mintea înceţoşată şi picioarele ca de plumb, păşeam în virtutea inerţiei, fără să ştiu încotro merg. „*O*, *Doamne*... *Doamne Dumnezeule*” era tot ce puteam să îngaim. Nu eram în stare nici să mă rog, deşi cu mai puţin de o oră în urmă, rugăciunile curseseră de pe buzele mele ca un şuvoi nesecat. Mi se făcuse negru înaintea ochilor şi parcă întreaga lume se prăbuşea în jurul meu. Dintr-odată, viaţa îşi pierduse sensul, dispăruse parcă până şi raţiunea de a fi. Deasupra mea plutea, negru, norul deznădejdii şi al disperării spirituale încercate de prietenul meu. Rugăciunile de mai devreme, prezenţa lui Dumnezeu, toate păreau brusc foarte departe de mine. Totul fusese întors pe dos. Mi se tăiaseră, parcă, mâinile şi picioarele. Mă dăruisem lui Dumnezeu cu întreaga fiinţă şi El... îmi *luase totul!* Mă lăsase fără nimic, fără o fărâmă de sens pentru care viaţa să merite să fie trăită. Înaintam mecanic, împleticindu-mă şi gemând: „*De ce*, *Doamne*... *O*, *Doamne Dumnezeule*... *de ce*?...”

Sabina îl asculta crispată, cu ochii mari, pătrunsă de angoasa lui.

— Sub un pod de piatră, la vreo doi kilometri de hotel,

curgea un pârâiaş. Fără să ştiu de ce, m-am oprit în mijlocul podului şi, sprijinindu-mă cu mâinile de balustrada de piatră, am privit cu ochi goi firicelul de apă ce se prelingea dedesubt. În nici zece secunde am simţit că încep să mă liniştesc. Am inspirat adânc o dată şi încă o dată. Din adâncul inimii am simţit înălţându-se o rugăciune fierbinte: „*Ajută-mă*, *Doamne*... *O*, *Doamne*.

Dumnezeule, *ajută-mă*”. În momentul următor, m-a cuprins o pace şi mai adâncă. Am tras din nou aer în piept. Ceea ce s-a întâmplat în continuare este cu totul extraordinar. Treptat, am simţit cum Dumnezeu se pogoară din nou asupra mea. De această dată, prezenţa Lui nu mă făcea să jubilez şi nici să fac salturi de fericire. Nu, ceea ce simţeam acum era o pace fără de seamăn şi o iubire ce nu poate fi descrisă în cuvinte. În momentul acela *am înţeles*, fără urmă de dubiu, că Tatăl este lângă mine, că mă iubeşte şi că va avea grijă de mine. Că El este, într-adevăr. Tatăl *meu* şi că venise momentul să îmi înalţ privirea, să îi spun *Tată* şi să îl las să îmi alunge durerea şi însingurarea. Venise momentul să mă topesc în braţele Lui. Dintr-odată, am simţit din nou că totul e bine, că Dumnezeu este tot Dumnezeu. Am simţit, la propriu, cum braţele Lui îmi cuprind umerii şi mă strâng cu blândeţe. În momentul acela, nu mi-e ruşine s-o spun, am început să plâng.

În timp ce vorbea, lacrimile şiroiau atât pe obrajii lui, cât şi pe cei ai Sabinei.

— Mi-e greu să descriu ce am simţit atunci... Nu sunt o persoană care se emoţionează uşor. Adică, mai bine spus, sunt multe lucruri care mă *emoţionează* profund, dar nu mă exteriorizez aşa cum ar face-o o persoană considerată emotivă. În fine... în cele câteva minute petrecute acolo, singur pe pod – aveam, efectiv, senzaţia că toată lumea murise şi că eram singurul rămas în viaţă – am simţit crescând în mine un ocean de emoţii. Şi cea mai pregnantă dintre toate – deşi mă simţeam singur şi eram îndurerat de pierderea prietenului meu – era bucuria imensă şi plină de

pace de a mă afla în braţele Tatălui meu, de a şti că El mă iubeşte şi că tot ce contează în lumea asta este că sunt fiul Lui.

Matthew se opri preţ de o clipă, apoi adăugă:

— Da, tot ce îmi doream în momentul acela era să fiu copilul Lui. Brusc nimic altceva nu mai conta. Acela a fost momentul care mi-a schimbat viaţa. Tot ce i-a precedat a fost menit să mă conducă spre acea clipă şi în ea îşi are rădăcina tot ce i-a urmat.

36
Momentul de cotitură

Matthew se opri şi râse uşor.

— E nostim, nu-i aşa? Adineauri îţi explicam cum în anii de studiu voiam să-mi bazez credinţa pe argumente solide, nu pe o singură experienţă revelatorie, iar acum îţi descriu cum tocmai o experienţă de acest gen mi-a schimbat viaţa. Abordarea ştiinţifică şi experienţa revelatorie nu se exclud, oare, reciproc?

— Eu aş zice, mai degrabă, că se completează una pe alta, sugeră Sabina.

— Sper să ai dreptate.

— Poate că experienţa personală este validă şi a avut un asemenea impact asupra ta tocmai fiindcă se adaugă unei temelii intelectuale solide. Dar hai să nu analizăm asta acum. Vreau să aud şi restul poveştii!

Matthew oftă, făcându-şi ordine în gânduri.

— Este greu de descris în cuvinte – deşi doar eu ştiu cât de mult am aşteptat să-ţi pot spune toate astea! Din acest şuvoi de emoţii, cea mai adâncă era iubirea pe care o simţeam. Golul sufletesc şi sentimentul singurătăţii persistau şi ele, dar acum deznădejdea de adineauri se transformase într-o durere ascuţită, purificatoare şi tămăduitoare. Simţeam cum sunt despicat în două şi golit de tot sinele meu – aşa cum se taie un peşte şi i se scot măruntaiele. Brusc, tot ceea ce credeam că mă defineşte ca om a dispărut. Toate lucrurile pentru care mă rugasem cu puţin timp înainte şi-au pierdut importanţa. Durerea le-a ars pe toate ca un fier roşu. Şi Dumnezeu a umplut golul care a rămas în locul lor cu singurul lucru pe care avea să mi-l dăruiască – cu El însuşi, în timp ce stăteam acolo, pe pod, am simţit efectiv cum mi se umple întreaga fiinţă de iubire.

Se opri, îşi întoarse privirea şi oftă adânc.

— Mi-e greu să povestesc despre acele momente, continuă el. De fiecare dată când o fac, mă invadează aceleaşi emoţii, ca şi cum aş retrăi întreaga experienţă.

— Ce-ai făcut după aceea? întrebă Sabina.

— În cele din urmă am pornit încet înapoi spre hotel. Cele cinci, maxim zece minute – nu cred să fi stat mai mult timp pe pod – păreau să fi durat o eternitate. Cel care se întorcea acum la hotel era cu totul alt om. Fostul meu eu murise pe pod. Lăsasem acolo, pe acel podeţ, tot ceea ce crezusem că formează *sinele meu*. Într-un fel, de multe dintre griji mă eliberasem deja mai devreme, când le pusesem, prin rugăciune, în mâinile lui Dumnezeu. Totuşi, poate că, fără s-o ştiu, încă nu mă eliberasem complet de ele. Aşa că Dumnezeu a întins mâna, mi le-a luat şi le-a zdrobit o dată pentru totdeauna. La întoarcere, fiinţa mea era o cochilie goală, să zic aşa, în care sălăşluia doar Tatăl şi iubirea Lui.

— Ce-ai mai făcut în ziua aceea?

— Nu-mi amintesc decât că debordam de iubire şi de fericire. Începeam să văd toate lucrurile cu alţi ochi. Norul negru parcă se risipise şi soarele strălucea din nou. Asta doar în mintea mea, desigur...

Zâmbi.

— Chiar nu-mi amintesc cum a fost, de fapt, vremea în ziua aceea. Dar, de fiecare dată când mă gândesc la acele momente, revăd cu ochii minţii o lumină puternică, aproape *orbitoare*. Camera de la hotel devenise parcă mai luminoasă. Brusc, îi vedeam mai clar pe cei din jurul meu şi, în toţi, amprenta divinităţii. Nu voiam decât să îmi întind braţele spre ei şi să le dăruiesc tuturor acea iubire imensă pe care o simţeam. Zâmbeam întruna. Eram atât de exuberant, încât îmi venea să-i strâng în braţe pe toţi cei întâlniţi în holul hotelului. Câţiva dintre ei s-au uitat cam chiorâş la mine.

Chicoti.

— Ştiu, n-ai zice că-mi stă în fire. M-apucă râsul doar

când mă gândesc cât de expansiv am fost în ziua aceea!

— Şi ai fost la fel de exuberant toată seara?

— Da, deşi, drept să-ţi spun, nu-mi amintesc exact ce am făcut în seara aceea şi în ziua următoare. Am citit, am scris câteva scrisori şi am urcat pe munte, vorbind cu Dumnezeu. Totul se schimbase. Brusc toate grijile mele în privinţa viitorului se risipiseră. Am savurat săptămânile ce au urmat fără să-mi pese de ce îmi rezervă viitorul. Am citit mult.

Tăcu câteva secunde, apoi adăugă:

— Ţi-am spus că luasem cu mine două cărţi. Cea de-a doua, „*Life at the Center*", a avut un impact fantastic asupra mea. Ei bine, Dumnezeu a aranjat lucrurile de aşa natură încât, după experienţa de pe podeţ, tocmai *aceasta* să fie cartea care mă aştepta în cameră! Citirea ei a fost ca o continuare a revelaţiei. Am petrecut următoarele două săptămâni citind Noul Testament şi „*Life at the Center*" – cred că am citit-o şi recitit-o de cinci sau şase ori! – făcând drumeţii pe munte şi discutând cu Dumnezeu. Când m-am întors la Washington, eram deja un alt om. Am încercat să îi vorbesc lui Jack despre revelaţia mea, dar a fost peste putinţa lui să îmbrăţişeze ideea unui Dumnezeu personal. Totuşi, voia în continuare să mă alătur campaniei sale şi, în cele din urmă, am simţit că asta este şi voia lui Dumnezeu. Bineînţeles că ţelurile mele în viaţă se schimbaseră radical. Nimic din ce mă interesase până atunci nu mai conta. Din acea clipă nu mi-am mai dorit în viaţă decât un singur lucru.

— Şi anume?

— La un moment dat baronul ne-a spus – mie şi tatii – că, mai devreme sau mai târziu, fiecare om trebuie să aleagă. Îţi mai aduci aminte?

Sabina aprobă din cap.

— Ne-a spus că Duhul Sfânt este cel care hotărăşte momentul şi circumstanţele. Îmi amintesc aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce ne-a zis. În acel moment, a spus el,

indiferent când şi în ce circumstanţe vine acea provocare, totul stă în cumpănă. Acela este momentul alegerii. Şi, mai devreme sau mai târziu, fiecare dintre noi se va confrunta cu această alegere. Atunci Domnul ne priveşte în ochi şi, deşi circumstanţele în care o face diferă de la un caz la altul, ne îndeamnă pe toţi *să* îl *urmăm*.

Acestea erau, într-adevăr, exact cuvintele pe care le folosise baronul. Sabina simţi că o trece un fior. Era ca şi cum l-ar fi auzit vorbind chiar pe tatăl ei. Amintirea acelei seri îi rămăsese întipărită şi ei în minte.

„Când auzi răsunându-ţi în inimă cuvintele «Urmează-Mă!»”, a spus tatăl tău, „poţi fie să i te *alături* pe calea către viaţă... fie să îi întorci spatele şi să pleci”. Mi-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă am înţeles că, în cazul meu, momentul prezis de el a venit în acea zi, pe drumul dintre hotel şi pod, după ce primisem scrisoarea prietenului meu şi vestea sinuciderii lui. Mi-am descărcat inima în faţa lui Dumnezeu, iar El m-a încercat ca pe Iov. Mi-a atins sufletul până în adâncuri care nici nu ştiam că există în fiinţa mea, apoi mi-a sfâşiat carnea şi mi-a zdrobit inima, făcându-mă să simt disperarea întunecată a prietenului meu şi groaza celui care face cea de-a doua alegere, întorcându-i spatele şi spunându-şi că viaţa nu mai merită trăită. Era ca şi cum Dumnezeu mi-ar fi spus: *Iată*, *ţi-am arătat toate acestea*. *Te-am făcut să simţi angoasa* şi *durerea morţii*. *Te-am făcut să te lepezi de sinele tău*. *Ţi-am auzit rugile şi am luat pentru totdeauna în mâinile Mele toate grijile tale*. *Te-am dezgolit de toate ambiţiile*, *năzuinţele şi ţelurile tale de până acum*. *Omul care le nutrea nu mai există*. *Te-am făcut să simţi însingurarea celui care nu crede în Mine şi n-are niciun căpătâi în viaţă*. *Acum*, *după ce ţi-am arătat toate acestea*, *te întreb*: *poţi să te încrezi în Mine*? *Ai încredere în Mine*? *Crezi în continuare că sunt un Tată bun faţă de toţi copiii Mei*, *crezi că poţi să-mi spui în continuare Tată*? *Crezi în Mine*? *Vrei să mă urmezi oriunde ţi-aş călăuzi paşii*? *Vino*, *fiul Meu*, *îţi cer*, *îţi*

poruncesc să mă urmezi. Dar alegerea îţi aparţine doar ţie. Între hotel şi pod, am fost confruntat cu momentul alegerii exact aşa cum a spus tatăl tău. Prietenul meu alesese deja una dintre cele două căi care se deschideau în faţa mea. Acum era rândul meu. Să-mi pun toată nădejdea în Dumnezeu sau să îi întorc spatele, aşa cum făcuseră alţii? Trebuia să iau o hotărâre, nu aveam cum să mai dau înapoi. Şi acolo, pe pod, am ales. Acela a fost momentul de cotitură al vieţii mele. Ca să-ţi răspund la întrebare, Sabina, din acel moment nu mi-am mai dorit decât să fac ceea ce îmi poruncise Dumnezeu: *să* îl *urmez*. Aceasta este calea pe care am ales-o – calea uceniciei. Tot ce îmi doream era să îl slujesc pe Dumnezeu cu toată fiinţa mea, să fiu copilul Lui şi să fac ceea ce îmi cere. Să îi închin toată fiinţa mea şi să mă supun Lui toată viaţa.

Urmă un moment lung de tăcere. Sabina plângea încetişor şi, din respect pentru lacrimile ei, Matthew nu mai spuse nimic vreme de câteva minute.

— Tata, începu Sabina într-un târziu, a fost întotdeauna de părere că, atunci când un om nu este încă pregătit să îl primească pe Dumnezeu în suflet, presiunile exterioare pot cauza daune spirituale ireparabile. Zicea că dialogul interior al fiecărei persoane cu Dumnezeu este un lucru sfânt, în care nu are dreptul să se amestece. Avea atât de multă încredere în Dumnezeu, încât mai degrabă s-ar fi rugat vreme de douăzeci de ani pentru sufletul unui om decât să-l împingă spre o alegere prematură care s-ar fi putut să nu fie iniţiată de Dumnezeu.

— Îmi datorez credinţa tocmai acestei încrederi a lui, spuse Matthew. Am plecat de la voi dornic să îl găsesc pe Dumnezeu – asta tocmai datorită faptului că tatăl tău nu încercase să mă înduplece cu orice preţ. Domnul a continuat să mă încerce şi, după treisprezece ani, a fost pregătit să mă privească în ochi şi să îmi poruncească să îl urmez. Şi, într-adevăr, atunci când a făcut-o eram deja pregătit să mă dăruiesc Lui cu toată fiinţa mea.

— Tata a dat mereu dovadă de înţelepciune lăsându-L pe Dumnezeu să hotărască pentru fiecare.

— Tatăl tău a dat dovadă de înţelepciune în multe privinţe, spuse Matthew.

— Şi a aşteptat răbdător ca Domnul să îşi săvârşească lucrarea, adăugă Sabina.

— O răbdare dumnezeiască, pentru care îi voi fi veşnic recunoscător. În cazul meu, a trebuit să aştepte multă vreme.

— I-ai spus tatălui tău despre experienţa de pe pod? întrebă Sabina.

— L-am sunat chiar în seara aceea. Am vorbit mai bine de-o oră.

37
O cutie pentru amintiri

Câteva zile mai târziu, Matthew şi Sabina se plimbau braţ la braţ pe Kurfürstenstrasse din Berlinul de Vest. Trotuarul era ticsit de lume; unii intrau, alţii ieşeau din magazine, toţi se grăbeau. Matthew şi Sabina mergeau agale, fără să bage în seamă tumultul din jurul lor.

La un moment dat, Sabina îl întrebă cu un aer distrat:

— Cum de nu te-ai însurat până acum?

Realiză imediat implicaţiile întrebării, dar era prea târziu. Nu avea cum să-şi retragă cuvintele.

Urmă un moment lung de tăcere, care îi spori şi mai mult stânjeneala şi îngrijorarea.

— Te rog să mă ierţi, Matthew... N-am vrut să...

— N-ai de ce să te scuzi, o întrerupse el. Nu mă deranjează să-ţi răspund la întrebare.

— Nu eşti obligat s-o faci.

— Dar *vreau*. Întrebarea ta m-a făcut să realizez, cred că pentru prima oară, cât de mult voiam să îţi vorbesc despre asta. Problema e că nu ştiam cum să încep.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Înainte de război... când ne-am văzut ultima dată, eram amândoi atât de tineri şi de inocenţi... A fost o prietenie pură, neîntinată. Ne simţeam extraordinar împreună, într-o manieră complet... nevinovată. Sunt sigur că te-ai gândit şi tu la asta.

— De nenumărate ori, răspunse Sabina, încuviinţând din cap. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine.

— Fapt valabil şi pentru mine. Totuşi, o parte a magiei acelor vremuri nu avea de-a face cu individualitatea vreunuia dintre noi, ci cu faptul că eram *împreună*, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Înţeleg perfect.

— Eu unul, aşa îmi amintesc de prietenia noastră de

atunci, adăugă Matthew. Ca fiind încântătoare, lipsită de constrângeri, lipsită de griji. Sper să nu te supere cuvintele mele, dar pe vremea aceea eu nu te priveam atât ca pe o tânără femeie, cât ca pe o prietenă, ca pe un tovarăş de joacă.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui. Şi eu te priveam în acelaşi fel.

— Totuşi, nu neg faptul că, atunci când te-am zărit intrând în salonul familiei Schmundt – trecuse, cred, mai bine de un an de când nu ne mai întâlniserăm – mi-am spus că n-am văzut în viaţa mea o fiinţă mai frumoasă. Mai târziu, când te-am invitat la dans, mărturisesc că inima îmi bătea nebuneşte.

— Îmi aduc şi eu aminte de acel prim dans. Abia aşteptasem să te revăd.

— În noaptea următoare, după ce am ascultat poveştile lui Eppie, ne-am dus pe balcon. Îţi aminteşti?

— N-am să uit niciodată noaptea aceea.

— Când ţi-ai strecurat mâna într-a mea, îmi venea să te întorc cu faţa spre mine şi să te strâng cu toată puterea la pieptul meu. Eram atât de fericit să fiu acolo cu tine! însă fericirea pe care o simţeam era atât de copleşitoare, încât paralizasem parcă de frică...

— Sper că nu-ţi era frică de mine!

— Nu... nici vorbă... Nici nu ştiu cum să explic ce simţeam atunci. Erau sentimente noi pentru mine... ciudate... minunate. Sunt sigur că înţelegi.

— Mai bine decât îţi închipui, râse Sabina. De ce crezi că m-am năpustit brusc în mijlocul balconului şi-am început să strig la lună? Nici eu nu ştiam cum să reacţionez!

— Pe atunci aveam nouăsprezece ani şi mă consideram extraordinar de matur. Abia acum îmi dau seama că, de fapt, eram doar un copil.

— Eram copii amândoi, Matthew. Tocmai asta a făcut ca momentul să fie unul magic.

— Îmi amintesc cum stăteam amândoi în ploaie... Copiii

nebunatici care lucraseră cot la cot pe câmp, alergaseră în lung şi-n lat, exploraseră casa râzând cu gura până la urechi... stăteau acum singuri pe balcon, mână în mână, în plină furtună, cu inimile bătând nebuneşte... Nu îmi doream să fiu nicăieri altundeva în momentul acela. Au fost nişte clipe de neuitat.

— Am retrăit în gând acele clipe de nenumărate ori.

— A fost o *prietenie* extraordinară, care a dat naştere unei legături spirituale mult mai profunde şi mai... complexe.

— Discutam cu orele!

— Despre câte-n lună şi-n stele! Nu înţelegi, Sabina? Odată ce am cunoscut fericirea unei asemenea prietenii... mi-a fost pur şi simplu imposibil să îmi dăruiesc inima altcuiva.

— Înţeleg perfect, spuse Sabina abia şoptit.

Păi cum să nu înţeleagă când tocmai asta era şi povestea ei?

Merseră o vreme în tăcere. Trotuarul parcă nu mai era atât de aglomerat.

— Acum câteva zile, spuse la un moment dat Matthew, sau să fi trecut câteva săptămâni de atunci?... în fine, când am fost la plimbare prin pădure, mi-ai pus o întrebare la care am omis să îţi răspund. Nu ştiu dacă ai observat...

— Te-am întrebat dacă ai avut şi alte prietene.

— Vasăzică tăcerea mea nu a trecut neobservată! exclamă Matthew zâmbind.

— Bineînţeles că nu. Doar că nu am vrut să întind prea mult coarda.

Matthew izbucni în râs.

— Ei bine, am să-ţi răspund acum la această întrebare. Da, viaţa mi-a scos în cale destul de multe femei. Este inevitabil atunci când lucrezi în mediul diplomatic. Unele dintre ele nu au ascuns câtuşi de puţin faptul că erau interesate să mă cunoască „mai bine”, să zicem aşa.

— Şi nu ai avut o relaţie serioasă cu niciuna dintre ele?

Matthew clătină încet din cap.

— Niciuna nu m-a atras în mod special. Am avut câteva relaţii pasagere, dar toate banale şi serbede. Legătura dintre noi doi a fost atât de puternică de la bun început, încât toate relaţiile care i-au urmat păleau în comparaţie cu ea. Simţisem gustul adevăratei fericiri şi nu mai puteam să mă mulţumesc cu un surogat. Aşa că am încetat să mă mai gândesc la căsătorie şi m-am mulţumit să duc o viaţă de celibatar. O viaţă foarte satisfăcătoare, de altfel.

Urmă un moment de tăcere, plin de gânduri şi amintiri nerostite.

— Acum e rândul tău, spuse Matthew. *Tu* de ce nu te-ai căsătorit?

— Nu ţi-ai dat seama până acum?

— Spune-o tu cu voce tare, să fiu sigur că nu mă înşel, ripostă Matthew cu un zâmbet poznaş.

— N-are niciun rost. N-aş face decât să repet povestea ta, până la ultimul detaliu.

O vitrină în care erau expuse o puzderie de articole de sticlărie, vase de ceramică şi cadouri de porţelan îi atrase atenţia şi hotărârâ să arunce o privire înăuntru.

— Ce cutiuţă superbă! exclamă la un moment dat Sabina, luând de pe raft o cutie ceva mai mică, dar foarte asemănătoare cu cea pe care i-o dăruise lui Matthew cu mulţi ani în urmă. Şi ce drăguţi sunt trandafiraşii pictaţi pe capac! îmi aminteşte de cea în care ne-am pus trandafirii la *Lebenshaus*.

Cutia, confecţionată dintr-un alabastru crem, măsura în jur de nouă centimetri în lungime, vreo şase în lăţime şi trei în înălţime şi avea un capac prelucrat la fel; toată suprafaţa era împodobită cu bucheţele de trandafiri miniaturali gravaţi în relief, cu frunzele şi tulpinile verzi şi aurii şi florile pictate manual în mov, roşu, alb şi roz. Dintre cei douăzeci de trandafiraşi abia vizibili din mijlocul capacului, niciunul nu depăşea şapte-opt milimetri în diametru.

— Am s-o cumpăr, decretă Matthew. Vreau să îţi fac şi

eu un cadou *ţie* acum, că şi tu mi-ai dăruit unul. O vei putea păstra ca amintire a trandafirilor pe care îi strângem împreună.

— Voi păstra fiecare petală! exclamă încântată Sabina.

— Iar când ne vom reîntoarce... împreună... la *Lebenshaus*, vom împrăştia toate petalele uscate in Der *Frühlingsgarten* şi parfumul lor va readuce totul la viaţă!

Luă cutiuţa şi se duse la tejghea să plătească. Sabina se uită după el îngândurată.

— Chiar crezi că o vom revedea vreodată? întrebă ea când ieşiră.

— Da... da, îţi promit.

— Încă o promisiune?

— Una pe care am s-o pecetluiesc cu... ia să vedem... Ce zici de un trandafir galben-oranj, cu petalele pătate cu un roşu aprins?

Sabina izbucni în râs.

— Văd că nu te dezici: ai un trandafir pentru fiecare ocazie!

— De bună seamă, doamna mea, răspunse Matthew, înclinându-se cavalereşte.

— Of, Matthew, îmi *doresc* să cred că poate fi adevărat. Dar până acum toate speranţele mele au fost zadarnice.

— Acum mă ai pe mine. Ne vom uni speranţele.

Sabina îl privi în ochi şi simţi din nou, aşa cum se întâmpla adesea, aceeaşi încredere pe care i-o inspirase cu mulţi ani în urmă, de îndată ce făcuseră cunoştinţă la petrecerea unchiului Otto.

— Nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Matthew îi întoarse zâmbetul.

— Am să fac tot ce-mi stă în putere pentru a-ţi împlini visul. Ne vom uni speranţele şi ne vom ruga amândoi să putem revedea *Lebenshaus*... împreună.

38
O frăţie străveche

De-a lungul anilor, citise şi recitise cartea din scoarţă în scoarţă de cel puţin zece ori. Faptul că fusese lăsat să o păstreze constituia un act de indulgenţă din partea temnicerilor săi. Lucrarea, intitulată „*Widerstand und Ergebung*: *Briefe und Aufzeichnungen aus der Haft*", fusese scrisă de bunul său prieten Dietrich Bonhoeffer şi cuprindea cugetări şi scrisori din timpul detenţiei acestuia la Tegel. Nu se sătura să citească aceste rânduri. Găsea în ele inspiraţia necesară pentru a merge mai departe şi pentru... a-şi aşterne pe hârtie propriile memorii. Într-adevăr, martirul continua să trăiască prin scrierile şi cugetările sale şi asta mai ales pentru unul ca el.

În scurtul răstimp petrecut împreună înainte de război, Domnul părea să-i fi pregătit, pe fiecare în felul său, pentru detenţia cu care aveau să se confrunte amândoi din cauza credinţei. Deşi credinţa îi purtase pe căi diferite, sfârşiseră amândoi într-un mod remarcabil de similar.

Deschise cartea încet, aproape cu evlavie. Coperta cartonată, zdrenţuită abia se mai ţinea în cotor. Trecuseră douăzeci de ani. Fascismul pierise de mult. Totuşi, cuvintele lui Dietrich aveau în continuare capacitatea atemporală de a-l mişca şi de a-l motiva să îşi cerceteze şi mai adânc sufletul.

Reciti pentru început cugetările lui Bonhoeffer despre epoca nazistă, scrise la începutul anului 1943, înainte de a fi închis.

Nu e uşor să pierzi zece ani din viaţă. Întrucât timpul este cel mai valoros lucru pe care îl avem, tocmai pentru că el este irevocabil, gândul că am pierdut ani sau chiar şi câteva clipe din viaţă ne tulbură ori de câte ori privim înapoi. Timpul pierdut este cel în care nu am izbutit să trăim o viaţă plină, să dobândim experienţă, să învăţăm, să

creăm, să ne bucurăm şi să suferim; Timpul pierdut este cel pe care nu l-am umplut cu nimic...

„Îţi mulţumesc, Doamne, că ne-ai dat o viaţă plină atât mie, cât şi lui Dietrich. Chiar şi aici, Tată, am nenumărate motive să-ţi fiu recunoscător. Am învăţat, m-am bucurat, am suferit. Ai fost bun cu mine... şi pentru asta îţi mulţumesc".

Redeschise ochii şi citi mai departe.

Cred cu tărie că Dumnezeu poate şi va îndrepta tot răul – chiar şi cel mai mare rău din lume. Pentru asta are nevoie de oameni care pot transforma orice rău în bine. Sunt sigur că Dumnezeu ne va da tuturor tăria de care avem nevoie pentru a depăşi greutăţile. Totuşi, Dumnezeu nu dă niciodată în mod anticipat, ca fiecare dintre noi să ştie că nu în puterile noastre trebuie să ne încredem, ci în El. Iar o credinţă ca asta, de neclintit, ar trebui să ne îndepărteze toate temerile în privinţa viitorului. Sunt convins că până şi greşelile şi metehnele noastre îşi au rostul lor. Benefic şi că Dumnezeu le pune în slujba binelui poate chiar mai uşor decât o face cu aşa-zisele noastre fapte bune. Dumnezeu nu este un destin prestabilit. Dumnezeu aşteaptă şi răspunde rugăciunilor sincere şi acţiunilor responsabile.

Întoarse câteva file şi începu să citească prima scrisoare trimisă de Dietrich părinţilor săi, din penitenciarul Tegel. Cât de tare îi aminteau aceste rânduri de propriile sale trăiri de la începutul detenţiei!

Vreau să vă asigur că sunt bine... în mod straniu, disconfortul fizic asociat în genere traiului în detenţie nu mă deranjează mai deloc. Dimineaţa poţi mânca pe săturate pâine uscată. Patul e tare, dar mie nici că-mi pasă; dorm neîntors...

Şocul psihic de felul celui produs de o arestare neaşteptată aduce cu sine nevoia de a-ţi pune gândurile în ordine şi de a te obişnui cu o situaţie complet nouă – or toate acestea fac ca aspectele de ordin fizic să treacă în plan secundar, să îşi piardă însemnătatea; iată de ce

consider că această experienţă m-a îmbogăţit, de fapt, sufleteşte. Spre deosebire de alţii, sunt obişnuit cu solitudinea, iar aceasta este, fără doar şi poate, o straşnică baie turcească spirituală...

Unde mai pui că am Biblia, alte câteva lucrări de la biblioteca penitenciarului şi suficientă hârtie de scris...

Citi vreme de o oră, oprindu-se când şi când să cugete la cuvintele prietenului său, să reflecte la ultimii ani din propria viaţă şi, nu de puţine ori, să plângă şi să se roage.

Într-un târziu închise volumul subţire de scrisori adunate de rude şi de prieteni şi îl puse deoparte, luă Biblia, un tom ale cărui coperte erau chiar mai scorojite decât ale primului, o deschise la epistola către Filipeni a Sfântului Apostol Pavel, un alt frate întemniţat pe nedrept pe care îl considera un prieten drag întru Duh, şi începu să citească.

Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. [...] *toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Iisus Hristos. Şi cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.* [...] *Eu mă bucur de lucrul acesta şi mă voi bucura. Căci ştiu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre şi prin ajutorul Duhului lui Iisus Hristos. Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig.*

Îşi coborî pleoapele bătrâne şi, cu Biblia încă deschisă în faţa lui, murmură „*Doamne Dumnezeule, fă-mă vrednic să rostesc rugăciunea apostolului împreună cu el*!”. Buzele continuară să se mişte, dar nu se mai auzi niciun sunet. Bătrânul îşi continuă în tăcere conversaţia cu Tatăl străvechii frăţii a celor condamnaţi pe nedrept, din care făcea şi el parte de şaptesprezece ani încoace.

39
Invitaţia

Deşi călătoriile la Londra şi Paris îl ţineau departe de ea mai mult decât şi-ar fi dorit, continuau să se întâlnească ori de câte ori era posibil.

La începutul lunii iulie, deşi avea în continuare o agendă de lucru încărcată, Matthew se înfiinţă la uşa Sabinei chiar a doua zi după întoarcerea în Berlin.

După ce se salutară cu căldură, Matthew intră direct în subiect:

— Nu pot să stau decât câteva minute. Vreau doar să aflu răspunsul tău şi plec.

— Care este întrebarea? întrebă amuzată Sabina.

— Acum câteva săptămâni îţi spuneam că nu-mi place să iau parte la recepţiile din cercurile diplomatice. Mai ţii minte?

Sabina aprobă din cap.

— Ei bine, de data asta vreau să fac o excepţie.

— Ai permisiunea mea, răspunse Sabina râzând.

— Serios?

— Desigur. Nu înţeleg de ce-ar trebui să-mi ceri mie voie să faci ceva.

— Ei bine, uite că de astă dată am nevoie tocmai de permisiunea ta.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Consulatul francez organizează un bal estival. Iar eu aş vrea să mă duc... însoţit de tine.

— De mine?!

— De cine altcineva?

— Dar Matthew... cum să particip eu la un eveniment de gală? Nu sunt decât o biată funcţionară.

— Cea mai faimoasă funcţionară din tot Berlinul.

— De ce râzi de mine?

— N-aş râde niciodată de tine, Sabina. Sunt cât se poate

de sincer. În ochii mei, tu eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

— Matthew, te rog să încetezi! protestă Sabina, încercând să râdă.

— Vorbesc cât se poate de serios. Şi la fel de serioasă este şi invitaţia pe care ţi-am făcut-o. Ar fi o onoare să fiu însoţit de tine. Şi sunt sigur că ne vom distra de minune!

— Sună grozav, dar... n-aş putea să... N-am nicio ţinută care să fie măcar pe departe corespunzătoare ocaziei...

— M-am gândit deja la asta. Îţi vom cumpăra o rochie de seară.

— Vai, Matthew, eşti prea generos cu mine! Povestea asta chiar n-are sfârşit?

— Sper că nu, dacă am şi eu un cuvânt de spus.

— Bine, dar nici măcar n-aş şti ce să caut! Habar n-am ce este la modă. Nu ştiu niciun magazin de haine.

— Am să mă ocup eu de toate, n-avea grijă.

— Nu mi-a stat gândul la haine de ani de zile. Chiar şi hainele pe care le port acum sunt căpătate de la prietenii mei din...

Se opri brusc, apoi se grăbi să adauge:

— Eu şi prietenii mei facem schimb de haine la mâna a doua. Nu merită să ne cheltuim banii pe haine noi, încheie ea cu o voce stinsă.

O întrista faptul că încă mai avea secrete faţă de el. Dar era spre binele lui, se consolă ea. Spre binele lui şi al celorlalţi. Din fericire, Matthew nu o întrebă nimic despre ei.

— Încearcă să-ţi aminteşti ce fel de pregătiri făceaţi tu şi mama ta înainte de o petrecere, spuse el. Vom urma şi noi aceiaşi paşi.

Sabina izbucni în râs. De-ar fi fost totul atât de simplu! Bărbaţii au impresia că pocneşti din degete şi eşti gata de bal!

— Mama era foarte pragmatică şi înţeleaptă în privinţa stilului vestimentar, spuse ea, zâmbind amintirii. Răsfoia revistele să vadă ce se poartă, apoi alegea materialele şi

culorile potrivite mediului rural. Papa spunea adesea că mama se distingea la orişice eveniment prin ţinutele ei încântătoare, cu iz de altă dată, care contrastau frapant cu opulentele rochii moderne purtate de celelalte invitate.

Matthew era încântat de entuziasmul cu care vorbea despre părinţii ei.

— Tatăl tău avea dreptate, spuse el. Acum că ai pomenit de asta, îmi amintesc că exact asta m-a frapat la tine la petrecerea de la vila Schmundt. Verişoara ta arăta ca o păpuşă ieşită de pe paginile unei reviste de modă – total neatractivă prin lipsa de naturaleţe. Tu, pe de altă parte, cu floarea prinsă în păr şi superba ta rochie lungă de un verde pal, semănai cu o zână din poveşti.

— Îţi aminteşti toate astea?

— Până la ultimul detaliu.

— Când ai să încetezi să mă uimeşti?

— Sper că niciodată! Iată, deci, cum vom proceda: vom merge la cel mai mare magazin din Berlin, vom vedea ce se poartă şi apoi îţi vei alege rochia pe care o doreşti.

— Mă tem că nu este atât de simplu. *Mutti* apela întotdeauna la croitoreasă. E aproape imposibil să găseşti o astfel de rochie de gata.

— Ei bine, noi o vom găsi chiar de-ar fi să cutreierăm prin toate magazinele din Berlin! în plus, am să-ţi angajez o croitoreasă, căreia nu va trebui decât să-i spui modificările pe care le doreşti – exact cum făcea mama ta.

— Eşti sigur că nu este prea mare deranjul?

— Absolut sigur. Eu am să fiu zâna cea bună.

— Zâna cea bună? întrebă mirată Sabina.

— Noi, americanii, avem un basm despre o fată sărmană care roboteşte toată ziua prin casă şi apoi doarme lângă vatră, în cenuşă. Fata îşi doreşte să meargă la un mare bal, dar nu are veşminte potrivite. Din fericire, naşa ei, Zâna cea bună, îşi flutură bagheta magică şi, ca din senin, apare o rochie de toată frumuseţea. Fata se duce la bal, dar nimeni nu o recunoaşte – până atunci toţi o văzuseră

îmbrăcată doar în zdrenţe. Basmul se numeşte Cenuşăreasa.

— Cenuşăreasa! Şi noi avem un basm asemănător – unul dintre preferatele mele – doar că fata se numeşte *Aschenputtel* şi rochia îi este făcută de păsărele, nu de zâna cea bună.

— Ei bine, tu nu ai nici păsărele, nici zâne bune, dar mă ai pe mine, iar eu îţi promit că am să-ţi cumpăr o rochie nouă! Sâmbătă vom bate tot oraşul până găsim exact rochia pe care ai fi ales-o împreună cu mama ta.

Se uită la ceas şi făcu o grimasă.

— Trebuie să plec, sunt deja în întârziere. Şedinţe, şedinţe şi iar şedinţe, adăugă el pornind grăbit spre maşină.

— Pe curând! strigă în urma lui Sabina.

— Ne vedem sâmbătă!

40
Stratageme

În sectorul estic al oraşului, un ofiţer sovietic tânăr şi ambiţios rumega în tăcere informaţia care îi parvenise în dimineaţa aceea.

Asta s-ar putea să fie oportunitatea de a urca pe cel puţin una dintre scările ierarhice pe care era cocoţat. S-ar putea să fie o alarmă falsă, o coincidenţă lipsită de importanţă. S-ar putea să fie încă o pistă care nu duce nicăieri.

Pe de altă parte, într-o branşă dificilă ca aceasta, dacă nu îţi asumai anumite riscuri, nu urmai o pistă cât de firavă şi nu scormoneai în căutarea a ceea ce ar putea să scape unei prime priviri, puteai să-ţi iei adio de la orice speranţă de promovare. Acesta s-ar putea să fie biletul lui spre avansare, spre numirea ca agent KGB cu puteri depline. Informaţia s-ar putea să fie de mare folos atât unchiului, cât şi tatălui său – deşi, la drept vorbind, ea îl privea mai degrabă pe superiorul lui german din Berlin. Pe Schmundt.

Îşi aruncă din nou privirea peste listă. Nici că-i venea să creadă că pusese mâna pe ea. Iată încă un lucru de care aveai nevoie dacă voiai să intri în clubul exclusivist al KGB-lui şi să promovezi în cadrul lui: contactele. Cu cât mai multe şi mai variate, cu atât mai bine.

Iar acum unul dintre ele îi folosise, în sfârşit, la ceva.

Era vorba de un tovarăş de pahar care lucra la consulatul francez, cu numeroase relaţii sus-puse. Era sigur că el este singurul din sectorul de est care are lista cu invitaţii.

Singura întrebare era cum să folosească informaţia astfel încât să iasă cât mai câştigat. Să-l contacteze pe unchiu-său la Moscova sau să-l înştiinţeze pe Schmundt? Din partea cui obţinea cel mai mare beneficiu dacă îi făcea pe plac? Aceasta era întrebarea care îl frământa continuu

de la o vreme încoace – spre care dintre cele două tabere să încline? Prin prisma poziţiei, trebuia să fie loial fiecăreia.

Or, această poziţie o datora tocmai unchiului său din Moscova. O fi fost taică-său membru de partid, dar cel care se învârtea în cercurile ce contau cu adevărat era fratele mai mare al acestuia, agent KGB uns cu toate alifiile. Când îl detaşase la Berlin, unchiul său îi explicase clar şi răspicat că îl trimite să „supravegheze cum stau lucrurile” în secţia aşa-numitului său „tovarăş” german. Lui Andrassy nu-i fusese greu să-şi dea seama că, în pofida colaborării îndelungate dintre ei, cei doi foşti colegi nu se prea înghiţeau unul pe celălalt.

Totuşi, trebuia să se arate loial şi faţă de superiorul său german, căci în RDG acesta deţinea puterea. A-i face pe plac ar putea însemna o promovare, contacte mai sus-puse şi accesul imediat la sfere mai ample de activitate. Nu putea ipoteca prezentul în speranţa unei avansări viitoare.

E adevărat că unchiu-său îi promise marea cu sarea, dar Andrassy era prea deştept să se lase păcălit de promisiuni deşarte. Cunoştea îndeajuns de bine atât caracterul acestuia, cât şi poveştile care circulau pe seama lui. Pe vremea când era mic, nu-l văzuse nici măcar o dată la faţă şi ştia că actuala misiune nu îi fusese încredinţată din spirit familial. Unchiu-său îi inspira la fel de puţină încredere ca neamţul.

În definitiv, KGB-ul nu opera doar la Moscova. Dacă îşi juca bine cărţile, putea să îşi asigure un viitor strălucit în serviciile secrete chiar aici, în Berlin. Oricum, trebuia să îşi păstreze dosarul impecabil şi reputaţia nepătată atât în Moscova, *cât şi* în Berlin.

Fireşte că Schmundt nu trebuia să afle cine este el de fapt, iar unchiu-său trebuia să fie ţinut la curent cu tot ce mişcă. Or acesta constituia un adevărat exerciţiu de acrobaţie şi întrebarea era de fiecare dată, cât să-i zică unuia şi cât, celuilalt. Între timp, nici neamţul, nici rusul nu bănuiau intenţiile şi ambiţiile ce se învârteau în mintea

tânărului Andrassy Papovici Galanov, nepotul unuia şi protejatul celuilalt.

Ochii îi căzură din nou pe numele care cauzase întreaga speculaţie.

Cunoştea suficient de bine interesele superiorului său german pentru a-i şti semnificaţia. Deşi numele americanului nu figura în niciun dosar şi între cei doi nu exista nicio legătură *oficială*, îl auzise pe şeful lui rostindu-l nu o dată, atunci când discutaseră despre femeia căreia nu reuşeau să-i dea de urmă.

Îşi ridică ochii şi privi în gol, analizându-şi opţiunile.

Într-un sfârşit, dădu încet din cap. Se hotărâse.

Îi va informa pe amândoi.

Pe fiecare separat, desigur. Neamţului trebuia să-i spună, de asta nu încăpea îndoială. Pe de altă parte, trebuia să-i arate şi unchiului său că este vigilent. Dacă ar afla că îl informase întâi pe neamţ... Nici nu voia să se gândească la posibilitatea asta. Răzbunarea ar fi fost, fără doar şi poate, cruntă.

Trebuia să evite cu orice preţ să stârnească mânia unchiului său.

Se ridică şi părăsi apartamentul. Telefonul pe care îl folosea pentru a suna la Moscova era la o distanţă de douăzeci de minute de casă – manevră supărătoare, dar necesară dacă voia ca şeful de secţie să nu îi descopere identitatea. Convorbirile de acasă îi erau ascultate. De asta era sigur. În ciuda penuriei generale, neîncrederea era unul dintre puţinele lucruri care nu lipsea nimănui.

Făcu apelul, apoi aşteptă.

Peste vreo patruzeci de minute, telefonul public zbârnâi. Tânărul ridică imediat receptorul.

— Tovarăşe Korskaiev... unchiule... Andrassy la telefon... Da, mă bucur şi eu să te aud... Am obţinut o informaţie care s-ar putea să ne fie de folos...

41
Un angajament de maximă importanţă

Sâmbătă, Sabina şi Matthew porniră în căutarea unei rochii de bal.

— Cum de ştii unde trebuie să căutăm? îl întrebă Sabina când intrară în primul din lungul şir de magazine de haine de gală cărora aveau să le calce pragul în ziua aceea.

— Orice diplomat care se respectă îşi are informatorii lui, răspunse Matthew cu un zâmbet poznaş.

După două ore de cutreierat prin magazine, „misiunea" lor părea să fie sortită eşecului. Totuşi, Matthew nu dăduse greş întru totul. Spre satisfacţia şi chiar exaltarea lui, îşi atinsese scopul principal: *reuşise* s-o facă să simtă magia căutării. Se simţeau amândoi atât de bine, încât rochia aproape că nu mai conta.

Sabina ieşi din cabina de probă şi se apropie de el, îmbrăcată în una dintre rochii. Matthew strâmbă din nas.

— Nu e potrivită, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nici pe departe.

— Am ştiut-o din clipa în care am îmbrăcat-o. Totuşi, am vrut să simt atingerea mătăsii, doar aşa, de dragul vremurilor de odinioară.

— Sunt curios să văd cum îţi vine cea verde.

— O încerc imediat, spuse ea, şi, răsucindu-se, dispăru în cabina de probă.

Peste trei-patru minute ieşi din nou.

— Ei, *asta* e cu totul altceva! exclamă Matthew, dând apreciativ din cap. *Tu* ce părere ai?

— Mă simt bine în ea. Totuşi, parcă nu este genul de ţinută pe care ar fi îmbrăcat-o *Mutii*.

— Fă o piruetă.

Sabina se conformă.

— Îmi place rochia, dar îţi înţeleg reticenţa. E parcă prea

sofisticată.

— Este prea decoltată la spate. Nu cred că m-aş simţi în largul meu purtând-o.

Mânat de un impuls brusc, Matthew înhăţă jucăuş o rochie de pe umeraş, o ridică în dreptul său cu o prefăcută seriozitate şi apoi începu să se rotească încet, de parcă ar fi dansat cu veşmântul.

— Ce zici, draga mea? o întrebă el cu un accent britanic afectat. Crezi că mi se potriveşte?

Sabina nu putu să-i răspundă pentru simplul motiv că se prăpădea de râs.

— Vai, dar vino-ţi în fire, draga mea! o apostrofă el în glumă. Doar nu vrei să te dai în spectacol!

— Vai, Matthew... eşti atât de caraghios! hohoti Sabina.

— Insist să-mi spui părerea ta sinceră.

— În acest caz, află că mi se pare o rochie de-a dreptul încântătoare, ripostă Sabina, intrând în jocul lui. Îţi pune perfect în valoare trăsăturile. Sunt convinsă că ai să atragi toate privirile la bal.

— Fără doar şi poate, răspunse Matthew zâmbind.

— Vei fi, fără îndoială, cel mai graţios dintre toţi bărbaţii invitaţi, adăugă Sabina.

Izbucniră amândoi în râs. Matthew făcu o ultimă piruetă cu rochia în braţe şi apoi, cu o reverenţă, o aruncă înapoi pe suport.

De l-ar fi văzut acum colegii lui scorţoşi din cercurile diplomatice! Sau John Kennedy!

Criza mondială? Care criză mondială? În sâmbăta aceasta pentru Matthew McCallum nu exista nicio criză!

Gândul îl făcu să chicotească.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Sabina.

— Încercam doar să-mi imaginez discuţiile care ar avea loc la Washington sau la Moscova dacă măcar una dintre echipele de negociere ar reuşi să obţină fotografii cu mine dansând cu o rochie.

Îi bufni din nou râsul pe amândoi.

— Cred că ar fi înţelept să o ştergem de-aici cât mai repede.

— Mă duc să mă schimb, răspunse Sabina, făcându-se nevăzută în cabina de probă.

Peste cinci minute se îndreptau deja spre lift. Înainte de a ajunge în dreptul lui, uşile liftului se deschiseră şi văzură ieşind două persoane, un bărbat şi o femeie.

— O, Doamne... nu-mi vine să cred! murmură Matthew, răsucindu-se brusc şi furişându-se pe unul dintre raioane, printre articole de lenjerie intimă şi un suport înalt cu paltoane de damă.

Sabina, agăţată de braţul lui, îl urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Fără să-i răspundă, Matthew ţâşni în spatele paltoanelor şi se ghemui.

— Doamne, Matthew, eşti bun să-mi spui şi mie *ce* se întâmplă? chicoti Sabina. Azi te comporţi *din cale afară* de ciudat.

— L-ai văzut pe bărbatul care tocmai a coborât din lift?

— Da. Cine este?

— Se pare că vorbele mele au fost de-a dreptul profetice. Acesta este reprezentantul trimis de guvernul din Bonn la dezbaterile organizate luna trecută în Viena.

— Şi de ce îl eviţi? îţi amintesc că nu mai ţii rochia în braţe, adăugă Sabina continuând să chicotească.

— Văd că îţi arde de glume, spuse Matthew, încercând fără succes să păstreze o mină serioasă. În dimineaţa aceasta voiau să discutăm despre o nouă problemă apărută în tratativele cu ruşii, iar *eu* i-am refuzat pe motiv că îmi luasem deja un alt angajament, „de maximă importanţă”.

Adăugă chicotind:

— Niciunul nu s-a arătat prea încântat. Câţiva dintre ei, printre care şi Herr Schultz aici de faţă, au fost de-a dreptul ofuscaţi. Ce-ar zice, îngăimă el, sufocându-se de râs, dacă m-ar vedea aici... cu tine şi angajamentul meu „de maximă importanţă” care s-ar dovedi a fi nici mai mult, nici mai

puţin decât o raită matinală prin magazine?!

Râdeau amândoi în hohote. Fără să se ridice în picioare, Matthew o luă înainte printre rafturi şi trase cu ochiul înspre lift.

— Du-te la lift, apasă butonul şi, dacă nu există niciun pericol, fă-mi semn. Nu-l scăpa o clipă din ochi pe Herr Schultz.

— Hm... mă întreb ce s-ar întâmpla dacă prietenul preşedintelui ar fi surprins ascunzându-se în raionul cu lenjerie de damă... Crezi că asta ar afecta foarte tare viitorul Berlinului?

— Ei bravo, învârte şi tu cuţitul în rană! râse Matthew.

Sabina îi lăsă braţul, se ridică în picioare şi porni spre lift, chicotind încetişor în timp ce-şi rotea privirea prin magazin.

După o misiune de recunoaştere ce dură vreo două minute, Sabina ţinu uşa liftului şi îi făcu semn lui Matthew. Fără să se ridice nici acum în picioare, acesta ţâşni din spatele paltoanelor şi o luă la goană spre lift, aproape răsturnând micul stand cu articole de damă parcă prea intime pentru a fi numite cu voce tare. După zece secunde, coborau deja cu liftul.

— Uf, am scăpat ca prin urechile acului! oftă el uşurat.

Izbucniră din nou în râs, fericiţi că nu mai era nimeni cu ei în lift. Continuară să chicotească şi după ce coborâră la parter, atrăgând atenţia unui angajat plictisit care îi urmări stoic cu privirea până la ieşirea din complex.

— Cred că nu vom găsi ceea ce căutăm în niciunul dintre magazinele de acest tip, spuse Matthew. A venit timpul să încercăm câteva magazine mai mici.

Sabina îl luă de braţ şi se lipi de el. Puţin îi păsa de rochie. Tot ce-i trebuia pentru a fi fericită era compania lui, chiar dacă putea să se bucure de ea doar la sfârşit de săptămână.

42
Rochia nouă

După ce cutreierară alte câteva magazine, începură să dea amândoi semne de oboseală.

— Mi s-a făcut foame, spuse Matthew. Totuşi, înainte de a lua prânzul aş vrea să mai facem măcar o încercare.

— Nu cred că sunt în stare să mai probez ceva, suspină Sabina.

— Ei haide, draga mea, o încurajă Matthew. Fruntea sus. Presimt că în curând vom găsi rochia perfectă. Şi, adăugă el voios, ochind în depărtare o mică tarabă cu flori, cred că tocmai am găsit ceva ce ne va spori, negreşit, norocul.

Se îndepărtă în goană, lăsând-o pe Sabina buimăcită în mijlocul trotuarului. Peste două minute reveni cu un fir lung de trandafir.

— Un trandafir mov... vai, Matthew, îţi mulţumesc... este superb! exclamă ea, ducând floarea la nări şi inspirându-i adânc parfumul.

Îşi continuară drumul tăcuţi, gânditori, fericiţi că sunt împreună.

La un moment dat, atenţia lui Matthew fu atrasă de un magazin mic şi cochet. Pe placa de la intrare scria, cu litere cursive, după moda de altă dată, *Butic cu haine de gală şi de zi cu zi*.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru, spuse el.

O văzură de cum intrară. Era o rochie de un albastru pal, presărată cu motive florale roz. Era rochia pe care o căutaseră toată dimineaţa.

— Vai, Matthew... este perfectă! exclamă Sabina. Trebuie s-o încerc!

Zbughi nerăbdătoare în cabina de probă. În dimineaţa aceasta dăduse complet uitării traiul auster şi pragmatic pe care îl ducea în cealaltă jumătate a oraşului – în cealaltă parte a lumii.

În următoarea jumătate de oră, aleseră toate accesoriile necesare, inclusiv o elegantă pereche de pantofi albi.

Totuşi, visul se destrămă în momentul în care Matthew se duse să plătească. Revenind brusc la realitate, Sabina se posomorî şi ieşi afară, în stradă, năpădită de gânduri.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Matthew când ieşi din magazin.

— Of, Matthew... Rochia mi-a amintit brusc de una dintre ţinutele mamei. Mi-au zburat gândurile la ea, apoi la papa – scumpul meu tată! încearcă, te rog, să mă înţelegi... Sunt extrem de fericită că ne-am reîntâlnit, că petrecem atâta timp împreună, că am găsit rochia perfectă... Dar simt că nu am dreptul la atâta fericire în timp ce papa... şi mulţi alţii... Of, câtă nefericire e în lumea asta!

Matthew o cuprinse cu braţul, fără să spună nimic. Sabina îşi ridică, răvăşită, privirea spre el. Privindu-i ochii scăldaţi în lacrimi, Matthew îşi spuse că se uită la cea mai frumoasă femeie de pe pământ.

— Matthew, oftă ea, eşti sigur că am dreptul să fiu atât de fericită? Mulţi nici măcar nu ştiu ce este fericirea. Cum să te las să faci atât de multe pentru mine, cum să râd din toată inima, cum să mă bucur... cum să accept un cadou atât de costisitor? Uneori am impresia că o parte din mine ar trebui să rămână nefericită şi tristă din respect pentru cei care sunt nefericiţi şi trişti *tot* timpul. Mă simt aproape vinovată c-am fost atât de binecuvântată.

— Haide, o îndemnă Matthew, pornind înapoi spre magazin, întâi ne vom lua cumpărăturile. Apoi vom sta de vorbă.

— Chiar vrei să ştii ce cred eu? o întrebă Matthew în timp ce se îndepărtau de magazin, încărcaţi cu pachetele care o posomorâseră adineauri pe Sabina.

— Desigur.

— M-am gândit şi eu îndelung la asta.

— Atunci vreau să aflu tot ce ai de spus, pentru că eu una chiar mă simt vinovată. Este ca şi cum, prin fericirea

mea, i-aş trăda nu doar pe papa, ci şi pe toţi cei care, necunoscându-L pe Dumnezeu, pur şi simplu nu ştiu ce înseamnă să fii binecuvântat în viaţă. Înţelegi ce vreau să spun?

Matthew încuviinţă din cap.

— Sunt milioane de oameni nefericiţi pe pământ, spuse el cu un oftat.

— În ultimii cincisprezece ani m-am numărat şi eu printre ei. Bănuiesc că o parte din mine se împăcase cu acea soartă tocmai pentru că ea se potrivea perfect nefericirii generale din jurul meu. Crescând la moşie, nu observasem niciodată discrepanţa dintre traiul familiei mele şi lumea din afară. Fiind tânără, consideram că viaţa noastră şi binecuvântările ei erau cât se poate de normale. Nu acorzi atenţie multor lucruri atunci când ai şaisprezece, douăzeci sau chiar douăzeci şi cinci de ani.

— Ai mare dreptate!

— Or, acum totul s-a schimbat. *Tu* mi-ai schimbat viaţa, Matthew!

— Şi tu pe a mea, îi răspunse el cu un zâmbet.

— Brusc mă simt cea mai binecuvântată femeie din lume. Câtă fericire ai adus în viaţa mea... câte mi-ai dăruit! îmi vine să plâng de fericire! exclamă ea râzând timid, cu sufletul încă împărţit. Şi totuşi, această fericire are şi ea spinii ei – sentimentul că *nu se cuvine* să fiu atât de fericită, că toţi ceilalţi se aşteaptă ca eu să fiu nefericită împreună cu ei... şi, mai ales, că nu *merit* o astfel de binecuvântare.

— Crezi că Dumnezeu ne dă întotdeauna ceea ce meritǎm?

— Nu...

— Tatăl tău *merită* să fie în închisoare?

Ochii Sabinei se umplură din nou de lacrimi. Clătină din cap şi spuse încet:

— Tata este un sfânt.

— Tu meriţi fericirea pe care o simţi acum?

Sabina îşi scutură iarăşi capul.

— Am meritat eu să fiu scăldat în iubirea lui Dumnezeu acolo, în munţii Bighorn?

— Înţeleg unde baţi... Nu, bănuiesc că nu.

— Din câte îmi dau eu seama, măsura în care le merităm sau nu are prea puţin de-a face cu felul în care îşi împarte Dumnezeu binecuvântările. Planurile Lui depăşesc cu mult puterea de înţelegere a minţii omeneşti. Eu cred că, atunci când ne supunem scopurilor şi intenţiilor Domnului, binecuvântările cereşti încep să curgă natural în vieţile noastre, indiferent că *ne* considerăm vrednici de ele ori ba.

— Atunci cum de există atâţia oameni nefericiţi?

— Pentru că nu săvârşesc planul lui Dumnezeu.

— Vorbim, totuşi, despre mare parte din populaţia globului. Vrei să spui că niciunul dintre aceşti oameni nu săvârşeşte planul lui Dumnezeu? Duc cu toţii o viaţă grea, Matthew. Nu e deloc uşor să trăieşti în întunericul comunist.

— De acord. Totuşi, cu excepţia cazurilor de extremă sărăcie, viaţa este grea, nu din cauza lipsurilor materiale, ci fiindcă oamenii încearcă să-şi urmeze *propriile* interese în loc să facă voia *lui Dumnezeu*. Indiferent de situaţia materială şi de locul în care trăiesc, toţi vor acelaşi lucru: să îşi satisfacă propriile pofte şi dorinţe, fără să se sinchisească să-L întrebe pe Dumnezeu ce fel de viaţă ar trebui, de fapt, să ducă. Şi, din acest motiv, sunt cu toţii nefericiţi. Ascultă bine ce zic, Sabina: nemţii bogaţi din jumătatea occidentală a ţării sunt la fel de săraci sufleteşte precum compatrioţii lor mai nevoiaşi din jumătatea orientală. Americanii, cu toată democraţia lor, sunt la fel de egoişti precum ruşii oprimaţi de dictatură comunistă.

Căzu o clipă pe gânduri, apoi o întrebă:

— Care crezi că a fost cea mai mare dorinţă nutrită vreodată de tatăl tău?

— E o întrebare uşoară, răspunse Sabina, zâmbind gânditoare, parcă din adâncurile fiinţei sale. Cea mai arzătoare dorinţă a tatii a fost să fie asemeni Domnului Iisus.

— Pentru ce se ruga cel mai des?

— Ca Tatăl Ceresc să facă din el fiul Său.

— Care a fost principalul scop pentru care a venit Iisus pe pământ?

— Să ne arate cum este Tatăl.

— Şi?

— Să îşi dea viaţa pentru noi.

— Exact. S-a jertfit pentru a ne mântui. Înţelegi unde bat, Sabina? Dumnezeu a *îndeplinit* cea mai arzătoare dorinţă a tatălui tău. A *răspuns* rugilor lui, îngăduindu-i să păşească pe urmele lui Iisus, să se jertfească pentru viaţa celorlalţi şi să fie închis pentru credinţa sa. Crezi că tatăl tău este supărat pe Dumnezeu?

Sabina clătină din cap.

— Chiar tu mi-ai spus că este împăcat cu soarta. Tocmai pentru că tatăl tău se află în perfectă armonie cu planul Lui şi poate, deci, să se roage pentru împlinirea voii Sale, Dumnezeu are posibilitatea de a-l copleşi cu binecuvântări, ceea ce nu mă îndoiesc că a făcut în tot acest timp, atât *înainte*, cât şi *după* arestare. E drept că, înainte de război, tatăl tău a fost binecuvântat şi din punct de vedere material. Totuşi, cel mai mare dar pe care i l-a făcut Dumnezeu, încă de pe atunci, a fost integritatea – *întregimea* lui morală. Lui i se datorează faptul că azi tata şi cu mine suntem creştini şi că tu nu ţi-ai pierdut nici acum credinţa în care ai fost crescută. Sunt încredinţat că acum, în anii de detenţie, Dumnezeu este mai darnic cu el decât a fost vreodată, întărindu-i constant caracterul şi credinţa. Mulţi dintre deţinuţi sunt probabil plini de mânie şi de încrâncenare, dar sunt convins că tatăl tău nu se numără printre ei. După cum îl cunosc, el şi-a îmbrăţişat soarta cu linişte şi bucurie.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Sabina cu un surâs. Deşi sunt puţine la număr, toate mesajele care îmi parvin de la el oglindesc această împăcare.

— Ei bine, acelaşi principiu se aplică şi în sens invers.

Trebuie să acceptăm binecuvântările cereşti chiar şi atunci când ele vin în circumstanţe *plăcute*, tocmai pentru că *aceasta* este alegerea Domnului. E, oare, voia lui Dumnezeu ca toată lumea să petreacă mai mulţi ani după gratii? Fireşte că nu. Tot ce trebuie să faci este să urmezi planul pe care îl are Domnul pentru *tine*... şi să te bucuri de el. Tatălui tău i-a fost sortit să ducă o viaţă îmbelşugată înainte de război şi apoi să fie întemniţat. Ţie îţi este sortit să fii fericită alături de mine.

— Bine, dar nu crezi că este mai uşor să împlineşti voia lui Dumnezeu atunci când treci printr-o perioadă de restrişte?

Matthew căzu o clipă pe gânduri, apoi răspunse ferm:

— Nu. Să te luăm drept exemplu chiar pe tine. Din cauza nefericirii celorlalţi, ţie, de pildă, îţi vine extrem de greu să accepţi binecuvântările Domnului; te simţi aproape vinovată. În calitate de creştini, avem într-adevăr datoria morală de a-i ajuta pe cei cu care soarta a fost mai puţin darnică. Totuşi, cred că nefericirea din lume nu ar trebui să afecteze câtuşi de puţin felul în care reacţionează *fiecare* în adâncul sufletului în faţa lucrării lui Dumnezeu. Căci Biblia spune că Tatăl nostru care este în ceruri *va da* lucruri bune celor ce i le cer.

— Atunci de ce ne este atât de greu să îi acceptăm darurile?

— Cred că le vine greu doar celor cu o fire mai sensibilă. Un copil, de pildă, în neprihănirea lui, acceptă orice dar care i se oferă fără a se gândi să îl împartă cu ceilalţi. Un individ mai matur, şi mai cu seamă unul altruist, se va gândi imediat să împartă darul cu cei din jur. Atunci când Dumnezeu îl copleşeşte cu binecuvântări, aşa cum alege uneori să o facă, un astfel de om se simte vinovat, ştiind că restul lumii nu a fost la fel de binecuvântată. Totuşi, darul este acolo nu pentru că l-am merita sau nu, ci mai degrabă drept urmare a unei vieţi trăite pe placul lui Dumnezeu. Or această tărie a credinţei nu se transmite de la o persoană la

alta la fel de uşor ca bunurile materiale. Există motive întemeiate pentru care unii sunt binecuvântaţi, iar alţii nu, chiar dacă uneori ele nu sunt evidente.

— Nu am privit niciodată lucrurile din această perspectivă.

— Cred că uneori oamenii acceptă mai uşor vicisitudinile, iar darurile *bune* îi înfricoşează. Mă refer la oameni care vor să facă voia lui Dumnezeu, desigur. Doar că am impresia că unii creştini se aşteaptă să simtă mai degrabă biciul lui Dumnezeu decât iubirea Lui. Tu, de pildă, te împăcaseşi cu viaţa ta monotonă şi acum ţi-e greu să accepţi această fericire subtilă.

— Exact. Şi nu înţeleg de ce.

— Răspunsul la această dilemă l-a dat chiar tatăl tău, atunci când am discutat pentru prima dată in Der *Frühlingsgarten*.

— La ce te referi, mai exact?

— Baronul a spus că Dumnezeu este un Tată *bun*, care vrea să se arate copiilor săi, să ne arate bunătatea şi blândeţea Sa, să zâmbească împreună cu noi.

— Sunt exact cuvintele lui papa. Îmi amintesc perfect.

— În Psalmul 37, unul dintre pasajele mele preferate din Biblie, se spune: *încrede-te în Domnul şi fă binele* [...] *Domnul să-ţi fie desfătarea*, *şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima*. Cuvintele acestea îmi aminteau de fiecare dată de tine şi de părinţii tăi – de viaţa voastră la *Lebenshaus*.

— Cum aşa?

— Tocmai fiindcă, pentru voi, credinţa nu însemna încrâncenare, ci *desfătare*. Aţi vorbit cu entuziasm despre Dumnezeu încă de la primele noastre conversaţii. Şi aşa se întâmpla de fiecare dată. Pentru mulţi, religia este doar o noţiune abstractă, anostă. Cu voi, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Credinţa voastră era însufleţită, vie. Munceaţi pe câmp, râdeaţi, glumeaţi, primeaţi oaspeţi, cultivaţi trandafiri... *Lebenshaus* părea să simbolizeze însăşi *viaţa!*

Sabina zâmbi, uşor întristată, amintirilor.

— După ce am meditat şi am studiat Biblia ani de-a rândul, continuă Matthew, am ajuns la concluzia că Dumnezeu vrea cu adevărat să dea *fiecăruia* tot ce-i doreşte inima. Că *vrea* să ne binecuvânteze, *vrea* să ne facă fericiţi, *vrea* să ne arate bunătatea şi iubirea Lui fără de margini. Doar că nu poate să facă asta decât atunci când ceea ce ne dorim se potriveşte planului Său. Or, cine îşi găseşte desfătarea în Dumnezeu, vrea implicit *să facă voia Lui*, nu pe a sa. Un astfel de om este tatăl tău. Găsindu-şi desfătarea în Dumnezeu, a ştiut dintotdeauna că planul Domnului este *cel mai bun* plan posibil şi, prin urmare, şi-a aliniat la el propriile dorinţe. Fiind în armonie perfectă cu planul lui Dumnezeu, tatăl tău a primit exact ceea ce şi-a dorit: *un caracter hristic*. Pentru asta mă rog şi eu de câţiva ani încoace.

— Pentru ce anume?

— Mă rog nu ca Dumnezeu să îmi dea ceea ce *îmi* doreşte inima, ci să mă ajute să *îl* cunosc mai bine şi să mă desfăt urmându-L. Mă rog ca dorinţele mele să se potrivească *voii Lui*. În felul acesta, fie că îmi dă sărăcie, bogăţie sau *orice altceva,* voi putea să primesc totul cu bucurie, ştiind că aceasta este voia Lui în ceea ce mă priveşte.

— Şi ce legătură are asta cu mine? întrebă Sabina nedumerită.

— Chiar nu înţelegi? Acelaşi lucru este valabil şi în cazul tău, răspunse Matthew entuziast. Domnul v-a fost desfătare ţie, tatălui tău, mamei tale... Tocmai încrederea voastră în Dumnezeu a fost cea care m-a determinat să pornesc pe propria-mi cale a descoperirii. Întreaga ta familie a trăit după cum scrie în psalm. Or, atunci când te *încrezi în Domnul şi faci binele*... *şi* când Domnul îţi este *desfătarea*, *El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima*. Ai de gând să te lamentezi că Dumnezeu a confirmat acest adevăr binecuvântându-te? Ai de gând să-i spui că ţi-a dat *mai multă* fericire decât s-ar cuveni?

Sabina izbucni în râs.

— Nu, bănuiesc că asta ar fi o prostie.

— Cine nu primeşte o binecuvântare venită de la Dumnezeu nu se încrede în El.

— În acest caz, eu am să mă încred în El şi am să fiu fericită, spuse Sabina zâmbind.

— Aşa să faci. Totul este un dar de la Dumnezeu. Noi suntem, unul pentru altul, un dar de la Dumnezeu. Cum să nu ne bucurăm de fericirea care face parte din această binecuvântare?

— Matthew, mă uimeşti. Vorbeşti cu atâta fervoare despre credinţă încât e ca şi cum l-aş asculta pe papa.

Matthew zâmbi.

— Ţi-am spus că atunci când îmi iau un angajament, o fac pentru totdeauna. Unde mai pui că am avut doi învăţători destoinici, care au arat pământul şi au plantat seminţele credinţei mele într-un sol bun şi mănos. Cu asemenea modele, cum să nu mă dăruiesc şi eu Tatălui cu toată fiinţa mea?

43
Şef şi subaltern

Tânărul Andrassy Galanov intră în biroul şefului de secţie cu un pas parcă şi mai hotărât decât de obicei.

— Bună dimineaţa, tovarăşe Schmundt.

— Mergi ţanţoş ca un neamţ, observă şeful lui, după care adăugă cinic: Ca un neamţ din *Vest*.

— Este un compliment?

— Credeam că nu e pe gustul compatrioţilor dumitale să fie comparaţi cu noi, germanii.

— S-au schimbat vremurile, *mein Herr*. Acum naţiunile noastre sunt prietene. În curând, popoarele din Europa de Est se vor contopi într-unul singur.

— Ei, zău aşa, tinere prieten, mă îndoiesc că vremurile s-ar fi schimbat chiar *atât* de mult.

— Am citit în *Pravda* că într-o bună zi Rusia va domina întreaga lume.

— Dacă ruşii chiar cred una ca asta înseamnă că nu îi cunosc pe nemţi.

— Nu ar fi bine ca o asemenea opinie să ajungă la urechile celor din Moscova.

Gustavâl măsură printre gene. În ciuda tonului smerit, tânărul ofiţer rus de doar douăzeci şi unu de ani dădea dovadă de cam mult tupeu. Mai că îi venea să îl trimită înapoi în est, de unde a venit. Totuşi, individul era capabil şi, într-o oarecare măsură, util.

— Nu, şi ar fi în interesul dumitale să-ţi ţii gura, ripostă Schmundt. Mă doare-n cot de antipatia ancestrală dintre ruşi şi nemţi. Actualmente ne aflăm în Republica Democrată *Germană*, iar eu îţi sunt superior. În Berlin *eu* trag sforile.

Aşa că las-o mai moale cu ameninţările astea voalate. În fine, n-ai decât să-mi interpretezi comentariul cum pofteşti. Cert e că acea comparaţie cu berlinezii occidentali nu a fost făcută pe post de compliment.

Galanov zâmbi, amuzat de dialog. În mod obişnuit, era reţinut în replici. De libertatea de exprimare a opiniei uza doar din când în când şi asta doar pentru a-l întărâta pe nostimul său şef.

— Ce-ai acolo? îl întrebă tăios Gustav, arătând spre foile pe care le ţinea în mână.

— Ceva ce cred că s-ar putea să vă intereseze, răspunse Galanov cu un aer supus.

— Mai exact?

— Unul dintre contactele mele din sectorul vestic mi-a procurat lista cu persoanele invitate la un eveniment ce va avea loc săptămâna viitoare.

— Ce fel de eveniment?

— Un bal organizat de consulatul francez.

— Ce-a re asta de-a face cu noi?

— Mi-a atras atenţia un nume de pe listă şi am considerat de datoria mea să vă semnalez lucrul acesta.

— Dă-mi lista, se răsti la el Gustav, întinzând mâna. Numele?

— La pagina trei, răspunse Galanov, întinzându-i foile. McCallum.

Gustav îşi trecu încet privirea peste foaie. Da, iată-l: *Matthew McCallum*, *Departamentul de Stat al SUA*.

Se simţi instantaneu săgetat de otrava invidiei. Îl blestemă în gând pe american. În urma invidiei, i se trezi rapid în suflet o mulţime de alţi demoni la fel de egoişti. Încercă să le ţină piept. Acum, însă, după o viaţă petrecută în cârdăşie cu Duşmanul ce stăpânea aceste hoarde şi cu alţii ce căzuseră, la fel ca el, sclavi ai întunericului, orice împotrivire era zadarnică.

— Cum... în ce fel presupui că-mi poate fi de folos asta? întrebă el, dregându-şi glasul în mijlocul frazei.

— Aţi pomenit numele când vorbeam despre femeia pe care o căutaţi.

— Da, m-am întrebat adesea dacă or fi reuşit cumva să ţină legătura, spuse Schmundt cu o detaşare prefăcută.

Nu se făcea să îşi arate tulburarea în faţa unui subaltern. Sau a oricui altcuiva.

— Deşi mă îndoiesc, adăugă el gânditor. Au trecut atâţia ani de atunci...

— Totuşi, eu zic că nu strică să verificăm. Oricum, celelalte piste n-au dat până acum niciun rezultat.

— Mda... aşa e... îngăimă Schmundt, iar apoi, recăpătându-şi stăpânirea de sine, adăugă: Bravo, ai făcut rost de un pont bun.

Individul s-ar putea să fi descoperit, *într-adevăr*, *o pistă importantă*, îşi spuse el. Poate că de astă dată îi va surâde, în sfârşit, norocul. Avea nevoie doar de câteva minute în compania lui McCallum. Rivalitatea din tinereţe nu avea nicio legătură cu prezentul. Pe vremea aceea nu erau decât doi flăcăiandri care sar la bătaie pentru o fată. Nimic ieşit din comun. McCallum nu avea cum să îi cunoască actuala poziţie. Se va da drept unul dintre berlinezii din Vest, loiali aceleiaşi cauze pe care o susţineau americanii. Se va duce la petrecere îmbrăcat într-un costum simplu, îl va saluta ca pe un vechi prieten, îl va invita la un pahar şi apoi îl va întreba, într-o doară, dacă se mai întâlnise recent cu Sabina. O privire va fi de ajuns pentru a şti dacă individul minte sau spune adevărul. Prin prisma experienţei, era în stare să detecteze o minciună din prima secundă.

Iată o turnură cu adevărat favorabilă, îşi spuse el, după care i se adresă lui Galanov pe un ton aparent detaşat:

— Şi, ia spune-mi, acest prieten al dumitale e o persoană importantă?

— Nu din cale afară.

— Ce hram poartă?

— Mediu.

— Crezi c-ar putea să-mi facă rost de o invitaţie?

Galanov îşi încreţi, gânditor, fruntea.

— Dacă îl răsplătim cum se cuvine, ar putea să încerce.

— Atunci n-ai decât să-i dai ce-ţi cere! se zborşi Gustav, dar regretându-şi imediat tonul, adăugă: Te rog să mă ierţi.

Voiam doar să spun că s-ar putea ca prezenţa mea la bal să fie benefică anchetei. Vezi ce poţi să rezolvi.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Asta e tot, replică Gustav pe un ton expeditiv.

Galanov se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou, cu un zâmbet ironic schiţat în colţul buzelor.

44
O situaţie neprevăzută

Sabina trepidase de emoţie întreaga zi.

Brusc, viaţa *ei* se transformase parcă într-o poveste! Ea era *Aschenputtel* şi în seara aceasta avea loc *Maskenball-ul*. Iar *Der Schöne Prinz* avea să danseze toată noaptea... cu ea!

Surori vitrege de care să se teamă, nu avea.

Doamne, cât era de fericită!

Azi nu îi stătuse deloc gândul la muncă. Bine că era vineri şi avea la dispoziţie tot sfârşitul de săptămână. Timp de trei zile nu avea să se gândească decât la prinţul ei!

Ziua de lucru trecea *înfiorător de încet*. Mai mulţi colegi observaseră că era toată numai un zâmbet, iar la baie se trezise cântând. Nu în gând, ci cu voce tare.

Doamne, de când nu se mai simţise *aşa*?

Ce se întâmplă cu Karin Duftblatt? Ştia că întrebarea era pe buzele tuturor angajaţilor de la Agenţia pentru persoanele de vârsta a treia.

Dar puţin îi păsa. N-aveau decât să creadă ce-or vrea!

În seara asta ea va fi Cenuşăreasa şi nimic nu putea să-i şteargă zâmbetul de pe faţă!

Când se făcu – în sfârşit! – ora cinci, Sabina ţâşni ca o săgeată pe scări şi aproape că zbură pe stradă.

E drept că lăsa în urmă încă o zi de lucru, dar ceea ce îi dădea aripi era, de fapt, *iubirea* pe care o simţea în suflet.

Viaţa devenise din nou frumoasă şi fericită. Îşi va lepăda hainele ponosite şi eşarfa veche, se va îmbăia şi apoi se va găti pe îndelete pentru petrecere.

Îşi va pune rochia cea nouă, pantofii de bal... Ai ei nu vor fi de sticlă că ai Cenuşăresei şi îi va putea păstra pentru totdeauna... să îi amintească de seara aceasta!

Apoi îşi va aranja părul. Îl va peria până va străluci ca oglinda.

În seara asta se va face frumoasă... pentru Matthew!

Lui îi datora totul – viaţa... iubirea... bucuria... pasul zburdalnic... cântecul din suflet... zâmbetul de pe buze.

Mai presus de toate, îi datora această nouă speranţă pe care o simţea încolţind în inimă – speranţa că viitorul putea să fie unul fericit.

Mai avea puţin şi ajungea acasă. Se apropie de intersecţie visând cu ochii deschişi.

Brusc, îi căzu faţa şi, odată cu ea, se prăbuşiră la pământ toate visurile şi se făcură ţăndări ca un pantof de sticlă.

O, *nu*... *nu se poate*... *nu în noaptea asta*! îşi spuse ea, apropiindu-se încet de colţul străzii.

Rezemat de clădirea părăsită de vizavi, un bărbat masiv trăgea plictisit dintr-o ţigară, fixând trotuarul. Hainele îi erau murdare şi avea mâinile şi faţa mânjite de funingine. Părea un muncitor oarecare care se oprise la o ţigară după o zi grea de muncă într-una dintre fabricile din Berlinul de Est.

Sabina se apropie încet, dar bărbatul nu păru să îi acorde nicio atenţie.

— Hermann, şopti ea, ce vânt te-aduce?

— Acelaşi ca de fiecare dată, răspunse bărbatul, fără să ridice privirea.

— În noaptea asta nu pot, Hermann, te rog să mă înţelegi...

— Mă mir s-aud asta din partea ta, Duftblatt.

— Am altceva planificat pentru seara asta.

— Nu avem noi toţi?

— Găseşte pe altcineva.

— Nu am pe cine.

— Dar eu am să fiu plecată până noaptea târziu... Trebuie să mai fie şi altcineva în afară de mine...

— Ştii foarte bine că nu eu hotărăsc lucrurile astea, o întrerupse Hermann.

Da, *ştiu*, îşi spuse Sabina oftând. Hermann nu era

răspunzător de momentul în care veneau refugiaţii. Membrii reţelei erau datori să-i ajute ori de câte ori erau solicitaţi, indiferent cât de inoportună ar fi fost solicitarea. Chiar ea insistase asupra acestui lucru. Ea îi forţase pe ceilalţi să îşi ia acest angajament. Iar acum era prinsă la mijloc.

— N-am putea amâna pe noaptea următoare?

— Imposibil.

Sabina oftă resemnată.

— La ce oră?

— La miezul nopţii.

— La miezul nopţii?! N-am cum să ajung acasă atât de devreme! Nu se poate amâna cu câteva ore?

— S-a stabilit că vor sosi la unşpe. Nu mai e nimic de făcut.

— Ţine-i altundeva câteva ore. Eu n-am să mă întorc înainte de ora 1 – 2 noaptea.

— Am să fiu la tine la miezul nopţii. Nu pot să aştepte.

— Bine, dar e periculos să îi laşi singuri.

— Ce altceva aş putea să fac?

— N-am cum să mă întorc înainte de miezul nopţii, ripostă Sabina pe un ton ferm. Trebuie să găseşti o altă soluţie, Hermann. M-am sacrificat pentru misiune ani de-a rândul. Noaptea aceasta este a mea şi nu am de gând să renunţ la ea!

Fără să aştepte răspunsul, traversă grăbită strada. Paşii, lipsiţi de bucuria pe care o simţise cu doar câteva minute în urmă, nu mai erau uşori. Doar iuţi.

Bărbatul pe nume Hermann, care nu se uitase la ea pe toată durata conversaţiei, nu ridică nici acum capul. Mai trase o dată din ţigară, o aruncă şi o strivi sub talpa cizmei butucănoase, apoi porni încet de-a lungul trotuarului.

45
O călătorie de vis pe aripile timpului

Sabina încercă din răsputeri să nu se mai gândească la convorbirea cu Hermann.

În seara aceasta nimeni şi nimic nu avea să îi ştirbească bucuria. Când se băgă în cada plină cu apă călduţă, spumoasă şi parfumată, lăsându-se însufleţită de străvechiul sânge celtic ce îi curgea în vine şi mai ales de exemplul de slujire al mamei sale şi de spiritul de sacrificiu al tatălui său, găsi puterea să închidă ochii, să se relaxeze şi să îşi reamintească în linişte principiul spiritual după care alesese să îşi trăiască viaţa.

O, *Doamne*, se rugă ea, *îmi pare rău că l-am repezit pe fratele Hermann*. *Ştiu că toate* sunt în *mâinile Tale*. *Te rog să îmi călăuzeşti paşii după voia Ta*.

Lăsă să-i scape un oftat prelung, plin de mulţumire. În fond, ce drept avea să se supere? în aceste câteva săptămâni, Dumnezeu

O copleşise cu nenumărate daruri. Dacă Tatăl o chema în continuare la datorie, ce drept avea ea să protesteze? Era un preţ mic în schimbul unei astfel de fericiri. În definitiv, ea era fiica împăratului, prinţesă în viaţa reală, nu doar în vis. *Lui* trebuia să i se supună, nu visurilor şi dorinţelor sale.

Iartă-mă, *Tată*, şopti ea. *Ajută-mă să te slujesc pe Tine şi pe copiii Tăi cu mâini credincioase şi o inimă iubitoare*. *Îţi mulţumesc*, *Doamne*, *şi pentru Matthew*, *şi pentru seara aceasta*, *dar fă să nu-mi întorc niciodată ochii de la Tine*, *nici chiar de dragul lui*. *Dă-mi o inimă mare*. *Tată*, *transformă-mi întreaga fiinţă să pot călca pe urmele lui Iisus*. *Ştii ce-mi doreşte inima*. *Dar* las *totul în mâinile Tale*, *Doamne*. *Facă-se voia Ta în ceea ce ne priveşte pe Matthew şi pe mine şi eu o voi primi cu recunoştinţă*, *căci ştiu că Tu faci întotdeauna cea mai bună alegere pentru copiii Tăi*. *Eu*

voi accepta tot ce-mi dai aşa cum a zis Matthew: *cu bucurie*.

Peste douăzeci de minute, ieşi din cadă fredonând voioasă şi începu să-şi facă toaleta aşa cum anticipase cu puţin timp în urmă.

Aspectul exterior, coafura, ţinuta vestimentară – toate acestea erau amănunte cărora nu le mai acordase nicio importanţă de ani de zile. Or acum, brusc, toate începuseră să conteze din nou! Toate contau datorită lui Matthew.

Cu câteva zile în urmă, descoperise într-un magazin parfumul pe care îl folosea în tinereţe. Uitase complet cât de tare îi plăcuse pe atunci. Tatăl ei comentase o dată, râzând, că în camera ei toate miroseau a parfumul cu pricina!

În magazin, gândurile îi zburară la vremurile minunate de dinainte de război. Fu surprinsă că se fabrica în continuare acea marcă de parfum. Banii îi ajunseră pentru a cumpăra doar o sticlă minusculă, din care presărase câţiva stropi în apa de baie. Se parfumă discret şi apoi îşi puse rochia de bal.

La şapte fără ceva, când Matthew se înfiinţă în prag, îi deschise uşa o prinţesă radioasă. Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Sabina! îngăimă el, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Arăţi... de-a dreptul... magnific!

Sabina îşi plecă sfioasă privirea, îmbujorându-se de plăcere.

Deşi o mai văzuse îmbrăcată în aceeaşi rochie, atunci când o probase în magazin, Matthew era amuţit de uimire. Părul blond şi ondulat, lung pe vremea când se cunoscuseră, îi ajungea acum aproape până la umeri. Cum stătea în prag, razele soarelui ce cobora spre asfinţit îi scăldau firele din creştetul capului, conferindu-le un alb strălucitor ce îi încadrau chipul ca o jumătate de nimb. Matthew o privea înmărmurit, neştiind dacă are în faţă o prinţesă sau un înger. De fapt, în momentul acela, în ochii

lui, Sabina era şi una, şi alta.

Cu pielea fină, catifelată, obrajii încă îmbujoraţi şi nuanţa deschisă de roşu de pe buze, părea, într-adevăr, o cadră. Ochii albaştri, ce nu aveau nevoie de machiaj pentru a da expresivitate feţei, erau scoşi şi mai mult în evidenţă de albastrul pal al rochiei.

Era o apariţie de basm. Se putea, într-adevăr, spune că „la soare te puteai uita, dar la dânsa ba”.

Matthew văzuse rochia doar în magazin, nu şi în forma finală, cu toate ajustările aduse de croitoreasă.

Era o rochie ca de prinţesă, din mătase pură, cu talie înaltă şi mâneci scurte şi rotunjite, menite să confere amploare umerilor. Stilul se potrivea perfect siluetei înalte şi subţiri a Sabinei – cu toate că, la drept vorbind, Sabina slăbise cam prea mult în ultimii ani. Îndepărtase de pe umeri aplicaţia cu paiete, înlocuind-o cu un accesoriu mai puţin ţipător, o fundă dintr-un material curgător roz, care, prinsă la cordon, era menită să îi împlinească talia extrem de zveltă. Moştenise gustul desăvârşit al mamei sale, iar croitoreasa adusese toate modificările necesare pentru ca rochia să îi vină ca turnată.

Deşi frapa prin simplitate, ţinuta era de o distincţie regească. Ansamblul era completat de coroniţa împodobită cu boboci minusculi de trandafiri pe care i-o trimisese Matthew la birou pe parcursul zilei şi pe care Sabina o purta acum pe cap. Unul dintre trandafiraşi îi împodobea funda laterală de la cordon.

Când femeia zâmbi, dinţii albi îi străluciră în soare, contrastând ca într-un tablou pe care şi l-ar fi revendicat orice pictor, cu roşul discret al buzelor.

— Îţi mulţumesc, Matthew, spuse ea oarecum încurcată. Şi tu eşti tare chipeş îmbrăcat în smoching.

— E ţinuta standard pentru ocazii de genul acesta, răspunse el, mutându-se emoţionat de pe un picior pe altul. Tu, în schimb, eşti de-a dreptul ravisantă. Sunt convins că vei atrage toate privirile.

— Mă iei peste picior.

— Ba deloc. Văd că ai primit trandafirii pe care ţi i-am trimis.

— O, da... îţi mulţumesc, Matthew! Eşti întotdeauna atât de amabil...

— Ţi-am promis, doar, că am să-ţi dăruiesc un trandafir la fiecare întâlnire. Iată, deci, trandafirul de azi.

— Să-l pun în vază sau să-l iau cu mine?

— Cum vrei tu. Dacă-l iei cu tine la bal – mai ştii? – poate că toată lumea are să se întrebe cine este misterioasa *prinţesă a rozelor* care mă însoţeşte.

— O, Matthew!

— Eşti gata...? în seara aceasta vom călători cu un mijloc de transport mai puţin obişnuit, spuse el, dându-se uşor la o parte şi arătând spre stradă.

Sabina rămase mută de uimire. La colţul străzii aştepta o elegantă trăsură cu două locuri, din secolul XIX, tapisată cu piele neagră. Vizitiul, cu redingotă şi joben, ţinea de dârlogi doi bidivii de rasă superbi, negri ca pana corbului.

— Vai, Matthew, nu-mi vine să-mi cred ochilor! Cum ai reuşit să faci rost de trăsură?

— Bucură-te de poveste, doamna mea, răspunse Matthew curtenitor, afectând din nou un pretenţios accent britanic. Bucură-te şi nu cerceta, adăugă el mimând o reverenţă, după care îi oferi braţul.

Coborâră încet treptele şi porniră tăcuţi spre trăsură, Sabina călcând ca pe vârfuri, de teamă să nu spargă vraja poveştii, iar Matthew din cale afară de fericit şi mândru că reuşise să pună la cale o asemenea surpriză.

Singurul indiciu că totul se petrece aievea erau caii care, deşi de soi, îşi exprimau nerăbdarea la fel de prozaic ca semenii lor de rând, fornăind şi lovind pământul cu copita.

Ajungând lângă trăsură, Sabina îşi apucă poalele rochiei şi acceptă mâna întinsă de Matthew. După ce o ajută să urce, Matthew i se alătură dintr-un salt, făcând să se clatine şasiul, şi strigă cu un entuziasm copilăresc:

— Mână caii, birjar!

Cu o mişcare aproape imperceptibilă din încheietură şi un plescăit din limbă, sunet misterios înţeles de caii de pretutindeni, vizitiul dădu semnalul de pornire.

Eleganta trăsură cu aer vetust se urni cu o smucitură uşoară, cadrul de lemn scârţâi, tapiseria din piele se îndoi şi se întinse melodic şi falnicii bidivii negri porniră la trap pe străzile oraşului.

Deşi Matthew nu-şi mai încăpea în piele de încântare, niciunul dintre ei nu scotea un cuvânt, iar vizitiul, luându-şi rolul în serios, stătea drept ca o statuie, mânuind hăţurile cu măiestrie, cu mişcări abia schiţate din antebraţ şi încheietură, ascunse vederii celor doi pasageri din spatele lui.

În timp ce trăsura înainta hurducându-se, sunetul roţilor metalice cu spiţe de lemn, legănatul aproape ireal al banchetei pe arcurile spiralate, zgomotul cadenţat al copitelor de modă veche pe asfaltul străzii şi scârţâitul constant al unor componente nevăzute invadară treptat toate simţurile Sabinei, făcând-o să se scufunde în visare.

Când ajunseră în sectorul de vest, treaba vizitiului fu îngreunată considerabil de numărul crescând de automobile, pietoni şi semne de circulaţie, dar Sabina nu vedea şi nu auzea nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei. Călătoria o transportase departe, într-un trecut ce preceda cu câteva decenii chiar anii interbelici ai copilăriei sale – într-un alt secol, într-o altă epocă.

Visarea îi invadase fiecare particulă a fiinţei. Ba mai mult, devenise ea însăşi *una* cu visul.

Matthew îi intui starea de spirit şi, nevrând să îi întrerupă reveria, preferă să rămână tăcut. Singurul care îi trăda fericirea era zâmbetul pe care nu şi-l putea şterge de pe buze.

46
Balul Cenuşăresei

Vâlva creată în faţa consulatului francez de apariţia unei trăsuri conduse de un vizitiu în redingotă în mijlocul unui şir nesfârşit de Mercedesuri negre trecu neobservată de Sabina.

Ajutată de Matthew, coborî ca prin vis în mijlocul mulţimii de invitaţi care, apropiindu-se, se minunau în şoaptă, intrigaţi şi fascinaţi atât de frumuseţea misterioasei prinţese aflate la braţul ataşatului preşedintelui american, cât şi de ineditul mijloc de transport pe care îl aleseseră cei doi.

După ce dădu câteva instrucţiuni vizitiului, din consideraţie pentru Sabina, Matthew o conduse repede până la intrare, răspunzând laconic sau deloc comentariilor, întrebărilor şi privirilor întrebătoare cu care erau asaltaţi din toate părţile. Se opri preţ de o clipă în faţa impunătoarelor uşi care tronau în mijlocul clădirii albe din piatră, apoi intră. În sala de bal, nou-sosiţii se împrăştiară în toate părţile şi cei doi se pierdură curând în mulţime.

Încăperea – enormă, pe măsura numărului impresionant de invitaţi – era împodobită somptuos, aşa cum şedea bine unor diplomaţi francezi respectabili. De tavan atârnau vreo douăzeci de candelabre din cristal, ce difuzau o lumină parcă puţin prea puternică. Deşi într-un colţ al sălii cânta o orchestră de optsprezece instrumente cu coarde, de dansat, nu dansau decât cel mult un sfert dintre cei prezenţi. Majoritatea, fie perechi, fie grupuri de cinci sau zece persoane, discutau despre tensiunea mondială pe care o iscase Berlinul sau îi bârfeau pur şi simplu pe ceilalţi.

Cât de mult se asemăna acest bal cu petrecerea organizată la vila Schmundt în urmă cu peste douăzeci de ani! *Poate să se schimbe totul în lume*, îşi spuse Matthew, *dar subiectele de bârfă dintre* un *diplomat şi soţia lui*,

niciodată. Totuşi, cât de diferită era lumea în 1939... *Pe atunci*, gândi el schiţând un zâmbet ironic, *ruşii ne erau aliaţi*!

O conduse cu paşi hotărâţi pe Sabina într-un capăt al sălii, departe de cele câteva priviri curioase care continuaseră să-i urmărească. Aici se opri, se întoarse spre ea şi exclamă cu un zâmbet radios:

— Ei bine, iată-ne la bal!

— Nici... nici nu ştiu ce să spun, bâigui Sabina, plimbându-şi încet privirea de jur-împrejur, de parcă ar fi încercat să se dezmeticească.

— Spune c-ai să-mi acorzi un dans.

— Nu credeam c-am să mai văd vreodată o sală de bal, murmură ea ca şi cum nu l-ar fi auzit.

Acordurile muzicii o readuseră parcă la realitate şi îşi roti ochii prin sală în căutarea orchestrei.

Cu coada ochiului, Matthew îl observă pe unul dintre colegii săi de la ambasada americană îndreptându-se spre ei. După expresia feţei şi paharul pe care îl ţinea în mână, era clar că individul sosise mult mai devreme şi exagerase cu consumul de alcool – ceea ce, de altfel, ar fi fost de aşteptat chiar şi în lipsa unor dovezi atât de evidente. Tot de aşteptat era ca remarca pe care o va face în momentul în care îi va prinde privirea să fie mult mai colorată decât scotch-ul chihlimbariu pe care îl avea în pahar.

Or, în seara asta Matthew nu avea niciun chef de glumele lui grosolane. Fără să mai zăbovească o clipă, ridică mâna dreaptă a Sabinei în palma sa stângă, îi cuprinse talia cu celălalt braţ şi o conduse pe acordurile muzicii spre mijlocul ringului de dans. Deşi nu mai dansase vals de la petrecerea organizată la vila Schmundt cu aproximativ douăzeci de ani în urmă, Sabina îl urmă cu graţie şi naturaleţe, de parcă n-ar fi trecut nici măcar o săptămână de când valsaseră ultima dată împreună.

Maturitatea adusă de trecerea anilor era evidentă nu doar în ochi, ci şi în ţinuta lor. Mişcările lui erau de un

rafinament subtil şi armonios, ale ei, de o eleganţă şi o nobleţe inconfundabilă. Se roteau lent po ritmul muzicii, sincronizându-şi paşii ca şi cum picioarele le-ar fi fost unite prin fire invizibile.

În curând se făcură nevăzuţi în mulţimea de perechi şi, ofticat, subsecretarul se duse să îşi umple încă o dată paharul.

Peste două minute, muzica se opri, dar nu şi pentru Sabina, în timp ce aşteptau îmbrăţişaţi să înceapă următoarea melodie, acordurile valsului de Strauss persistau încă în mintea ei aidoma unduirii nevăzute a apei de pe fundul unei piscine cu suprafaţa aparent nemişcată.

Urmară câteva aplauze, însoţite de freamăt de voci şi foşnet de rochii, iar după şaizeci de secunde se auziră primele acorduri ale valsului *Morgenblätter*.

Cu blândeţe şi fermitate, Matthew o conduse din nou în paşi de dans spre mijlocul ringului.

Vorbeau puţin şi încet, fericiţi să fie atât de aproape unul de altul, nevrând să rupă vraja acestor clipe prin cuvinte. Urmă Wo *die Zitronen blühn*, apoi seria compoziţiilor mai tânărului Strauss fu încheiată cu *Kaiserwalzer*.

Membrii orchestrei se ridicară într-un ropot de aplauze şi luară o scurtă pauză, timp în care scena fu ocupată de un trio de coarde ce interpretă câteva dansuri rustice de Haydn şi Händel.

Treptat, ringul de dans se goli şi chelnerii începură să se deplaseze discret prin mulţime, purtând tăvi din argint încărcate cu băuturi şi aperitive, în timp ce cei trei-patru sute de invitaţi din cercurile diplomatice internaţionale din Berlinul de Vest se strângeau în grupuri-grupuleţe, angajându-se, după cum era obiceiul la astfel de serate, în fel de fel de conversaţii fără noimă.

Îmbujorată, emanând un parfum fin prin toţi porii, toată numai un zâmbet, Sabina nu se mai putu abţine şi exclamă radioasă:

— Nu-mi vine să cred că suntem cu adevărat aici! Matthew, spune-mi că nu e doar un vis!

Bărbatul râse, încântat că Sabina începea să se trezească din reverie.

— Îţi garantez că nu visezi, Sabina.

— Totuşi, eu mă simt ca-ntr-o poveste. Mă simt ca *Aschenputtel*! Cum îi spuneţi voi?

— Cenuşăreasa, răspunse Matthew zâmbind.

— Matthew, băiete, se auzi o voce în spatele lor, când ai de gând să mă prezinţi şi pe mine amicei tale?

Deşi apariţia neaşteptată a compatriotului său turmentat nu îi făcu deloc plăcere, Matthew reuşi să îşi ascundă cu măiestrie iritarea.

— Salut, Wahlen. Ce spuneai?

— Că-i arătoasă rău fătu...

— Permite-mi, îi tăie repede vorba Matthew, să ţi-o prezint pe prinţesa rozelor!

Sabina înclină politicos din cap.

— Acesta, draga mea, continuă Matthew, este stimabilul Frank Wahlen, subsecretar de stat în cadrul Departamentului de relaţii europene şi pezevenchi notoriu – nu-i aşa, Frank?

— Mă declar vinovat din toate punctele de vedere! răspunse bărbatul. Încântat, adăugă el, măsurând-o din cap până în picioare pe Sabina, după care se întoarse spre Matthew şi îi făcu cu ochiul, cu un rânjet a cărui semnificaţie era lesne de înţeles.

Se trase lângă el şi îl întrebă pe un ton confidenţial, înclinând uşor capul într-o parte:

— Şi, ia zi, McCallum, unde-ai găsit-o pe „prinţesa” asta? Şi, lăsând gogoşile la o parte, care e, de fapt, numele ei?

— Nu te mint, Frank. Domnişoara este cu adevărat o prinţesă. De unde anume, am să te las să descoperi singur.

— Ei, zău aşa, McCallum, ce rost au atâtea secrete între doi vechi prieteni?

— Vechi prieteni sau nu, în starea în care te afli, va trebui să te mulţumeşti cu atât, ripostă Matthew cu un râs forţat, lovindu-l uşor cu cotul şi făcându-i, la rândul său, cu ochiul în încercarea de a-i disipa intenţiile grosolane.

Se întoarse spre Sabina, lăsându-şi colegul într-un echilibru precar.

— Să mergem, domnişoară... ăă... domnişoară Duftblatt, spuse el, luând-o de braţ şi dând să se îndepărteze.

— Hei, un' te grăbeşti aşa? bolborosi Wahlen, luându-se după ei cu paşi împleticiţi. Vreau s-o invit pe... pe *prinţesa* ta la un dans, adăugă el, făcând încă o dată sugestiv cu ochiul.

— Îmi pare rău, Frank, dar în seara aceasta domnişoara va dansa numai cu mine.

Spunând asta, Matthew se îndepărtă în grabă împreună cu Sabina, lăsându-l perplex pe subsecretar, care îi urmări o clipă cu privirea, apoi, coborând ochii şi văzând că paharul pe care îl ţinea în mână era pe jumătate plin, îl ridică la buze şi îi dădu pe gât conţinutul. Când îşi înălţă din nou privirea, era prea târziu. Matthew şi Sabina se făcuseră nevăzuţi.

— Îmi pare sincer rău, se scuză Matthew. Sperasem să nu dăm nas în nas cu el.

— E un prieten de-al tău? întrebă Sabina.

— Prieten e mult spus. Lucrăm împreună în cadrul Departamentului de Stat. Frank e specialist în istoria rusă. De altfel, e un om cumsecade... când e treaz. Dar când trage la măsea, iese la iveală latura mai urâtă a personalităţii sale...

— Aşa sunt toţi americanii?

— Doamne fereşte! râse Matthew.

— De ce i-ai spus că sunt o prinţesă?

— Pentru că acesta este adevărul.

— Ştii bine că nu e aşa.

— Ba da. Tu chiar eşti o prinţesă. Pentru mine, pentru părinţii tăi. Şi apoi, în împărăţia lui Dumnezeu, ce altceva ai

putea să fii?

— Of, Matthew eşti atât de...

Nu-şi duse vorba până la capăt.

— Atât de cum? insistă Matthew.

— Atât de... amabil. Spui numai lucruri frumoase despre mine.

— Frumoase, dar adevărate! în plus, un pic de mister nu strică, având în vedere starea în care se află Frank. Mai ştii? Poate că i-am făcut un serviciu: fiind ocupat cu rezolvarea enigmei identităţii tale, poate că nu va intra în alte buclucuri!

Sabina zâmbi.

— Îţi mulţumesc că nu i-ai spus cum mă numesc.

— Glumeşti? Dacă aş fi făcut-o, numele tău ar fi fost deja pe buzele tuturor. Sunt îndeajuns de diplomat pentru a şti când trebuie să-mi ţin gura. Ceea ce, din păcate, nu se poate spune şi despre Frank.

Continuară să se plimbe prin sală braţ la braţ, discutând între ei. Din când în când, Matthew se oprea să dea mâna şi să schimbe câteva cuvinte cu diverşi colegi diplomaţi, evitând însă de fiecare dată să o prezinte pe Sabina interlocutorilor săi. Sabina se mulţumea să îl urmeze surâzătoare şi, între două conversaţii de complezenţă, să se lipească de braţul lui şi să îi şoptească la ureche cuvinte la care el răspundea zâmbind sau râzând încetişor.

Astfel, deşi Matthew îşi satisfăcea obligaţiile de diplomat, cei doi păreau să se mişte într-o lume doar a lor, lăsând în urmă mai multe întrebări şi priviri mirate decât ar fi bănuit.

— Nu... n-am mai văzut-o până acum, îi şopti o englezoaică interlocutoarei sale, soţia unui asistent din cadrul Departamentului de Stat al SUA.

— Habar n-am cine este, răspunse americanca. Deşi am participat la nenumărate dineuri, nu l-am văzut niciodată pe Matthew însoţit de o *astfel* de femeie!

— Eu nu l-am văzut niciodată însoţit, interveni soţul ei,

apropiindu-se de ele cu câte un pahar în fiecare mână. Poftim, draga mea, adăugă el, întinzându-i soţiei sale unul dintre pahare.

— N-ai putea să afli cine este?

Americanul ridică din umeri. În momentul acela celor trei li se alătură şi soţul englezoaicei.

— Şi, ia zi, Jenkins, ai văzut-o pe partenera lui MacCallum? întrebă el, arătând cu capul în direcţia în care se aflau Matthew şi Sabina.

— Tocmai despre ea vorbeau şi soţiile noastre.

— William, ştii cumva cine este doamna? întrebă soţia lui pe un ton rugător.

— N-am idee. Identitatea ei este principalul subiect de discuţie printre bărbaţii de la bar, dar McCallum este din cale afară de secretos în privinţa asta.

— Bine, dar trebuie să aflăm cine este!

— De ce?

— Cum... de ce?... Pentru că trebuie să ştim, de aia!

— Din câte-am înţeles, face parte din familia regală dintr-una dintre capitalele europene, interveni soţia americanului.

— Este doar o rudă îndepărtată, draga mea, o corectă Jenkins.

— Atâta vreme cât e din Europa, capitala nu importă, se băgă în vorbă englezul. La o analiză mai aprofundată, veţi descoperi că toate familiile nobile din Marea Britanie şi de pe continent sunt înrudite între ele. Familia reginei noastre, de pildă, este originară chiar de aici, din Germania.

— Crezi că este o faţă regală, William? întrebă soţia sa.

— Nu ştiu. Eu am spus doar că toate familiile nobile din Europa sunt înrudite între ele.

— Bine, dar crezi că este de neam nobil?

— E de-ajuns să te uiţi la ea pentru a-ţi da seama de asta, răspunse englezul cu fermitate.

Ceilalţi trei aprobară hotărâţi din cap, rotindu-şi involuntar privirile prin sală în speranţa că vor apuca s-o

vadă încă o dată pe superba doamnă misterioasă care se plimba la braţul diplomatului american, prin ale cărei vene curgea, fără îndoială, sânge aristocratic.

Liniştiţi, fără să bănuiască vâlva pe care o iscase prezenţa ei la bal, Matthew şi Sabina continuau să se preumble alene prin sală.

În curând, interludiul muzical luă sfârşit şi locul trioului de coarde fu luat din nou de membrii orchestrei, care atacară de astă dată un repertoriu alcătuit din compoziţiile marelui maestru din Salzburg, Wolfgang Amadeus Mozart.

— Matthew, ascultă! exclamă Sabina. Recunoşti piesa?

— Da, îmi sună cunoscut... dar nu ştiu *de ce*, mărturisi Matthew, râzând stânjenit.

— Este menuetul din *Eine Kleiue Nnclihinivk*.

— Şi...

— Acesta a fost menuetul interpretat de cvartetul de coarde în ziua în care ne-am cunoscut – la petrecerea unchiului Otto. Nu-ţi mai aminteşti?

— N-am să uit niciodată nici ziua aceea şi nici cât de frumoasă ai părut ochilor mei tineri, dar – te rog să mă ierţi – la muzică n-am fost atât de atent...

— Vai, Matthew, câteodată spui nişte lucruri atât de hazlii!

— De astă dată vorbesc cât se poate de serios. Îmi amintesc perfect felul în care arăta chipul tău în ziua aceea.

— Eu îmi amintesc şi muzica. O zi fericită poate fi păstrată în amintire în mai multe feluri.

— Ai perfectă dreptate.

— Uite, câţiva invitaţi se pregătesc de dans. Hai să ne alăturăm şi noi! exclamă Sabina, trăgându-l de mână spre ringul de dans.

— Sabina, habar n-am cum se dansează menuet! protestă Matthew râzând. N-ai vrea mai degrabă să batem pasul pe loc cu cei de pe margine?

— Las, c-am să te învăţ eu cum se dansează! răspunse Sabina, înaintând cu paşi hotărâţi.

— Bine, dar n-am mai dansat niciodată aşa ceva! Noi americanii, nu le prea avem cu dansurile vechi. Dacă vrei, am putea dansa bop, charleston sau chiar swing... dar nu menuet!

— Stai liniştit, am să-ţi arăt toate mişcările!

Înainte ca Matthew să apuce să mai protesteze, erau deja aliniaţi alături de ceilalţi dansatori.

— Ia-mi mâna, îl instrui Sabina. Iar acum, urmăreşte-i pe ceilalţi bărbaţi... şi fă ceea ce fac ei...

Neavând încotro, Matthew începu, spre desfătarea Sabinei, să se mişte cu stângăcie, poticnindu-se aproape la fiecare pas, pe acordurile vechiului dans francez de curte.

Sabina îi dirija mişcările cum putea ea mai bine, chiar dacă strădaniile ei erau în mare parte zadarnice.

— Ţine-mă de mână... aşa... acum întoarce-te spre stânga... cu paşi mărunţi şi graţioşi...

Matthew făcea eforturi cavalereşti în încercarea de a efectua mişcările unui dans care, în mod cât se poate de clar, constituia un mister absolut pentru el. Sabina se prăpădea de râs.

Spre sfârşitul menuetului, Matthew se putea mândri cu faptul că învăţase măcar paşii, pe care îi făcea cu multă sârguinţă şi cu graţia... unui elefant. Unii dansatori îl observau amuzaţi cu coada ochiului, alţii păreau de-a dreptul oripilaţi de sacrilegiul adus moştenirii lor culturale.

— Ai fost de-a dreptul minunat! râse Sabina.

— Îţi arde de glume! şopti Matthew, încercând să iasă cât mai repede din raza vizuală a mulţimii care acum îl iscodea cu aceeaşi curiozitate ca pe Sabina.

— Ba chiar ai fost minunat! Nu m-am mai distrat aşa de ani de zile!

— N-ai văzut cum se holbau cu toţii la mine? făcu exasperat Matthew, încercând fără succes să se strecoare neobservat spre marginea mulţimii.

Orchestra atacă o nouă piesă.

— Ce-ar fi să ieşim să luăm o gură de aer? sugeră

Matthew.

Luându-l de braţ şi lipindu-se de el, Sabina îl urmă, râzând în continuare cu gura până la urechi.

— Nici nu ştiu ce e mai penibil: să fiu văzut dansând menuet... sau plonjând îmbrăcat într-un iaz! adăugă Matthew, hohotind la rândul său.

47
Cercetări subtile

Între timp colegul lui Matthew se bucurase de mai multă atenţie decât era sănătos pentru egoul unui om turmentat.

Considerându-se umilit de Matthew şi de domnişoara aia cu nasul pe sus care îi respinsese invitaţia la dans şi nu îl onorase nici măcar cu câteva cuvinte, individul se răzbunase dându-şi frâu liber limbii împleticite şi împărtăşind adevărurile parţiale pe care le cunoştea despre misterioasa femeie tuturor curioşilor pe care îi întâlnea, în timp ce se învârtea cu paşi nesiguri prin sala de bal. Preumblându-se astfel, băutura i se urcă la cap într-un ritm vertiginos, conferind uşoarei vexaţii pe care o simţise după convorbirea cu Matthew dimensiuni colosale în raport cu ceea ce se întâmplase de fapt.

La sfârşitul menuetului, total inconştient de faptul că bârfele răspândite de el aduseseră respectiva pereche în centrul atenţiei, era angajat în conversaţie la capătul opus al imensei săli cu un diplomat de rang inferior din Bonn cu care făcuse cunoştinţă în Viena şi care îndrăgea, în mod vizibil, la fel de mult ca el licoarea aceea chihlimbarie produsă în nordul Marii Britanii. Discutau în germană. Wahlen vorbea fluent limba, doar că acum, având creierul îmbibat cu alcool, îi venea din ce în ce mai greu să dea răspunsuri coerente.

Subiectul conversaţiei îl constituiau evenimentele recente şi mai cu seamă faptul că Hruşciov ameninţase că va semna un tratat de pace separat cu Republica Democrată Germană.

— Asta ar însemna să ne luăm adio de la gândul unificării celor două Germanii, spunea diplomatul din Bonn. Frank, trebuie să îl informezi pe preşedintele Kennedy. Miza e foarte mare.

— O ştie prea bine, răspunse Wahlen cu un aer absent.

— Preşedintele american trebuie să fie pus la curent, insistă neamţul, apucându-l de braţ atât pentru a sublinia gravitatea situaţiei, cât mai ales pentru a se sprijini. Planul lui Hruşciov ar însemna închiderea graniţei în jurul Berlinului de Vest. Ar putea duce chiar la război. Trebuie să vorbeşti cu Kennedy.

— Am să-i comunic personal toate astea de îndată ce mă întorc la Washington, declară americanul cu un aer solemn şi plin de importanţă, strângându-şi buzele.

De fapt, Frank Wahlen nu îl întâlnise pe JFK decât o singură dată şi atunci întrevederea se rezumase la o strângere de mână. Gândul îi retrezi o altă râcă pe care i-o purta lui Matthew, care, deşi mai tânăr decât el, era în relaţii de amiciţie cu preşedintele. Unde mai pui că, în cadrul tratativelor, lui McCallum îi fusese acordat un statut aproape egal cu cel al unui secretar de Stat.

În spatele lor dădea târcoale un bărbat a cărui limbă neîmpleticită şi privire neînceţoşată arătau clar că lichidul transparent din paharul pe care îl ţinea în mână nu era nici votcă, nici whisky, ci doar apă gazoasă. Trăgea de mult cu urechea prin jur, în speranţa de a găsi pe cineva din cercul de apropiaţi ai preşedintelui american.

Considerând că a dat de persoana potrivită, se băgă în vorbă, salutându-l din cap pe neamţ, dar adresându-se, pe un ton mieros, lui Wahlen:

— Mă scuzaţi, dar am auzit fără să vreau că sunteţi prieten cu noul preşedinte american.

Wahlen încuviinţă din cap.

— Sunt de-a dreptul impresionat. Înseamnă că sunteţi o persoană importantă.

Wahlen ridică din umeri, zâmbind flatat. Noul sosit se întoarse spre diplomatul german, pe care se părea că îl cunoaşte.

— *Cuten Abend*, Herr Kreutz. Cum stau lucrurile la Bonn?

— În cumpănă, după cum bine ştii. Hruşciov ăsta al

vostru ne dă bătăi de cap tuturor.

— *Al meu* cu siguranţă nu e. Eu nu sunt decât un funcţionar care se întâmplă să trăiască de cealaltă parte a graniţei şi încearcă, la fel ca voi, cei din Germania de Vest, să o scoată la capăt cum poate.

— Dumneata n-ai de ce să te plângi: se pare că ieşi câştigat din orice situaţie. Şi ia spune-mi, cum de te afli aici? Nu credeam că se împart invitaţii şi în... hm, sectorul *vostru*.

— Iar vorbeşti de parcă ar exista două Germanii, nu una singură. Se poate, Kreutz?

— Exact asta se va întâmpla dacă barbarul de Hruşciov îşi va pune planul în aplicare!

— Domnul Hruşciov încearcă să reunifice cele două Germanii. Cei care îl împiedică sunt americanii, britanicii şi, iertat să-mi fie, voi, germanii din Vest.

— Păi bineînţeles că vrea să unească teritoriile! pufni diplomatul din Bonn. În felul ăsta va pune mâna pe toată Germania, inclusiv pe cea de Vest!

— Ei, zău aşa, Kreutz, prea te pierzi cu firea. Poate că voi putea purta o discuţie mai aşezată cu prietenul dumitale – cu care încă n-am avut plăcerea să fac cunoştinţă.

Calmându-se, Kreutz făcu prezentările:

— Frank Wahlen, Herr von Schmundt din RDG.

— Gustav von Schmundt la dispoziţia dumneavoastră, spuse Gustav, scuturând mâna moale pe care i-o întinse americanul. Recunosc că mi-aţi stârnit curiozitatea, Herr Wahlen, continuă el, concentrându-şi complet atenţia asupra americanului, gata să se lanseze în interogatoriul subtil pentru care se băgase în conversaţie. Înţeleg că faceţi parte din echipa de negocieri a guvernului american?

— Aşa este, Herr von Schmundt, răspunse plictisit Frank Wahlen.

— Aţi fost La Viena?

Wahlen aprobă din cap, fără să considere necesar să

adauge că fusese trimis înapoi la Berlin înainte de începerea dezbaterilor principale şi că nu apucase să-i vadă măcar o dată la faţă nici pe JFK, nici pe premierul sovietic.

— *Dumneavoastră* întrevedeţi o posibilă soluţie? îl perie mai departe Gustav, afectând un ton mieros şi umil.

— Nu în viitorul apropiat.

Gustav sorbi îndelung din paharul cu apă minerală, aparent adâncit în gânduri, apoi atacă din nou:

— Dumneavoastră, Herr Wahlen, bănuiesc că îi cunoaşteţi pe mai toţi americanii aflaţi aici, în Berlin.

— Cunosc o grămadă, răspunse americanul, plin de sine.

— Încerc să iau legătura cu unul dintre consilierii preşedintelui Kennedy. Fiind colegi, sunt convins că îl cunoaşteţi.

— Tot ce se poate. Cum se numeşte?

— Ăă... McCallum pare-mi-se, răspunse Schmundt cu dezinvoltură.

La auzul numelui, ochii americanului se bulbucară şi mintea i se limpezi brusc – cel puţin pentru moment.

— Ce treabă aveţi cu *el*?

— Hm... trebuie să îi vorbesc într-o chestiune destul de delicată. Îl cunoaşteţi?

— S-ar putea, răspunse criptic americanul.

— Drept cine mă luaţi, Herr Wahlen?! făcu Gustav pe un ton tăios, zbârlit de mânie, cu ochii aruncând flăcări.

Îşi recăpătă stăpânirea de sine imediat, înainte ca americanul să observe ieşirea, şi adăugă pe un ton mai amiabil:

— Nu păreţi un om care se ascunde după deget.

Wahlen îl aţinti cu un zâmbet de beţiv, apoi dădu încet din cap.

— Da... ştiu numele ăsta, răspunse el, ascunzându-şi ranchiuna la fel de bine ca Gustav.

— McCallum?

— Da... Matthew McCallum.

— Trebuie să îi vorbesc urgent – este aici?

— Adică *aici*... la petrecere?

— Da. Se numără printre invitaţi?

Percepând cu mintea-i înceţoşată o cale de a se răzbuna pe aroganţa cu care îl tratase Matthew, Wahlen ocoli răspunsul.

— Orice ai avea de comunicat delegaţiei americane, Herr von Schmidt...

— Numele meu este *Schmundt*, spuse Gustav apăsat.

— În fine, orice ai avea de comunicat, poţi să-mi comunici mie. Între noi fie vorba, mai nou McCallum a devenit un soi de *persona non grata*. Mă pot ocupa eu de dumneata.

— Trebuie să vorbesc cu McCallum personal.

— Şi de ce, mă rog, Smudt? bolborosi Wahlen, din ce în ce mai afumat.

— Ceea ce am să-i spun ne priveşte exclusiv pe mine şi pe el, ripostă Gustav, ascunzându-şi cu greu iritarea pe care i-o provoca beţivanul din faţa sa. Insist să îmi spuneţi unde pot să dau de el.

— Zici că-i vorba de o chestiune importantă, ha, Schmidt?

— Extrem de importantă.

— Ei bine, în seara asta n-ai să-l întâlneşti, răspunse plin de satisfacţie Wahlen, răzbunându-se simultan atât pe Matthew, cât şi pe Gustav, a cărui îngâmfare îl scotea din sărite.

— Nu este aici?

Wahlen clătină din cap, apoi sorbi zgomotos din whisky.

— Nu, repetă el. Nu l-am văzut de zile întregi.

Ofuscat, Schmundt se răsuci pe călcâie şi se făcu nevăzut, fără să-i onoreze măcar cu un cuvânt sau un gest de rămas bun pe neghiobul de american şi pe cunoştinţa sa din Germania de Vest.

48
Despre frumuseţe

La primele acorduri ale unui nou vals, Sabina şi Matthew se întoarseră pe ringul de dans.

— Să sperăm că de data asta n-am să te mai calc pe picioare.

— Nu-mi fac nicio grijă în privinţa asta, răspunse Sabina.

— Bine că nu dansăm menuet! ricană Matthew.

Sabina se strecură în braţele lui şi începură să plutească pe ritmurile muzicii.

— Eşti un dansator extraordinar, continuă ea. Am ştiut asta încă de când am dansat pentru prima oară împreună, la petrecerea de la vila părinţilor lui Gustav.

Amintirea acelor timpuri îi făcu pe amândoi să se adâncească în gânduri. Dansară o vreme în tăcere.

— La ce te gândeai în ziua aceea? întrebă într-un târziu Sabina.

— Adică... în ceea ce *te* priveşte?

— Nu neapărat. Aş vrea să ştiu care erau gândurile tale în general.

— Ei bine, gândurile mele *erau* la tine. De cum am ajuns, m-a abordat verişoara ta Brigitte, încercând să mă farmece cu nurii ei. Dar în timp ce vorbeam cu ea, nu conteneam să scrutez sala în căutarea ta.

Sabina îşi plecă sfioasă privirea.

— Apropo, ce s-a ales de ea?

— Te referi la Brigitte?

Matthew încuviinţă din cap.

Pe buzele Sabinei apăru un surâs trist.

— Nimic bun... cel puţin din punctul meu de vedere.

— Adică?

— Bănuiesc că are tot ce şi-a dorit vreodată. Totuşi, ultima oară când am văzut-o, cu ani în urmă, mi s-a rupt inima pentru ea.

— De ce... nu îi merge bine?

— Aparent îi merge foarte bine. Mulţi probabil că o invidiază. Păstrând tradiţia familiei, s-a măritat cu un bancher aidoma tatălui ei. După război, unchiul Otto a căzut în picioare, să zicem aşa, cu averea puţin ciuntită, dar nicidecum ruinat aşa cum s-a întâmplat cu marea majoritate a oamenilor de afaceri din Germania. Nu ştiu exact cum a reuşit – poate datorită relaţiilor pe care le avea la nivel înalt. Locuieşte şi acum în Berlinul de Est şi ocupă un post de conducere în sistemul bancar din RDG. Nu l-am mai văzut de la război încoace.

— Bine, dar cum este posibil aşa ceva? E, totuşi, unchiul tău... locuiţi în acelaşi oraş! Nu te-a ajutat nici măcar să-l cauţi pe tatăl tău?

Sabina clătină din cap.

— În această privinţă, comuniştii nu se deosebesc deloc de nazişti, zise ea. Şi unii, şi alţii, sunt loiali celor care deţin puterea şi sentimentele nu îşi găsesc locul în alegerile lor. Mă îndoiesc că unchiul m-ar recunoaşte dacă ne-am întâlni pe stradă. Şi chiar dacă m-ar recunoaşte, probabil că s-ar face că nu mă vede.

— Şi Brigitte?

— După ce s-a măritat, s-a mutat cu soţul ei în Berlinul de Vest şi actualmente se învârte în cercuri înalte, de oameni înstăriţi. Am văzut-o acum câţiva ani. Din întâmplare. Am plâns mult după aceea. S-a îngrăşat şi parcă încerca să mascheze surplusul de greutate prin rochii franţuzeşti, machiaj şi bijuterii, toate usturător de scumpe. Arăta – nu ştiu cum să-i zic altfel – deplorabil. Părul îi lucea de la fixativ şi faţa îi era machiată atât de strident, încât parcă nici nu mai aducea a om, ci mai degrabă a marionetă – cum ziceai tu – cu aere de vedetă. Era plină de aur din cap până în picioare – cercei, brăţări, câte un inel pe fiecare deget. Nu am putut decât s-o compătimesc. În pofida hainelor scumpe şi a podoabelor opulente, părea îngrozitor de singură şi de nefericită.

— Ce i-ai spus?

— N-am avut puterea să o abordez, răspunse Sabina, cu vocea încărcată de tristeţe. Am rămas înlemnită, privind-o. Ea nici măcar nu m-a observat.

Rămaseră amândoi gânditori preţ de o clipă, apoi Sabina adăugă:

— Mai presus de toate, trebuia să mă gândesc la siguranţa tatălui meu. Eu nu mai eram Sabina von Dortmann. Sunt sigură că Gustav a luat legătura atât cu Brigitte, cât şi cu unchiul Otto. Nu puteam să risc să-mi dau în vileag noua identitate sau adresa la care locuiesc.

Oftă.

— Nu pot să spun că mă surprinde foarte tare, zise Matthew. Verişoara ta a fost dintotdeauna extrem de diferită de tine – mie, cel puţin, aşa mi s-a părut încă de când v-am cunoscut.

— Am fost diferite încă din copilărie, spuse Sabina gânditoare.

— M-a abordat de îndată ce am ajuns la petrecerea de la vila Schmundt. Dar eu *pe tine* te căutam cu privirea. Când te-am văzut în rochia aceea lungă, de un verde pal, mi-ai părut mai frumoasă ca niciodată. Totul la tine emana vitalitate, expresivitate. Deveniseşi o femeie superbă, dar mai păstrai ceva şi din fetiţa zglobie de odinioară.

— Şi tu erai cât se poate de chipeş, răspunse Sabina, ridicându-şi zâmbitoare privirea. Şi asta nu s-a schimbat cu trecerea anilor.

— Iar mă iei peste picior! râse Matthew.

— Ba vorbesc cât se poate de serios. Rămâi în continuare cel mai frumos bărbat din câţi am cunoscut vreodată.

— Să ştii că nu e frumos să minţi.

— Să înţeleg că numai tu ai voie să-mi faci complimente? îl tachină Sabina.

— Complimentele mele sunt sincere! râse Matthew.

— Şi ale mele. Femeile văd lucruri pe care bărbaţii nu le

remarcă la ei înşişi. Asta fiindcă ele ştiu la ce să fie atente. Când o femeie se uită la un bărbat, nu-i observă doar trăsăturile feţei, ci şi ţinuta, mersul, comportamentul, felul în care îi tratează pe ceilalţi, felul în care vorbeşte, strălucirea din ochi sau lipsa ei şi, mai ales, felul în care se poartă cu femeile. Toate acestea alcătuiesc un întreg. O femeie este atrasă de suma acestor aspecte, nu doar de frumuseţea chipului unui bărbat. Când spun că eşti frumos, mă refer la tot ceea ce ţine de persoana ta. Şi, mai ales, la omul în care te-ai transformat de-a lungul timpului.

Matthew tăcu, mişcat de cuvintele ei.

Pluteau pe parchetul din lemn de stejar cu inimile pline de emoţie, într-o tăcere ce făcea cât o mie de cuvinte, îmbujoraţi din cauza efortului, dar mai ales a iubirii imense pe care o simţeau unul pentru altul.

Se învârteau pe ringul de dans, într-o lume numai a lor, orbi parcă la tot ceea ce se petrecea în jur, tot mai strâns îmbrăţişaţi, mişcându-se pe acordurile muzicii ca o singură fiinţă – el strângând-o în braţe, ea, odihnindu-şi fericită capul între gâtul şi umărul lui.

— Acum, îi şopti el la ureche, ştiu că acesta a fost planul lui Dumnezeu de la bun început. Pe-atunci n-aveam cum să ştiu, dar acum sunt absolut sigur că, în tot acest timp, El a fost alături de noi, împingându-ne unul spre altul... spre momentul acesta.

Simţi cum Sabina încuviinţează din cap.

— A fost o adevărată minune faptul că ne-am reîntâlnit, că am păstrat aceleaşi sentimente unul pentru celălalt... că niciunul dintre noi nu s-a căsătorit până acum, continuă el. Eu văd în toate astea mâna lui Dumnezeu. Tu nu?

Sabina aprobă din nou, fără să-şi dezlipească obrazul de umărul lui.

— Încep să îi fiu profund recunoscător chiar şi pentru anii petrecuţi departe unul de altul. În lipsa lor, acest moment nu ar fi avut loc niciodată! Nu aş da aceste săptămâni pe *nimic în lume!* Tatăl tău a avut dreptate. În

cele din urmă, Tatăl ceresc le îndreaptă pe toate. Înţelegi ce vreau să spun, Sabina dragă? Eu chiar cred că Domnul ne-a *sortit* unul altuia.

Tăcere. După câteva secunde, observă că Sabina plângea încetişor.

Se opri imediat şi se uită în ochii ei cu vădită îngrijorare.

Sabina îşi înălţă capul. Privirile li se întâlniră. Ochii ei mari, larg deschişi, înotau în lacrimi de iubire.

Clătina încet din cap, încercând parcă să-i spună că nu are de ce să fie îngrijorat, că ea plânge de fericire, se strădui să dea rostire sentimentelor profunde care făceau ca inima să-i bată nebuneşte, dar nu putu nici măcar să schiţeze un zâmbet pentru a-i risipi temerile.

Rămaseră nemişcaţi timp de câteva secunde, o insulă în mijlocul a zeci de dansatori, uitându-se adânc unul în ochii celuilalt, declarându-şi din priviri ceea ce n-ar putea fi cuprins nici în zece mii de romane de dragoste.

— O, *Matthew*! murmură Sabina într-un târziu. Simt că plutesc de fericire. Cum de este *posibil*?

Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi.

Matthew o cuprinse tandru în braţe şi o strânse la piept. Aveau amândoi ochii închişi, obrajii li se atingeau.

— Pentru că aceasta este o poveste, îi şopti el la ureche. Povestea *noastră*.

49
Invidie şi furie

Gustav îşi croia drum prin mulţimea de invitaţi clocotind de furie, mai mult ca sigur că imbecilul de Wahlen îl minţise. Toată lumea ştia că nu te poţi încrede în americani. Cu atât mai puţin acum.

Dar las că n-am nevoie de cretinul ăla, îşi spuse el. *N-am nevoie de nimeni. Am să-l găsesc pe McCallum şi fără ajutorul lor*!

Porni spre capătul opus al sălii de bal, de unde se auzea orchestra. Încă nu dăduse pe acolo în seara asta. Cine ştie? Poate că, trăgând cu urechea la conversaţiile purtate, va obţine nişte informaţii mai utile decât cele dobândite până acum.

Pe nesimţite, îl cuprinse o stinghereală ciudată. N-ar fi recunoscut-o niciodată, dar adevărul e că se simţea nelalocul lui aici.

Atmosfera era prea festivă şi lumea prea veselă, prea lipsită de griji. Totuşi, n-ar fi admis în ruptul capului că se simte ofensat de fericirea nemţilor occidentali, a americanilor, a snobilor de britanici, a idioţilor de francezi şi a tuturor celorlalţi. La ce i-ar trebui lui fericire?

Totuşi, că recunoştea or ba, un lucru era sigur: nu se simţea deloc în largul lui înconjurat, cum era, de smochinguri şi rochii de gală, zâmbete şi muzică. Perechi stupide care dansau vals cu un zâmbet la fel de stupid lipit pe mutrele lor visătoare, întreaga atmosferă i se părea neplăcută, supărătoare, ba chiar jignitoare.

Demonul invidiei îi năvăli în suflet parcă mai impetuos decât de obicei, aducând-o cu sine pe surata lui, mânia, acel duşman puternic al dorinţei umane de a fi mai bun cu care Gustav cultivase o prietenie de o viaţă.

În timp ce arunca priviri în stânga şi în dreapta, încercând să tragă cu urechea la conversaţiile celor din jur,

simţurile îi deveneau tot mai împietrite şi mânia, tot mai adâncă.

De fapt, habar nu avea de ce este furios. Se cunoştea prea puţin pentru a se deda introspecţiei. Simţea ce simţea, gândea ce gândea şi nu catadicsea niciodată să se întrebe de ce.

Caracterul îi fusese determinat de alegerile făcute cu mult timp în urmă şi Gustav von Schmundt nu se abătuse niciodată de pe acea cale. Acele alegeri şi direcţia în care s-a dezvoltat caracterul său l-au împiedicat să acorde atenţie celui mai important aspect: creşterii lui interioare, creşterii lui ca fiinţă. În cazul lui, caracterul – a cărui fundaţie o constituie, în mod inevitabil, motivaţiile personale – decăzuse în loc să se înalţe.

Îl înfuria fericirea celor din jur, naivitatea lor în faţa puterii sovietice. Îl înfuria superioritatea cu care îi tratau pe germanii din Est, de parcă nu ar fi fost la fel de buni precum compatrioţii lor din Vest – chiar dacă n-ar fi admis asta niciodată. Era copleşit de mânia împărtăşită de toţi cei care se simt inferiori şi sunt incapabili să se elibereze de jugul care îi apasă. Dar nu, nu ar recunoaşte în ruptul capului că se simte inferior. Ba chiar le va demonstra tuturor că este pe picior de egalitate cu ei, făcând uz de puterea şi influenţa de care se bucura.

Era furios pe câinele ăla de McCallum, pe afecţiunea pe care i-o arătase Sabina la propria lui aniversare, pe cariera lui de succes. Furios că molâul ăla nu-i aici ca să-l ia de beregată şi să-l bată până-i spune unde se află Sabina!

Căci, da, mai mult decât pe oricine altcineva, era furios pe Sabina. Furios că îl respinsese, că se ascundea de el, că reuşise să îi scape printre degete în tot acest timp.

Dar o va face să plătească pentru toate astea! încetase de mult să se întrebe dacă îl iubise vreodată. Dorinţa de răzbunare îl motiva la fel de tare ca obsesia bolnavă pe care el o numea iubire. O va silui şi va râde de neputinţa ei. Sabina von Dortmann, care se considerase prea bună

pentru el, nu va putea să i se opună pentru că va fi la cheremul lui!

Era în continuare furios şi pe imbecilul de baron pentru că îl făcuse de râs, pentru că nimic nu putea să-i şteargă pacea aia cretină de pe mutră, pentru că era un habotnic nenorocit, care se credea mai sfânt decât sfinţii!

Le va arăta el... Va avea el grijă să le facă fericirea ţăndări! Erau cu toţii nişte neghiobi, nişte idioţi prefăcuţi, de la primul până la ultimul!

Va da el de McCallum şi de Sabina! Se va descotorosi de baron – îl va expedia cât mai departe, la Moscova sau în Siberia – va aranja ca americanul să fie închis la rândul lui, iar pe Sabina o va păstra pentru el!

O va găsi! Instinctul îi spunea că e pe aproape. În curând va da de ea!

Gustav îşi cunoştea prea puţin adâncurile fiinţei pentru a bănui puterea pe care continua să o exercite baronul asupra sa. Într-adevăr, demonii mâniei şi invidiei nu erau singurele influenţe spirituale care îl orbeau.

Tatăl ceresc răspundea şi acum, peste ani, rugăciunii hristice rostite de baron cu şaptesprezece ani în urmă, pe un drum pustiu de lângă satul Fürstensdorf, în şoaptă, fără a fi auzită de niciun alt muritor:

Doamne Dumnezeule, *Tatăl nostru care eşti în ceruri*, *leagă-l la ochi şi leagă-i mâinile să nu se poată atinge de copiii Tăi*.

Înaintând cu gândurile aiurea, Gustav se trezi brusc în mijlocul dansatorilor. O pereche de francezi, angajându-se într-o rotire frenetică, se izbiră zdravăn de el. Cei doi îşi prezentară imediat cele mai profunde scuze, la care li se răspunse cu câteva înjurături pe care, slavă Domnului, nu le înţeleseră.

Continuând să blesteme în barbă, Gustav se ciocni de alte câteva perechi în timp ce îşi croia brutal drum prin mulţimea de dansatori.

— Neghiobii ăştia ar face bine să se uite pe unde calcă!

mârâi el printre dinţi.

50
Un parfum de altădată

Melodia luă sfârşit şi începu o alta.

Matthew şi Sabina stăteau în continuare nemişcaţi în mijlocul ringului de dans, îmbrăţişaţi, tăcuţi, fericiţi.

Având acum combustibil din belşug pentru a-şi satisface insaţiabilul apetit pentru bârfă, invitaţii cu înclinaţii clevetitoare începură imediat să şuşotească.

Într-un târziu, ca printr-un acord tacit, cei doi începură să se mişte, ca prin vis, pe acordurile muzicii pentru ca apoi, deşteptându-se treptat din reverie, să reia dansul într-un ritm al lor, mult mai liniştit decât al celor din jur.

La jumătatea piesei, la vreo doi-trei metri în spatele lor se produse o oarecare agitaţie. Niciunul dintre ei nu întoarse capul să vadă care este cauza, dar câteva clipe mai târziu cineva se izbi de umărul Sabinei, făcând-o să se clatine.

Simţind că Sabina tresare din tot corpul, Matthew se opri şi o privi în ochi. Sabina avea o privire îngrozită. Preţ de o clipă nici nu păru să-l vadă.

— Sabina... s-a întâmplat ceva? o întrebă el alarmat, pe un ton şoptit.

Glasul lui o readuse la realitate. O trecu din nou un fior.

— Nu... nu ştiu ce să zic, murmură ea ridicând din umeri. M-a cuprins brusc o senzaţie de frică şi m-a trecut un fior de gheaţă.

În timp ce Gustav îşi croia cu coatele drum prin mulţime, ceva îi suscită simţurile şi îi induse o agitaţie nebună.

Încremeni şi îşi plimbă privirile de jur-împrejur, încercând cu disperare să descopere ce îl tulburase atât de tare.

Inspiră adânc, concentrându-se. Brusc, înţelese, era mirosul din camera Sabinei. Mirosul ei!

Gândurile îi zburară imediat înapoi în timp, la petrecerea

sa de aniversare când dansase cu ea, îi simţise corpul lângă al lui, iar aroma dumnezeiască a parfumului ei îi invadase nările şi mintea, înnebunindu-l de dorinţă. Apoi îşi aminti noaptea în care luaseră cu asalt *Lebenshaus* şi simţise acelaşi parfum pe perna din camera ei.

Rămase încă o clipă ca o stană de piatră, închise ochii şi inspiră adânc parfumul, blestemând-o în sinea lui pe femeia care alesese să îl folosească în seara aceasta, apoi se răsuci pe călcâie şi porni vijelios spre ieşire, mistuit de un amestec derutant şi dement de furie, gelozie şi dorinţă.

Nu mai putea zăbovi aici nicio secundă!

Dacă McCallum nu se număra printre invitaţi, nu avea niciun rost să mai aştepte. Nu mai voia să i se aducă aminte de Sabina! Nu voia să-i mai simtă parfumul decât atunci când va putea s-o stropească personal cu el din cap până-n picioare!

Sabina se scutură ca de un vis urât şi se cuibări din nou în braţele lui Matthew.

— Gata... Mi-a trecut. Nici nu ştiu ce m-a putut înfricoşa atât de tare. Acum, că te am alături, mă simt mai ocrotită ca niciodată.

După ce făcură câteva tururi de ring, Matthew conchise:

— Cred că ai nevoie de puţin aer curat. Ce-ar fi să facem o pauză, să bem nişte punci şi să privim luna de pe balcon?

Sabina încuviinţă, zâmbind, din cap.

51
O plimbare sub clar de lună

Înviorați de aerul rece al înserării, se plimbau glumind şi râzând ca pe vremea când erau adolescenţi.

Soarele asfinţise şi lungul amurg de vară, cald şi liniştit, îşi întinsese mantia azurie peste oraş. Întunericul serii subţia dârele de un oranj roşiatic dinspre apus şi pe cerul albastru de iulie începeau să se vadă sclipind pe ici, pe colo, primii aştri ai nopţii. Dinspre răsărit se înălţa, strălucitoare, o lună aproape plină, sfidând parcă soarele ce se retrăgea la culcare.

— Luna are ceva cu totul fascinant, remarcă Matthew, cu privirea ridicată spre cer.

Sabina aprobă din cap. Se lăsă iar tăcerea.

— Jack este hotărât să trimită pe cineva în recunoaştere înainte de sfârşitul deceniului, spuse Matthew într-un târziu.

— Unde anume? întrebă Sabina, întorcându-şi privirea spre el.

— Pe Lună.

— Pe Lună?!

— Da, râse Matthew. Ăsta e planul.

— Bine, dar e imposibil! N-am mai auzit în viaţa mea o idee atât de năstruşnică.

— Crede-mă că nimic nu este imposibil pentru Jack Kennedy... şi nici pentru Statele Unite, de altfel. Asta dacă nu ne-o iau înainte cosmonauţii ruşi!

Se lăsă din nou tăcerea. Misterul luminosului astru ce îi privea din înaltul cerului le pătrunse în suflete şi niciunul dintre ei nu voia să strice vraja momentului.

— Consulatul este înconjurat de o grădină vastă, spuse Matthew într-o doară.

Sabina răspunse doar printr-un murmur.

— Păcat că nu e amiază. Am fi putut s-o explorăm, adăugă Matthew pe un ton absent.

După câteva minute conchise:

— Cred că e timpul să intrăm.

Sabina aprobă, zâmbind, din cap şi se întoarseră în sala de bal.

Fundalul muzical se schimbase din nou. Acum orchestra interpreta *Serenada pentru coarde* de Ceaikovski. *Rusia reuşeşte să se facă simţită în Occident pe toate căile posibile*, gândi Matthew.

Încercară să intre din nou în atmosfera festivă, dar fără succes.

Amândoi deveniseră conştienţi de faptul că toate privirile erau îndreptate asupra lor şi nu se mai simţeau în largul lor. Ajungându-i la ureche comentarii făcute pe seama Sabinei, Matthew realiză brusc că fusese o prostie să facă remarci atât de obscure despre ea de faţă cu Frank Wahlen.

Dacă nu lua măsuri, povestea pe care i-o promisese Sabinei putea să se transforme foarte repede într-un coşmar. În plus, acesta nu era locul potrivit pentru a-i spune...

— Ştii ceva? făcu el, râzând uşor şi încercând să pară degajat. Mie mi-a cam trecut cheful de dans. Ce zici de o raită prin grădină?

— Mi-ai citit gândurile, răspunse Sabina. Tocmai mă gândeam c-ar fi plăcut să facem o plimbare.

— Atunci, hai să mergem! exclamă Matthew, pornind grăbit spre ieşire. M-am săturat de locul ăsta!

Zece minute mai târziu se plimbau alene pe cărarea mărginită de gard viu, spre grădina consulatului. Mergeau fără să se grăbească, doar din plăcerea de a se plimba. Sabina păşea la braţul lui Matthew, strâns lipită de el, minunându-se că povestea la care visase chiar devenise realitate. În definitiv, Matthew făcea cât zece Feţi-frumoşi la un loc!

Lui Matthew, pe de altă parte, i se bucura sufletul văzând ce femeie minunată şi luminoasă ajunsese această

fiică a Domnului, acum ca bobocul spiritului ei de odinioară îşi deschidea petalele, devenind o floare perfectă.

Amurgul se aşternuse peste oraş. Lumina zilei făcea treptat loc întunericului înstelat al nopţii. Departe, în vest, aproape că dispăruseră şi ultimele dâre desenate de asfinţit la orizont, iar luna care se ridica în est îi învăluia în umbre încărcate de mister.

Era o grădină spaţioasă, de dimensiuni egale grădinii baronului, dacă nu chiar mai mare, dar aranjată într-un stil mai formal, cu gard viu de formă pătrată sau dreptunghiulară, arbori aşezaţi simetric, alei largi şi previzibile, mărginite într-o parte de râul Spree, ce tăia oraşul de-a curmezişul. Părea o lucrare făcută după o diagramă, naturaleţea vegetaţiei ce devine tot mai luxuriantă odată cu trecerea anilor – caracteristică grădinilor cele mai reuşite – lipsind cu desăvârşire. Dacă s-ar fi plimbat prin grădina consulatului în miezul zilei, probabil că atât Sabina, cât şi Matthew – care îşi făcuseră „şcoala” de horticultură urmărind felul creativ, cu totul unic, în care interacţiona baronul cu toate roadele pământului – ar fi găsit-o anostă. Acum, însă, ajutaţi de întuneric, puteau să se plimbe liniştiţi, bucurându-se de cele câteva detalii care le aminteau de *Lebenshaus* fără a trebui să fie foarte atenţi încotro merg.

Oricum, niciunuia dintre ei nu îi stătea mintea la grădini.

— Probabil că nu ţi-e deloc uşor să te afli într-un astfel de loc, murmură Matthew la un moment dat.

— Ce te face să spui asta?

— Grădini, gard viu, alei... bănuiesc că toate îţi amintesc de tatăl tău.

Sabina căzu o clipă pe gânduri.

— Într-un fel, ai dreptate. De fiecare dată când văd o grădină frumoasă simt o strângere de inimă. Da, astfel de locuri îmi amintesc de papa, de mama, de clipele fericite din trecut, de grădina noastră, care acum nu mai există.

— Putem să ne întoarcem, dacă nu-ţi face plăcere să te

afli aici...

— O, nici gând! Iubesc şi acum grădinile. De-a lungul anilor mi-a făcut întotdeauna plăcere să mă plimb prin parcurile din Berlin tocmai pentru că ele îmi amintesc de trecut.

— Mă tem că nu înţeleg...

— Tristeţea pe care mi-o provoacă asemenea locuri este însoţită şi de o plăcere nostalgică. Îmi vine mai uşor să mă rog pentru papa atunci când sunt într-un spaţiu natural care ştiu că i-ar plăcea. Deşi e dureros să îmi aduc aminte de trecut, o grădină mă face întotdeauna să mă simt mai aproape de el... şi de Tatăl ceresc.

— Doamne, semeni atât de mult cu tatăl tău!

— Serios? Nu mi-am dat seama...

— Felul în care te exprimi, felul în care vezi lucrurile, în care gândeşti... toate îmi amintesc de el!

— Mă bucur să te-aud spunând asta.

— Se cunoaşte cât de colo că eşti bucăţică ruptă din baronul von Dortmann şi totodată...

Nu-şi duse vorba până la capăt.

— Şi totodată?

— O femeie matură, cu o personalitate proprie bine definită... o femeie de care – cred că nu e un secret – mă leagă sentimente foarte puternice.

Merseră o vreme în tăcere, împresuraţi de umbrele tainice pe care le desena luna pe alee.

— Sabina, începu la un moment dat Matthew cu glasul tremurând, când te-am invitat la plimbare nu am făcut-o cu intenţia de a-ţi vorbi despre tatăl tău sau despre grădini, ci... Nu ştiu cum să... of, Doamne!

— Ce s-a întâmplat, Matthew?

— Cât de frustrant e!

— Ştii că poţi să-mi spui orice.

— Ştiu... dar e atât de greu să găsesc cuvintele potrivite! Comunic zi de zi cu diplomaţi din lumea întreagă şi uite că acum, că mă aflu în faţa persoanei la care ţin ca

la lumina ochilor, mi se împleticeşte limba de parc-aş fi un ţânc de cinci ani!

Tăcu stânjenit câteva clipe, apoi răbufni:

— Nu înţelegi că nu putem continua aşa la nesfârşit? Nu mai suntem doi adolescenţi lipsiţi de griji în căutare de distracţii... Avem patruzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! adăugă el, oftând din rărunchi.

— Eu nu mă *simt* bătrână, Matthew. La drept vorbind, nu m-am mai simţit de mult atât de tânără. Parc-aş fi o adolescentă îndrăg...

Sabina se opri brusc şi-şi coborî roşind privirea.

— Exact asta-i problema! exclamă Matthew. Noi ne simţim la fel de tineri ca acum douăzeci de ani, dar adevărul e că *nu* mai suntem. Acum situaţia este cu totul *alta*. *Suntem* oameni în toată firea. Oameni cu responsabilităţi. Lumea s-a schimbat. Tu trăieşti în Est, eu sunt american. Aş putea fi chemat oricând înapoi în State...

— Nu spune asta, Matthew. Chiar şi gândul îmi dă fiori...

— Dar *trebuie* să ne gândim la lucrurile acestea! Nu mai suntem tineri... Nu ne putem permite să...

Trase adânc aer în piept, apoi adăugă:

— Trebuie să... ne gândim la viitor.

— La *viitor*? întrebă Sabina cu vocea tremurândă.

— Da... la viitor. Trebuie... trebuie să facem planuri. Când te-am regăsit, mi-am jurat că nimeni şi nimic nu ne va mai despărţi vreodată.

Îşi întoarse privirea, inspirând adânc, apoi continuă:

— Sabina... of, e mai greu decât aş fi crezut... în fine, aş vrea... adică, aş dori să te întreb dacă... ai vrea să fii soţia mea.

Înainte ca el să-şi ducă vorba la sfârşit, Sabina se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

— Cred că este voia Domnului ca noi doi să fim împreună, continuă Matthew dintr-o răsuflare. Nu vreau să mă mai despart vreodată de tine, indiferent de direcţia în care o vor lua evenimentele mondiale. Cred că suntem

sortiţi unul altuia... şi vreau, pe această cale, să... să te cer de soţie. Iată, c-am spus-o! adăugă el răsuflând uşurat.

Ochii Sabinei, din nou plini de lacrimi, îi căutară pe ai lui sub clarul de lună. Nu putu decât să îi murmure numele şi începu să plângă încetişor de fericire.

— Of, Matthew! suspină ea din nou, apoi se prăbuşi la pieptul lui, dând frâu liber lacrimilor.

Matthew îi cuprinse tandru umerii şi rămaseră din nou îmbrăţişaţi, ca pe ringul de dans, fără să spună un cuvânt, fericiţi să stea chiar şi o veşnicie unul în braţele celuilalt. Întunericul liniştit al nopţii se strânse în jurul lor ca o mantie protectoare întinsă de mâna Tatălui ceresc. Simţeau, fiecare în felul său, că Dumnezeu este acolo, cu ei, că El dorise şi făcuse posibilă iubirea nemărginită ce se născuse pe neaşteptate în sufletele lor.

Într-un târziu, Sabina fu cea care rupse mirifica tăcere.

— *Sabina McCallum*... ce dulce-mi sună...

— Asta înseamnă că...?

— Din tot sufletul, Matthew! Trebuia doar să mă întrebi.

— De când... când ai ştiut că...

— Am fost a ta din clipa în care mi-ai dăruit acel trandafir galben, la *Lebenshaus*... şi am să fiu a ta pentru totdeauna!

Matthew îşi puse mâinile pe umerii ei, o îndepărtă puţin de el, se uită adânc în ochii ei, apoi se aplecă şi o sărută cu tandreţe.

— Şi eu am să fiu al tău... pentru totdeauna, îi şopti el la ureche.

52
Legat la ochi

Sabina şi Matthew porniră agale înapoi, ţinându-se de mână. La nici trei sute de metri de ei, în mijlocul podului de piatră ce mărginea proprietatea consulatului, o siluetă solitară privea cu ochi goi în direcţia opusă, cu o mină la fel de rece ca apele râului ce curgeau silenţios dedesubt.

Razele lunii începeau să risipească întunericul. Dacă şi-ar fi întors privirea, Gustav ar fi dat cu ochii de fiinţa pe care o vânase în mod obsesiv de-a lungul întregii vieţi, iar căutările lui ar fi luat sfârşit.

Totuşi, întrucât nu ştiuse niciodată să privească în direcţia potrivită, nu o făcu nici acum. Asemenea lui Matthew şi Sabinei, mintea lui începea să construiască „castele de vis” pentru viitor. Spre deosebire de castelele lor, ce se ridicau pe norişorii unui viitor comun pe care şi-l închipuiau de poveste, ale lui erau întunecate şi reci, înţesate cu donjoane şi tainiţe sinistre, propice fanteziilor sale macabre.

Trase cu nesaţ din ţigara pe care o ţinea între degete şi exală încet, lăsând fumul să se ridice leneş în aerul nemişcat al serii, învăluindu-i umerii, obrajii, ochii, părul.

Furia i se domolise de când părăsise sala de bal şi acum, în timp ce stătea rezemat de parapetul de piatră, gândurile îi zburară nu la Sabina, ci la baron şi la propriul său tată.

Noul regim schimbase totul. Ambele moşii fuseseră confiscate de guvern. Din acest punct de vedere, nu era mult mai câştigat decât duşmanul său de o viaţă, baronul von Dortmann. Totuşi, avusese grijă să păstreze actele de proprietate şi documentele care atestau atât că este fiul contelui, cât şi toate câte îi reveneau în calitate de moştenitor legal. Nu se îndoia că într-o bună zi moşia Schmundt va fi din nou a lui. Dacă nu se vor introduce schimbări în politica partidului comunist, atunci va apela la

relaţii şi la viclenia-i înnăscută. Era destul de cunoscut faptul că, până şi în această eră a „egalităţii”, datorită statutului şi puterii, unii indivizi erau mai egali decât alţii. Or el avea relaţii sus-puse la Moscova. În prezent se folosea de influenţa sa pentru a-şi burduşi propriile buzunare, după exemplul pe care îl primise. La momentul potrivit va face o ofertă pentru reachiziţionarea moşiei familiale, unde îşi petrecuse copilăria. Ştia că va avea câştig de cauză. Banii lichizi erau întotdeauna la mare căutare în RDG. Când va fi acumulat îndeajuns de mulţi şi îşi va fi consolidat reputaţia atât la Berlin, cât şi la Moscova, va face pasul.

În timp ce reflecta, mintea-i hrăpăreaţă începu să ticluiască un plan amplu de acţiune.

Poate că abordase greşit problema de la bun început.

De ce să se mulţumească doar cu moşia tatălui său, când ar putea pune mâna şi pe moşia baronului? Bineînţeles că nu ar putea s-o cumpere în mod legal. De la ultima sa vizită, care avusese loc la scurtă vreme după încheierea războiului, *Lebenshaus* devenise sediul unei instituţii guvernamentale şi era neîndoielnic că autorităţile nu aveau să renunţe la ea în favoarea unui cetăţean, fie el cât de influent.

Dar dac-ar putea dovedi ceea ce îi spunea mereu taică-său, că moşia Dortmann aparţine de drept familiei Schmundt? Dacă străvechea comoară prusacă chiar *era* ascunsă acolo? Dacă poveştile care îl fascinaseră în copilărie chiar erau adevărate?...

Dacă ar putea pune mâna pe ambele moşii... şi *dacă* aurul era într-adevăr acolo... probabil c-ar putea s-o convingă pe Sabina să-i devină tovarăşă de viaţă, nu prin ameninţări la adresa tatălui ei, ci cu vorba bună, promiţându-i că-l va repune în drepturi pe bătrânul ei părinte.

Oricum, ameninţările nu dăduseră niciun rezultat. Perspectiva încarcerării pe viaţă fusese acceptată cu stoicism atât de Sabina, cât şi de neghiobul de baron.

Dar cum ar putea ei rezista perspectivei de a avea din nou un trai îmbelşugat şi demn, la *Lebenshaus* – o *Lebenshaus* readusă la vechea ei glorie? Ar putea chiar să-i promită baronului că-i va restaura grădina! Ce putea fi mai convingător de atât?

O va câştiga pe Sabina nu persecutându-l pe bătrân, ci ajutându-l!

Îl va transfera, aşa cum planificase, doar pentru a adăuga un plus de greutate perspectivei reîntoarcerii la *Lebenshaus*. Se va juca un pic cu nervii amândurora înainte de a le prezenta oferta sa.

Dacă ţineau legătura unul cu altul, aşa cum suspecta, nu îi rămânea decât să îl înştiinţeze pe baron că *Lebenshaus* se află în posesia lui şi că i-o va ceda bucuros, cu o singură condiţie: ca Sabina să accepte o întâlnire cu el, pentru a discuta despre posibilitatea unei căsătorii. O să-şi joace cărţile încet şi cu mare atenţie – la început nici măcar nu va prezenta mariajul drept o condiţie *sine qua non*.

Pentru ca planul lui să dea roade, va trebui să obţină documentele care atestau dreptul său de proprietate asupra ambelor moşii.

Ce bine-ar fi să pot pune mâna pe actul original de vânzare-cumpărare al domeniului Dortmann, gândi el. Taică-său îi vorbise adesea despre existenţa unei tainiţe în care se zvonea c-ar fi ascuns aurul. Fără îndoială că şi actele trebuie să fie ascunse tot într-o astfel de odaie secretă. Conform legendei, într-o noapte, pe vremea lui Bismarck, fratele străbunicului său s-a furişat în tainiţă şi de atunci nimeni n-a mai auzit de el. Până acum nu dăduse crezare nici acestei poveşti, nici celei despre comoară. Dar dacă ele erau, totuşi, adevărate?

Aurul Prusiei... actele care să ateste dreptul de proprietate asupra ambelor moşii... poate că acestea fuseseră un blestem pentru unchiul său, despre care se zvonea că lucrase ca iscoadă pentru austrieci, dar pentru el reprezentau cheia succesului!

Secretul amândurora era ascuns în camera secretă. Îşi aminti de copilărie, când se juca prin casa Dortmann împreună cu Sabina. *De ce n-am fost mai atent la amplasarea încăperi lor*? se apostrofă el în gând.

Ei, dar nu conta. Dacă ar avea acces în casă, ar reuşi cumva să găsească misterioasa cameră ascunsă.

Până atunci, însă, avea altele de făcut.

Aruncă mucul ţigării în apele râului Spree şi se îndepărtă cu paşi energici şi hotărâţi.

53
Aspecte practice

Nu ştiau de când se plimbau ţinându-se de mână pe aleile grădinii. Pierduseră amândoi noţiunea timpului. De fapt, trecuseră vreo două ore de când părăsiseră sala de bal, de unde răzbăteau în continuare acordurile muzicii, străpungând întunericul tot mai adânc. Deşi noaptea îşi intrase în drepturi, aleea era luminată de lună şi se puteau orienta cu uşurinţă.

Vorbeau sporadic, ca prin vis, cu sufletele încărcate de fericire, abia şoptit, visând cu ochii deschişi la viitorul lor comun.

Într-un târziu, începură să ia în discuţie şi aspectele mai practice ale situaţiei.

— Îţi surâde ideea de a trăi în Statele Unite? întrebă la un moment dat Matthew.

Văzând că Sabina nu spune nimic, îşi întoarse îngrijorat capul spre ea.

Simţindu-i parcă îngrijorarea, Sabina îşi ridică ochii spre el.

— Mă simt atât de... penibil, murmură ea. În tot acest timp am discutat despre cât de plăcut va fi să fim căsătoriţi, să avem copii, un cămin al nostru, să îţi pregătesc dimineaţa micul dejun şi câte şi mai câte... şi totuşi abia acum am înţeles ce *înseamnă* toate acestea.

— Te referi la faptul că va trebui să trăieşti în America?

— Ştiu că sună caraghios, dar pe moment pur şi simplu n-am realizat că... că tu eşti cetăţean *american*... şi nu unul oarecare, ci un consilier al preşedintelui... că obligaţiile tale sunt mult mai ample...

— În ceea ce mă priveşte, viitorul nostru comun se află pe primul plan, răspunse Matthew cu sinceritate.

Sabina aprobă din cap.

— Acum înţeleg cât se poate de clar că aceasta ar fi

singura posibilitate. Munca, întreaga ta viaţă este în America. Până acum pur şi simplu nu m-am gândit la asta.

— Te înspăimântă perspectiva de a trăi în State?

— Nu e vorba despre *asta*. Nimic nu mă înspăimântă atâta vreme cât te am pe tine alături.

— Atunci despre ce este vorba?

— Sunt sigură că înţelegi cât mi-ar fi de greu. Germania este patria mea.

Matthew încuviinţă din cap.

— Nu ţi-aş cere una ca asta dacă lucrurile ar sta altfel. Dar nu pot să risc să te pierd din nou. Nu te încântă ideea de a scăpa de regimul comunist... de a trăi din nou în libertate?...

— Ba da... M-aş muta bucuroasă în Berlinul de Vest. Dar America este atât de departe...

Tăcu, dusă pe gânduri.

— Poate c-aş putea obţine o detaşare în Europa, spuse gânditor Matthew.

Sabina aproape că nu îi auzi cuvintele. Dispoziţia i se schimbase radical şi Matthew bănuia că la baza acestui fapt nu se afla doar perspectiva mutării în Occident.

— În felul acesta, adăugă el pe un ton optimist, probabil că vom putea petrece aici şase-opt luni pe an!

— Da... sună bine, murmură ea într-un târziu.

Vocea îi era şovăielnică, dar gândul, undeva departe. Era clar că la baza deciziei sale se aflau şi factori despre care nu voia să vorbească. Să fi fost vorba despre aceleaşi rezerve care le înnoraseră relaţia cu puţin timp în urmă?

În timp ce se plimbau în tăcere sub clarul de lună, gândurile lui Matthew începură să se canalizeze spre aspectul care îl îngrijora cel mai tare. Dintr-odată, parcă influenţată de el, Sabina realiză existenţa unui obstacol mult mai important şi mai personal în calea viitorului lor comun.

— Şi apoi, murmură ea, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare, n-aş putea să îl părăsesc pe papa.

Matthew oftă.

— Şi eu tot la el mă gândeam.

— Of, Matthew, îmi pare atât de rău! exclamă Sabina, înlăturând melancolia care o cuprinsese cu câteva minute în urmă. Te rog să nu mă înţelegi greşit! Tot ce îmi doresc este să îmi petrec restul vieţii alături de tine! Doar că... sunt multe aspecte de luat în considerare...

— Ştiu.

— Chiar dacă n-am avut posibilitatea să-l revăd pe papa, găsesc consolare în gândul că îi sunt aproape. Continui să sper că într-o bună zi va avea loc o minune şi *voi putea* să-l întâlnesc. Dar cum să fie posibil aşa ceva, dacă pierd legătura cu... dacă mă voi afla pe un alt continent?

— Să nu uităm nici de Gustav. Căsătorindu-te cu mine, nu va mai trebui să-ţi faci griji în privinţa lui fie că rămânem aici sau ne mutăm în State.

— Totuşi, nici nu vreau să mă gândesc ce i-ar face lui papa, dacă ar afla că m-am măritat cu tine...

Urmă un scurt moment de tăcere. Amândoi îl cunoşteau îndeajuns de bine pe Gustav, pentru a şti de ce este în stare.

— Nu ne rămâne decât o singură soluţie, declară Matthew cu fermitate.

— Care?

— Va trebui să îl eliberăm pe tatăl tău!

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Sunt dispus la orice pentru a rămâne cu tine. Îţi aminteşti promisiunea pe care ţi-am făcut-o când ţi-am dăruit trandafirul roz?

— N-am s-o uit niciodată, şopti Sabina surâzând.

Îşi continuară plimbarea gânditori, chibzuind fiecare la numeroasele implicaţii şi riscuri ale acestui nou drum comun care se deschidea înaintea lor.

Unde ducea el, n-aveau cum să ştie. În mod inevitabil, viitorul va implica dificultăţi şi situaţii neprevăzute. Cu toate acestea, a face cale întoarsă nu constituia o opţiune pentru

niciunul dintre ei.

Trebuie să îl salvăm pe baron, gândi Matthew. De când se dăruise cu toată fiinţa lui Dumnezeu, toate se schimbaseră. Privea viaţa dintr-o perspectivă complet diferită de cea a colegilor şi prietenilor săi. Era conştient că toate se întâmplă într-o ordine ce nu trebuie ignorată. Îşi trăia viaţa punându-i întotdeauna pe ceilalţi înaintea sa, supunându-se voii lui Dumnezeu, *nu* propriilor dorinţe.

Deşi mulţi l-ar fi considerat, probabil, un gest desuet, dacă baronul ar fi fost în libertate, Matthew s-ar fi dus întâi la el pentru a-i cere aprobarea de a se căsători cu fiica sa. Totuşi, chiar dacă, date fiind circumstanţele, nu o putea face, ştia că are binecuvântarea lui. Şi la fel de bine ştia că baronul face parte din vieţile lor. Exista o ordine a lucrurilor căreia trebuia să i se supună. Baronul trebuia să fie inclus în planurile lor. Nu ar fi fost onorabil să se însoare cu Sabina înainte de a rezolva situaţia tatălui ei. Nu ar face decât să o pună în faţa unei hotărâri sfâşietoare. Nu putea să-i ceară să înceapă o nouă viaţă alături de el, lăsându-şi tatăl în puşcărie.

Cerând mâna Sabinei şi însurându-se cu ea, devenea membru al familiei von Dortmann. Devenea fiul baronului şi implicit responsabil de soarta acestuia. Nu puteau face planuri de căsătorie fără a găsi o modalitate de a-l elibera pe baron.

— Lasă-mă măcar să aranjez emigrarea ta imediată în Berlinul de Vest, spuse el într-un târziu.

— Nu... nu cred că sunt pregătită încă, murmură Sabina, cu o şovăială pe care el o găsi curioasă.

Brusc, Sabina se simţi invadată de îndoielile de odinioară, printre care se număra şi dilema privitoare la fotografii. Ce se va alege de munca ei, de reţea, de toţi cei care depindeau de ea? Realizând implicaţiile mai ample ale unei eventuale căsătorii cu Matthew, fu din nou cuprinsă de derută.

Ar *trebui să-i spun totul*, gândi ea. *Ştiu că pot să am*

încredere în el. Atunci, de ce ezit?...

— Nu are niciun sens să rămâi acolo. Mii de persoane părăsesc Estul. De ce nu ai fi şi tu una dintre ele? Unde mai pui că.

dacă te-ai muta aici, ne-ar fi mult mai uşor să găsim o soluţie pentru eliberarea tatălui tău!

— Încă... încă n-a venit momentul.

— Ba eu zic că este momentul perfect. În Est, situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

— Mai am unele lucruri de rezolvat în Est, veni răspunsul ambiguu al Sabinei.

— Ce fel de lucruri? Te-am supărat cu ceva... te-a deranjat ceva din cele discutate până acum?

— Nu... o, nu, Matthew, nici vorbă!

— Atunci de ce nu-mi spui despre ce este vorba?

— Îmi pare rău... dar nu pot. Ai încredere în mine, Matthew... te rog.

Ai încredere, repetă ea în gând. Rezonanţa cuvintelor o făcu să se chircească în interior, să se urască pentru că le pronunţase. Cum putea să-i ceară aşa ceva, când ea nu era dispusă să răspundă cu aceeaşi monedă?

— Am încredere în tine, Sabina. Nu îţi doresc decât binele şi tocmai de aceea îmi este greu să înţeleg de ce ai vrea să mai rămâi chiar şi o clipă în Berlinul de Est.

— Crede-mă că tot ce îmi doresc este să fiu alături de tine. Dar deocamdată nu pot. Pur şi simplu nu pot.

— Eliberarea tatălui tău ar schimba radical lucrurile, nu-i aşa?

— Ar schimba totul, răspunse Sabina.

54
Fuga Cenuşăresei

Se pogorî din nou pacea în sufletele lor.

Merseră încă zece minute fără să-şi spună un cuvânt, fericiţi că sunt împreună, lăsând pentru moment la o parte toate celelalte gânduri. Matthew îi cuprinse umerii cu braţul drept şi o trase înspre el. Ea se topi în îmbrăţişarea lui, încercând din răsputeri să dea uitării toate dubiile şi dilemele.

— Ce n-aş da să găsesc grădina cu trandafiri, spuse Matthew într-un sfârşit. Asta, dacă există una, desigur.

— De ce? întrebă Sabina, prefăcându-se că nu înţelege.

— Dacă simţi nevoia să mai întrebi, înseamnă că n-ai fost atentă la nimic din ce ţi-am spus în seara aceasta!

— Ei bine, răspunse Sabina, râzând uşor, mărturisesc că bănuiesc motivul.

— Să înţeleg că acum pot îndrăzni să îţi ofer un trandafir *roşu*? întrebă Matthew.

Sabina îşi înălţă capul şi se uită în ochii lui. Matthew văzu la lumina lunii că era toată numai un zâmbet.

— Nu m-aş simţi deloc ofensată în eventualitatea în care a-i face-o.

— Atunci abia aştept să se ivească prilejul potrivit!

— Şi eu. Dar te avertizez, Matthew, adăugă ea cu un aer misterios, că nu doar semnificaţia trandafirului roşu este importantă.

— Aşa?...

— Şi împrejurarea în care este dăruit trandafirul trebuie să fie aparte.

— *Înţeleg*, făcu Matthew, ca şi cum tocmai i s-ar fi dezvăluit un mare mister. Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit şi acest secret al tradiţiilor germane. Nu de alta, dar n-aş vrea să mai fac vreo gafă, după cum mi-e obiceiul!

— Eşti atât de hazliu! exclamă Sabina, râzând cu poftă.

— Acum chiar că m-ai băgat în sperieţi. Are să-mi fie

frică să-ţi ofer un trandafir roşu – chiar şi după ce ne vom căsători!

Sabina îi răspunse printr-un râset zglobiu.

Fără să-şi dea seama, de douăzeci de minute se învârteau în cerc. Acum, că se apropiau de clădirea consulatului şi îi ajunse la urechi muzica interpretată de orchestră, Matthew întrebă într-o doară:

— Oare de cât timp ne plimbăm prin grădină?

Sabina îi răspunse printr-un murmur nepăsător.

Involuntar, Matthew îşi privi ceasul, încercând să desluşească poziţia acelor la lumina lunii.

— Hm... E douăsprezece fără zece – a trecut *ceva* vreme.

Îşi văzură liniştiţi de drum, când brusc o simţi pe Sabina tresărind.

— Ce-ai spus? întrebă ea pe un ton imperios.

— Am spus că ne plimbăm de ceva vreme, răspunse Matthew nonşalant.

— Nu la asta mă refeream. Cât ai spus că e ceasul?

— Douăsprezece fără zece.

— E aproape *miezul nopţii!* exclamă Sabina.

— Da, râse Matthew. Şi ce-i cu asta?

— O, Matthew, îmi pare rău, dar trebuie să plec! spuse Sabina, dezlipindu-se din îmbrăţişarea lui şi pornind cu paşi repezi spre clădirea consulatului.

— Ce-i cu graba asta subită? o întrebă el derutat, urmând-o.

— N-am timp să-ţi explic... Trebuie să mă întorc acasă. Neîntârziat!

— Se dă stingerea în Berlinul de Est? întrebă el, amuzat de impetuozitatea ei subită. A, m-am prins! Vrei să urmăm întocmai firul poveştii. Perfect, să mergem!

O zbughi la fugă până o depăşi.

— Ai grijă să nu-ţi pierzi condurul! îi strigă el peste umăr, zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu nu glumesc, Matthew. Trebuie să ajung acasă cât

se poate de repede!

Începură să urce grăbiţi treptele de piatră ale consulatului.

— Ce zici de un ultim dans? întrebă Matthew, încetinind pasul şi făcându-i cu ochiul.

Sabina continuă să îşi croiască drum printre invitaţii care mai erau la sindrofie la acea oră târzie.

— Îmi pare rău, Matthew, mi-ar face mare plăcere, dar nu mai pot zăbovi nicio clipă, răspunse ea, ieşind în stradă. Poate c-ar trebui să luăm un taxi.

— Şi eu, care m-am dat de ceasul morţii să închiriez o trăsură... făcu Matthew pe un ton uşor abătut.

— Te rog să mă ierţi, răspunse Sabina, oprindu-se pentru o clipă şi întorcându-se cu faţa spre el. A fost nepoliticos din partea mea să fac o astfel de sugestie. Vom ajunge la fel de repede şi cu trăsura.

— Te felicit pentru alegere. Stai liniştită, adăugă Matthew, zâmbind şăgalnic, l-am pus pe vizitiu să-mi jure că trăsura *nu* are să se transforme în dovleac după ce orologiul va bate miezul nopţii.

Sabina îi zâmbi amuzată.

— Îi vei spune să se grăbească, da?

— Deşi nu-mi surâde gândul că trebuie să mă despart atât de repede de tine, frumoasă domniţă, mă plec în faţa dorinţei tale, răspunse Matthew, pornind grăbit să îl anunţe pe vizitiu.

Acesta nu era exact felul în care îşi imaginase că se va sfârşi seara în care o va cere de soţie, dar îi spusese că avea încredere în ea. Acum, gândi el în timp ce trăsura înainta hurducându-se spre Berlinul de Est, avea prilejul s-o dovedească, chit că habar n-avea care putea fi cauza unei schimbări atât de radicale în atitudinea Sabinei.

Ajunseră la apartamentul ei la douăzeci şi cinci de minute după miezul nopţii.

Sabina îşi luă grăbită la revedere de la el şi o zbughi înăuntru. Matthew privi cu gura căscată în urma ei, neştiind

ce să creadă.

În cele din urmă, se întoarse la trăsură, urcă şi dădu câteva instrucţiuni vizitiului. Trăsura porni încet înapoi spre Berlinul de Vest. *Oare ce se ascunde*, *de fapt*, *în spatele acestei poveşti*? se întrebă Matthew.

În apartamentul întunecos pe care îl lăsa în urmă, Sabina plângea, nefericită că fusese silită să pună capăt în acest fel celei mai încântătoare seri din viaţa sa.

Poate că sunt, *într-adevăr*, *Aschenputtel*, îşi spuse ea cu un zâmbet amar, dezbrăcând repede superba rochie pe care i-o dăruise Matthew şi punându-şi din nou hainele vechi şi ponosite din viaţa ei de dinainte.

Deja totul i se părea un vis îndepărtat.

Oare o ceruse *într-adevăr* de soţie?... Sabina McCallum! Ce frumos suna! Dar acum nu avea timp să se gândească la asta! O chema datoria.

Fără să aprindă lumina, deschise încet uşa din spate şi porni tiptil spre gardul din fundul curţii.

Partea a III-a
O misiune periculoasă
Iulie-august, 1961

55
În Biroul Oval

Matthew nu se afla pentru prima oară în Biroul Oval de la Casa Albă; dar aceasta era prima dată când *el* era cel care solicitase întrevederea.

Dădu mâna cu preşedintele şi luă loc pe scaunul oferit de acesta.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, domnule preşedinte.

— Nu-mi uit niciodată vechii prieteni şi aliaţii loiali. Uşa mea îţi este mereu deschisă. Mai ales având în vedere tot ceea ce faci pentru mine la Viena şi Berlin. Care este atmosfera de când am plecat?

— La fel ca înainte, tensionată. Populaţia Bonn-ului fierbe. Oamenii apreciază angajamentul pe care vi l-aţi luat faţă de poporul german, dar replica pe care le-aţi dat-o sovieticilor pe 17 nu le-a îndepărtat deloc teama de război.

Kennedy schiţă un zâmbet amar.

— Nici nu mă aşteptam s-o facă. Dar n-are rost să ne ascundem după deget. Situaţia de faţă poate avea consecinţe grave şi nu e în folosul nimănui să îi tratez pe sovietici cu mănuşi. Dacă nu rămân ferm pe poziţie, Hruşciov va interpreta orice concesie drept un semn de slăbiciune – nu că nu m-ar considera *deja* un papă-lapte, din câte înţeleg. Ba chiar mi-a ajuns la urechi că îmi spune „preşedintele cu caş la gură”. Tocmai acesta este motivul pentru care am ales să le răspund aşa cum am făcut-o, avertizându-i pe sovietici asupra consecinţelor grave pe care le poate cauza actuala lor poziţie.

— Aţi procedat, fără îndoială, corect, domnule

preşedinte, răspunse Matthew. Dar opinia publică este uşor de manipulat prin părţile acelea. Or fi nemţii aliaţii noştri, dar rămân nişte jucători independenţi şi uneori imprevizibili.

— Vei rămâne pe-aici până la discursul pe care am să-l ţin pe 25?

— Asta depinde de ceea ce am de discutat cu dumneavoastră.

— Am să vorbesc poporului american despre gravitatea situaţiei din Berlin şi voi cere Congresului să mărească imediat bugetul pentru apărare şi să fie pregătite de luptă bombardierele B-52 şi B-47. Mă bate gândul să mobilizez şi rezerviştii.

— Sunt măsuri drastice.

— Judecând după agresivitatea cu care mi s-a adresat Hruşciov luna trecută la Viena, mă îndoiesc că ar putea fi domolit prin măsuri mai moderate.

— Să înţeleg că jucaţi la cacealma?

— Problema se pune în felul următor: măsurile de care ţi-am vorbit sunt menite să-l facă să înţeleagă că ar fi o nesăbuinţă din partea lui să continue în felul acesta. Dacă nu va înţelege, atunci nu, nu este o cacealma. Pentru a asigura independenţa Berlinului sunt pregătit să declar război sovieticilor. Totuşi, sper din suflet să nu se ajungă la asta.

Tăcură amândoi, conştienţi de gravitatea şi importanţa momentului istoric prin care treceau.

— Ei, dar nu ai făcut atâta amar de drum să mă asculţi perorând despre discursul pe care am să-l ţin în 25 iulie! exclamă în cele din urmă Kennedy. Ia spune-mi, care este de fapt motivul pentru care ai vrut să-mi vorbeşti?

— Întâi vă rog să îmi promiteţi că nu veţi râde de mine.

— Am să fac tot posibilul, spuse preşedintele, afişând binecunoscutul zâmbet cu ajutorul căruia câştigase alegerile.

— Motivul pentru care am dorit să discutăm, domnule

preşedinte, este... o femeie.

Kennedy era cât pe ce să pufnească în râs, dar se abţinu, zâmbind în schimb cu gura până la urechi.

— O femeie care sper că în curând îmi va deveni soţie.

— Înţeleg, făcu preşedintele cu un aer serios. Şi ce legătură are asta cu mine? Sper că nu ai venit să îţi prezinţi demisia. Mă tem că voi fi nevoit să te refuz.

— O, nu, nici vorbă de aşa ceva! râse Matthew. Am venit deoarece logodnica mea şi cu mine ne confruntăm cu o problemă, la a cărei rezolvare sperăm să... ne puteţi ajuta.

— Mi-ai stârnit curiozitatea.

Matthew trase adânc aer în piept, apoi continuă, pe un ton şi într-o manieră care arătau că se gândise îndelung la fiecare cuvânt pe care avea să-l spună:

— Este vorba despre tatăl logodnicei mele. Nu putem să ne căsătorim înainte de a-i asigura libertatea. Atât viitorul meu socru, cât şi fiica sa sunt cetăţeni est-germani.

Kennedy dădu gânditor din cap.

— Înţeleg... Totuşi, nu mi se pare a fi o problemă insurmontabilă. Trecerea lor în Berlinul de Vest este o chestiune relativ simplă. Nu înţeleg de ce ai avea nevoie de ajutorul meu.

— Încă nu v-am spus toată povestea, domnule preşedinte. Viitorul meu socru este închis, undeva în Germania de Est.

— A, deci lucrurile se complică. Ce infracţiune a săvârşit?

— Niciuna.

— Aha, deci este unul dintre vinovaţii fără vină, pe care comuniştii îi aruncă în puşcărie pentru aşa-zise „crime împotriva Statului”.

— Baronul von Dortmann, viitorul meu socru, se află în detenţie încă din timpul războiului.

— A fost cumva nazist... criminal de război?

— Nici vorbă. A fost arestat de către nazişti din cauza credinţei sale. Aţi auzit de Dietrich Bonhoeffer?

— Da, răspunse Kennedy, încuviinţând din cap.

— Baronul a fost prieten cu el. Bonhoeffer a fost spânzurat în ’45. Din motive pe care nu le cunosc, baronul a fost ţinut în viaţă.

— Cum de n-a fost eliberat după război?

— Nu exista niciun motiv oficial pentru a-l mai ţine în detenţie. Totuşi, un fost agent Gestapo, devenit o persoană influentă în actualul regim, era dornic să se răzbune pe el şi... îndrăgostit de logodnica mea.

— O melodramă europeană de modă veche! râse Kennedy.

— Îndeajuns de influent, individul a reuşit să-l ţină pe baron după gratii în toţi aceşti ani.

— Fiica lui nu s-a adresat autorităţilor?

— Ba da. A bătut la toate uşile, a încercat fiecare abordare posibilă, dar peste tot s-a lovit de birocraţie. Ştiţi şi dumneavoastră că ruşii nu erau deloc cooperanţi între ’46 şi ’48.

— Şi nu au fost nici după aceea.

— Exact. Baronul este una dintre victimele acestui sistem inuman în care o persoană se poate pierde fără urmă.

— Mă tem că sunt mii de oameni ca el, oftă preşedintele.

— Aceasta este, aşadar, problema noastră. Sabina nu poate să se mute cu mine în Occident înainte ca tatăl ei să fie eliberat.

— Îi înţeleg sentimentele... dar nu înţeleg ce legătură are eliberarea lui cu căsătoria voastră.

— Obligaţia pe care simt că o am faţă de el este egală, să zic aşa, cu iubirea pe care i-o port fiicei lui, răspunse Matthew. Baronul a jucat un rol hotărâtor în viaţa mea. Simt că este de *datoria* mea să îl ajut.

— Văd că eşti foarte hotărât în privinţa asta, ceea ce, cunoscându-te, nu mă miră deloc.

— Aveţi dreptate, răspunse Matthew, zâmbind. Aş fi

dispus la orice sacrificiu pentru oricare dintre ei.

— Şi în ce fel crezi că te-aş putea ajuta eu?

— Speram să puteţi interveni pe lângă guvernul est-german, astfel încât să trecem peste capul acestui individ care îi poartă ranchiună baronului.

— Având în vedere situaţia actuală, mă tem că nu sunt în măsură să cer favoruri comuniştilor. Nu mă bucur de mare popularitate de cealaltă parte a Cortinei de fier. Venită din partea mea, o astfel de cerere ar putea să-i facă baronului mai mult rău decât bine.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Mă tem că orice abordare oficială, chiar şi pe căile diplomatice obişnuite, s-ar sconta cu acelaşi rezultat.

— Totuşi, sugeră Matthew, dacă am contacta guvernul din Bonn şi noi am rămâne în umbră...

— Tot frecţie la picior de lemn s-ar numi. Bonn-ul nu are mai multă influenţă decât noi asupra autorităţilor est-germane. Fricţiunea dintre cele două guverne creşte văzând cu ochii din cauza tratatului acela ridicol pe care îl propune Hruşciov.

— Mda...

— Individul despre care vorbeşti are contacte la Moscova?

— S-ar putea să aibă... Nu ştiu.

— Dacă şi autorităţile moscovite sunt implicate în afacerea asta, lucrurile se complică şi mai tare. Te rog să mă înţelegi, Matthew... Aş vrea să te ajut, dar în situaţia de faţă trebuie să fiu extrem de precaut.

— Înţeleg, domnule preşedinte.

Rămaseră câteva clipe tăcuţi, chibzuind.

— Şi dac-am organiza o mică operaţiune clandestină? sugeră Matthew într-un final.

— După tonul vocii tale, răspunse preşedintele cu oarecare întârziere, înţeleg că vorbeşti serios.

Matthew încuviinţă din cap.

— Doar nu-mi sugerezi să implic CIA-ul?! Cu problemele

care se conturează în Cuba, ca să nu mai vorbim de Berlin, Rusia, Laos şi restul Asiei de sud-est – unde Ike (Porecla preşedintelui american Dwight D. Eisenhower, predecesorul lui John F. Kennedy, n.tr.) a lăsat în urma lui un teren minat de care localnicii habar n-au – lucrurile pot degenera dintr-o clipă într-alta. Pot să-ţi enumăr cel puţin şase puncte de pe glob care se află la un pas de război. Ştii că nu pot să aprob aşa ceva... în mod oficial.

Matthew cugetă o clipă la ultimele lui cuvinte.

— Da, domnule preşedinte, ştiu asta.

— Alte idei?

— Dacă mi-aţi autoriza accesul în cadrul CIA, măcar la nivel mediu, aş putea să aflu mai multe despre locul în care este încarcerat baronul...

— Cum? Nici măcar nu ştii exact în ce penitenciar se află?!

Matthew clătină din cap.

— Ştim unde este închis în momentul de faţă; dar obişnuiesc să îl transfere dintr-un penitenciar în altul şi de aceea, înainte de a acţiona, trebuie să aflu exact unde se află, să observ penitenciarul şi personalul, să văd dacă se găseşte vreun angajat care poate fi cumpărat...

— Am să sun la Langley. Directorul adjunct Smith te va pune în legătură cu oamenii lui. În cele două Germanii avem mai mulţi agenţi decât în tot restul lumii! adăugă Kennedy, râzând.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

— Totuşi, nu pot cere Departamentului de Stat să se intereseze oficial de soarta baronului. În caz că apar probleme, Hruşciov va şti imediat că suntem implicaţi şi se va folosi de asta pentru a face noi presiuni. Este imperativ să *nu* fim prinşi pe picior greşit în sectorul sovietic. Regret, dar tot ce pot să fac pentru tine e să te ajut să dai de baron.

— E tot ce vă cer.

— Iar dacă intri în vreo *belea*, să zic aşa, adăugă

Kennedy, nu lucrezi pentru mine... şi această discuţie n-a avut niciodată loc. Ne-am înţeles?

Matthew încuviinţă din cap.

— Vă rămân profund îndatorat, domnule preşedinte.

— Ai grijă ca lucrurile să nu scape de sub control în Berlin, adăugă Kennedy zâmbind. Nu uita că faci în continuare parte din echipa mea şi victoria este încă departe. Mă bazez pe tine.

56

Un comunicat şi *o scrisoare*

Matthew urcă în avion, un Boeing 727, îşi ocupă locul şi, oftând adânc, se lăsă pe spate şi închise ochii. Avea sentimente împărţite în privinţa viitorului. Deşi nu lipsise decât cinci zile, i se părea că trecuseră luni întregi de când o văzuse ultima oară pe Sabina şi i se făcuse un dor nebun de ea.

Din păcate, pe lângă acest alean dulce simţea şi o strângere de inimă la gândul drumului pe care urma să pornească. Avea destulă experienţă pentru a fi conştient de riscurile şi de... potenţialele consecinţe ale acţiunilor sale.

Deschise ediţia de dimineaţă a ziarului „Washington Post”. Stewardesele se plimbau de-a lungul culoarului, făcând ultimele inspecţii înainte de decolare. Prima pagină a ziarului era dedicată în întregime discursului ţinut în ajun de preşedintele Kennedy. Îi făcu plăcere să vadă aşternute pe hârtie cuvintele pe care le auzise cu o seară în urmă la televizor, din camera de hotel:

Ne dorim pacea, dar aceasta nu ar fi prima dată când trebuie să luptăm pentru ea. Mulţi dintre foştii noştri adversari au comis aceeaşi greşeală fatală, considerând că Occidentul este prea egoist, prea blând şi prea dezbinat pentru a putea opune rezistenţă celor care ameninţă libertatea altor state... Nu putem şi nu le vom permite comuniştilor să ne dea afară din Berlin, nici treptat, nici cu forţa... Jurământul solemn pe care l-a făcut fiecare dintre noi cetăţenilor Berlinului de Vest în vreme de pace nu va fi încălcat nici acum, în vreme de restrişte. Dacă nu respectăm angajamentul luat faţă de Berlin, ce greutate va mai avea cuvântul nostru de-acum încolo?... Cea mai sigură cale spre război este calea slăbiciunii şi a dezbinării.

— Mă scuzaţi, stimate domn, i se adresă stewardesa, întrerupându-i gândurile, doriţi nişte cafea?

— Poftim?... O, da... mulţumesc, răspunse Matthew buimac.

Absorbit de lectura articolului, nici nu băgase de seamă când decolaseră.

Până la urmă, preşedintele mobilizase trupele de rezervă şi dăduse ordin ca jumătate din bombardierele aflate în arsenalul Pentagonului să fie pregătite de luptă – intenţii pe care i le comunicase, de altfel, cu ocazia discuţiei avute în Biroul Oval, şi al căror scop era fără echivoc.

Conflictul la care până atunci se făcuse vag referire prin sintagma „criza Berlinului" atinsese o cotă critică, devenind cu adevărat o *criză*. În ambele părţi ale Berlinului începură să apară tancuri şi camioane blindate şi oraşul începea să aducă tot mai mult a teatru de război.

Preşedintele a folosit chiar şi cuvântul acela cumplit, gândi Matthew parcurgând din nou articolul:

...*aceasta nu ar fi prima dată când trebuie să luptăm*... *nu le vom permite comuniştilor să ne dea afară din Berlin*... *Jurământul nu va fi încălcat*... *război*.

Având în vedere situaţia tensionată de pe plan mondial, nici că şi-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit pentru a încerca să-l elibereze pe tatăl Sabinei.

După ce i se aduse cafeaua, Matthew împături ziarul şi se lăsă pe spătarul scaunului, reflectând la ceea ce reuşise să afle în cele două zile care trecuseră de la întâlnirea cu Jack Kennedy.

Îşi petrecuse prima după-masă la sediul CIA din Langley, Virginia, discutând despre situaţia baronului cu mai mulţi experţi de-ai agenţiei. După câteva telefoane date în Europa, lucrurile se puseseră imediat în mişcare. Nu era exclus să afle exact unde se afla baronul chiar înainte ca avionul să aterizeze la Berlin.

— La armata de agenţi dubli, tripli şi cvadrupli care mişună pe-acolo, îi spusese Smith, o informaţie de genul ăsta se obţine pocnind din degete. Mai ales când ai noştri le flutură pe la nas nişte bani gheaţă şi ţigări americane. Un

informator din sectorul comunist şi-ar vinde şi propria mamă pentru un cartuş de ţigări!

— La fel de uşor puteţi obţine şi eliberarea cuiva?

— Ei, asta-i cu totul altă poveste. De putut, CIA-ul poate să facă aproape orice, *atâta timp* cât nu te interesează consecinţele. Or, în cazul ăsta am fost avertizat că nu trebuie să existe niciun fel de consecinţe. Nu putem face valuri. Trebuie să acţionăm cu cea mai mare discreţie, să evităm stabilirea oricărei legături între CIA şi cazul de faţă.

— Am înţeles.

După ce a stabilit să se întâlnească peste două zile cu agentul CIA din Berlinul de Vest pentru a afla informaţiile obţinute de acesta, Matthew s-a întors la hotel şi a redactat o scrisoare de demisie, pe care o trimisese la Casa Albă în dimineaţa aceasta, în drum spre aeroport. Spera că nu va trebui folosită, dar era totuşi de datoria lui să o pună la dispoziţia preşedintelui.

Scrisoarea oficială era însoţită de următoarele rânduri:

Stimate domn preşedinte,

Vă mulţumesc pentru audienţa acordată deunăzi. Cei din Langley s-au arătat extrem de îndatoritori şi sper ca în curând să aflăm locul în care se găseşte baronul; după aceea, voi vedea ce măsuri pot fi luate. Sper ca nimeni să nu fie pus în pericol şi vă asigur că nu voi întreprinde nicio acţiune care să compromită reputaţia dumneavoastră sau pe cea a SUA.

Totuşi, îmi este imposibil să anticipez felul în care vor evolua lucrurile. În eventualitatea puţin probabilă în care mi s-ar întâmpla ceva, nu vreau ca poziţia mea să afecteze administraţia Statelor Unite şi nici viitoarele tratative cu sovieticii.

De aceea, anexez prezentei scrisoarea mea de demisie, pe care am trecut data întrevederii noastre. Vă asigur că îmi doresc să fac în continuare parte din echipa dumneavoastră. Totuşi, în cazul în care veţi fi obligat să

faceţi uz de scrisoarea anexată, puteţi susţine că scopul întoarcerii mele la Washington a fost cel de a-mi prezenta personal demisia. Sunteţi liber să invocaţi drept motiv stresul cauzal de criză sau de negocierile de la Viena.

În felul acesta, acţiunile mele, oricât de reprobabile, nu vă vor afecta în *niciun fel.*

Dacă sunteţi de acord, am să-mi iau două-trei săptămâni de concediu, pentru a-mi valida demisia, în eventualitatea în care oficializarea ei ar deveni imperativă. Vă rog să notificaţi Departamentul de Stat în maniera care consideraţi că vă protejează cel mai bine poziţia.

Presupun că veţi distruge această scrisoare.

Cu recunoştinţă,
Matthew McCallum

Era prima dată când Sabina primea o telegramă.

Deşi sosirea plicului iscă oarece vâlvă la locul ei de muncă, se străduí din răsputeri să îşi ascundă emoţia.

— Îl voi deschide mai târziu, când am să ajung acasă, spuse ea.

— Bine, dar dacă este ceva urgent? insistară colegii ei.

— Va trebui să aştepte, răspunse ea, gândindu-se: Am s-o citesc doar când voi fi singură.

Două ore mai târziu, rupse cu degetele tremurânde marginea plicului galben şi scoase foaia de hârtie. Mesajul era succint, dar cât se poate de clar:

WH NU NE POATE AJUTA STOP SUNTEM PE CONT PROPRIU STOP MATTHEW

57
Un prim contact

— Iată ce-am reuşit să aflu, spuse agentul, înmânându-i o foaie de hârtie. Nu e cine ştie ce. Dac-aş mai fi avut o săptămână la dispoziţie, ţi-aş fi putut spune mai multe.

— Văd că îl ţin în continuare la Potsdam, observă Matthew, trecându-şi privirea peste foaie. Asta-i bine... Ia să vedem ce mai avem aici... Planul clădirii... transformată în penitenciar în 1951... Asta confirmă ceea ce ştiam deja.

— N-am reuşit să aflu mare lucru despre personalul închisorii, se scuză agentul. Omul nostru de bază din Berlinul de Est, care a studiat perimetrul, spune că s-ar putea să te ajute, dar că va trebui să te mişti repede.

— Să mă mişc repede?... De ce?

— Zice că e mare vânzoleală pe-acolo. N-a putut să se apropie prea tare şi nici să abordeze pe cineva la întâmplare, dar din câte i s-a părut, cei de-acolo se pregătesc să mute câţiva deţinuţi.

— Unde?

— Nu se ştie. Am primit ordine clare: să te ajutăm să obţii informaţii, dar să păstrăm distanţa. Dacă ai gânduri serioase în privinţa asta, eu te sfătuiesc să te duci în Berlinul de Est şi să te interesezi personal. Te pot pune în legătură cu omul nostru de acolo, dar mai mult de-atât, mă tem că...

— Mă mulţumesc cu atât. Cum dau de el?

— Am să-ţi dau un nume, două parole şi un număr de telefon. Memorează-le pe toate. Când ajungi în Berlinul de Est, caută o cabină telefonică, sună la numărul ăsta şi prezintă-te cu numele pe care ţi l-am dat. Răspunsul trebuie să fie un loc din Scoţia. Nu contează care. Dacă nu auzi numele unui oraş sau al unei regiuni, închide. În caz contrar, reţine numele. Paddy s-ar putea să-ţi ceară să-l repeţi mai târziu. Spune apoi prima parolă şi restul va urma

de la sine. Asta te va pune în legătură cu omul nostru de bază de acolo, Paddy Red. Bineînţeles că ăsta nu-i numele lui adevărat. Orişicum, Paddy îţi va spune ce să faci mai departe.

— Am să iau legătura cu el.

— Niciun cuvânt în plus. Nu vreau să ştiu nimic despre planurile tale.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Clatchen, spuse Matthew, dând să plece.

— Încă un lucru, McCallum. Dacă am să fiu întrebat, nu te cunosc şi nu ştiu nimic despre chestiunea asta. CIA-ul nu are nimic de-a face cu tine – ordin de sus. Asta este ultima dată când ne vedem... şi această conversaţie n-a avut loc niciodată.

58
Paddy Red

Telefoanele cu fise din Germania de Est îi displăceau la fel de mult ca WC-urile publice. *Avantajele unei societăţi libere şi progresiste sunt mult mai numeroase decât cele prezentate în ziare*, gândi Matthew.

Deşi fusese tot drumul cu ochii în patru pentru a se asigura că nu este urmărit, se simţea agitat. Păi cum altfel, din moment ce, de câteva zile încoace, trecea de la o întâlnire secretă la alta, având de-a face cu nişte oameni care erau, în definitiv, *spioni*?! Or, el era diplomat, nu agent sub acoperire! Şi cu toate astea, iată-l furişându-se pe străzi ca un hoţ, privind tot timpul peste umăr, de teamă să nu fie filat. Se simţea ca un personaj dintr-un film cu Humphrey Bogart!

Îşi roti încă o dată privirea prin holul pustiu al hotelului de doi bani pe care îl alesese, apoi, satisfăcut, ridică receptorul telefonului. Peste aproximativ trei minute se auzi tonul de apel. Cineva ridică receptorul la celălalt capăt al firului, dar nu spuse nimic.

— Prinţul Charlie la telefon, spuse Matthew cu glasul tremurat.

— E frig în Banff în februarie. Prea mult omăt pentru chipeşul tinerel, i se răspunse cu un pronunţat accent britanic.

— Aleasa inimii mele are părul roşcat.

— Nu aşa zice Burns.

— Este o greşeală de traducere. Burns a scris „roşcat”, nu „negru”.

Urmă o scurtă tăcere.

— Liebermannstrasse nr. 4. Ora 3: 10 după-amiaza. Bate de două ori la uşă, apoi traversează strada şi fă prima la dreapta, îl instrui bărbatul de la celălalt capăt al firului, apoi închise.

Matthew puse receptorul în furcă şi părăsi hotelul. Mesajul criptic pe care îl primise nu îl liniştise câtuşi de puţin. Oamenii ăştia chiar vorbeau ca nişte spioni!

Mergea pe trotuarul pustiu al unui cartier mărginaş din Berlinul de Est, înconjurat de clădiri din cărămidă ce păreau abandonate de ani de zile.

Îşi consultă ceasul. Era 3: 05.

Aceasta era strada Lierbermann, iar clădirea cu numărul 4 era cea din faţă, ale cărei trepte aveau vopseaua crăpată. Nu trebuia decât să aştepte.

Se plimbă de câteva ori dintr-o parte într-alta a trotuarului, apoi se uită din nou la ceas şi urcă încet treptele de la intrare. Bătu o dată şi încă o dată. Niciun răspuns.

Matthew coborî scările, traversă drumul şi o luă spre dreapta, în ultimele zece minute nu văzuse ţipenie de om. Nici măcar o maşină.

În faţă îşi făcu apariţia o siluetă, care porni încet spre el. Matthew nu se opri.

Bărbatul se apropie, cu privirea în pământ, părând că nici nu-l vede. Când ajunseră unul în faţa celuilalt, individul se împiedică şi se lovi de Matthew. Se opriră amândoi.

— Iartă-mă, amice, sunt tare împiedicat! spuse bărbatul în engleză, după care se întoarse spre Matthew şi îl privi în ochi. Ce-ai zice de-o călătorie în Scoţia în luna februarie?

— Ăă... e prea frig, bâigui Matthew, mai ales în... ăă... *în Banff*, adăugă el pe un ton mai degrabă întrebător.

— E-n regulă, Charlie, răspunse bărbatul, pornind la pas alături de el. Eu sunt Paddy Red şi de-acum încolo o dăm pe nemţeşte.

— Totuşi, aş putea să ştiu ce rost a avut să bat la uşa aceea? întrebă Matthew.

— Niciunul. Toate clădirile de pe strada asta sunt părăsite. A fost doar o modalitate de a mă asigura că tu eşti cel cu care trebuie să mă întâlnesc.

— Şi accentul britanic... credeam că eşti...

— Nici nu te gândi să rosteşti cuvântul! încerc să trec drept localnic, dar nemţii ăştia-s greu de dus de nas. Atunci când dibuiesc minciuna, prefer să-i fac să creadă că nu-s yankeu, ci supusul reginei. Aşa că, în ochii celor de pe-aici, care au *impresia* că m-au „mirosit”, eu sunt un englez get-beget. Am grijă să menţin aparenţele în tot ceea ce fac. Până şi parolele şi numele meu de cod au iz britanic şi, deşi cunosc germana la fel de bine ca un european, o vorbesc dinadins cu un uşor accent britanic. Acestea fiind spuse... înţeleg că te interesează Neustadt Schule din Potsdam.

— Ce informaţii ai despre clădire?

— Am comunicat cam tot ce ştiu azi-dimineaţă.

— Unde este situată, mai exact?

— La sud-est de Potsdam, la marginea pădurii Babelsberg, chiar pe malul râului Nuthe.

— Să înţeleg că nu se află în oraş?

— Vine chiar lângă periferie, în Staatforst, o rezervaţie guvernamentală măricică situată într-o zonă deluroasă acoperită de păduri. În fine, şcoala a fost construită la sud de râu, lângă lizieră.

— Am înţeles că există un individ care m-ar putea ajuta.

— Schlaukopf – un şarlatan de cea mai joasă speţă!

— Pe măsura numelui: *Vulpe bătrână şi şireată*! râse Matthew.

— Numele i se potriveşte ca o mănuşă.

— Totuşi, bănuiesc că acesta nu e numele lui adevărat.

— Ba bine că nu! Individul operează sub atâtea nume false, de cred că şi l-a şi uitat pe-ăla adevărat!

— În ce tabără joacă?

— Individul îşi slujeşte exclusiv propriile interese. S-a născut în Lituania, a venit în Germania odată cu armata sovietică în ’45 – asta dacă nu minte şi-n privinţa asta – şi a rămas în RDG. Vorbeşte toate limbile care se regăsesc în Pactul de la Varşovia.

— Poate fi cumpărat?

Agentul CIA aprobă din cap.

— Ori de câte ori îl caut, mă înarmez cu trei cartuşe de Camel, pentru orice eventualitate. SK îi cunoaşte pe toţi şi ştie tot ce mişcă în Berlinul de Est şi în afara lui şi felul în care merg lucrurile pe-aici. Toţi apelează la el. Dar dacă vrei să scapi cu viaţă, ai grijă să nu afle cine eşti cu adevărat. A, şi nu cumva să-i dai de înţeles că eşti american! Ai putea trece drept neamţ?

— Cred că da, răspunse Matthew.

— Tipul are impresia că m-a citit. E convins că sunt britanic; ăsta-i, de fapt, singurul motiv pentru care acceptă să discute cu mine. Îi urăşte pe yankei. A şi ucis câţiva până acum. Comuniştii îl folosesc pe post de asasin, aşa că ai mare grijă!

— Cum de colaborezi cu el, dacă este atât de periculos?

— Ştie mai multe decât douăzeci de agenţi CIA la un loc. Şi nu este devotat decât lui însuşi. Oamenii de genul ăsta pot fi utili uneori, atunci când ai nevoie de serviciile lor – iar tu, din câte-mi dau eu seama, chiar ai. Totuşi, dacă vrei să te ajute, ţigările nu vor fi de ajuns. Să ai *şi* nişte bani la tine.

— Mă poţi pune în legătură cu el?

— Da. Dar te avertizez că te joci cu focul. Tipul este un ticălos lipsit de scrupule. Dacă află că eşti american, te poţi trezi oricând cu un pumnal înfipt în spinare. Te-aş însoţi, dar am primit ordin să stau deoparte ca nu cumva să se stabilească vreo legătură între tine şi CIA. Dar zău că nu-mi place să te trimit în gura lupului. KGB-ul şi agenţii independenţi de pe-aici joacă după alte reguli, mult mai dure. Dar dacă eşti ferm hotărât, pot să-ţi spun cum dai de el.

— În regulă, spuse Matthew oftând. E prea târziu să dau înapoi. Spune-mi unde pot să-l găsesc.

59
Der Schlaukopf

Când intră în *Gasthaus*, îl întâmpină o lumină difuză.

La această oră în Berlinul de Vest, o astfel de cârciumă ar fi fost plină ochi de muşterii, ar fi răsunat de forfotă şi acorduri de polcă, iar conversaţiile ar fi curs liber, ca berea brună din uriaşele butoaie din lemn de stejar.

Aici, însă, atmosfera era cu totul alta.

Muzica lipsea cu desăvârşire. În spatele tejghelei, crâşmarul avea un aer plictisit. Clienţi, doar trei sau patru. La o masă, doi dintre ei erau adânciţi într-o conversaţie purtată în şoaptă, întreaga încăpere era învăluită într-un nor străveziu de fum de ţigară.

Matthew se îndreptă spre bar.

— *Zwei Bier*.

Bărbatul din spatele tejghelei îl măsură neîncrezător. În Est, *nimeni* nu se încrede în *nimic*, gândi Matthew, încercând din răsputeri să-şi ascundă nervozitatea. Avea deja îndoieli, dar era prea târziu să dea înapoi!

— *Warum zwei*? mârâi cârciumarul.

— Una pentru mine şi cealaltă pentru prietenul meu, răspunse nonşalant Matthew, într-o germană impecabilă.

— Nu văd niciun prieten prin preajmă, ripostă arţăgos bărbatul.

— Prietenul meu e şiret rău, răspunse Matthew. Apare când nici nu te aştepţi.

Bărbatul continuă să îl fixeze, încercând parcă să detecteze originea accentului uşor afectat cu care vorbea Matthew. Într-un târziu puse în faţa lui două pahare cu bere, apoi se întoarse şi se îndreptă spre telefonul de pe perete. Matthew luă paharele de pe tejghea, se aşeză la o masă liberă şi aşteptă.

După zece minute îşi făcu apariţia un bărbat. Cârciumarul îi făcu semn cu capul în direcţia lui Matthew.

Noul venit luă loc vizavi de el, înşfăcă unul dintre pahare, îl goli dintr-o înghiţitură, apoi îi făcu semn crâşmarului să mai aducă o bere. Într-un târziu, îşi ridică privirea şi şi-o aţinti asupra lui Matthew.

— Înţeleg că ai nevoie de serviciile mele.

— În cazul în care mă poţi ajuta, răspunse Matthew, tresărind fără să vrea.

— De ce ai nevoie, mai exact?

— Întâi de nişte informaţii, apoi mai vedem.

Cârciumarul se opri lângă masa lor şi le puse în faţă un ulcior plin cu bere neagră.

Schlaukopf îşi umplu încă un pahar şi îi dădu conţinutul pe gât.

— Ce fel de informaţii?

— Mă interesează eliberarea unui deţinut.

— Unde-i închis?

— La Neustadt Technische Hochschule din Potsdam.

Bărbatul dădu din cap cu un aer ştiutor. Matthew încerca din răsputeri să pară dur şi sigur pe el, ba chiar uşor infatuat, după cum îl sfătuise Paddy Red. Agentul îi spusese că, deşi îi detesta pe yankei, SK prefera să colaboreze cu persoane care prezentau tocmai caracteristicile pentru care deveniseră cunoscuţi în timpul războiului soldaţii americani. Dacă va intui chiar şi o urmă de timiditate sau de slăbiciune, îşi va da seama că nu are de-a face cu un profesionist şi se va retrage imediat. Matthew nu putea decât să spere că experienţa de diplomat îl va ajuta să treacă de minuţioasa examinare căreia ştia că îi este deja supus.

„Vulpea” poseda, fără doar şi poate, trăsăturile fizice şi o mimică pe măsura poreclei. Dacă asemănarea era reală sau doar rodul imaginaţiei sale prea bogate, Matthew nu îşi dădea seama.

Lui i se părea că individul are şuviţe roşcate, dar asta se putea pune pe seama luminii difuze şi înşelătoare din interiorul crâşmei. Podoaba capilară, rară şi îngrozitor de

încâlcită, începea la vreo zece centimetri deasupra sprâncenelor subţiri. Fruntea lată şi înaltă se afla într-o discrepanţă totală cu faţa lunguiaţă şi colţuroasă, de o paloare parcă vulpească. Nasul îngust şi ascuţit părea – cel puţin în ochii lui Matthew – să adulmece subtil aerul în căutare de indicii cu care să-şi atragă prada în cursă. În ochii înguşti – două linii desenate pe faţă – şi prea apropiaţi, nu transpărea nicio sclipire de emoţie umană. Buzele erau, la rândul lor, prea subţiri pentru a reda în mod cuvenit sonoritatea grupurilor consonantice de care abundă limba germană. Urechile, îndepărtate de cap şi uşor ascuţite în partea de sus, aminteau de urechile păroase ale unei vulpi. O voce stridentă, hârşâită, desăvârşea dezagreabilul ansamblu.

La prima vedere, Şiretul, un bărbat de înălţime medie şi o constituţie mai degrabă firavă, inspira nu atât teamă, cât milă. Matthew mai că nu înţelegea de ce primise atâtea atenţionări în privinţa lui – individul părea cât se poate de inofensiv.

De contrariu urma să se convingă mai târziu, când avea să-l vadă pentru prima oară la lumina zilei. Fiorul simţit atunci avea să-l treacă de fiecare dată când se va afla în prezenţa lui. Ochii nu erau doar goi, ci şi reci, vicleni, nemiloşi. Matthew îşi aminti îndemnul Mântuitorului: „Fiţi înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii”, şi adăugă în gând „Poate că apelativul *Şarpele* i s-ar potrivi mai bine decât *Vulpea*”.

— Cine-i individul? întrebă Schlaukopf.

— Dortmann, răspunse Matthew. Baronul Heinrich von Dortmann.

— Pentru ce-a fost închis?

— E după gratii de la război încoace.

— Nu asta am întrebat, ripostă Vulpea, îngustându-şi ochii.

— Naziştii n-au găsit necesar să divulge motivul pentru care l-au închis, veni răspunsul evaziv al diplomatului.

Un zâmbet abia schiţat apăru pentru o clipă în colţul buzelor subţiri, apoi dispăru.

— Şi de ce vrei să-l faci scăpat?

— Mi s-a spus că nu voi pune întrebări cu privire la motiv.

— Cine ţi-a spus asta?

— E problema mea cine mi-a spus! ripostă Matthew pe un ton tăios, ridicându-se în picioare. Dacă nu eşti capabil să-ţi ţii în frâu curiozitatea, pot să mă adresez şi altcuiva.

Vulpea îl fixă cu vădit interes, apoi îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Încă nu ştiu dacă te pot ajuta. Nu este absolut necesar, dar uneori e bine să cunosc mai multe detalii.

— Dacă vrei banii, va trebui să te mulţumeşti cu ce ţi-am spus până acum, ripostă Matthew.

— Mărci vest-germane?

— Firește.

— Bani gheaţă?

— Îi vei primi de îndată ce îmi este predat baronul.

— Înţeleg că-i un aristocrat din vechea gardă.

Matthew nu spuse nimic.

— Marfă valoroasă vasăzică... Ajutorul meu are să te coste.

— Nicio problemă.

— Are vreo comoară ascunsă de care n-au reuşit să dea naziştii?

— Prea multe întrebări. Am fost avertizat în privinţa dumitale, bravă Matthew, deşi inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. De la mine ai să primeşti un singur lucru: banii pe care ţi i-am promis. Află tot ce poţi despre închisoarea în care se află baronul şi despre situaţia lui. Ne întâlnim aici peste exact patruzeci şi opt de ore. Dacă informaţiile pe care mi le vei oferi vor fi satisfăcătoare, poate vom continua colaborarea.

Fără să mai spună un cuvânt, Matthew se ridică şi părăsi taverna. Cu gândul la avertizările primite de la Paddy, păşi

pe trotuar cu genunchii tremurând, aşteptându-se să simtă din clipă în clipă tăişul pumnalului în spate. *Sper c-am dat dovadă de destul tupeu cât să-i câştig încrederea*, îşi spuse el, îndepărtându-se cu paşi repezi.

60
Ezitări şi *decizii*

Erau mai serioşi ca niciodată. Sabina abia acum începea să realizeze implicaţiile propunerii lui Matthew.

— Nu... nu ştiu ce să spun, Matthew. Îmi este teamă.

— Altă cale nu există. Ştiu, sună înfricoşător, dar... având în vedere că nu putem să-i obţinem eliberarea pe cale diplomatică, este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

— Mi-e teamă... mi-e teamă să nu păţeşti ceva, murmură Sabina.

În timp ce vorbea ochii i se umplură de lacrimi.

Matthew o strânse în braţe.

— N-am să păţesc nimic. Am să fiu foarte, foarte atent. Dar trebuie să înţelegi că, dacă nu mergem acum până la capăt, probabil că n-ai să-l mai revezi niciodată.

— Ştiu, şopti Sabina. Dar îmi este atât de frică să nu te pierd din nou!... Cred că încep să regret ceea ce ţi-am spus în noaptea balului. Poate că a sosit momentul să accept cu adevărat cuvintele tatii. Să mă resemnez la gândul că el se simte împăcat şi să îi accept soarta.

— Dacă ai face asta, crezi că *tu* ai putea să te simţi vreodată împăcată şi fericită?

Sabina schiţă un surâs trist.

— Cât de bine mă cunoşti... Nu, nu cred c-aş putea. Nu pot fi împăcată ştiind că papa este închis. Gândul că într-o bună zi am să-l revăd a fost singurul care mi-a dat puterea să merg înainte în toţi aceşti ani...

— Chiar dacă ne-am căsători, nu te-ai simţi niciodată împăcată cu tine trăind în occident, mai departe de tatăl tău decât eşti acum. Iar în ceea ce mă priveşte, nu cred c-aş fi în stare să-mi abandonez patria în favoarea Germaniei de Est.

— Nu ţi-aş cere niciodată una ca asta. Te cunosc

îndeajuns de bine pentru a şti că n-ai putea fi fericit aici.

Se lăsă tăcerea. Sabina se eliberă din îmbrăţişarea lui şi se lăsă pe spătarul canapelei.

— Şi-apoi...

Matthew ridică din sprâncene, îndemnând-o să continue.

— Papa mi-a cerut să nu încerc să îl contactez sau să îi obţin eliberarea.

— Probabil că ţi-a transmis asta cu gândul la pericolul pe care îl reprezintă Gustav pentru tine, nu pentru că nu ar vrea să fie din nou liber.

Sabina încuviinţă din cap.

— Totuşi, continuă ea, a acţiona fără ştiinţa sau binecuvântarea lui ar însemna să acţionăm împotriva voinţei sale... deşi bănuiesc că aş putea să-i trimit vorbă prin intermediul reţelei...

— Nu e o idee bună, o întrerupse Matthew pe un ton ferm. Pentru siguranţa noastră, e bine ca numărul celor care ştiu de plan să fie cât mai redus.

Tăcu preţ de o clipă, apoi întrebă:

— De fapt, despre ce reţea vorbeşti?

— Despre... ăă... despre persoanele care... care au contacte în interiorul penitenciarului, bâigui Sabina, realizând că o luase gura pe dinainte. Ţi-am mai vorbit de ele...

— Şi cine sunt, mai exact, *persoanele* acestea?

— Prieteni... cunoştinţe pe care mi le-am făcut de-a lungul timpului. Aici lucrurile nu stau ca în occident, Matthew. Aici, pentru a supravieţui, trebuie să cunoşti oameni din toate categoriile sociale. Nu mă întreba mai multe... te rog... îţi promit că am să-ţi spun totul... în curând.

Cuvintele ei îl duseră cu gândul la felul ciudat în care se încheiase seara în care o ceruse de soţie. Ştia că există aspecte ale vieţii ei asupra cărora Sabina încă păstra tăcerea. Dar avea încredere în ea şi putea să aştepte.

— În orice caz, spuse el în cele din urmă, nici chiar tatăl

tău nu trebuie să ştie de planul nostru. E mai sigur aşa. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru această decizie. Gustav nu va mai reprezenta un pericol pentru tine – ceea ce, din punctul meu de vedere, constituia principalul factor al reticenţei baronului. Cerându-te în căsătorie, mi-am asumat responsabilitatea pentru soarta tatălui tău. De aceea îmi voi lua dreptul de a hotărî în această privinţă, atât în numele tău, cât şi al lui. Sper să poţi accepta asta.

— Da... desigur că pot. Deşi mi-e teamă, mă încred în înţelepciunea ta.

— Singura noastră opţiune este, aşadar, să încercăm să obţinem eliberarea lui recurgând la orice mijloace, fie ele cât de periculoase. Doar aşa vom putea să începem o nouă viaţă în occident... alături de tatăl tău.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, ambii adânciţi în gânduri.

Cuvintele cu care rupse tăcerea Sabina îl lăsară pe Matthew cu gura căscată.

— Atunci vin şi eu cu tine.

— Poftim?!

— Aşa cum ai auzit: vin şi eu cu tine.

— Nu pot să fiu de acord cu aşa ceva, obiectă Matthew. Chiar tu ai spus că s-ar putea să fie periculos.

— Dacă vrei să îţi accept decizia, va trebui să o accepţi şi tu pe a mea, răspunse Sabina hotărâtă. Eu sunt nemţoaică. Tu vorbeşti germana corect, dar nu perfect. Sunt anumite cuvinte care te trădează. Te exprimi prea „ca la carte” chiar şi atunci când te grăbeşti şi începi să vorbeşti repede. Nu bălmăjeşti cuvintele şi nu „scapi” terminaţiile aşa cum fac vorbitorii nativi. Asta nu se învaţă la şcoală. Or, în cazul meu, germana este limba maternă; în plus, am contacte... Cunosc oameni în toată ţara...

— Şi în Potsdam? o întrerupse Matthew.

— Aproape de Potsdam.

— Cât de aproape?

— La optsprezece kilometri, într-un sătuc numit

Grossbeeren.

— Puţin cam departe, murmură gânditor Matthew.

— Aproape sau departe, eu tot te însoţesc. Dacă intervine ceva neprevăzut, e mai bine să fiu alături de tine.

— *Refuz* să te pun într-o situaţie atât de periculoasă.

— Iar eu *refuz* să te las să pleci fără mine.

Matthew se uită în ochii ei şi lăsă să-i scape un oftat.

— Am ştiut de la bun început că eşti o domnişoară neînfricată.

— *Chiar dacă* planul tău va da greş, continuă Sabina, n-am de gând să ratez ocazia de a-mi revedea tatăl chiar şi doar pentru o clipă. Pentru şansa de a-i vedea încă o dată chipul şi de a-i spune că îl iubesc, sunt dispusă să înfrunt orice pericol.

Înţelegând că nimic nu o va putea face să se răzgândească, Matthew încuviinţă încet din cap.

— Încearcă să mă înţelegi, Matthew... Speranţa că într-o bună zi am să vă revăd, pe tine şi pe papa, a fost singura care mi-a dat putere să merg mai departe timp de peste cincisprezece ani. Acum, când sunt atât de aproape, nu poţi să-mi ceri să întorc spatele unei şanse cu care s-ar putea să nu mă mai întâlnesc niciodată. *Trebuie* să particip la operaţiune. Chiar cu riscul de a fi arestată.

Matthew oftă, apoi aprobă din cap. Da, Sabina trebuie să participe, acum înţelegea asta. Vor planifica *împreună* fiecare detaliu.

— Încă un lucru, adăugă Sabina, luând spontan hotărârea pe care o amânase atâta amar de vreme. Aş vrea să-ţi dau un pachet... în eventualitatea în care lucrurile ar lua o turnură neprevăzută... Am să te rog să-l păstrezi la hotel, în Berlinul de Vest, şi să nu-mi pui deocamdată nicio întrebare cu privire la conţinutul lui.

Matthew stătu pe gânduri preţ de o clipă, apoi zise zâmbind:

— Mărturisesc că m-ai făcut curios. Şi, da, am să te ajut cu plăcere... fără să pun nicio întrebare.

61
A doua întâlnire cu Vulpea

Cârciuma, la fel de mohorâtă ca la prima vizită, îi făcu aceeaşi impresie dezagreabilă.

Se duse direct la tejghea şi îi ceru crâşmarului cu care conversase deunăzi să-l sune pe Herr Schlaukopf. Omul se holbă la el de parcă nu l-ar mai fi văzut în viaţa lui.

— Nu-i nimeni aici cu numele ăsta.

— Bărbatul cu care am stat de vorbă acum două zile, zise Matthew. Sunt sigur că vă amintiţi.

— Nu-mi amintesc nici de dumneata, făcu impasibil cârciumarul.

— Poate că v-aş împrospăta memoria dacă aş comanda două beri, din care n-aş consuma niciuna, ripostă Matthew, enervat.

— Poate că da.

— Bine, atunci am să vă fac pe plac – *zwei Bier*, spuse Matthew, aşezând un pumn de monede pe tejghea.

— *Warum zwei*?

— Una pentru mine şi cealaltă pentru prietenul meu, răspunse Matthew uşor agasat.

— Nu văd niciun prieten prin preajmă, zise bărbatul.

— Prietenul meu e şiret rău. Apare când nici nu te aştepţi.

Fără să dea vreun semn că l-ar fi recunoscut, crâşmarul umplu două pahare cu bere, apoi se duse să dea telefon.

Matthew luă paharele şi se aşeză la aceeaşi masă ca data trecută.

Probabil că banii încasaţi pentru cele două beri obligatorii – taxa pentru masă – constituie principalul său venit, îşi spuse el ironic. *Că*, *în rest*, *bate vântul pe-aici*!

Berea caldă din pahare era tot neatinsă zece – douăsprezece minute mai târziu, când îşi făcu apariţia Schlaukopf. Acesta îl salută pe barman, apoi se aşeză vizavi

de Matthew. Văzând că băutura este răsuflată, aşteptă ulciorul şi un alt pahar, care fură aduse numaidecât.

— Îi eşti încă dator prietenului meu pentru ulcioare şi cele două beri de data trecută, spuse el după ce dădu peste cap toată berea neagră din primul pahar, ştergându-şi buzele cu mâneca. Nu-i place când colaboratorii mei pleacă fără să achite nota de plată. Iar mie nu-mi place să fiu cel care plăteşte consumaţia.

— Trece totul în contul meu.

— Ba eu zic că mai bine te duci mata frumuşel şi-i plăteşti omului chiar acum – inclusiv pentru consumaţia de azi. 40 de mărci cu totul.

— 40 de mărci?!

— Trebuie să trăiască şi el din ceva. Atât mă taxează pentru masa asta.

Matthew se duse nervos până la bar, scoase două bancnote de câte 20 de mărci, le trânti pe tejghea fără să spună un cuvânt, apoi se întoarse la masă.

— Ai ceva pentru mine?

— Poate că da, poate că nu, răspunse Vulpea cu un glas aspru ca şmirghelul. Depinde de caşcaval.

— Ţi-am spus că te plătesc după eliberarea baronului, se răsti Matthew, pierzându-se cu firea.

Schlaukopf îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Treaba asta nu suportă amânare. Informaţia de care am făcut rost e valoroasă. Dac-o vrei, scoate banii... Dacă nu, n-ai decât să apelezi la *altcineva*, aşa cum spuneai.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— Eu n-am încheiat nicio înţelegere. Informaţia se plăteşte cu banii jos. Te interesează, bine, nu te interesează, iarăşi bine.

Se ridică, prefăcându-se că vrea să plece.

— Stai jos, Schlaukopf, spuse Matthew, scoţându-şi din nou portofelul. Cât vrei pentru informaţie?

— 100 de mărci.

— 100 de mărci?!

„Da”, încuviinţă capul lunguleţ, ca de vulpe.

Ţintindu-l cu o privire – spera el – beligerantă, Matthew scoase o bancnotă de 100 de mărci şi o puse pe masă. Braţul subţire al lui SK se întinse imediat s-o apuce.

— Uşurel, Herr Vulpe, îl opri Matthew, acoperind bancnota cu palma. Întâi informaţia, apoi verzişorii.

Schlaukopf rămase preţ de o clipă cu mâna suspendată în aer, apoi îl străpunse cu o privire ameninţătoare.

— Amicul dumitale urmează să fie transferat.

— Unde?

— Nu se ştie exact. Undeva în est, poate la Moscova.

Matthew se strădui din răsputeri să îşi ascundă şocul simţit la auzul veştii.

— Când?

— Peste aproximativ zece zile.

— Înseamnă că nu mai avem mult timp la dispoziţie, spuse Matthew, coborând privirea şi încercând să proceseze rapid informaţia.

Îşi retrase încet mâna. Mâna lui SK ţâşni înainte cu repeziciunea limbii unui furnicar, înşfăcă bancnota şi o vârî la fel de repede într-un buzunar ascuns al jachetei.

— De fapt, asta s-ar putea să constituie ocazia perfectă.

— Fii mai explicit, îi ceru Matthew, ridicând din nou capul şi aţintindu-l cu privirea.

— Am putea să exploatăm faptul că au început pregătirile pentru transfer. Asta dacă mai eşti în măsură să îmi soliciţi serviciile.

— Care ţi-e preţul?

— Patru mii de mărci.

— Bine, dar e o sumă exorbitantă! exclamă Matthew contrariat. Patru mii înseamnă o căruţă de *rehbock!* („căpriori” în limba germană, n.tr.)

— Tăcerea şi bunăvoinţa colaboratorilor sunt costisitoare. Din banii ăştia aş zice mersi dac-au să-mi rămână o mie de mărci.

Dar îţi reamintesc că, dacă laşi să-ţi scape oportunitatea

asta, baronul va fi expediat la Moscova şi-ţi poţi lua *adio* de la orice ai avea de câştigat de pe urma lui. Nu avem mult timp la dispoziţie. Am studiat penitenciarul şi am ticluit un plan de evadare. O fi preţul măricel, dar dacă vrei să te ajut – şi momentan sunt singurul capabil să o facă – va trebui să plăteşti.

Matthew cântări situaţia în gând. Omul avea dreptate. Nu putea da cu piciorul unei astfel de ocazii... indiferent cât l-ar costa. În definitiv, preţul solicitat de Vulpe era unul rezonabil. Patru mii de mărci însemnau doar o mie de dolari. Avea atâţia bani în bancă. Oricum, pentru a-l elibera pe tatăl Sabinei ar fi plătit şi de zece ori pe-atât.

— În regulă, Schlaukopf, răspunse el, cu un aer prefăcut de resemnare şi reticenţă. Mă învoiesc. Dar n-ai să mai vezi niciun pfenig până ce baronul nu îmi este predat viu şi nevătămat. Ceea ce am de câştigat de pe urma lui, cum te-ai exprimat dumneata, *s-ar putea* să merite patru mii de mărci, dar niciun sfanţ în plus. Aşa că, dacă nu vrei să rămâi doar cu suta pe care o ai acum în buzunar, nu încerca să mă tragi în piept. Restul banilor ai să-i primeşti la sfârşitul misiunii. Ne-am înţeles?

Vulpea încuviinţă din cap.

— Acestea fiind zise, care este pasul următor? întrebă Matthew.

— Ne întâlnim aici peste patru zile, la ora prânzului, spuse Schlaukopf. Între timp, eu am să aflu data exactă a transferului şi am să-ţi aranjez intrarea şi ieşirea din penitenciar. Odată ajuns înăuntru va trebui să ajungi până la celula baronului şi apoi să te întorci împreună cu el la mine. Am să-ţi dau planul clădirii. Memorează-l. Dacă eşti descoperit cât timp te afli în interior, n-am cum să te ajut. Ai grijă să faci rost de bani. Dacă nu-mi primesc bişţarii la sfârşitul misiunii, nici dumneata, nici baronul nu veţi apuca să vedeţi cum îngălbenesc frunzele luna viitoare.

62
Umbra

Nu se putea spune că Andrassy Galanov ar fi suferit vreodată de timiditate. Ba dimpotrivă, pentru un tânăr de doar douăzeci şi unu de ani, detaşat la peste 1500 de km de casă, poseda o doză remarcabilă de siguranţă de sine şi o îndrăzneală ce friza obrăznicia.

Acum, că ochise oportunitatea, nu avea de gând să-i dea cu piciorul înainte de a trage toate foloasele posibile de pe urma ei.

Provenea dintr-un neam de arivişti şi oportunişti. Ambiţia lui o egala deja pe cea a unchiului său – oportunistul suprem – şi peste ani probabil că Andrassy Galanov avea să îşi depăşească toţi înaintaşii – deşi deocamdată nimeni nu putea să prevadă spectaculoasa evoluţie determinată de zelul său şi nici rolul pe care îl va juca în regimul comunist într-o bună zi. Deocamdată loialităţile, obiectivele şi urile lui în curs de formare erau încă fluide, în căutare de curenţi mai adânci spre care să curgă.

Avea antipatia unchiului său faţă de toţi oamenii religioşi şi mai cu seamă faţă de creştini şi evrei – fie că o moştenise de la el, fie o dobândise, fie se născuse cu ea, pur şi simplu. Totuşi, spre deosebire de acesta, nu îi ura pe nemţi şi nici pe americani.

Taică-său şi unchiu-său făceau parte din garda veche; dar timpurile evoluaseră, întreaga lume intrase într-o nouă eră. Ce rost mai avea să-ţi urăşti adversarul? Uniunea Sovietică deţinea supremaţia politică. Compatrioţii săi îşi puteau permite să fie un pic mai toleranţi faţă de duşmanii lor mai puţin puternici. Cultivând o atitudine mai liberală, puteai să-i foloseşti pe americani şi pe nemţi pentru a-ţi atinge propriile scopuri.

În ochii lui, creştinii şi evreii erau, într-adevăr,

detestabili, iar americanii şi nemţii, *utili*. O atitudine pe care actuala sa poziţie, de aghiotant al lui Schmundt, i-o permitea de minune şi care, spera el, îi va asigura ascensiunea atât în cadrul *Stasi* aici în RDG, cât şi în cadrul KGB-ului.

Dacă i-ar şti intenţiile, fără îndoială că drăguţul de Schmundt i-ar face viaţa un calvar. Când va afla, însă, va fi prea târziu, zâmbi Galanov în sinea lui, iar satisfacţia şefului de secţie la gândul foloaselor pe care va putea să le tragă de pe urma informaţiilor primite va fi mai mare decât iritarea cauzată de libertatea pe care şi-o luase subalternul său, acţionând independent pentru a le procura. Îi va spune că făcuse totul pentru a-l scuti de eforturi inutile, aşteptând momentul în care putea să îi prezinte o dovadă concretă. Herr von Schmundt va înghiţi găluşca, îşi spuse el zâmbind din nou. Neamţul nu era cel mai inteligent om de pe pământ, iar patimile îi întunecau judecata.

Apropo de patimile lui, dacă ar fi ştiut că în momentul de faţă subordonatul său urmărea, fără ştirea sa, maşina în care se afla, după toate probabilităţile, femeia pe care o căutase în toţi aceşti ani, mai mult ca sigur că şeful de secţie ar fi explodat de mânie.

Totuşi, s-ar putea să nu fie ea, gândi Galanov. Trebuia să afle mai multe înainte de a-şi juca cartea cea mare. Unde mai pui că va trebui să-l pună la curent şi pe unchiu-său. Dar toate la timpul lor. Înainte de a hotărî cum să procedeze mai departe, trebuia să se asigure că nu se înşală.

După ce îl informase pe şeful de secţie cu privire la balul organizat de Consulatul francez, chibzuise şi el îndelung asupra problemei. Dacă americanul luase *deja* legătura cu femeia? Dacă aceasta se aflase în tot acest timp chiar aici, sub nasul lor? Dacă americanul fusese cândva îndrăgostit de ea, de ce n-ar fi şi acum? Un lucru era cert: acţionând pe cont propriu, avea de două ori mai multe şanse de a o găsi decât şeful lui.

Prin urmare, apelase din nou la prietenul său francez, dar de astă dată în secret. Ajutorul parizianului avea să-l coste multişor. Pentru serviciile sale îi datora nu una, ci mai multe favoruri.

Dar merita cu vârf şi îndesat, căci de la acesta aflase că americanul îşi făcuse, într-adevăr, apariţia la bal, însoţit de o doamnă de o vârstă şi constituţie ce corespundeau cu cele ale femeii pe care o căutau.

În dimineaţa următoare, la serviciu, Schmundt începuse să vorbească despre planuri de o cu totul altă natură – cum că trebuie să se strecoare cumva pe fosta moşie Dortmann, nişte aiureli despre contracte vechi de vânzare-cumpărare, mituirea autorităţilor care deţineau acum controlul asupra domeniului şi grăbirea procedurii de transfer al bătrânului din penitenciarul de lângă Potsdam.

Chiar dacă toate astea i se păruseră fără noimă, Galanov înţelesese totuşi un lucru din spusele şefului său, şi anume că acesta *nu* îl văzuse pe american la bal.

Asta spre deosebire de francez, care îl căutase în aceeaşi zi pentru a-i comunica preţioasele şi costisitoarele sale descoperiri.

Ce păcat că nu ştie cum arăta femeia, gândi Galanov.

Niciunul dintre invitaţi nu ştia cine este femeia care l-a însoţit pe american la bal. Se zvonea că ar fi o faţă regală – o prinţesă, îi spusese francezul. Asta părea să excludă ipoteza c-ar fi vorba de femeia de care era îndrăgostit şeful de secţie. Totuşi, Andrassy era hotărât să urmărească pista până la capăt, pentru orice eventualitate.

Datorită francezului – individul, vigilent, a observat când s-au retras cei doi şi le-a urmărit, pe jos, trăsura! – reuşise să afle adresa şi ulterior numele femeii.

Tipa se numea *Duftblatt*.

Numele nu avea nicio semnificaţie, iar investigaţiile ulterioare nu au dat niciun rezultat concludent. Duftblatt era o simplă funcţionară, fără prieteni, rude sau activităţi care să prezinte vreun interes deosebit. Nu avea cum să fie

femeia pe care o căuta şeful său.

O altă pistă falsă, îşi spusese Galanov.

Totuşi, pentru a se asigura, pusese doi agenţi să supravegheze casa. Cine ştie, poate vor descoperi totuşi ceva. Chiar dacă nu era cea pe care o căutau, femeia constituia o legătură cu americanul. Trebuia să afle mai multe înainte de a-l informa pe şeful de secţie.

Întâmplarea făcu să asiste personal la o întâlnire suspectă. Femeia se opri la colţul străzii, schimbă în şoaptă câteva cuvinte cu o namilă de bărbat, apoi urcă în maşină şi porni.

Circumspect, Galanov hotărî să o urmărească. Acum, în timp ce rula spre ieşirea sudică din oraş, se întreba dacă această călătorie ciudată are de-a face cu americanul sau dacă umblă şi de astă dată după potcoave de cai morţi.

Totuşi, decise să nu renunţe.

Trecu o vreme înainte să realizeze că marca şi culoarea maşinii pe care o urmărea corespundeau celei identificate în Varşovia.

Să fie cumva doamna Duftblatt şi misterioasa femeie văzută în Polonia *una şi aceeaşi* persoană?

Ăsta da, noroc! Asta ar schimba totul – chiar dacă pe moment nu realiza pe deplin tot ceea ce ar implica o astfel de descoperire.

De s-ar putea apropia mai mult, să vadă numărul de înmatriculare!

Intuiţia îi spunea că a nimerit în mijlocul unei afaceri ilicite.

63
Reţeaua

Sabina nu putea decât să spere că Matthew o va ierta.

După căsătorie, va fi o soţie ascultătoare, dar până una-alta trebuia să se asigure c-au să apuce ziua nunţii. Acum, lucrul cel mai important era să-şi scoată tatăl din închisoare şi din RDG – chiar dacă va trebui s-o facă fără ştirea lui.

Problema nu era că nu avea încredere în planul lui Matthew, dar, din câte îi povestise el despre acest bărbat cunoscut sub numele *Der Fuchs*, îşi făcuse o imagine clară despre genul de om cu care aveau de-a face. În activitatea sa întâlnise frecvent astfel de indivizi. După război, în Europa de Est apăruseră, precum ciupercile după ploaie, mii de Gustavi şi de Schlaukopfi, progenituri ale sistemului comunist corupt, care se foloseau fără scrupule de acesta pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Deşi părinţii o educaseră să fie binevoitoare şi deschisă cu toată lumea, experienţa de viaţă o învăţase că nu poate să se încreadă în de-alde Vulpi. Recunoştea asemenea inşi dintr-o mie, după căutătura aspră şi perfidă. La început detestase faptul că nutreşte astfel de gânduri. Nu voia să-i judece pe alţii, nu voia să gândească rău despre nimeni. Totuşi, pesemne că anii îi înăspriseră puţin inima şi ei, chiar dacă se ruga să nu fie aşa.

Cu timpul îşi pierduse, într-adevăr, încrederea în oameni. Văzuse prea multă cruzime. Dacă, pentru a-i păzi pe cei dragi, trebuia să-i privească pe ceilalţi cu răceală şi lipsă de încredere, era un păcat pe care era dispusă să şi-l asume. Îi va da Domnului socoteală pentru asta în viaţa de apoi; dar deocamdată va face tot ce-i stă în putere să se păzească de mârşăvia unor mercenari ai lăcomiei precum Vulpea, chiar dacă asta ar putea isca un potenţial conflict cu viitorul ei soţ.

Matthew n-avea cum să ştie cu cine are de-a face. Anii

de experienţă diplomatică nu îl pregătiseră pentru asta. Un occidental nu putea *înţelege* pe deplin cum stau cu adevărat lucrurile de această parte a Cortinei de Fier, sub norul negru al comunismului. Oricât ar fi de prudent, oricât de bine gândit ar fi planul său, Matthew nu putea înţelege că aici, în RDG, trădarea constituie o ameninţare *constantă*.

Or ea, prin prisma activităţii desfăşurate în cadrul reţelei, se aştepta la trădare ori de câte ori avea de-a face cu indivizi a căror privire trăda viclenie/lăcomie şi vid spiritual.

Mai bine să fii prevăzător decât să pui în pericol viaţa celor nevinovaţi. La asta se gândea Sabina în timp ce rula la sud de Berlin, spre sătucul Grossbeeren.

Deşi era prima dată când venea singură, găsi locul cu uşurinţă. Parcă trabantul verde al lui Hermann, coborî şi o luă spre şcoală. Mai era puţin şi se făcea seară. Curtea şcolii era goală, copiii plecaseră de mult acasă.

Sabina intră în clădire, traversă coridorul pustiu, coti la stânga şi intră într-o sală de clasă. Femeia de vârstă mijlocie care stătea la catedră îşi ridică, speriată, privirea.

— Fräulein Duftblatt! exclamă ea uimită. Nu vă aşteptam... cum de aţi... s-a întâmplat ceva?

— Nu, Clara, o linişti Sabina, apropiindu-se zâmbitoare de ea. N-ai de ce să-ţi faci griji. Am venit să vorbesc cu soţul tău.

— Cu Erich? Bine, dar ce...

— Stai liniştită, Clara, nu s-a întâmplat nimic. Doar că trebuie să vă cer o mare favoare... amândurora. Când aş putea discuta cu el?

— Se întoarce de la fabrică abia la opt.

— N-aţi vrea să ieşiţi la o plimbare în seara asta?

Femeia încuviinţă şovăielnic din cap.

— La 8: 30 am să traversez încet podul. Voi mi-o veţi lua înainte. Vom merge împreună pe pod, apoi o vom lua în direcţii diferite.

— Fräulein... n-aţi vrea să... luaţi cina împreună cu noi?

întrebă femeia cu jumătate de gură. Soţul meu s-ar simţi din cale afară de onorat...

— Îţi mulţumesc, Clara, dar nu îndrăznesc. Misiunea pe care am să v-o propun s-ar putea să implice o doză de risc. Este mai bine să nu fiu văzută la voi acasă, spuse Sabina pornind spre uşă.

— Am să-i spun lui Erich, murmură învăţătoarea în urma ei.

După ce ieşi Sabina, femeia închise strâns ochii pentru a-şi înfrâna lacrimile. Nu se putea abţine. Trăia mereu cu frica în sân din cauza activităţii soţului ei... şi, la drept vorbind, nu putea înţelege în ruptul capului de ce îşi asuma asemenea riscuri pentru nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea.

Îşi făcea griji mai ales pentru Willy, fiul lor. Băiatul era prea tânăr pentru aşa ceva...

Peste douăzeci de minute, când ieşi, adâncită în rugi rostite cu jumătate de inimă, Clara nu observă maşina parcată la vreo şaptezeci de metri de clădire şi nici pe bărbatul care coborî din ea şi o luă pe jos în urma ei.

Pe la nouă şi jumătate Sabina rula înapoi spre Berlin prin negura asfinţitului. Erich acceptase s-o ajute şi asta cu un entuziasm care îi umpluse sufletul de recunoştinţă.

— De când aşteptam să ne daţi undă verde! exclamase el încântat. De când ne rugam să vină ziua aceasta! îi suntem cu toţii profund îndatoraţi tatălui dumneavoastră pentru exemplul dat. Am să încep pregătirile numaidecât. Mă va ajuta Herr Meier, brutarul... La ferma lui Herr Jung sunt mai multe clădiri de care ne putem folosi. Am să vorbesc şi cu Bietmann din Kehrigkburg. Feciorul meu e un băiat voinic şi curajos, cu o credinţă neclintită. Noi doi vă vom însoţi până la graniţă. Am să iau legătura cu fratele Hermann la Berlin, iar el vă va transmite toate detaliile. Să n-aveţi nicio grijă.

Adâncită în gânduri, Sabina nu băgă în seamă farurile ce luminau la aproximativ trei sute de metri în urma ei, pe

drumul, de altfel slab circulat, dintre Grossbeeren şi Heinersdorf.

Nu bănuia pericolul căruia tocmai îşi expusese nu doar propria persoană... ci şi camarazii. Trădarea era mai aproape decât îşi imagina.

64
Suspiciuni

Deşi totul era aranjat şi, dacă ieşeau bine lucrurile, avea să bage în buzunar o sumă frumuşică, mânat de lăcomie, stimabilul domn Vulpe începuse să nutrească îndoieli. Se simţea folosit.

Individul fusese prea agitat de la bun început.

Nu că n-ar mai fi întâlnit până acum muşterii cu nervii-n piuneze. În vremurile astea, toţi erau nevoiţi să fie cu ochii-n patru dintr-un motiv sau altul.

Şi toţi aveau o privire rece, aspră, goală, lipsită de emoţie – asta confirma că ai de-a face cu cineva de teapa ta. Nu că indivizii de genul ăsta i-ar fi fost simpatici sau că s-ar fi încrezut în ei, dar faptul că ştiai că te-ar trage în piept cu aceeaşi uşurinţă cu care i-ai tras tu pe ei conferea afacerii o temelie previzibilă. Aceştia erau oamenii pe care Schlaukopf ştia cum să-i ia.

Nu îi înţelegea cu adevărat decât pe cei mânaţi de aceleaşi motive ca el – pe hrăpăreţi, pe infami, pe şarlatani şi pe brute. Atâta vreme cât clienţii se încadrau în categoriile astea, puţin îi păsa dacă-i sunt prieteni sau duşmani.

Că, în fond, dacă te gândeşti bine, o mână de mărci, dolari, lire sterline sau ruble pot transforma un aliat într-un adversar cât ai zice peşte. Nu existau loialităţi în jocul ăsta... *Cu adevărat*, nu puteai fi loial decât faţă de tine însuţi.

Or, bărbatul cu care se întâlnise cu câteva zile în urmă la *Gasthaus* era altfel.

Avea ceva diferit... A făcut totul ca la carte, a rostit cuvintele potrivite... dar nu-i citise în ochi nici răceala la care ajunsese să se-aştepte de pe-acum, nici obişnuita lipsă de încredere care conferea transparenţă convorbirilor de acest tip.

Dincolo de duritatea afişată, individul avea o expresie şi un comportament ce trădau o neliniște adâncă, nefondată. Agresivitatea lui părea simulată, înfăţişarea de dur, o simplă mască. Individul ascundea ceva.

Ecourile propriilor gânduri continuau să îi răsune în minte.

O *mână de mărci sau dolari pot transforma un aliat într-un adversar*... *un aliat într-un adversar*... *o mână de dolari*...

O mână de... *dolarii*

Brusc, se lumină. Desigur! Cum de nu şi-a dat seama imediat? Asta era!

Nu era vorba doar de comportament... îl trădaseră propriile *cuvinte*, rostite într-o germană aproape perfectă.

Rederulă conversaţia în gând, aproape cuvânt cu cuvânt.

Amănuntul i se păruse ciudat, dar nu îi dăduse mare importanţă la momentul respectiv. Ce-a vrut să zică individul prin *verzişori* atunci când acoperise cu palma bancnota de 100 de mărci? Că doar bancnota era albastră, nu verde!

Dintr-odată, totul căpăta sens!

Dolarii sunt numiţi „verzişori”, fiindcă toate bancnotele americane sunt de culoare verde!

Unde mai pui că, atunci când îi comunicase preţul, individul exclamase că patru mii de mărci sunt *o căruţă de rehbockl* Abia acum înţelegea de ce comparase banii cu căpriorii. În argoul american *bucks* înseamnă bani... adică dolari!

Începea să devină neatent. Cum de-i scăpaseră două indicii mari cât casa?!

Tipul nu se referea nicidecum la căpriori!

Îşi aminti, de asemenea, că atunci când bărbatul vorbea repede, sesizase un accent ciudat.

Da, acum totul era limpede.

Fusese tras pe sfoară. Tipul era *american.*

Sări mânios în picioare şi dădu un şut scaunului,

făcându-l să aterizeze în mijlocul camerei, apoi începu să se învârtă bezmetic prin încăpere. Îşi vârî mâna în buzunar şi îşi trecu degetele peste lungul tăiş de oţel al cuţitului său mortal. Ca întotdeauna, lama era ascuţită brici. Cuţitul îi fusese făcut la comandă în Praga şi îi servise de nenumărate ori până acum. Dacă în această parte a lumii fiecare asasinat ar fi fost însemnat printr-o crestătură, mânerul pe care îl mângâia acum Schlaukopf ar fi fost neîncăpă tor pentru arsenalul de crime săvârşite cu acest cuţit.

În timp ce se gândea cum să-l ucidă pe american, şiretenia vulpii luă treptat locul mâniei ucigaşului.

Poate că încă nu era totul pierdut. De ce n-ar întoarce această descoperire în avantajul său – băgând în buzunar mai mult decât cele patru mii de mărci pe care le va lua de la american înainte de a-i face felul? Informatorii săi de la penitenciar îi spuseseră că în încarcerarea bătrânului era implicat şi un neamţ din RDG. Un ofiţer cu rang relativ înalt, al cărui interes faţă de baron mirosea a motive ascunse.

De ce n-ar face uz de informaţiile pe care le deţinea, intrând pe această cale în graţiile ofiţerului?

Contactul s-ar putea să-i fie util în viitor – asta dacă nu va hotărî să-i lichideze pe amândoi la sfârşitul tărăşeniei – şi constituia o sursă suplimentară de bişţari. De la ofiţer probabil că nu va putea stoarce decât mărci est-germane. Nu-i nimic, va avea el grijă să-i ceară îndeajuns de multe.

Bineînţeles că despre amestecul *său* în evadarea baronului nu va sufla niciun cuvânt.

Îl va taxa doar pentru jumătate din plan. În branşa asta, a divulga toate informaţiile însemna sinucidere curată.

Dacă ofiţerul nu voia să intre în joc, îl va scoate pe baron din puşcărie, îl va uşura pe american de bani – apoi îi va curăţa pe amândoi.

Venise momentul să adune informaţii despre noua sa victimă.

Începând să se calmeze, îşi vârî cuţitul la loc în buzunar

şi părăsi camera. Avea multe de făcut şi puţin timp la dispoziţie.

65
Maşinaţiuni

Improbabilitatea unei camaraderii chiar şi temporare între cei doi era cât se poate de evidentă.

Fiecare expresie a feţei, gest, ton al vocii şi mai ales fiecare privire erau o dovadă clară şi făţişă a totalei lipse de încredere ce plutea în aer între ei.

Ca doi experţi ai spionajului, intrigilor şi duplicităţii, se duelau cu iscusinţă în cuvinte şi căutături iscoditoare, fiecare încercând să îl citească pe celălalt în mai mare măsură decât se lăsa citit.

— Da, Herr Schlaukopf, am auzit de dumneata.

— Aveţi cunoştinţă de... hm... natura serviciilor mele?

— Te ocupi cu traficul de informaţii, printre altele. Orice contra cost; sau mă înşel?

Pe figura Vulpii alunecă o expresie vagă de amuzament, dar nimic care să aducă a zâmbet.

— Nu, nu vă înşelaţi.

— Şi, ia spune, cu ce-ţi pot fi de ajutor? întrebă Gustav cu o prefăcută nepăsare, dar arzând, de fapt, de curiozitate să afle ce vânt îl adusese la el pe turnătorul rus.

— Întrebarea e cu ce vă pot fi *eu* de ajutor, Herr von Schmundt, veni răspunsul perfid şi piţigăiat al Vulpii.

— Nu te juca cu mine, Schlaukopf! se răsti la el Gustav. Sunt un om cu greutate.

— Tocmai de aceea mă aflu aici. Şi eu am auzit de reputaţia domniei voastre. Şi, din câte ştiu, vă leagă un interes personal de un anumit deţinut, adăugă Schlaukopf, accentuând cuvintele.

— I-auzi! De ia război încoace am aruncat după gratii o mulţime de inşi, piticule. E de datoria mea să ocrotesc statul de trădători.

— Şi pe câţi dintre ei îi cunoaşteţi *personal*? Să luăm, de pildă, penitenciarul Neustadt. Pe câţi dintre deţinuţii de

acolo îi cunoaşteţi personal?

Ochii lui Gustav se îngustară imperceptibil, fixându-l pe interlocutor.

— Cunosc personal mai mulţi deţinuţi din penitenciarul respectiv, răspunse el evaziv.

— Înţeleg că pe unul dintre ei aveţi de gând să îl transferaţi în Est. Peste două zile, dacă nu mă înşel.

— De unde ştii asta? se zborşi Gustav, făcând ochii cât cepele şi nicio încercare de a-şi ascunde iritarea. Este o chestiune strict secretă.

— În domeniul meu de activitate, se întâmplă adesea să intri în posesia unor informaţii secrete.

— Îţi ordon să-mi spui imediat cum ai aflat!

— Nu vă spun nimic, ripostă Schlaukopf, iritat la rândul său. Şi vă sfătuiesc să nu mă ameninţaţi. Spuneaţi că sunteţi la curent cu sfera amplă a activităţilor mele. Nu mă siliţi să vă trec pe lista neagră. După cum spuneam, sunt în posesia unei informaţii care s-ar putea să vă intereseze, cu privire la deţinutul cu pricina.

— Ce informaţie? întrebă Gustav cu un calm prefăcut, ascunzându-şi iritarea.

Îl va arunca pe nenorocitul *ăsta* la zdup în locul baronului! Dar nu înainte de a-l stoarce de informaţii.

— Lucrez pe cont propriu, Herr von Schmundt, şi nu dau marfa gratis. Informaţia se plăteşte.

— Spune-mi ce ştii. Dacă merită, am să te plătesc.

Un zâmbet viclean, abia schiţat, alunecă pe buzele subţiri ale Vulpii.

— Din păcate, nu aşa merg lucrurile în afacerea asta. Dacă eram atât de credul, muream de mult de foame.

— Eşti un turnător! Nu-ţi dai seama că aş putea să te arestez în momentul ăsta?!

— N-o veţi face. Informaţia pe care o deţin e prea importantă pentru dumneavoastră.

Gustav îşi înghiţi o altă replică tăioasă.

— Continuă.

— Mai ştiu şi că sunteţi pe urmele unui american care s-ar putea să aibă legătură cu deţinutul.

— *Asta* de unde o ştii? tună Gustav.

— Metodele mele nu interesează pe nimeni.

— Mă interesează pe mine.

— Orişicum, ele vor rămâne secrete.

Se lăsă între ei o tăcere grea, încărcată de suspiciuni.

— Pentru a vă arăta că vorbesc serios, am să vă dau o parte din informaţii, spuse Vulpea în cele din urmă. Dacă vreţi să auziţi şi restul, va trebui să plătiţi. De acord?

— Nu fac înţelegeri cu trădătorii.

Schlaukopf se ridică şi porni spre uşă.

Gustav sări în picioare, blocându-i calea.

— Spune-mi ce ştii, Schlaukopf! răcni el, scoţându-şi pistolul din toc şi îndreptându-l spre vizitator.

Nu împuşcase pe nimeni până acum, dar îi plăcea să ameninţe cu arma.

Storcându-şi creierii în căutarea unei soluţii, Vulpea îşi aminti de cuţitul ascuns în haină. Liniştindu-se, se întoarse şi se aşeză din nou pe scaun.

— Americanul pe care îl căutaţi ştie că deţinutul se află la Neustadt, spuse el nonşalant.

— Imposibil!

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, Herr von Schmundt, dar vă înşelaţi.

— N-are cum să ştie... decât dacă...

Ei nu, ar fi fost prea de tot! *Dacă McCallum ştie că bătrânul e la Neustadt*, *mai mult ca sigur că ştie şi Sabina*! Gândurile i se învârteau în cap ca o morişcă. *Poate că planul meu a funcţionat*, *totuşi*! *Sabina a aflat unde este închis taică-său*, *a luat legătura cu McCallum şi... Oare cum aş putea să pun mâna pe ei*?

— Americanul ştie, repetă Schlaukopf, întrerupându-i amalgamul de gânduri şi sentimente. Contra cost, vă ajut să-l înhăţaţi.

— Care ţi-e preţul? întrebă Gustav distrat, încercând să

gândească pe două planuri odată.

— Opt mii de mărci.

— Poftim?!

Suma înaintată de vicleanul său interlocutor îl aduse numaidecât cu picioarele pe pământ.

— Mă mulţumesc cu mărci est-germane, adăugă Vulpea, ca şi cum această concesie ar fi micşorat preţul în mod considerabil.

— De unde crezi că pot să scot atâta bănet?

— Ştiu mai multe despre dumneavoastră decât aţi crede. Preţul pe care vi l-am solicitat este unul rezonabil. Opt mii de mărci est-germane sau patru mii de mărci vest-germane... sau o mie de dolari. Cum preferaţi.

— Pot să te împuşc pe loc, nemernicule! îl ameninţă Gustav, agitând pistolul pe care îl ţinea încă în mână.

— Dacă îl vreţi pe american, n-o veţi face. Fără mine, nu veţi pune niciodată mâna pe el.

— Aş putea să pun penitenciarul sub supraveghere. În cele din urmă, precis că va încerca să ia legătura cu deţinutul.

— Eu ştiu lucruri de care dumneavoastră habar nu aveţi.

— Ce m-ar opri să te ucid chiar în clipa asta?

— Faptul că, fără mine, nu îl veţi găsi niciodată pe american, blufă Schlaukopf cu o şiretenie vulpească.

În baza informaţiilor pe care i le furnizase, şeful de secţie probabil că ar fi *putut* să dea de american şi fără ajutorul lui. Ar fi putut să se prindă că era ceva legat de mutarea deţinutului. Totuşi, Vulpea spera că îl citise îndeajuns de bine pe Schmundt şi că acesta îi va satisface cererea. Despre planul de evadare îi va vorbi doar atunci când va fi prea târziu pentru a-l zădărnici. Deocamdată îi va da doar informaţii care îl vor face să depindă de el.

— Treaba asta ari de-a face cu mutarea deţinutului? întrebă Gustav, coborând încet pistolul.

— Vă felicit pentru perspicacitate.

— Americanul ştie de transfer?

— După toate probabilităţile, da.

— Pune la cale eliberarea baronului? întrebă Gustav pe un ton cumpătat, străduindu-se să-şi ascundă mânia.

— Tot ce se poate.

— Unde?

— Între Varşovia şi Minsk, minţi Vulpea.

— Mda, nu e o informaţie tocmai relevantă, având în vedere distanţa dintre cele două oraşe, spuse Gustav şi, preţ de o clipă, gândurile îi zburară la eforturile depuse de el şi de Galanov în zona respectivă. Repet, cred că aş putea să le zădărnicesc planul şi să-l capturez pe american şi fără ajutorul dumitale.

— Vă înşelaţi. După cum am mai spus, eu ştiu lucruri pe care dumneavoastră nu le ştiţi. Vă avertizez că dacă încercaţi să mă daţi la o parte sau să mă trageţi pe sfoară, s-ar putea s-o păţiţi. Dacă vreţi şi celelalte informaţii, va trebui să plătiţi.

Gustav aruncă o privire goală spre adversarul său.

— Şi ce trebuie să fac? întrebă el într-un târziu.

— Lăsaţi ca transferul să aibă loc conform planului. Faceţi rost de bani. Daţi-mi un număr de telefon la care să vă pot contacta la orice oră din zi sau din noapte. Agenţii dumneavoastră trebuie să fie pregătiţi să acţioneze în orice moment. Sunt 525 de kilometri până la Varşovia. Va trebui să conduceţi repede. Am să vă comunic locul de întâlnire. Lucrurile nu vor sta cum credeţi dumneavoastră, tovarăşe Schmundt. Nu încercaţi să mă scoateţi din schemă. Nu uitaţi cu cine aveţi de-a face. Eu nu uit niciodată şi acţionez imprevizibil.

— Ai să-ţi primeşti banii, spuse Gustav, încă nehotărât în privinţa felului în care avea să procedeze.

Se duse la birou şi scrise ceva pe un petic de hârtie.

— Ăsta e numărul la care pot fi contactat.

— Staţi pe-aproape. Am să vă contactez. Mă aştept să primesc banii în momentul în care vi-l predau pe american.

66
Rendez-vous

Aşteptau la marginea drumului, aşezaţi pe pământul călduţ. În alte circumstanţe, drumeagul ce se întindea singuratic în mijlocul pădurii de pini de pe povârnişul nordic al dealului Kleiner Ravensberg, situat la aproximativ doi kilometri sud de Potsdam, ar fi constituit un loc pitoresc şi îmbietor.

În situaţia de faţă, însă, Matthew şi Sabina erau prea agitaţi pentru a se putea bucura de peisaj. Copacii, încălziţi de razele soarelui de august, răspândeau arome dragi amândurora, dar erau prea neliniştiţi pentru a-şi aminti plimbările călare pe care le făcuseră printr-o pădure asemănătoare cu aceasta, undeva departe în nord-est, cu mulţi ani în urmă.

Singurul care le amintea atât de trecut, cât şi de prezent, era catifelatul trandafir mov pe care îl ţinea pe genunchi Sabina – trandafirul pe care Matthew, fidel promisiunii făcute, i-l dăruise în această dimineaţă fatidică. Acesta nu avea să fie aşezat alături de celelalte flori în cutiuţa de alabastru pe care o lăsase în camera de hotel din Berlinul de Vest.

Sabina îl adusese să-l dăruiască tatălui ei.

Urmând întocmai instrucţiunile Vulpii, Matthew parcase maşina într-un hambar părăsit, la aproximativ doi kilometri spre est, apoi parcurseseră pe jos distanţa până aici. SK urma să apară cândva în următoarele două ore pentru a-i conduce până la Neustadt.

Matthew nu înţelegea pe de-a-ntregul raţiunea din spatele fiecărui detaliu al planului. Ştia că Vulpea nu este de încredere, dar n-avea încotro. Din punctul lui de vedere, pierdeau timp preţios mergând pe jos, dar Schlaukopf spusese că apariţia unui automobil străin în apropierea închisorii ar putea trezi suspiciuni. *Singura noastră şansă e*

s-o luăm prin pădure, insistase el. *Dacă gărzile descoperă dispariţia deţinutului*, *căutările vor începe la o distanţă considerabilă de hambarul în care-i parcată maşina*. *O* vor tăia prin pădure până la Drewitz, de acolo o vor lua pe un alt drumeag prin Parforce Heide până la şoseaua ce duce la Güterfelde, apoi îşi vor continua drumul spre nord, până la Stahnsdorf şi de acolo la vama din Teltow, unde îi mituise gras pe grăniceri şi vor putea trece fără probleme în sectorul american din Berlinul de Vest.

Totul va merge ca pe roate, îl asigurase Vulpea, *dacă nu ne pripim după ce-l scoatem din puşcărie*.

Matthew nu era atât de încrezător. Puteau să apară o mulţime de situaţii neprevăzute. Din unele puncte de vedere, Schlaukopf şi penitenciarul reprezentau cea mai mică problemă. Trecerea frontierei îl preocupa mult mai tare. El avea documentele false pe care i le întocmise CIA-ul pentru a intra în Berlinul de Est, dar ce se va întâmpla cu Sabina şi cu baronul?

Dacă reuşeau să-l scoată pe baron din penitenciar, trecerea frontierei se anunţa tensionată. Schlaukopf îl asigurase că se va ocupa de grăniceri şi că pregătise documente pentru baron. Totuşi, era de aşteptat ca trei cetăţeni est-germani ce vor să treacă frontiera în RFG printr-un punct vamal aflat la o aruncătură de băţ de centrul pentru refugiaţi din Marienfelde să trezească suspiciuni. Mai nou, *Die Volkspolizei* supraveghea graniţele şi mai abitir ca până acum. Dacă grănicerii din Est fuseseră, într-adevăr, mituiţi, cei din Vest probabil că nu vor opune nicio rezistenţă. Totuşi, rămâneau prea multe întrebări fără răspuns în această privinţă. Ar fi preferat să se refugieze întâi în Berlinul de Est şi să treacă prin vama din mijlocul oraşului.

La ultima întâlnire avută cu Vulpea, ridicase problema etapei finale a călătoriei.

— După ce te plătesc, cum pot fi sigur că vom ajunge în siguranţă la Berlin?

— Poţi avea încredere în mine, spuse Schlaukopf, cu un rânjet care lui Matthew nu-i plăcu câtuşi de puţin.

Acum că era sigur că are de-a face cu un american, Vulpii îi venea din cale afară de greu să păstreze aparenţele şi tonul amiabil.

— După cum ai spus-o chiar dumneata în repetate rânduri, acesta nu e un parteneriat clădit pe încredere.

— Ce pot să fac să te conving de contrariu?

— Însoţeşte-ne până la Teltow, sugeră Matthew. Îţi vei primi banii când ajungem în Berlinul de Vest.

— Dacă vă însoţesc, n-am cum să văd dacă gardienii de la penitenciar nu o iau cumva pe urmele voastre.

— Dacă te plătesc şi apoi o iau prin pădure împreună cu baronul, dumneata ai putea foarte bine să te întorci la penitenciar, să spui că te-am ameninţat şi că am fugit cu deţinutul şi să pui gardienii pe urmele noastre.

— Poţi avea încredere în mine, repetă Schlaukopf.

— Iartă-mă, dar am nevoie de ceva mai substanţial decât cuvântul dumitale, ripostă Matthew sarcastic. Uite cum facem. Ne întâlnim în Teltow. Îţi vei primi plata acolo.

— Dacă scot deţinutul din penitenciar şi te las să pleci fără să mă plăteşti, ai putea să urmezi o altă rută spre Berlin şi să mă laşi cu ochii în soare.

— Hm, se pare că lipsa reciprocă de încredere ne-a adus în impas, spuse Matthew.

— Îmi plăteşti jumătate la eliberarea baronului şi cealaltă jumătate, la trecerea frontierei. Sunt dispus să risc două mii de mărci pentru a-ţi dovedi c-am avut dreptate. Trecerea frontierei pe la Teltow e cel mai înţelept lucru.

Matthew încuviinţă din cap. Părea un aranjament rezonabil. Schlaukopf era interesat doar de bani. Era sigur că nu-i va trăda înainte de a încasa întreaga sumă. Totul va merge bine.

Zgomotul de paşi îi întrerupse gândurile despre întâlnirea din ajun. Văzându-l pe Schlaukopf, se ridicară amândoi.

Vulpea o măsură circumspect pe Sabina.

— Asta cine mai e? întrebă el nemulţumit, arătând spre Sabina.

Dacă miza nu ar fi fost atât de ridicată, i-ar fi ucis pe loc pe amândoi şi l-ar fi lăsat pe deţinut să putrezească în închisoare.

Dar ştia că individul avea la el doar jumătate din sumă. Detesta să aibă de-a face cu americanii!

— E cu mine, ripostă Matthew pe un ton tăios.

— Nu-mi plac improvizaţiile cu care nu sunt la curent.

— N-ai întrebat niciodată dacă am sau nu asociaţi. Ei bine, am. Ea este asociata mea.

— Ştie să urmeze ordine?

Matthew aprobă din cap.

Schlaukopf le examină costumaţia.

— Un medic şi o asistentă. Nu e foarte original, dar s-ar putea să funcţioneze. Vom discuta despre asta pe drum. Ai adus banii?

— Da, am adus jumătate din sumă, bani pe care îi vei primi după eliberarea baronului. La graniţă am să-ţi dau şi cealaltă jumătate.

Schlaukopf îşi mută privirea de la unul la altul, apoi, făcându-le semn să-l urmeze, porni printre copaci, pe drumul pe care venise. Matthew şi Sabina porniră în urma lui.

67
Neustadt Technische Hochschule

Maşina lui Schlaukopf opri scrâşnind în faţa porţii penitenciarului, iscând nori de pietricele în jur şi trezindu-l din visare pe gardianul de serviciu.

Vulpea coborî fereastra şi, fixându-l pe gardian cu un aer beligerant, îi prezentă o serie de acte cu aspect oficial.

— Un ultim control medical al deţinutului înaintea transferului de mâine, spuse el expeditiv.

Gardianul examină actele, apoi aruncă o privire spre Matthew şi Sabina, care stăteau aparent nepăsători – dar tremurând pe dinăuntru – pe bancheta din spate, după care ridică receptorul telefonului de pe perete. După un scurt schimb de cuvinte, puse receptorul în furcă, făcu un pas înapoi, ordonă să se deschidă bariera şi le făcu semn să treacă.

Maşina lui Schlaukopf intră ca o săgeată în curtea dezolantului complex înconjurat de ziduri înalte, „ornate” cu sârmă ghimpată. În faţa lor trona cenuşie, impunătoare, nemişcată şi funestă clădirea fostei şcoli-internat. În spate se auzi închizându-se cu zgomot masiva poartă de fier.

La etajul trei, bărbatul care răspunsese adineauri la telefon se ridică de la birou şi se duse la fereastră. Cele o mie cinci sute de mărci pe care le primise pentru a autoriza accesul aşa-zisului agent KGB în incinta închisorii constituiau, probabil, un preţ prea mic. Dar în profesia asta nu se iveau des astfel de oportunităţi, aşa că nu era în măsură să facă nazuri.

Nu putea decât să spere că nu vor exista incidente. În caz contrar, cu o parte din banii primiţi va trebui să cumpere mai târziu tăcerea subalternilor săi pentru a-şi salva propria piele. Nu ştia şi nici nu voia să ştie ce pune la cale omuleţul acela dubios cu chip de vulpe, dar era un risc pe care era dispus să şi-l asume pentru o mie cinci sute de

mărci.

Privind pe fereastră, văzu automobilul oprindu-se în faţa clădirii.

Cei trei coborâră. Schlaukopf se îndreptă sigur pe el spre gardianul de la intrare, urmat de Matthew şi de Sabina.

— KGB, spuse el, fluturând sub nasul paznicului un act de identitate şi documentele prezentate anterior. Am venit să-i facem un ultim control medical deţinutului înaintea transferului de mâine.

— N-am auzit de niciun control, spuse gardianul, aruncând o privire peste acte. Tot ce ştiu e că va fi transportat mâine dimineaţă.

— Există nişte dubii în ceea ce priveşte starea lui de sănătate. Trebuie să ne asigurăm că va supravieţui călătoriei.

— Am să-l sun pe domnul comandant să văd dacă autorizează controlul, spuse şovăielnic gardianul, un tânăr est-german de doar douăzeci şi trei de ani. Vă rog să aşteptaţi...

— Ai aici autorizaţia! răcni Schlaukopf, agitând actele. N-ai nevoie de alta!

Vulpea se transformase brusc în leu.

— N-ai înţeles, imbecilule, că sunt de la KGB?! Dacă nu vrei să te trezeşti după gratii, îţi sugerez să ne laşi imediat să trecem. Nici eu, nici domnul doctor n-avem timp de tâmpeniile tale!

— Am... am înţeles, să trăiţi, bâigui paznicul, scotocind cu degetele tremurânde după chei.

După ce intrară tustrei, Schlaukopf se opri, coborî vocea şi îi spuse gardianului pe un ton confidenţial:

— Am primit un raport cum că deţinutul s-ar putea să fi fost infectat cu un virus mortal. De fapt, ăsta-i principalul motiv pentru care se impune controlul medical. Nu e exclus ca deţinutul să trebuiască executat pe loc. Domnul doctor a adus cu el o injecţie letală, pentru orice eventualitate. Te sfătuiesc să-ţi anunţi colegii ca, după ce domnul doctor şi

domnişoara asistentă intră în celulă, să păstreze distanţa. Spune-le să ia aminte la tot ceea ce le spune domnul doctor şi să se execute imediat.

Paznicul se holbă la trusa neagră pe care o ţinea în mână Sabina, apoi încuviinţă din cap şi porni grăbit spre telefonul de pe perete.

— Vom avea nevoie de o targă, spuse Matthew. În cazul în care deţinutul trebuie mutat.

Paznicul părea să nu-l fi auzit.

— M-ai auzit? se răsti Matthew. Spune-le să aducă o targă şi să o lase în faţa celulei.

Tânărul aprobă din cap şi repetă ordinul la telefon.

Schlaukopf îi făcu semn lui Matthew în direcţia scării ce ducea spre aripa în cauză, iar el porni spre capătul coridorului principal.

— Să mergem, domnişoară asistentă, îi spuse Matthew Sabinei, luând-o înainte pe scări.

Când ajunseră la palierul superior, departe de privirile celorlalţi, Sabina se lipi de el. Cotiră la stânga.

— *Vai*, *Matthew*! şopti ea, privind speriată în jur. Oare mergem în direcţia potrivită?

— Sper că da.

— Ştii ce trebuie să faci?

— Nu, dar am să improvizez.

— *Totul este atât de înspăimântător*... Ne aflăm într-o puşcărie!

— Încerc să nu mă gândesc la asta, şopti Matthew, continuând să privească înainte cu ochi de gheaţă.

— Dar dacă... dacă...

La capătul coridorului îşi făcu apariţia un paznic, care porni spre ei. Sabina încetini imediat pasul. Când Matthew o luă înainte, mărind distanţa dintre ei, îl auzi murmurând „*Ocroteşte-ne*, *Doamne*... *în numele Tatălui*, *al Fiului şi al Sfântului Duh*, *amin*...”

— Deţinutul Dortmann se află în celula D-14, prima la dreapta, nu-i aşa? întrebă el pe un ton aspru.

— *Ja*, *Herr Doktor*, răspunse paznicul.

— Paznicii au fost anunţaţi să se retragă?

— *Ja*, tocmai se execută.

— Prea bine, spuse Matthew, înaintând cu pas hotărât. Spune-le să păstreze distanţa. Boala s-ar putea să fie contagioasă.

La capătul coridorului cotiră la dreapta, în sectorul D. Auzindu-le paşii, paznicul care stătea în faţa celulei îşi întoarse privirea spre ei.

— Dă-ne nouă cheia, îi ordonă Matthew pe un ton ferm, oprindu-se chiar în faţa lui. Este pentru propria ta siguranţă.

Bărbatul scoase lanţul de chei din buzunar şi îi înmână cheia celulei.

— Când a fost consultat ultima dată?

— Nu ştiu, *Herr Doktor*.

— Nu primeşte mâncare de două ori pe zi?

— Ba da, dar tava se introduce pe sub uşă. Deţinutul nu este văzut.

— Şi mâncarea dispare?

— *Ja*.

— Şi cea din dimineaţa aceasta?

— Tăvile sunt ridicate seara, *Herr Doktor*. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mâncarea de aseară sau de azi-dimineaţă.

— Deţinutul n-a mai fost văzut de câteva zile?

— *Nein*, *Herr Doktor*.

— Atunci te sfătuiesc să te retragi şi dumneata împreună cu ceilalţi, spuse Matthew. Mă tem să nu fi ajuns prea târziu. Stai cât mai departe de celulă. Va fi adusă o targă. Aşezaţi-o la capătul coridorului, fără să vă apropiaţi de celulă. Ai înţeles?

— Da, să trăiţi!

— Iar acum domnişoara asistentă şi cu mine vom intra în celulă.

Fără să stea pe gânduri, paznicul se îndepărtă în cea mai mare grabă. În mai puţin de un minut, coridorul deveni pustiu.

Matthew privi în ochii Sabinei preţ de o clipă, apoi băgă cheia în lacăt şi o învârti. Zăvorul uşii groase din lemn se deschise cu un ţăcănit surd.

Matthew trase adânc aer în piept, apoi puse mâna pe mâner şi împinse. Balamalele ruginite scârţâiră prelung şi uşa se deschise spre interior.

68
Regăsire

Baronul Heinrich von Dortmann, cuprins de o febrilitate de neînţeles, nemaiîntâlnită până acum, aproape că nu închisese un ochi în ultimele două zile.

Totul începuse cu o pace adâncă, însoţită de o bucurie imensă şi, de atunci, nu se mai simţise în stare să citească, să scrie şi nici măcar să mulţumească cerului pentru acest sentiment binecuvântat de împăcare. În prima noapte, pe care o petrecuse în mare parte treaz, se dedicase în întregime dialogului liniştit, intim, tăcut şi sfânt cu Tatăl ceresc.

Deşi pe parcursul dimineţii următoare doar picotise puţin, se simţea remarcabil de odihnit şi de revigorat, copleşit de o inexplicabilă stare de bine. Se simţea din nou puternic şi plin de vitalitate, vederea îi era clară, inima, plină de pasiune, iar membrele îi erau viguroase şi nerăbdătoare să urce pe înalţii munţi din împărăţia Domnului. Ieri după-masă, când pacea începuse să se transforme treptat în nerăbdare, intuind că se apropie o schimbare, exclamase: „O, *Tată*, *Te pregăteşti să mă iei la Tine*?”

Cuprins de o fericire fără margini, continuă să se roage cu ardoare, implorându-L pe Dumnezeu să îi pregătească sufletul pentru întâlnirea cu El. Se rugă din nou, aşa cum o făcuse de atâtea ori până acum, pentru toţi cei pe care îi cunoscuse de-a lungul vieţii sale pământeşti, pentru familia sa şi mai ales pentru Sabina, pentru munca ei, pentru cei care îl ţineau captiv şi pentru toţi cei care, în ochii lumii, păreau a fi duşmanii săi.

Spre seară, nerăbdarea lui începu să ia o nouă formă. Simţea în suflet o chemare. Chemarea de a face ceva, de a duce la bun sfârşit o lucrare încă neterminată.

Ce vrei să-mi spui, *Tată*? *Ce lucrare vrei să săvârşesc*

înainte să *mor*?

Deschise Noul Testament şi începu să recitească epistolele captivităţii – de astă dată dintr-o nouă perspectivă, căutând îndrumare.

Brusc, se lumină.

Ce a făcut, neîntrerupt, Sfântul Apostol Pavel în toţi anii de detenţie, chiar şi când sfârşitul părea periculos de aproape?

A scris!

Instrucţiuni către cei care îl urmau, reflecţii despre viaţa sa, despre însemnătatea credinţei, despre natura complexă a lui Dumnezeu. Erau mesaje dedicate copiilor Domnului şi nu existau gratii care să-l oprească de la îndeplinirea acestei datorii divine.

Gândurile îi zburară la prietenul său, Dietrich Bonhoeffer. Multe dintre scrisorile şi lucrările scrise de acesta în anii de detenţie găsiseră ulterior un public larg în rândul credincioşilor germani. Atât epistolele fratelui Pavel, cât şi cele ale fratelui Dietrich îi dăduseră putere în toţi aceşti ani. În urmă cu trei-patru zile recitise încă o dată cartea scrisă de Bonhoeffer în detenţie.

De ani de zile îşi aşternea şi el gândurile pe hârtie. Brusc, avu o revelaţie. Înţelese, cu clarviziunea eternităţii, ceea ce stătea, de fapt, la baza a ceea ce încercase să comunice prin toate însemnările sale. În minte îi apăru dintr-odată un reper luminos care le unifica pe toate.

Fără să stea pe gânduri, luă stiloul şi, cu sentimentul clar că acestea erau ultimele douăzeci şi patru de ore ale vieţii sale pe pământ, începu să treacă pe hârtie, cu un minunat amestec de nerăbdare şi calm, adevărul care i se arătase.

Ignoră complet aşa-zisa gustare de seară. Mâncarea nu îl mai interesa. Singura ispită căreia îi rezista mai greu corpul său – tabernacul fizic de care în curând nu va mai avea nevoie – era somnul. Scrise febril toată noaptea, rugându-se să nu se stingă nici lumina interioară care îi

făcea spiritul să radieze şi nici cea a becului care abia-i mai pâlpâia deasupra capului. Dacă se va arde becul, va continua să scrie pe întuneric.

Veni miezul nopţii... apoi ora 3... apoi dimineaţa.

Baronul nici nu băgă de seamă trecerea timpului. Îşi simţea spiritul mai treaz ca niciodată.

I se trecu pe sub uşă tava cu mâncarea de dimineaţă. O ignoră. Ce nevoie mai avea trupul său de hrană pământească?

Pe el îl aştepta o altă împărăţie, adevăratul său cămin, unde *noul* lui trup avea să se odihnească şi să prindă puteri; de ce să-l mai preocupe necesităţile de ultimă oră ale acestui trup muritor?

Continuă să scrie, rugându-se ca aceste însemnări ale sale despre Tatăl ceresc să nu fie distruse şi să ajungă în posesia persoanelor potrivite.

Mai trecu o oră... şi încă una... şi o a treia... La un moment dat, auzi un scârţâit metalic. Nu ridică privirea. Ce-i păsa lui de încă o tavă cu mană pământească?

Celula întunecoasă fu inundată brusc de lumină. Bătrânul îşi miji ochii, întrucâtva derutat, dar continuă să fixeze foaia din faţa lui.

Se auzi o voce. Ce căutau paznicii în celula lui? Nu voia să fie întrerupt în momentul acesta – asta dacă nu cumva tocmai acesta era momentul pe care îl aşteptase. Şi soldaţii romani veniseră după Iisusân toiul nopţii şi îl orbiseră cu lumina strălucitoare a torţelor.

Totuşi, parcă nu era vocea unui paznic. Era prea subţire şi plină de...

Ridică privirea şi clipi din ochi. Lumina îl orbea. Brusc se simţi obosit şi confuz.

Erau doi... De ce vorbeau în şoaptă?... Care era cuvântul acela pe care îl auzea în mod repetat?... O amintire dintr-un trecut îndepărtat... un glas cunoscut... care îi amintea de vremurile fericite de altă dată... şi de trandafiri...

Mintea i se înceţoşă, efect întârziat al oboselii, şi

aproape că-şi pierdu cunoştinţa.

Trandafiri... trandafiri... mai că le simţea mirosul în nări... Ce însemna cuvântul care i se şoptea acum la ureche, cu lacrimi în glas?...

Al cui era chipul ce se apropia acum de-al lui?...

— *O*, *papa*... continuau să audă ca prin vis urechile lui ostenite.

Îşi veni treptat în fire.

Nu era un paznic...

Tresări, ca lovit de trăsnet. Deschise ochii larg, începu să tremure. Nu, nu se poate...

— *Sabina!* murmură el, cu ochii plini de lacrimi.

— Da, papa... sunt eu... fetiţa ta! şopti ea, strângându-l în braţe, acoperindu-i faţa cu o mie de sărutări, plângând în hohote înăbuşite.

De teamă ca suspinele să nu fie auzite de afară, Matthew închise repede uşa din spatele lor, fără să tragă zăvorul, şi rămase în dreptul ei, lăsându-i să plângă, să se îmbrăţişeze şi să-i mulţumească lui Dumnezeu.

— Da, papa, acesta este Matthew, o auzi spunând pe Sabina. Am venit să te luăm de aici!

Trupul pământesc al baronului şi toate emoţiile ce sălăşluiau în el preluară iarăşi controlul. Bătrânul se prăbuşi pe scaun, plângând de fericire. Sabina îi sărută din nou obrajii udaţi de lacrimi. Baronul îşi întinse spre ea braţele firave şi îmbătrânite, îi cuprinse umerii, o trase spre el şi îi şopti la ureche:

— *Sabina mea dragă*... *fetiţa mea*!... Slăvit fie Domnul care, în nemărginita Lui milostenie, a îngăduit acestor ochi bătrâni să îşi revadă copilul. O, fetiţa tatii, fetiţa tatii... eşti atât de tânără şi de frumoasă!

— Sunt bine, sănătoasă, papa, şi mă bucur să văd că şi tu eşti la fel. Ţi-am adus ceva, adăugă ea, ridicând mâna în care ţinea trandafirul, aproape strivit în îmbrăţişare.

— Ce frumos este!... murmură bătrânul, lăcrimând din nou, ducând uşor floarea la nări.

— Pentru cei ce iubesc... îţi aminteşti, papa?

— Sigur că-mi amintesc, copila mea... Petalele...

— Şi chiar şi *spinii*, cum m-ai învăţat tu în clipa despărţirii...

— Da... Atât petalele, *cât şi* spinii poartă mireasma iubirii cu care le-a înzestrat Creatorul.

Matthew spuse ceva în şoaptă.

— Trebuie să ne grăbim, papa, zise Sabina, eliberându-se din braţele tatălui său. Pericolul încă nu a trecut.

— Bine, dar... nu înţeleg... N-am fost eliberat?

— Nu, papa. Paznicii nu îmi cunosc adevărata identitate.

— Dar...

— Matthew şi cu mine te vom ajuta să *evadezi*, papa. Dacă ne prind, s-ar putea să ne omoare pe toţi. Va trebui să ai încredere în mine, papa, şi să faci ceea ce-ţi spun.

— Mă încred în tine, fetiţa tatii.

În timp ce ei discutau, Matthew deschise uşa şi aruncă o privire pe coridor.

— Au adus-o. Revin imediat, adăugă el ieşind din celulă.

În mai puţin de un minut, se întoarse cu targa pliantă, pe care o desfăcu şi o aşeză în dreptul uşii deschise.

— Îmi pare rău, domnule baron, şopti el, dar nu avem timp de explicaţii. Vă rog să vă întindeţi pe targă. Staţi nemişcat şi nu scoateţi o vorbă până părăsim penitenciarul. Puteţi face asta?

Baronul aprobă din cap.

— Nu faceţi nici cea mai mică mişcare.

— Am înţeles, fiule, spuse baronul pe un ton afectuos, ghemuindu-se cu greu şi întinzându-se pe targă.

— Luaţi cu voi toate însemnările mele, îşi aminti brusc baronul, privind în sus spre Sabina. Ele sunt mult mai valoroase decât propria-mi viaţă.

— Nu vom lăsa aici nici măcar un petic de hârtie, îl asigură Sabina.

Îşi aşeză trusa neagră pe masa şubredă, o deschise şi scoase un cearşaf alb, cu care Matthew îl acoperi pe baron

din cap până în picioare.

După ce strânse toate lucrurile tatălui său – inclusiv foile de pe masă, jurnalele şi cărţile din cutia de lângă pat – şi le îndesă în trusă, în locul cearşafului. Sabina se întoarse spre Matthew, îi făcu semn că este gata, apoi îngenunche lângă targă şi îi şopti baronului câteva cuvinte de încurajare.

Matthew luă cele două tăvi cu mâncare şi ieşi pe coridor.

69
Evadarea

Se îndreptă cu pas hotărât spre cei doi paznici înarmaţi care aşteptau vigilenţi la capătul opus al coridorului împreună cu tânărul pe care îl expediase de lângă celulă în urmă cu câteva minute.

— Este exact cum bănuiam, spuse el în timp ce se apropia, arătând cu capul spre cele două tăvi cu mâncare pe care le ducea în mâini. Virusul a acţionat mai repede decât ne aşteptam. Deţinutul a murit.

— Asta înseamnă că... pericolul a trecut, *Herr Doktor*? întrebă, vădit îngrijorat, unul dintre paznici.

— Nici pe departe, ripostă Matthew cu o mină gravă.

Tăcu preţ de o clipă, apoi adăugă pe un ton extrem de serios:

— După cum vedeţi, mâncarea este neatinsă, ceea ce înseamnă că trebuie să fi murit cândva pe parcursul zilei de ieri. Prin urmare, virusul este încă activ. Trebuie să distrugem cadavrul fără întârziere.

După ce aşează tăvile pe podea, se adresă paznicului mai tânăr:

— Vino cu mine. Voi avea nevoie de ajutorul dumitale.

Văzând că gardianul ezită, adăugă autoritar:

— Vino odată! Cadavrul trebuie scos urgent din incinta penitenciarului. Eu şi asistenta mea am fost vaccinaţi împotriva virusului, aşa că noi vom duce targa. Dumneata ia-o înainte şi condu-ne pe cea mai scurtă cale spre ieşirea din clădire. Acolo ne aşteaptă o ambulanţă.

— Am înţeles, să trăiţi! răspunse tânărul cu vocea tremurândă, urmându-l.

Ajuns în dreptul celulei, Matthew îi făcu semn să se îndepărteze.

— Ia-o înainte, cât mai departe de noi, îl instrui el. Pentru siguranţa colegilor dumitale şi a întregului

penitenciar, nimeni nu trebuie să se apropie de cadavru. Pe măsură ce înaintăm, avertizează-i pe toţi să se îndepărteze şi ai grijă să nu blocheze nimeni ieşirea. Cadavrul este infectat şi, deci, orice contact ar putea fi extrem de periculos.

Paznicul, foarte nerăbdător să se conformeze, ajunsese deja aproape de celălalt capăt al coridorului.

Matthew intră în celulă, îi făcu semn Sabinei, luă trusa şi şi-o petrecu pe braţ, apoi amândoi se aplecară şi ridicară preţioasa povară.

În timp ce înaintau, auzeau cum tânărul paznic, complicele lor fără voie, care mergea mult în faţa lor, le striga colegilor săi să păstreze distanţa şi să facă loc pentru domnul doctor şi domnişoara asistentă.

Peste cinci-şase minute, după ce străbătură un labirint de coridoare, ajunseră înapoi la parter.

Reuşiră să iasă fără incidente prin uşa din spate. Cei doi paznici şi însoţitorul lor din aripa D de la etajul doi îi urmăreau de la distanţă.

Matthew se îndepărtă puţin de clădire şi îşi roti privirea prin curte. La vreo treizeci de metri în dreapta lui, lângă zidul înalt de cărămidă, văzu parcată maşina lui Schlaukopf. Întoarse capul şi se adresă celor trei paznici care continuau să se holbeze la ei.

— Vă sfătuiesc să vă întoarceţi înăuntru şi să anunţaţi la poartă că trebuie să ne retragem fără întârziere. Cadavrul trebuie transportat urgent la spital pentru a fi incinerat, adăugă el, pornind spre maşină.

Paznicul de la etajul doi îi urmări cu privirea. Micul automobil spre care se îndreptau nu aducea defel a ambulanţă. Dar cine era el să-şi dea cu părerea? Socotind că e mai cuminte să-şi ţină gura, îşi urmă colegii înăuntru fără să spună un cuvânt şi apoi sună la poartă.

Matthew şi Sabina ocoliră automobilul şi aşezară targa între maşină şi zid, astfel încât să fie ferită de priviri indiscrete.

Matthew deschise portiera din spate şi, dintr-o privire, îi dădu de înţeles Vulpii, care stătea la volan, că misiunea fusese încununată de succes.

— Papa, şopti Sabina, ghemuindu-se lângă targă şi îndepărtând cearşaful, acum poţi să te ridici, încet. Vom urca în maşină.

Îl ajută cu blândeţe să ia loc pe bancheta din spate şi apoi se aşeză lângă el. Matthew închise portiera, apoi ocoli grăbit maşina şi urcă pe cealaltă parte.

— Scoate-ne de aici, Schlaukopf! îi ordonă el şoferului.

— Ţi-ai atins scopul? întrebă Vulpea.

— Da! S-o întindem de-aici!

— Nu înainte de-a rezolva chestiunea banilor.

— Nu putem să ne ocupăm de asta după ce ieşim pe poartă?!

— Mă tem că nu. Or vrei, poate, să cobor şi să le spun că am surprins o tentativă de evadare?

Matthew scotoci cu degetele tremurânde în buzunarul hainei după unul dintre cele două plicuri a câte două mii de mărci. Bine măcar că Vulpea nu ştia că are la el toţi banii!

— Poftim! strigă el, aruncând plicul pe bancheta din faţă. Iar acum, ia-o din loc!

Suspicios, Schlaukopf rupse întâi plicul şi aruncă o privire înăuntru. În momentul următor, satisfăcut, porni motorul, apăsă pe ambreiaj şi demară uşor pentru a nu trezi bănuieli, mărind viteza pe măsură ce se apropia de poartă.

— Ghemuiţi-vă între noi, îl instrui Matthew pe baron. Sabina, pune-i cearşaful peste spate şi cap şi apleacă-te spre mine, ca şi cum am sta de vorbă. Sunt sigur că n-au să-l observe.

Cei doi se conformară numaidecât.

Sabina aruncă o privire spre logodnicul ei. Cum putuse să se îndoiască de el? Orice dubiu ar fi avut în trecut în privinţa lui dispăruse complet, ca şi cum nici n-ar fi existat. După această experienţă, se încredea în el cu ochii închişi!

Matthew pusese la punct fiecare detaliu al acestui plan complicat de dragul ei şi al tatălui său, riscându-şi viaţa şi viitorul... pentru ei. Nu era doar un bărbat demn de încredere, ci şi unul extrem de curajos!

Se bucura că îi încredinţase fotografiile. Avusese dreptate de la bun început – Matthew era cel mai în măsură să hotărască felul în care ar trebui folosite. Îi va spune totul de îndată ce tatăl ei va fi în siguranţă.

În faţa lor, poarta era deja deschisă. Schlaukopf încetini uşor, îşi ridică în dreptul geamului legitimaţia falsă de agent KGB şi ieşi fără să oprească.

După ce lăsară în urmă penitenciarul şi măriră viteza, atât Sabina, cât şi Matthew răsuflară uşuraţi.

După vreo doi kilometri, Vulpea încetini şi viră la dreapta, pe drumul de ţară pe care veniseră. Opri în locul în care parcase maşina în dimineaţa aceea.

— Vă descurcaţi de-aici? întrebă el, întorcându-se spre Matthew. Întoarceţi-vă pe drumeagul ăsta până sus pe deal, unde ne-am întâlnit acum o oră. Luaţi maşina din hambar şi porniţi spre graniţă pe ruta stabilită.

Matthew aprobă din cap.

— Se impune o mică schimbare de planuri, adăugă Vulpea.

— Ce schimbare?

— La Teltow, să opreşti maşina la aproximativ cincizeci de metri de vamă. Acolo îmi vei da restul banilor.

— De ce?

— Dacă hoţii ăia de grăniceri văd câţi bani îmi dai, s-ar putea să-i apuce lăcomia şi să-mi ceară mai mult pentru serviciile lor.

— Asta-i problema ta, spuse Matthew. Banii am să ţi-i dau doar când ajungem *la* punctul de trecere a frontierei.

— Ba ai să faci cum zic eu! se răsti Vulpea, cât pe ce să-şi piardă cumpătul. Nu uita că încă n-ai trecut graniţa. Vrei, poate, să te dau pe mâna autorităţilor? Ai încredere când îţi spun că totul va fi în regulă. După ce-mi dai şi cealaltă

jumătate, am să vă însoţesc până în Berlinul de Vest, dacă asta te linişteşte.

Matthew consimţi fără tragere de inimă.

— Şi încă un lucru, *mein lieber Freund*, adăugă Vulpea pe un ton sarcastic, îngustându-şi ochii. Nu te sfătuiesc să încerci să treci graniţa printr-un alt punct.

Pentru a fi mai convingător, îşi scoase cuţitul, lăsându-i lama să lucească ameninţător în razele soarelui.

— Cele două mii economisite în felul acesta s-ar putea să vă coste viaţa... pe tustrei. M-am făcut înţeles?, adăugă el, uitându-se la Sabina.

Sabina îi susţinu, sfidătoare, privirea timp de câteva clipe ce părură o veşnicie, răstimp în care fiecare citi în ochii celuilalt un pericol nebănuit.

— Da, ne-am înţeles, spuse în cele din urmă Matthew, rupând tăcerea.

— Atunci luaţi-o din loc.

Fără un alt cuvânt, Schlaukopf demară în trombă, iscând nori de praf şi lăsându-i pe Matthew, Sabina şi pe baronul von Dortmann singuri în pădurea pustie, echipaţi doar cu un cearşaf alb şi o trusă neagră.

70
Trădarea

Jumătate de oră mai târziu, Vulpea avea o mână ocupată cu o sticlă mare de bere brună, iar cu cealaltă ţinea receptorul la ureche.

—... Trebuie să vă mişcaţi repede.

— Credeam că evadarea e planificată pe mâine, în timpul transferului! tună Gustav la celălalt capăt al firului.

— După cum v-am mai spus, au existat factori de care nu aveaţi cunoştinţă.

— Eşti un trădător nenorocit, Schlaukopf!

— Ei, n-are rost să vă ambalaţi, Herr Schmundt. Totul e în ordine. Am să vi-l servesc pe american pe tavă – asta, fireşte, *doar* în cazul în care aţi reuşit să faceţi rost de bănuţi. În caz contrar, o să ne pierdeţi pentru totdeauna urma şi lui, şi mie.

— Am banii, nemernicule.

— Bravo. Ştiam eu c-o să-mi daţi dreptate până la urmă.

— Oamenii mei sunt gata de atac. Din moment ce baronul a evadat, bănuiesc că nu mai e cazul să ne deplasăm la Varşovia.

— Sunteţi tare perspicace. Ne întâlnim la vama din Teltow.

— Teltow?! Pot ajunge acolo în mai puţin de două ore.

— Să fiţi acolo în nouăzeci de minute.

— Americanul va fi acolo?

— De îndată ce-mi primesc cele opt mii de mărci, am să vă spun unde-i găsiţi.

— Pe american şi pe deţinut?

— Pe american, pe deţinut... *şi pe femeie*.

Gândurile lui Gustav zburară instantaneu la femeia misterioasă care fusese văzută la chioşcul de ziare din Varşovia. Deci nu se înşelase... exista o legătură...

Totul dură doar o jumătate de secundă, apoi un alt gând

îi explodă în creier cu puterea unei bombe atomice. Brusc, îşi simţi gura uscată.

— Descrie-mi-o pe *femeie*, spuse el cu vocea răguşită şi tremurândă.

— Între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, ten deschis, păr bălai, ochi... hm... albaştri spre căprui, gât lung şi subţire, corp bine proporţionat, 1, 76-1, 78 m înălţime... şi frumoasă *de pică*. Sunteţi satisfăcut, Herr Schmundt?

La celălalt capăt al firului, Gustav amuţise.

— Ajung... ajung la Teltow în şaptezeci şi cinci de minute, bâigui Gustav. Ai să-ţi primeşti banii.

Schlaukopf închise şi se întoarse la masa lui. Se afla într-o crâşmă din partea de est a Potsdam-ului, la jumătatea distanţei până la Stahnsdorf. N-avea niciun rost să se grăbească. Putea să mai bea liniştit vreo două beri, visând satisfăcut la ce va face cu cele patru mii de mărci vest-germane şi cu cele opt mii est-germane.

Gustav se afla în biroul său din Berlinul de Est. După ce puse receptorul în furcă, se îndreptă cu paşi împleticiţi spre scaun, tremurând din tot corpul.

Sabina...! Era alb ca varul.

Peste două ore va pune mâna pe toţi... Pe Sabina von Dortmann... pe câinele de McCallum... pe neghiobul de baron... şi, cu ajutorul lui, pe actul de proprietate al moşiei şi pe aurul care aparţinea de drept familiei Schmundt... Gândul stârni în el emoţii năvalnice cu care constituţia sa sufletească, de altfel placidă, nu era defel obişnuită.

Năpădit de o sudoare rece, nu ezită decât o fracţiune de secundă, apoi puse mâna pe telefon.

— Fräulein Reinhardt, fă-mi legătura cu Galanov!

Peste un minut răcnea deja la telefon, ordonându-i aghiotantului său să adune imediat oamenii şi să pornească spre Teltow. După ce trânti receptorul, se năpusti afară din birou. Avea să meargă cu maşina proprie.

Pe trotuarul din faţa clădirii se opri brusc.

Ce era în capul lui?!

Era ziua în amiaza mare. Pentru a ajunge la Teltow trebuia s-o ia fie prin Berlinul de Vest, fie pe o rută ocolitoare, înspre sud-est. Fără doar şi poate, în ambele cazuri ar avea de-a face cu un trafic infernal.

Or, aceasta era o întâlnire la care *nu* va întârzia pentru nimic în lume!

Se întoarse valvârtej în birou, înşfăcă iar receptorul şi solicită un elicopter.

— Să fie pe acoperiş în cincisprezece minute!

După ce închise telefonul, trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Fără a realiza bine ce face, duse mâna la tocul de piele de la şold şi scoase pistolul, apoi luă un cartuş din sertarul biroului şi încărcă arma.

Nu strica să fie pregătit, pentru orice eventualitate.

De astă dată, va avea grijă ca nimeni şi nimic să nu-i dejoace planurile.

71
Cu bucurie la drum

Pelerinajul celor trei prin Staatforst era pe cât de plăcut, pe atât de istovitor pentru proaspăt-regăsitul părinte şi conducător spiritual al grupului.

Faptul că tatăl Sabinei nu dormise şi nu mâncase nimic în ultimele douăzeci şi patru de ore făcea ca trupul său bătrân, împuţinat şi plăpând, să parcurgă cu mare greutate chiar şi distanţa scurtă, de doar doi kilometri, care îi despărţea de maşina închiriată de Matthew sub un nume fals. Nu de puţine ori fusese la un pas de a se prăbuşi din cauza ameţelii şi a epuizării, aşa că din trei în trei minute se opreau pentru a-l lăsa să-şi tragă sufletul. Era prima dată în ultimii şaptesprezece ani când făcea efort fizic.

— Dacă m-aţi lăsa, aş putea să vă duc cu uşurinţă în spate, spuse Matthew.

— La un moment dat s-ar putea să se ajungă şi la asta, fiule. Dar, oricât sunt de obosit, e minunat să mă pot mişca din nou liber. Lasă-mă, te rog, să mă bucur din plin de băşici, de junghiuri şi de oboseală, iar când n-am să mai pot, îţi voi fi recunoscător dacă mă vei lua în cârcă.

— Mi-e teamă să nu te răneşti, papa, obiectă Sabina.

— E un preţ mic în schimbul libertăţii de a mă bucura din nou de creaţia lui Dumnezeu! Ah, Sabina, nici nu-ţi imaginezi ce gânduri şi senzaţii îmi zboară acum prin minte!

— O idee tot cred că am, râse Sabina. Că doar îmi cunosc tatăl!

— Mirosul acestei păduri de pini este pur şi simplu îmbătător! exclamă baronul, trăgând cu nesaţ aer în piept, cu faţa strălucind de fericire.

Înainte, însă, de a apuca să expire, ameţit de atâta oxigen, se dezechilibră.

— Papa! strigă Sabina, prinzându-l de braţ.

Matthew apucă imediat celălalt braţ al bătrânului.

— Cred că a venit din nou timpul să facem o scurtă pauză, spuse baronul.

Îl ajutară cu grijă să se aşeze şi apoi luară loc lângă el.

— În maşină avem nişte merinde, papa.

— Da... n-ar fi rău să mănânc ceva, murmură baronul, gâfâind uşor.

În jur domnea o tăcere de mormânt. Niciun zgomot, nicio adiere de vânt.

— Cât de liniştit e totul, oftă bătrânul, abia şoptit. M-aş întinde bucuros şi aş dormi neîntors o zi şi o noapte chiar aici, sub bolta copacilor şi a cerului.

— La noapte ai să dormi în patul meu, papa. Dar, dacă vrem să ajungem acolo, mă tem că deocamdată n-avem timp de somn.

— Am atâtea să-ţi spun, atâtea întrebări... Dar pentru moment nu cred că mintea mea ar putea cuprinde totul.

— Nu e nicio grabă, papa. Avem tot timpul din lume.

— Sunt momente în care mă simt tânăr şi puternic ca în ziua nunţii mele cu Marion. Apoi îmi privesc braţele şi picioarele, văd cât sunt de subţiri şi de albe şi mă întreb dacă nu cumva acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu creierul meu.

— Niciodată cu al *tău*, papa.

— Cât de tare mi-aş dori şi eu – iartă-mi, Tată, necredinţa! – însă nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Marion şi la cât de mult aş vrea să fie şi ea aici cu noi...

— Dar mama este aici, spuse încet Sabina.

— Da... desigur. Uneori uit până şi învăţăturile elementare ale lui Iisus. „Cine crede în Mine nu va muri *niciodată*”.

Lăsă să-i scape un oftat prelung. Amintirea scumpei sale soţii îi umplu sufletul, dar ochii nu i se umeziră.

— Am iubit-o, Sabina dragă, am iubit-o pe mama ta cum niciun alt bărbat nu cred să fi iubit vreodată o femeie.

Tăcu, dus pe gânduri, apoi adăugă cu un zâmbet:

— Deşi, nu mă-ndoiesc că fiecare bărbat crede acelaşi lucru despre iubirea *lui*. Doamne, cât de încrezuţi suntem! Când te gândeşti că Tatăl îi înzestrează pe toţi şi pe toate cu iubirea profundă a naturii Sale – pe fiecare bărbat, femeie... fiecare *trandafir*...

În timp ce vorbea, duse din nou la nări trandafirul deja ofilit pe care îl ţinea în mână, ca şi cum parfumul său estompat ar fi ascuns un secret de iubire pe care – din tot universul – nu îl cunoşteau *decât* el şi răposata sa soţie.

— Dumnezeu umple întreaga creaţie cu iubirea Lui, adăugă el, ca pentru sine. Ea se regăseşte până şi-n textura, coloritul, neasemuita frumuseţe şi misteriosul parfum cu care ne încântă trandafirii. Şi totuşi, ignorând adevărul, fiecare dintre noi îşi însuşeşte această iubire ca şi cum i s-ar cuveni numai lui.

— N-ar trebui să-ţi faci probleme în privinţa creierului tău, papa, spuse Sabina cu un zâmbet. Poate că te-ai împuţinat la trup, dar nicidecum la minte!

Baronul îi răspunse cu un surâs plăpând.

— Simt că mi se-nchid ochii de somn...

— Nu mai e mult, papa, îl încurajă Sabina, ridicând cu un oftat şi un zâmbet ochii spre Matthew, care încuviinţă, zâmbind, din cap.

— Ştiam că azi are să vină cineva să mă ia, spuse baronul abia şoptit.

— Vă referiţi la transfer? întrebă Matthew.

— Ce transfer?

— Urma să fiţi mutat la o altă închisoare.

— Nu, nu ştiam nimic despre asta.

— Credem că Gustav e cel care a pus la cale transferul, interveni Sabina.

— Gustav... sărmanul băiat. Îţi mai dă şi acum bătăi de cap?

— Nu, papa, sunt în siguranţă. La cine te refereai adineauri?

— La Dumnezeu, scumpa mea. Eram sigur că Tatăl are

să mă ia, în sfârşit, la El! Mă simţeam în al nouălea cer. Eram atât de euforic, încât n-am putut nici să dorm! Aveam atâtea de scris...

Am stat treaz toată noaptea, rugându-mă, încercând să aştern pe foaie, pentru tine şi pentru ceilalţi, tot ceea ce-mi arăta Tatăl, arzând de nerăbdare să mă întorc acasă. Nu mică mi-a fost mirarea când, ridicând ochii, am văzut că Dumnezeu te-a trimis pe *tine* în locul Lui!

Jubila. Pe chip şi în ochi îi strălucea lumina speranţei.

— N-ai idee cât de fericit am fost acolo, spuse el încet. Dumnezeu mi-a fost mereu aproape şi a avut grijă de mine. Ieri, când credeam că-mi aştept moartea trupului fizic, a fost cea mai fericită zi din viaţa mea.

Tăcu preţ de o clipă, apoi adăugă:

— Şi totuşi, fetiţa tatii, nimic nu se compară cu fericirea pe care am simţit-o când te-am văzut pe tine, când am zărit chipul tău drag. Dac-ar fi să închid ochii în clipa asta, aş face-o fericit, mulţumindu-i lui Dumnezeu că mi-a dat tot ce mi-am dorit!

Sabina întoarse capul.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar şi le zăgăzui.

Avea să vină şi vremea lor... dar încă nu venise.

72
Maturizarea unei fice

Când ajunseră la hambarul în care era parcată maşina, făcură o pauză lungă pentru a-şi ostoi foamea şi setea. Baronul, vlăguit, era din ce în ce mai tăcut. Mâncarea avea să-l întremeze, dar deocamdată mistuirea ei îi solicita ultimele rezerve de energie.

Într-un târziu, împachetară şi urcară în maşină – Matthew se aşeză la volan, iar Sabina şi tatăl ei, pe bancheta din spate. Bătrânul îşi lăsă capul pe genunchii fiicei sale şi, în mai puţin de cinci minute, adormi buştean.

Coborâră încet dealul pe drumeagul înconjurat de păduri şi păşuni, până în satul Drewitz, traversară Parceforce Heide, apoi îşi continuară drumul pe şosea, până în Güterfelde. Atât Matthew, cât şi Sabina erau adânciţi în gânduri.

Gândurile Sabinei se învârteau exclusiv în jurul tatălui ei. Privindu-l cum doarme, cu capul sprijinit în poala ei, se simţi năpădită de emoţii şi sentimente ce îi fuseseră necunoscute până acum. Brusc, el era copilul neajutorat şi ea, acum o femeie de patruzeci de ani, era cea care avea grijă de el, aşa cum avuseseră cândva grijă de ea părinţii săi.

Se simţea, poate pentru prima dată în viaţă, femeie în toată firea, realizându-şi maturitatea mai pregnant ca niciodată.

Ori de câte ori se gândise la el în ultimii ani – şi asta se întâmpla aproape zilnic – vedea cu ochii minţii un bărbat viguros, în puterea vârstei – pe *tata* – şi ea rămânea mica Sabina, fetiţa lui. Or, acum, caracterul muritor al trupului său fizic devenise brusc o realitate evidentă, palpabilă.

Timpul inversase rolurile. Apropierea trupului bătrân şi ostenit al tatălui său o umplea de căldură şi de pace, făcând-o să înţeleagă eterna maree căreia îi sunt supuse

toate lucrurile pământeşti.

Îi privi chipul adormit. Ştiuse că avea să-l găsească schimbat, în pofida seninătăţii care continua să lumineze faţa bătrânului când vorbea, Sabina simţea că i se rupe sufletul de milă când se uita la el. Se pregătise psihic să accepte transformările inevitabile determinate de trecerea anilor, dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru şocul pe care l-a avut în dimineaţa aceasta, când a dat cu ochii de silueta firavă, aplecată deasupra mesei din celulă.

Nu dădea semne de calviţie, dar părul i se rărise şi încărunţise complet. Fruntea lată, obrajii supţi, gâtul, braţele – toate erau brăzdate de riduri. Era numai piele şi os; hainele, mult prea largi, atârnau pe el.

Lacrimile îi dădeau iarăşi ghes, dar nu cedă nici de astă dată. Pentru moment era prea fericită că se află din nou alături de tatăl ei – că îi simte atingerea, că îi aude vocea, că îi poate mângâia obrazul – pentru a se gândi la cum şi-au bătut joc de el Gustav şi oribilul sistem căruia îşi vânduse acesta sufletul. Cum şi-au bătut joc de acest om minunat, onorabil şi integru, un nobil al fostei Germanii, o Germanie de care erau cu toţii mândri înainte... Nu putu să-şi ducă gândul până la capăt. Strânse din ochi pentru a-şi înfrâna lacrimile.

Nu acum, îşi spuse ea. Încă nu le venise vremea. Nu avea timp să se relaxeze. Nu avea timp să-şi dea frâu liber emoţiilor. Dac-ar face-o, evenimentele şi importanţa acestei zile ar covârşi-o.

Treptat, începu să se liniştească. Euforia reîntâlnirii cu tatăl ei o făcuse să uite o clipă de pericolele pe care le mai aveau de înfruntat înainte de a fi cu adevărat liberi.

Îi reveni în minte privirea pe care i-o aruncase aşa-numitul Schlaukopf în urmă cu aproximativ două ore, la despărţire, în acele câteva secunde citise în adâncurile lui şi nu-i plăcuse deloc ceea ce văzuse acolo. Acea privire şi schimbarea planului în ultima clipă îi confirmaseră îndoielile pe care le avusese în privinţa lui de la bun început. Individul

nu prezenta deloc încredere. Chiar dacă Matthew va obiecta, îşi va urma instinctul. *Nu* va lăsa soarta tatălui său în mâinile unui astfel de om.

Va proceda conform planului.

73
Teltow

Treptat, sub acţiunea poate nu tocmai favorabilă a progresului, Teltow, cândva un sătuc liniştit de fermieri, fusese înghiţit de zona metropolitană, aflată într-o continuă extindere, a Berlinului.

De remarcat, se remarca printr-un singur lucru: poziţia geografică. Întâmplarea făcuse ca satul, la fel ca alte nouă-zece cătune, să fie situat exact pe linia desemnată de către Aliaţi să separe oraşul Berlin de RDG.

Şi uite-aşa, de mai bine de un deceniu, hotarul dintre sectorul american al Berlinului de Vest şi naţiunea comunistă aşa-zis democrată din Germania de Est trecea şerpuind chiar prin mijlocul localităţii, marcând, la nord, libertate, progres şi o atitudine prooccidentală, iar la sud, sărăcie, frustrare şi ochi îndreptaţi spre Est... către Moscova. Niciun localnic nu avea să uite vreodată, dar majoritatea ajunseseră să accepte, fiecare în felul lui, nemiloasa soartă care le împărţise satul în două, dezbinând familii şi destine – făcându-i pe unii să se bucure de libertate şi prosperitate, iar pe ceilalţi de... prea puţine.

Diviziunea care tăiase inima poporului german în două jumătăţi ce continuau să coexiste, dar fără a mai constitui un întreg, era perfect reflectată la nivel microscopic în Teltow. Istoria familiilor dezbinate şi a străzilor tăiate în două din acest sat era istoria întregii Germanii.

În ciuda acestui fapt şi a durerii îndurate în tăcere, în mare parte a timpului Teltow reuşea să păstreze în continuare un iz şi o atmosferă tipic rurale. De cele două părţi ale hotarului patrulat de grăniceri, localnicii îşi vedeau de treburile lor cotidiene, încercând sau măcar pretinzând că nu observă cicatricea imposibil de ignorat ce le brăzda satul.

La un moment dat, liniştea amiezii fusese curmată brusc

de zbârnâitul ameninţător al unui elicopter, care aterizase în mijlocul străzii, chiar în faţa liniei de frontieră – loc în care se afla acum de mai bine de o oră şi jumătate.

Sătenii se făceau că plouă sau cel puţin aşa voiau să dea impresia, dar era clar că se punea ceva la cale. În această parte a lumii, elicopterele erau întotdeauna de rău augur, reprezentau întotdeauna un pericol... pentru cineva.

Treptat, micul punct vamal deveni tot mai aglomerat.

O maşină neagră, venită dinspre sud, opri la mică distanţă de elicopter. Din ea coborî un individ pipernicit.

La o oră după aterizarea elicopterului îşi făcură zgomotos apariţia mai multe automobile. Un tânăr coborî grăbit din prima maşină şi se duse întins la primul venit. După un schimb de cuvinte cu acesta, se întoarse şi începu să dea ordine bărbaţilor înarmaţi care se revărsau puhoi din cele trei autovehicule. În doar câteva minute întreaga zonă era împânzită de soldaţi. Nici chiar o mică armată n-ar fi putut trece de o asemenea blocadă.

Acum cei trei stăteau la distanţă de ceilalţi, scrutând încordaţi drumul dinspre sud, aşteptându-şi nerăbdători... prada.

Judecând după uniformă, cel care venise cu elicopterul părea să fie capul operaţiunii.

Gustav fixa drumul nemişcat, cu mâinile încleştate la spate şi pistolul la şold. I se părea că aşteptarea nu mai ia sfârşit. Inima îi bătea nebuneşte. La baza acestei misiuni se afla o patimă personală care îl mistuia de-o viaţă. Aştepta de mai bine de douăzeci de ani să pună mâna pe Sabina, ce mai conta o oră în plus? îşi repeta el, încercând să se calmeze. Acum, însă, că i se retrezise dorinţa, simţea că înnebuneşte dacă mai trebuie să aştepte mult.

— De ce n-au apărut încă? întrebă el impacientat, întorcându-se spre Schlaukopf.

— Staţi liniştit, Herr von Schmundt. O s-apară ei, îl asigură Vulpea.

Nici c-ar fi putut fi aleşi doi indivizi mai diferiţi pentru

această misiune. Nu că i-ar fi ales cineva. Amândoi veniseră aici din proprie iniţiativă, fiecare considerându-se mai apt decât celălalt să dirijeze operaţiunea, fiecare subestimând calităţile celuilalt.

Se prea poate ca Gustav să fi moştenit oportunismul de la tatăl său ori să i se fi tras de la luxul în care fusese crescut, dar lui puţin îi păsa de asta. De când atinsese maturitatea, nu îl interesa decât un singur lucru: propria persoană. Din acest punct de vedere, în ceea ce-l privea, comunismul nu se deosebea cu nimic de fostul regim politic în care îşi făcuse şcoala în ale infamiei. La început fusese SS-ul, acum era *Stasi*. Se schimbase doar denumirea. Misiunile rămăseseră la fel de josnice şi de sordide, iar succesul lor, alimentat de caracterul corupt şi de motivele personale ale agenţilor.

Deşi tabăra lui McCallum câştigase războiul şi pentru o vreme el şi colegii săi nazişti fuseseră nevoiţi să implore mila tiranilor americani, acum se întorsese roata, gândi satisfăcut Gustav. Dacă ar fi vrut, ar fi putut aduna o adevărată armată împotriva câinelui de american. Ironia sorţii făcea ca Matthew McCallum să fie acum fugar pe teritoriu inamic. Pe teritoriul *lui*.

Aceste gânduri reuşiră să-i potolească patima, dar nu şi anxietatea. Îşi consultă ceasul elveţian. Trecuse o oră. Blestemă printre dinţi şi îi aruncă Vulpii o căutătură piezişă.

N-am încotro, *deocamdată trebuie să-l suport*. *Răsplata mea vor fi Sabina şi americanul*.

— Să nu vă pripiţi, îi aminti Schlaukopf. Vor opri la capătul străzii. Atunci va trebui să-mi faceţi plata integrală. Eu am să mă duc – singur – la maşină şi am să-i asigur că totul e în ordine.

— Şi dacă refuz să te plătesc?

— Atunci am să le fac semn să se retragă.

— Şi dacă, după ce-ţi dau banii, o ştergi cu maşina lor?

— Ne veţi urmări cu elicopterul şi mă veţi omorî împreună cu ei.

Gustav nu spuse nimic. Nu avea încredere nici cât negru sub unghie în omuleţul ăsta viclean, dar trebuia să admită că Schlaukopf se gândise la toate aspectele problemei. Avea cele opt mii de mărci în buzunar. Era un preţ mic în schimbul Sabinei. Şi oricum, putea să dea mai târziu de urma ticălosului, să-l ucidă şi să-şi recupereze banii.

Gândurile lui Schlaukopf se învârteau în aceeaşi direcţie. Totala lipsă de încredere era reciprocă. Douăsprezece mii de mărci erau o căruţă de bani, asta chiar dacă în Occident opt dintre ele n-ar fi avut nicio valoare. Dar el nu trăia în Occident, iar aici o asemenea sumă constituia o mică avere.

Aceasta era marea oportunitate pe care o aşteptase toată viaţa!

Singura problemă era că acum îi cunoşteau prea mulţi figura. După ce va primi toţi banii, pentru siguranţa sa, trebuia să găsească o cale de a-i lichida pe toţi – pe american, care îl minţise, pe însoţitoarea lui, care era nepermis de frumoasă pentru o muritoare şi pe bătrânul deţinut, care era oricum c-un picior în groapă. Ei constituiau o pradă uşoară. Nu la fel stăteau, însă, lucrurile cu agentul *Stasi* care se bâţâia acum lângă el de pe un picior pe altul. În cazul lui probabil că va trebui să aştepte o săptămână sau două... dar în cele din urmă tot va trebui să-l cureţe.

Singurul care nu spunea nimic era rusul Andrassy Galanov, aghiotantul cu chip de băieţandru al şefului de secţie.

Lui îi stătea gândul la urmărirea secretă pe care o făcuse deunăzi până în satul aflat la o distanţă de doar câţiva kilometri la est de Teltow.

Nu suflase o vorbă despre identificarea automobilului văzut în Varşovia, aşa cum nici şeful său nu-i spusese nimic despre operaţiunea de azi. Totuşi, ascultând discuţia celor doi şi punând iţele cap la cap, înţelesese cine se afla în maşina pe care o aşteptau. Fără îndoială că era vorba de aceeaşi femeie. Se întrebă dacă misiunea de azi avea vreo

legătură cu mişcările suspecte la care asistase în urmă cu câteva zile, când o urmărise pe femeie.

Oricum, va fi numai ochi şi urechi. Dacă avea să se întâmple ceva, nu trebuia să fie prins cu garda jos. Dacă avea dreptate, capturarea femeii rezolva şi cazul fotografiilor pe care unchiul său era atât de disperat să le recupereze. Totuşi, deocamdată va păstra pentru el această informaţie. Va aştepta întâi să vadă cum se aranjează lucrurile şi abia apoi va lua o hotărâre.

Neamţul, lituanianul şi rusul – o improbabilă şi îndoielnică alianţă a întunericului – continuară să aştepte necruţători sosirea celor trei victime, de care se deosebeau ca noaptea de zi.

Ascunzându-şi neliniştea crescândă, Vulpea aruncă pe furiş o privire spre ceas. *Ar fi trebuit să fie deja aici*! începu să-şi frângă degetele, îngrozit că s-ar putea să piardă cele zece mii de mărci.

Ciocnirea dintre lumină şi întuneric era iminentă.

74
Schimbare de planuri

Mergeau de peste o oră. Drumurile pline de hârtoape îi încetiniseră în mod considerabil. De la începutul călătoriei, Matthew şi Sabina nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

Baronul dormea încă liniştit, refăcându-şi forţele.

Visul eliberării lui, aparent imposibil cu doar câteva zile în urmă, devenise realitate. Cu toate acestea, Matthew şi Sabina, cu gândul la primejdiile pe care le mai aveau de înfruntat, încă nu se puteau bucura pe deplin de această reuşită parţială.

Lăsând în urmă *Heide*, înaintau acum hurducându-se pe un drum pietruit spre Guterfelde. La intrarea în sat, Matthew încetini. Caldarâmul continua pe malul lacului, până la intersecţia cu şoseaua nord-sud care făcea legătura între Stahnsdorf şi Saarmund. Matthew opri şi viră la stânga, pe un alt drum pavat tot cu pietre, dar de astă dată ceva mai netede, ce ducea prin inima satului. După ce lăsară în urmă ultimele case şi străduţele şerpuite ale cătunului, Matthew mări din nou viteza.

Mai e puţin şi ajungem la destinaţie, îşi spuse el. *Suntem pe ultima „sută de metri": Stahnsdorf*, *Teltoiv*, *vamă*, *Berlinul de Vest*... *libertate*.

Gândurile Sabinei erau de cu totul altă natură. Tocmai rataseră şansa de a vira spre Grossbeeren. Aceea ar fi fost ruta cea mai indicată.

Totuşi, *dacă* Schlaukopf era, într-adevăr, atât de şiret precum părea şi *dacă* ar bănui că Matthew va încerca să-l tragă în piept, exact aceasta era ruta pe care ar fi anticipat-o şi el.

Prin urmare, nu avea de unde să ştie dacă Vulpea nu era cumva cu ochii pe ei *chiar acum* pentru a se asigura că nu o şterg cu restul banilor.

Va aştepta până când va fi sigură că nu sunt urmăriţi.

Existau nenumărate drumeaguri pe care puteau s-o ia fie înapoi către şoseaua principală, fie prin pădurea situată la sud de Muhlenberg până la Ruhisdorf şi de acolo la Grossbeeren.

După ce parcurseră cam o treime din distanţa până la Stahnsdorf, mai aruncă o privire în spate, asigurându-se că drumul e pustiu.

— Matthew, opreşte maşina.

Matthew întoarse capul spre ea cu o expresie întrebătoare.

— Matthew, te rog, insistă ea. Opreşte acum!

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, încetinind.

Sabina îşi eliberă uşor tatăl din îmbrăţişare, având grijă să nu îl trezească, şi se pregăti să coboare.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, dar trebuie să opreşti maşina.

Matthew frână. Sabina coborî grăbită, închise portiera din spate şi o deschise aproape concomitent pe cea din dreptul şoferului.

— De aici încolo am să conduc eu. Tata încă doarme, aşa că te rog să iei loc în faţă, lângă mine.

— Bine, dar nu...

— Matthew, te rog, îl întrerupse Sabina. N-avem timp de pierdut. Te rog să cobori.

Derutat şi oarecum amuzat, Matthew se conformă. Până să închidă el portiera, Sabina era deja la volan. Apăsă ambreiajul, acceleră şi în mai puţin de şaizeci de secunde încetini şi vira la dreapta, pe un drum de ţară.

— Ce faci?! exclamă Matthew, îngrijorat de-a binelea.

— Acum e rândul meu să spun, ca Vulpea, că a avut loc o schimbare de planuri.

— Sabina, Teltow este singura noastră ieşire sigură spre Berlin! Or, pentru a ajunge la Teltow, trebuie să mergem drept înainte!

— S-ar putea să nu fie atât de sigură precum crezi.

— Trebuie să întorci. Acela este drumul pe care trebuie

să-l urmăm.

— La Berlin se poate ajunge pe mai multe rute, ripostă Sabina, înaintând spre dealurile împădurite ce se ridicau în faţa lor.

Deşi drumul era accidentat, apăsă şi mai tare pe acceleraţie.

— Crede-mă că am întâlnit mulţi de-alde Schlaukopfi la viaţa mea. Dacă l-am citit bine, individul ne întinde o cursă la Teltow.

— Mă îndoiesc, ripostă Matthew. Dacă nu ne ajută să trecem vama cu bine, nu-şi vede banii.

— Individul pune ceva la cale. Sunt sigură de asta.

— Întoarce, Sabina, te rog! Totul este aranjat.

— Te rog să ai încredere în mine, Matthew. Acum, că l-am eliberat pe tata, n-am de gând să ne încredinţăm vieţile în mâna unui individ poreclit Vulpea.

— Trebuie doar să ştii cum să-l iei.

— Individul e parşiv până-n măduva oaselor. Nu vreau să mai am de-a face cu el vreodată. Aşa că, îmi pare rău, dar nu mergem la Teltow.

— Şi cum ne vom întoarce la Berlin? De pe-acum probabil că s-au instalat blocade la toate celelalte puncte de trecere a frontierei.

— Am făcut alte aranjamente.

— Poftim?! Ce fel de aranjamente?

— Aşteaptă şi vei vedea. Sunt convinsă că planul meu e mai sigur decât ceea ce ne aşteaptă la Teltow.

— Dacă nu primeşte şi cealaltă jumătate de bani, Schlaukopf ne va găsi şi-n gaură de şarpe. Este un om fără scrupule.

— Exact asta spun şi eu.

— Dacă nu-l plătim, ne omoară.

— Poţi să te întorci să-l plăteşti după ce ajungem în Berlinul de Vest. N-am nimic împotrivă. Dar *nu* am să permit ca individul să se mai apropie de tatăl meu cât timp ne aflăm încă în RDG. Am citit duplicitatea în ochii lui,

Matthew. Schlaukopf are de gând să ne trădeze.

— Se pare că mă confrunt cu o revoltă, spuse Matthew, râzând cu jumătate de inimă.

— Am să-ţi predau bucuroasă conducerea de îndată ce trecem în sectorul american. Dar, câtă vreme ne aflăm încă pe teritoriul ţării *mele*, eu conduc operaţiunea.

Matthew se lăsă încet pe spătarul scaunului, complet derutat de turnura pe care o luaseră evenimentele. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine – şi dacă n-ar fi avut o încredere oarbă în ea – ar fi crezut... ei bine, habar n-avea ce-ar fi crezut!

Peste patruzeci şi cinci de minute maşina lăsă în urmă zona deluroasă aflată la est de Ruhisdorf şi porni în viteză spre sud-est, către Grossbeeren.

75
Crima din Teltow

Deşi bănuia deja de ceva vreme că americanul îl trăsese pe sfoară, Schlaukopf reuşise până acum să îşi ascundă temerile faţă de ofiţerul est-german care făcea treişpe-paişpe lângă el, tunând şi fulgerând. Dar trecuse prea mult timp. Mult prea mult. De pe-acum, situaţia era cât se poate de clară pentru amândoi.

— Mare tâmpit mai eşti, Schlaukopf! urlă Gustav furios. Zău că nu înţeleg cum de m-am lăsat cooptat în planul ăsta imbecil!...

— Nu sunt eu de vină că n-au apărut, ripostă Schlaukopf, încercând din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

— Asta nu te face mai puţin idiot! răcni Gustav.

Spumega. Nu mai avea niciun rost să păstreze aparenţele. Era clar că se alesese praful de planul lor. Gândul că Sabina era atât de *aproape* şi că totuşi nu putea să pună gheara pe ea îl umplea de un amestec ciudat de mânie, dorinţă şi ură. Mai avea puţin şi exploda.

— Ai să plăteşti pentru greşeala ta! răcni el.

Luând subit o decizie, se întoarse spre aghiotantul său, care aştepta la câţiva metri de ei, lângă elicopter.

— Galanov! Cheamă doi agenţi să-l aresteze pe turnătorul ăsta nenorocit şi să-l ducă numaidecât la Berlin cu una dintre maşini. Să fie ţinut sub supraveghere strictă! La întoarcere am să hotărăsc ce fac cu el. Dacă opune rezistenţă, instruieşte-ţi oamenii să-l ucidă.

— Nu mă poţi aresta, şuieră Schlaukopf, îndepărtându-se încet. Fără mine, n-ai să pui în veci mâna pe american!

— Ai dat greş, piticanie nenorocită! urlă Gustav. Dar voi avea eu grijă să-ţi putrezească oasele în închisoare! Iar în privinţa americanului, stai liniştit: am să-l găsesc şi fără ajutorul tău!

— De nu-mi dai banii care mi se cuvin, tot am să te fac

eu să plăteşti într-un fel sau altul! ţipă Schlaukopf.

— De la mine n-ai să vezi nicio letcaie!

Pornind de-a-ndărătelea, Vulpea vârî mâna în haină şi scoase fulgerător cuţitul, făcându-i lama să strălucească periculos în soare. Agitând în aer arma mortală, se retrase grăbit spre maşină. Îi va tăia calea câinelui de american şi-i va lua banii... *după* ce-i va înfige cuţitul în inimă! apoi se va întoarce şi-l va lichida şi pe neamţ!

— După el, Galanov! răcni Gustav.

Tânărul rus se năpusti pe urma lituanianului. Schlaukopf ţâşni spre maşină.

— Stai pe loc! urlă Schmundt, dar ordinul muri în aer, nebăgat în seamă. Opreşte-l! îi strigă el aghiotantului său. Galanov, îţi ordon să îl ucizi!

Schlaukopf abia ce apucă să deschidă portiera maşinii când tânărul îl ajunse din urmă. Vulpea se întoarse şi se aruncă asupra lui, agitând frenetic cuţitul. Gustav se opri în spatele lui Galanov, prea laş să se apropie mai mult.

— Galanov, ucide-l pe nebunul ăsta!

Rusul se năpusti asupra lui Schlaukopf, dar lipsa de experienţă îşi spuse cuvântul şi în clipa următoare se dădu înapoi clătinându-se, urlând de durere şi ţinându-se de braţ. Din rana adâncă pe care i-o lăsase cuţitul Vulpii ţâşnea un şuvoi de sânge.

Demonul furiei îl făcu pe Gustav să-şi depăşească laşitatea. Puse mâna pe pistol, făcu câţiva paşi în faţă şi îl împinse din cale pe tânărul său aghiotant care se retrăgea împleticindu-se, cu braţul sângerând.

Acum cuţitul lui Schlaukopf îşi întâlnise naşul.

În liniştea străzii răsunară asurzitor mai multe focuri de armă, trase de la o distanţă de nici doi metri.

Vulpea se prăbuşi în faţa maşinii la care încercase în zadar să ajungă, umplând marginea banchetei de sângele care îi ţâşnea din piept.

Chiar şi după ce victimei îi zbură cuţitul din mână, se mai auziră una după alta, încă două focuri de armă.

Cu degetele încleştate pe pistol, Gustav privi paralizat cum se prăbuşeşte în faţa portierei deschise corpul însângerat şi neînsufleţit, cu pieptul ciuruit de gloanţe. Sângele care acoperea hainele celui ucis picura pe iarbă, lângă locul unde zăcea, înroşit şi inert, cuţitul.

Se lăsă o tăcere mormântală.

Gustav începu să se retragă încet, incapabil să-şi ia ochii de la înfiorătoarea scenă a crimei.

Între timp, tânărul Galanov reuşise să oprească sângerarea înfăşurându-şi strâns mâneca în jurul rănii. Durerea ascuţită pe care i-o provocase tăietura avusese, totuşi, şi un efect benefic: îi pusese creierul în mişcare. Brusc, se lumină. Planul fugarilor era mult mai complex decât ar fi bănuit şeful său asasin sau răposatul asociat al acestuia!

Automobilul pe care îl aşteptau era la kilometri întregi de Teltow! Iar el era singurul care ştia unde să-l intercepteze!

Alergă într-un suflet la şeful său, care continua să contemple mut tabloul din faţa lui.

— Veniţi... veniţi, Herr von Schmundt! strigă el, încercând să-şi scoată şeful din transă. Trebuie să îi interceptăm înainte de a fi prea târziu!

— Să îi interceptăm? bâigui Gustav, nedumerit. Pe cine să interceptăm?

— Pe american şi pe deţinutul evadat. Nu vor veni aici. Trebuie să ne grăbim!

— Nu înţeleg... despre ce...

— Ştiu încotro se îndreaptă! Veniţi, va trebui să luăm elicopterul, dacă vrem să ajungem la timp! adăugă Galanov, trăgându-l de braţ şi instruindu-şi pe un ton răstit agenţii să îi urmeze cu maşinile.

Peste câteva minute, uriaşele elice se puseră din nou în mişcare cu un zbârnâit grozav, despicând impetuos aerul şi stârnind nori de praf de jur-împrejur. Aparatul de zbor cu aspect de insectă se ridică rapid de la sol, rămase o clipă

suspendat în aer, cu botul îndreptat în jos, apoi porni în viteză spre sud-est.

76
Frământări

Când se formase reţeaua, imediat după război, Clara Brumfeldt, soţie supusă şi dascăl conştiincios al micilor şcolari din Grossbeeren, nu voise să aibă nimic de-a face cu ea.

Activitatea clandestină în care se trezise cooptat, mai mult din întâmplare decât din proprie iniţiativă, soţul ei în ultimele luni ale sistemului nazist fusese acceptabilă, ba chiar necesară. Viaţa vărului său Hermann fusese în pericol şi, dacă a-l ajuta pe el însemna să-i ajute şi pe alţii, trebuia să accepte situaţia, căci – deh – aşa e pe timp de război.

Dar războiul se terminase de mult. Cunoştea zvonurile care circulau despre pogromul săvârşit în secret de către Stalin, dar parcă nu-i venea să creadă că situaţia era chiar atât de neagră. Evreii au ştiut să se descurce singuri secole de-a rândul. Ba mai mult, acum aveau o ţară a lor. De ce nu-şi puteau purta singuri de grijă?

Nici nu-şi mai amintea câţi îi călcaseră pragul în aceşti ani. Treptat, lui Hermann şi soţului ei li se alăturaseră mulţi alţii. Mai nou, unul dintre cei mai înfocaţi membri ai mişcării era chiar fiul lor, Wilhelm, pe care ea continua să-l alinte Willy, deşi era aproape bărbat în toată firea. Ea îl învăţase de mic să fie bun şi să-i ajute pe ceilalţi, dar asta era parcă prea de tot!

Nu putuse niciodată să înţeleagă dorinţa nestăpânită care îl mâna pe soţul ei să ajute orice persoană aflată în pericol – asta chiar cu riscul vieţii lui şi a fiului lor. Totuşi, era soţia lui şi avea să-l susţină cu toată credinţa de care era în stare, chiar dacă făceau un joc periculos, cu care n-avea să se obişnuiască niciodată cu adevărat.

Nu putea decât să se roage ca totul să se termine cu bine şi ca Willy şi Erich să se întoarcă acasă cât mai repede teferi şi nevătămaţi... şi singuri.

În astfel de momente, îi era întotdeauna greu să se roage. Propriile frământări îi întunecau raţiunea, împiedicând-o să-şi îndrepte toate gândurile spre Dumnezeu.

Totuşi, avea să încerce.

Căzu în genunchi şi îşi îngropă faţa în căuşul palmelor.

77
Fugă secretă

La trei kilometri de Grossbeeren, două automobile goneau pe un drum lat de ţară, între două lanuri de ovăz. Până la destinaţie – o şură cu pereţi de cărămidă şi lemn şi acoperiş din paie – mai aveau de parcurs aproximativ o jumătate de kilometru.

Dacă elicopterul în care se aflau urmăritorii lor ar fi decolat cu zece minute mai devreme, norii de praf iscaţi în mijlocul culturilor de ovăz le-ar fi trădat imediat poziţia. În situaţia de faţă, însă, fugarii aveau un avans preţios de şase sute de secunde. Neobservând nimic suspect pe dealurile împădurite pe care le survolau, cele două perechi de ochi din elicopter scrutară depărtările în căutarea acoperişurilor portocalii ale destinaţiei lor.

Conform celor stabilite în cadrul discuţiei de pe pod, Erich şi Willy îi aşteptau la intrarea în sat. Sabina zări imediat micul trabant verde, cu bara de protecţie din spate îndoită, parcat pe marginea drumului. De când aşteptau cei doi, nu ştia, dar, de dragul Clarei, nu voise să rişte o întâlnire la ei acasă. N-avea de unde să ştie că vizita ei de acum câteva zile compromisese deja anonimatul familiei Brumfeldt.

Când trecu pe lângă trabant, claxonă scurt, dându-i de înţeles lui Erich, care nu ştia la ce fel de automobil să se aştepte, că ea se află la volan. Bărbatul porni maşina şi o urmă de la distanţă.

La un moment dat Sabina încetini, lăsând trabantul să-i depăşească, apoi îl urmă spre ieşirea estică a satului. Acum se îndreptau spre şură, unde aveau să ascundă maşina închiriată de Matthew. Membrii reţelei aveau să le-o aducă ulterior în Berlinul de Vest.

Ajungând la destinaţie, trabantul condus de Erich opri scrâşnind, stârnind şi mai mult praf în jur. În spatele lui,

Sabina frână mai uşor. Tânărul Wilhelm sări din maşină şi deschise larg uşa dublă a şurii, apoi îi făcu semn femeii să înainteze. În mai puţin de două minute ambele automobile erau parcate în siguranţă, în interiorul gol şi întunecos. Willy închise uşa la loc şi trase zăvorul.

— Lucrurile se complică! exclamă Matthew, uluit de complexitatea planului despre care el habar nu avusese.

— Te rog să mă ierţi, Matthew, spuse Sabina. Pentru siguranţa ta şi a noastră, am considerat că este mai bine să nu-ţi vorbesc despre asta. Nu puteam să mă încred în Vulpe. Trebuia să găsesc o altă cale de a-l scoate pe tata din RDG.

— Cu ajutorul acestor oameni.

— Sunt câţiva dintre prietenii despre care ţi-am vorbit. Papa, adăugă ea, întorcându-se spre bancheta din spate. Papa, trezeşte-te. Trebuie să schimbăm mijlocul de transport.

Coborî repede din maşină, deschise portiera din spate şi încercă să îşi deştepte tatăl din somn. Erich se apropie de ea împreună cu fiul său.

— Fräulein Duftblatt, acesta este fiul meu, Willy.

— Ah, Wilhelm, tatăl tău spune că eşti unul dintre cei mai înfocaţi aliaţi ai mei, zise Sabina, zâmbind băiatului. Nici nu ştii cât de recunoscători îţi suntem pentru tot ceea ce faci – şi mai ales eu... *astăzi*. Acesta este tatăl meu. Nu l-am mai văzut de şaptesprezece ani.

Se aplecă deasupra banchetei şi apucă mâna părintelui său.

— Haide, papa, spuse ea blând, încearcă, te rog, să te ridici. Peste câteva clipe poţi să te culci din nou.

Ajutat de Sabina, baronul coborî ameţit din maşină. Fiica sa îl luă de un braţ, Matthew, de celălalt şi porniră tustrei spre furgoneta albă ce-i aştepta în capătul opus al şurii. Bătrânul se lăsa condus cu docilitatea unui copil. Mirosurile de paie şi dobitoace păreau să-i fi trezit simţurile, amintindu-i, la fel ca parfumul trandafirului primit mai

devreme, de clipele fericite petrecute la *Lebenshaus*. Îşi miji ochii şi îşi roti privirea prin şura întunecoasă, încercând să înţeleagă unde se află.

De după furgonetă îşi făcu apariţia încă o siluetă, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, şi le deschise portiera din spate. Matthew sări pe platformă, apoi se aplecă, îl luă pe baron de subsuori şi îl trase înăuntru, unde nările bătrânului detectară imediat încă o aromă cunoscută: mirosul de pâine neagră de secară, proaspăt scoasă din cuptor.

După ce urcă şi Sabina, aşezară pe jos cearşaful, îl ajutară pe bătrân să se întindă cât mai confortabil şi îl acoperiră cu jachetele lor. Erich trânti portiera, lăsându-i într-o beznă totală, apoi urcă în faţă, lângă şofer.

După ce Willy deschise uşa grajdului, furgoneta demară în trombă şi o luă spre nord, pe drumul accidentat de ţară ce tăia lanul de ovăz. După ce zăvorî uşile, Wilhelm porni încet înapoi spre sat cu trabantul verde al tatălui său.

Jumătate din cele şase sute de secunde fuseseră epuizate.

78
Percheziţia

Zbârnâitul de rău augur ce se auzise întâi estompat răsuna acum din ce în ce mai aproape şi mai ameninţător, dar credincioasa soţie a curajosului Erich Brumfeldt era prea adâncită în rugăciune şi în propriile-i gânduri pentru a-i realiza semnificaţia.

— Facă-se voia Ta astăzi, Doamne, se ruga ea. Ai grijă de slujitorii Tăi. De tatăl domnişoarei Duftblatt şi de fam...

Brusc, uşa de la intrare fu trântită de perete şi auzi zgomot de cizme pe podea. Când ridică, speriată, capul, dădu cu ochii de ţeava unei puşti.

— Unde sunt? tună o voce.

— Nu... nu ştiu despre cine... despre cine vorbiţi... bâigui femeia, îngrozită.

— Ba ştii foarte bine! Unde s-au dus americanul şi deţinutul?

— Nu ştiu nimic despre...

Nu apucă să-şi ducă vorba până la capăt. Galanov o izbi cu patul armei în coaste, trântind-o la pământ. Femeia urlă de durere. Se auzi zgomot de paşi şi cineva o smuci cu sălbăticie, silind-o să se ridice în capul oaselor.

— Ştim c-au fost aici! răcni Gustav. Spune-ne unde s-au dus, dacă ţi-e dragă viaţa!

Tânărul rus cu braţul rănit începu să percheziţioneze încăperea.

Paralizată de frică şi de durere, sărmana Clara amuţise. Gustav îi trosni un dos de palmă peste faţă, făcând să-i ţâşnească sângele din nas şi din buză.

— Vorbeşte, nenorocito, că de nu, te omor! urlă el, trântind-o la pământ cu o altă palmă.

Spiritul latent de criminal ieşise în sfârşit la suprafaţă.

— Herr von Schmundt! îi strigă Galanov.

Gustav nu-l auzi. O înşfăcase pe femeie şi se pregătea

să dea în ea cu pumnul.

— Herr von Schmundt! repetă Galanov, ridicând vocea. Lăsaţi-o.

Auzindu-l de astă dată, Gustav întoarse capul şi îl privi întrebător.

— Lăsaţi-o, n-avem nevoie de ajutorul ei. Le cunosc maşina. N-am văzut-o parcată afară. O putem localiza din elicopter. Şi am găsit şi-un nume, adăugă el, ridicând un petic de hârtie.

Gustav se ridică repede în picioare, se năpusti spre el şi înşfăcă bileţelul.

— *Meier*! Ce înseamnă asta? răcni el către mogâldeaţa ce zăcea pe podea.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un geamăt.

Gustav se îndreptă spre ea cu un aer ameninţător.

— Am mai găsit ceva! strigă Galanov, continuând să scotocească printre hârtii. O pungă de *Brötchen – Bäkerei Meier*... *Heinersdorf*!

În doar câteva secunde, se auzi din nou zbârnâitul impetuos al elicelor.

În căsuţa goală, sărmana femeie rămase întinsă pe podea, sângerând, devastată şi plângând încetişor. Aşa o găsi Willy peste câteva minute, când se întoarse acasă. După ce îi pansă rănile cum putu el mai bine şi o ajută să se întindă în pat, băiatul urcă în trabantul verde al tatălui său şi o luă spre nord, pe drumul către Heinersdorf.

Va fi, *probabil*, *prea târziu*, gândi el. Totuşi, poate că încă nu era totul pierdut.

79
Bäkerei Meier

Distanţa dintre Grossbeeren şi Heinersdorf era de doar şase-şapte kilometri.

Dacă elicopterul morţii ar fi pornit cu câteva minute mai devreme, probabil că ar fi surprins furgoneta vieţii pe drum. Aşa, însă, cei doi pasageri care scrutau peisajul de ţară prin binoclu nu văzură decât un drum pustiu.

— Ăsta-i satul. Coboară cât poţi de mult, îl instrui Gustav pe pilot, cercetând prin binoclu clădirile de dedesubt. Acolo e! Aterizează!

Pilotul se execută numaidecât. Gustav şi Galanov săriră jos din elicopter şi se năpustiră spre prăvălie.

— Acum o să aflăm, în sfârşit, unde sunt nemernicii ăia! strigă Gustav, trântind în lături şi spărgând în câteva locuri uşa de sticlă a brutăriei.

Văzându-l pe ofiţerul înarmat, biata tânără care servea la tejghea se strădui din răsputeri să-şi înăbuşe ţipătul care-i scăpase de pe buze la auzul zgomotului produs de sticla spartă.

Cei trei clienţi care se aflau în magazin, printre care şi o doamnă cu doi copii mici, se retraseră îngroziţi într-un colţ.

— Unde-i proprietarul? răcni Gustav, ameninţând-o cu pistolul pe vânzătoare.

— Herr... Herr... bolborosi tânăra.

— Da, idioato, despre Herr Meier vorbesc! Unde e?

— Li-livrează marfă.

— Cu ce autovehicul?

— Are o fur... o furgonetă...

— În ce localitate face livrările?

— Eu... ăă... nu ştiu exact... Cred că aici, în Grossluvren...

— Minţi! tună Gustav, îndreptându-se spre ea cu o sclipire malefică în ochi.

Tânăra ţipă, îngrozită.

Gustav dădu să o lovească, dar tânăra făcu un pas înapoi şi nu reuşi s-o nimerească din cauza tejghelei.

— La elicopter! strigă Galanov. Acum nu mai încape nicio îndoială – sunt în drum spre graniţă... Sunt doar doi-trei kilometri până acolo!

Se năpustiră amândoi afară şi Gustav îi strigă pilotului, în timp ce alergau spre elicopter:

— Ia-o spre nord, către graniţă! Dacă vezi o furgonetă de brutar pe drum, opreşte-o cu orice preţ! Dacă opun rezistenţă, adăugă el, adresându-se de astă dată lui Galanov, trage în ei!

Peste douăzeci de secunde, elicopterul se ridică zbârnâind şi porni spre nord, zburând razant cu şoseaua.

80
Lumină şi întuneric

— Cât mai avem până acolo? întrebă Matthew prin deschizătura minusculă ce făcea legătura între compartimentul pentru marfă şi cabina şoferului.

— Mai puţin de-un kilometru, răspunse Brumfeldt, întorcând capul spre el.

— Cum vom trece graniţa?

— Livrez produse de panificaţie în localităţile de peste graniţă de două ori pe săptămână, răspunse Herr Meier. Fac ruta asta de ani de zile. Grănicerii mă cunosc şi nu mă opresc niciodată.

Mai liniştit, Matthew se aşează la loc pe platformă, lângă Sabina. Ea îşi strecură mâna pe sub braţul lui şi se lipi de el. Între timp, baronul adormise din nou. Acum că se aflau în mâinile unor prieteni de încredere, putea să răsufle în sfârşit uşurată.

Vuietul motorului le reverbera în urechi. La un moment dat, în mijlocul vacarmului Matthew începu să distingă vag un zgomot diferit, ce-i suna oarecum cunoscut.

Înălţă capul şi ciuli urechile.

Zbârnâitul se auzea tot mai puternic. Realizând brusc ce anume producea zgomotul – inconfundabil! – se simţi cuprins de panică.

Se ridică în picioare, atât cât îi permitea înălţimea furgonetei, se duse la portiera dublă din spate şi, ţinându-se să nu cadă, o întredeschise uşor. Ceea ce văzu îl făcu să înlemnească.

Din spate se apropia ameninţător, zburând razant cu drumul, un elicopter.

— Ei sunt! strigă Galanov, arătând spre furgoneta din faţa lor. Uite sigla: *Bäkerei Meier*! mai au puţin şi ajung la graniţă!

— Taie-le calea! răcni Gustav către pilot.

Pilotul survolă autovehiculul şi, întorcând elicopterul la 180 de grade, ateriză de-a curmezişul drumului pietruit, chiar în faţa furgonetei. Herr Meier trase tare de volan, intrând cu furgoneta pe maidanul de pe marginea drumului.

În compartimentul întunecos din spatele lui, Sabina scoase un ţipăt. Matthew, ce abia apucase să încuie la loc portiera, fu trântit la podea. Franzelele căzură grămadă peste ei. Izbit de peretele furgonetei, baronul se trezi gemând a derută.

Apăsând tare pe accelerator şi făcând furgoneta să se hurduce îngrozitor, iscusitul şofer reuşi să ocolească elicopterul şi să reintre pe şosea.

— După ei! zbieră Gustav.

Imediat, elicopterul se ridică şuierând în aer şi ajunse furgoneta din urmă, zburând aproape de ea.

Mai erau doar opt sute de metri până la graniţă.

— De data asta n-or să ne mai scape! răcni Gustav, înşfăcând o grenadă din rezerva de armament a elicopterului. Treci în faţa lor, fără să aterizezi! adăugă el, trăgând cu mâna stângă cuiul grenadei pe care o ţinea cu degetele încleştate în mâna dreaptă.

Pilotul se execută, întorcând iarăşi elicopterul perpendicular cu drumul de dedesubt. Gustav se aplecă în afară, ochi şi apoi aruncă proiectilul spre furgonetă, fără să-i pese că îl arunca spre femeia pe care, chipurile, o iubise toată viaţa.

Furgoneta înainta prea repede şi grenada ateriză pe drum în spatele ei, explodând cu un zgomot asurzitor, dar inofensiv.

Gustav slobozi, furios, o înjurătură.

Furgoneta îi depăşi din nou şi continuă să gonească spre graniţa aflată acum la o distanţă de doar două sute de metri.

Pilotul îndreptă elicopterul şi o ajunse imediat din urmă, zburând la nici doi metri deasupra ei. Gustav înşfăcă încă o grenadă, îi trase cuiul şi, neaşteptând ca elicopterul să se

distanţeze de autovehicul, o lăsă să cadă.

Sesizându-i gestul pripit şi necugetat care putea să arunce în aer nu doar furgoneta, ci şi aparatul de zbor, pilotul trase imediat de manetă, făcând aparatul să se ridice. Datorită vitezei sale de reacţie, elicopterul se îndepărtă de suflul exploziei, dar nu îndeajuns pentru a fi complet în siguranţă.

De astă dată, proiectilul aruncat de Gustav îşi atinse ţinta.

Grenada ateriză la aproximativ patru metri în faţa furgonetei conduse de Herr Meier şi explodă, formând o sferă de foc roş-portocalie.

Din cauza vitezei prea mari, şoferul nu putu să vireze şi partea frontală a vehiculului fu prinsă în explozie. Cauciucul stâng şi o porţiune din caroserie săriră în aer. Furgoneta se înclină periculos spre dreapta şi ieşi de pe partea carosabilă.

Cu coada ochiului, Herr Meier văzu cum, la stânga, deasupra lor, elicopterul se balansează periculos din cauza detunăturii şi începe să coboare vertiginos, rotindu-se incontrolabil.

Furgoneta derapă pe roţile din dreapta, se roti grotesc în cerc, apoi se răsturnă cu un zgomot asurzitor într-o parte, fumegând.

În compartimentul pentru marfă, cei trei pasageri s-au trezit azvârliţi în toate părţile, la fel ca franzelele din jurul lor. Brumfeldt auzi ţipetele Sabinei, dar constatând starea gravă a şoferului, care avea faţa şi pieptul pline de sânge din cauza tăieturilor provocate de cioburile proiectate din parbrizul spart, conchise că acesta era primul care avea nevoie de ajutorul său.

Întrucât furgoneta se prăbuşise pe partea dreaptă, blocând portiera din dreptul lui, Brumfeldt se întinse şi, reuşind să o deschidă pe cea din dreptul şoferului, îl împinse pe Herr Maier afară. Brutarul, care îşi pierduse cunoştinţa, se prăbuşi la pământ ca un sac de cartofi.

Brumfeldt se căţără şi el afară din vehicul. Văzând că iese fum din motor, realiză imediat pericolul. După ce îl trase pe brutar la o distanţă sigură, alergă înapoi la furgonetă. Elicopterul se rotea în aer, gata-gata să se prăbuşească. Zgomotul estompat al elicelor se contopea cu strigătele după ajutor ale celor trei pasageri blocaţi în compartimentul din spate al furgonetei răsturnate.

Brumfeldt reuşi să deschidă, cu mare greutate, portiera din spate şi le strigă:

— Ieşiţi... ieşiţi repede!

Tatăl Sabinei zăcea nemişcat. Matthew, care încă nu ştia că are piciorul rupt, încerca să îl tragă afară. Când sări de pe platformă, ateriză pe piciorul fracturat şi se prăbuşi la pământ, urlând de durere. Erich, care se afla în spatele lui, o ajută pe Sabina să coboare, apoi luă în braţe trupul inert – nu ştia dacă viu sau neînsufleţit – al baronului. Îngrozită, Sabina nu făcu niciun pas.

— Fugiţi... salvaţi-vă! le strigă Brumfeldt. Furgoneta va sări în aer!

Matthew se ridică greoi în picioare şi porni spre Sabina. Femeia o luă la fugă, urmată de Erich, care îl ducea în braţe pe baron.

— Hai, Matthew... grăbeşte-te! strigă Sabina, întorcând capul spre el.

Matthew încercă să alerge, dar se prăbuşi din nou. Văzându-l neajutorat, Sabina o luă la fugă spre el.

— Nu, Sabina, nu te întoarce! îi strigă el. Am să vă ajung din urmă! bolborosi el.

Reuşind să se ridice din nou în picioare, o luă şchiopătând din loc.

Sabina continua să alerge spre el.

Făcând un efort aproape supraomenesc, Matthew reuşi să facă, ghemuit de durere, câţiva paşi fără a-şi mai pierde echilibrul.

— *Matthew*...!

Auzi strigătul Sabinei, dar nu mai apucă să-i răspundă.

La doar câţiva metri în spatele lui, elicopterul se izbi de pământ şi explodă. Atins de deflagraţie, rezervorul furgonetei explodă la rândul său, aruncând scântei până-n înaltul cerului.

Matthew se prăbuşi cu faţa la pământ.

Sabina fu proiectată prin aer, apoi se prăbuşi, inertă, pe spate, la doar câţiva metri de el.

— *Sabina*...! strigă Matthew, privind spre ea.

Trupul iubitei sale zăcea inert pe iarbă, aparent neînsufleţit. Se ridică în picioare şi dădu să pornească spre ea.

În spatele lui, răsună o a doua explozie. Simţi o fierbinţeală care îi trecu ca un fier ars prin spate şi cap şi în secunda următoare se prăbuşi din nou la pământ.

Cu mintea înceţoşată şi ţeasta zvâcnind, ridică din nou capul şi privi în jur. Sabina zăcea tot acolo, ca o păpuşă neînsufleţită.

Matthew îşi adună toate puterile şi încercă să se târască înspre ea. După niciun metru, braţele îi cedară şi, simţind că-i crapă capul, se prăbuşi din nou. Înainte de a leşina, cu un ultim efort, o căută cu privirea şi gemu:

— *Sabina*...!

Partea a IV-a
Amintirea unui trandafir
August-septembrie 1961

81
Parfum de Rosen

Femeia în halat alb trecu fără să se oprească pe lângă primele patru uşi ce mărgineau lungul coridor. Avea un stetoscop în jurul gâtului, iar în mână o planşetă cu clamă. În dreptul celei de-a cincea uşi se opri, o deschise şi intră.

— Bună dimineaţa.

După cum se obişnuise deja, pacientul care stătea întins în pat nu-i răspunse la salut. Avea capul şi umerii acoperiţi de bandaje şi piciorul stâng imobilizat într-un aparat ghipsat. Fusese adus la spital cu cinci zile în urmă, mai mult mort decât viu şi, de atunci, aproape că nu scosese niciun cuvânt.

— Am venit să vă iau tensiunea şi temperatura, îl anunţă ea jovială.

Silueta care zăcea în pat inertă, parcă lipsită de viaţă, se mişcă aproape imperceptibil, deschizând foarte uşor buzele pentru a primi termometrul întins de infirmieră – singurul lucru care arăta că încă mai trăieşte, că, în spatele pansamentului alb, ochii văd şi gura se mişcă.

— Bravo... iar acum am să vă trag manşeta pe braţ pentru a vă măsura tensiunea.

După ce aşează manşonul pe cotul pacientului şi îşi puse stetoscopul în urechi, asistenta ascultă atent, scăzând treptat presiunea din manşetă cu ajutorul pompiţei pe care o ţinea în mână.

— 120 cu 94, citi ea valoarea afişată pe ecran, staţi bine cu tensiunea. Starea dumneavoastră evoluează îmbucurător. Aţi dormit bine?

Pacientul aprobă uşor din cap, atât cât i-o permiteau bandajele.

— Aţi reuşit să vă amintiţi ceva?

De astă dată bărbatul clătină uşor din cap.

— Nu-i nimic, cu timpul are să vă revină şi memoria, îl încurajă asistenta. Iar acum să verificăm temperatura, adăugă ea, scoţându-i termometrul din gură şi trecând pe hârtie ambele seturi de numere. În curând veţi primi vizita domnului doctor, îl anunţă ea înainte de a se retrage.

La mijlocul coridorului, femeia se încrucişă cu medicul, care tocmai ieşea dintr-un alt salon.

— Cum se simte noul-venit? o întrebă acesta.

— Funcţiile vitale sunt satisfăcătoare, răspunse infirmiera. În rest, nicio schimbare. Aţi reuşit să aflaţi cine este?

— Încă nu, dar până mâine s-ar putea să aflăm mai multe. Am trimis amprentele lui la Bonn, Washington şi Interpol şi am predat lucrurile găsite asupra sa autorităţilor.

— Veţi sta şi azi de vorbă cu el?

— Dacă are dispoziţia necesară. În după-masa asta i se vor scoate câteva bandaje şi poate că aşa îi va fi mai uşor.

— Îi veţi arăta articolul din ziar?

— Încă nu ştiu, răspunse medicul, şovăitor. În astfel de cazuri se impune o abordare extrem de atentă. Venită prea devreme, o astfel de informaţie l-ar putea face să regreseze şi mai tare. Întâi am să încerc să vorbesc cu el, iar la momentul potrivit, dacă va fi nevoie, îi voi arăta articolul şi fotografia, adăugă el, după care se îndreptă spre salonul pacientului pentru rondul de dimineaţă.

În cursul după-amiezii, doctorul reveni însoţit de o asistentă şi de expertul în arsuri pentru a-i îndepărta o parte din bandaje şi pentru a schimba pansamentul rănilor mai puţin grave. După o oră, rămas singur cu pacientul, îl întrebă:

— Vă simţiţi mai bine?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Regret, dar celelalte bandaje nu vi le putem scoate decât peste o săptămână.

— Înţeleg, spuse bărbatul abia şoptit.

— Piciorul vă mai doare?

— Nu... dar mă mănâncă, murmură stins pacientul.

— Ghipsul, bată-l vina! chicoti medicul. Alte dureri acuzaţi?

— Doar migrene.

— Da, ştiu. Sper c-au să se domolească puţin până mâine.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Azi... vă simţiţi în stare să vorbiţi despre ce s-a întâmplat?

— Nu pot...

— Nu *puteţi*?

— Nu-mi amintesc.

— Dacă aş şti care a fost cauza exploziei, mi-ar fi mult mai uşor să vă administrez tratamentul potrivit.

Pacientul clătină încet din cap.

— Nu-mi aduc aminte mai nimic, domnule doctor. Nu-mi amintesc decât că... alergam... s-au auzit strigăte... ţipete... şi-apoi m-am trezit aici...

Medicul îi asculta atent fiecare cuvânt, întrebându-se care este cea mai indicată cale de a pătrunde în cel mai misterios tărâm din univers – subconştientul uman.

— În haina dumneavoastră au fost găsiţi nişte bani... spuse el într-un târziu.

Pacientul nu avu nicio reacţie.

— La drept vorbind, o sumă considerabilă, continuă doctorul. Peste două mii de mărci. Vă amintiţi cum de aveaţi la dumneavoastră atâţia bani?

— Nu...

— Întrucât nu s-a găsit asupra dumneavoastră niciun act de identitate, mă tem că suntem amândoi în ceaţă...

Doctorul făcu din nou o pauză. Nu voia să îl preseze prea tare. Nu era nici pe departe expert în aşa ceva. Dacă

pacientului nu-i revenea memoria în următoarele două zile, avea să apeleze la un psihiatru.

— S-a găsit *şi* o chitanţă pentru închirierea unui autoturism. Vă amintiţi să fi închiriat o maşină?

Capul bandajat se clătină încet.

— Din păcate, nu s-a găsit nicăieri o maşină care să corespundă celei indicate pe chitanţă. În baza recipisei, agenţia de închiriere ne-a furnizat un nume. Din nefericire, în urma cercetărilor efectuate, numele s-a dovedit a fi fals. Şi, totuşi, acest misterios Herr Rosen care figurează drept beneficiar este singura dumneavoastră şansă de a afla cine sunteţi...

— *Rosen*... repetă pacientul... sună ca „roze”...

— Exact aşa se traduce numele: domnul Trandafir. Vorbiţi limba germană?

— Nu... nu ştiu... cred că da.

— S-ar putea ca *dumneavoastră* să fiţi acest Herr Rosen?

— Nu... nu ştiu... îmi sună cunoscut... dar...

— Dar ce?

— Numele... cuvântul...

— *Rosen*?

Bărbatul aprobă încet din cap.

— Să înţeleg că vă plac trandafirii?

Urmă o tăcere lungă.

— Da... da, domnule doctor, chiar cred că-mi plac trandafirii... De ce, nu ştiu.

— N-am să vă mai obosesc cu întrebări în după-masa aceasta, spuse medicul, ridicându-se.

Tocmai îi venise o idee. Chiar dacă nu se ocupa cu vindecarea minţii, ci a trupului, ştia că, uneori, o abordare subtilă penetrează subconştientul mai adânc decât o poate face una directă.

Ieşi pe coridor şi porni cu paşi repezi spre camera de gardă a asistentelor.

— Puneţi două vaze cu trandafiri la capul bolnavului, o

instrui el pe asistenta-şefă, arătând spre salonul pacientului cu arsuri şi piciorul fracturat. Nu-mi pasă cum faceţi rost de trandafiri – culegeţi câţiva din grădina spitalului, luaţi-i din alt salon, faceţi comandă la o florărie, dacă e nevoie...

— Ce culoare preferaţi, domnule doctor?

— Habar n-am... să fie de mai multe culori. Important e să fie parfumaţi. Vreau ca salonul să miroasă a trandafiri.

În acea noapte, răspândindu-şi miresmele delicate în camera bolnavului, trandafirii începură să îşi facă subtil efectul, umplându-i somnul de vise vagi, în care se perindau chipuri nedesluşite şi locuri pe care le cunoştea de undeva, dar nu ştia exact de unde.

Se făcea că urcă o pantă abruptă şi periculoasă. De jur-împrejur erau numai copaci, cu ramuri ce se întindeau spre el să-l înhaţe aidoma unor braţe uriaşe, îngreunându-i urcuşul.

Totuşi, el se opintea să răzbească prin desiş, ba pe spinarea unei creaturi gigantice cu mersul lent şi aspect de cal, ba pe jos. Încerca să alerge, dar nu putea din cauza drumului prăpăstios şi a copacilor care îi tăiau calea la tot pasul, încetinindu-l.

De jur-împrejur, pădurea mirosea minunat, a primăvară... a iarbă şi flori şi ace de pin încălzite de soare. Cu toate acestea, ori de câte ori cobora sau îşi rotea privirea, nu vedea decât noroiul format de zăpezile topite ale iernii şi... dezolare. *Acesta este un ţinut înfiorător*, gândi el, continuându-şi anevoiosul urcuş, *în care*, *deşi aerul miroase a viaţă*, *primăvara nu vine niciodată*.

Bine, dar de unde venea parfumul? Cu siguranţă că nu era emanat nici de glod şi nici de crengile tari, desfrunzite şi neprietenoase din jurul lui.

Urcuşul începu să devină mai uşor... copacii se răreau... panta era mai domoală. Acum putea înainta mai repede. Noroiul parcă nu mai era atât de gros... şi chiar şi aerul părea să se încălzească.

Iuţi pasul şi apoi o luă la fugă. Doamne, ce plăcut era să

alerge!

Coborând privirea, văzu că nu mai alerga pe noroi, ci – minunea minunilor! – pe iarbă verde!

Uitându-se în jur, realiză brusc că nu mai este înconjurat de copaci. Lăsase în urmă neprietenoasa pădure a iernii şi se apropia acum de culmea dealului, unde *era* primăvară!

Acum, oricât ar fi încercat, Iarna nu-l mai putea prinde din urmă!

Aici totul era verde, viu şi frumos. În jur se auzea zumzăit de albine şi cântec de păsări. Sub acţiunea razelor soarelui, aerul era călduţ. Picioarele i se afundau în iarba deasă.

Mireasma se simţea mai pregnant ca înainte.

Apropiindu-se de culme, distinse în depărtare două siluete nedesluşite.

Începu să gonească spre ele. Ceva îi spunea că erau în pericol – că noroiul, copacii cu crengile desfrunzite şi frigul iernii erau pe urmele lor.

Trebuia să îi ajute... să îi salveze... să îi ducă departe de acolo, departe de ghearele pădurii blestemate.

Alerga mâncând pământul.

— Opriţi-vă! le strigă el. Opriţi-vă! Daţi-mi voie să vă ajut.

Cei doi o rupseră la fugă. Realiză, cu groază, că fugeau *de el*!

Nu ştiau că pericolul îi pândea din cu totul altă parte.

— Opriţi-vă! le strigă el din nou. Sunt prietenul vostru.

Cuvintele îi muriră în aer, fără răspuns.

Distanţa dintre ei se micşora văzând cu ochii. Mai avea puţin şi îi ajungea din urmă. Îi va opri şi îi va face să înţeleagă.

Brusc, mireasma locului îi umplu toate simţurile. Devenea tot mai puternică pe măsură ce se apropia de cele două siluete din faţa lui. De fapt, realiză el, era emanată de una dintre ele. Nu, nu primăvara miroase aşa, ci... altceva... Cunoştea foarte bine mirosul acela, dar... nu-şi amintea de

unde!

Mireasma venea din faţa lui. Era *mireasma* pe care voia să pună stăpânire iama!

Iarna detesta parfumul pe care-l emanau petalele catifelate atunci când se deschideau să primească razele Creatorului. Iarna încerca să distrugă ceea ce nu poate fi distrus. Trebuia s-o apere... să apere mireasma... să apere petalele.

Epuizat, deschise gura să strige din nou. Dar nu mai avea glas. Va trebui să îi prindă din urmă. Dar ei continuau să fugă de el, ca de un duşman de moarte.

Se apropie mai mult... tot mai mult... până îi ajunse din urmă. Le va explica... le va spune... că sunt în siguranţă acum... că nu mai trebuie să se teamă de iarnă... că mireasma nu va fi distrusă.

Întinse mâna spre umărul ei, să-i dea de înţeles că este prietenul lor.

Cei doi se opriră.

Când întinse braţul spre ei, observă cu dezgust că acesta se transformase într-o creangă tare, desfrunzită şi noduroasă. Cea pe care o urmărise nu s-a oprit fiindcă simţise atingerea unui prieten, ci pentru că realizase că orice încercare de a opune rezistenţă urmăritorului era inutilă.

Privind în jos, văzu că iarba verde şi deasă dispăruse şi solul era acoperit din nou de noroi.

Brusc, îl trecu un fior.

Ce se întâmplase cu picioarele lui? Unde dispăruseră? De ce nu vedea în locul lor decât un trunchi gros de copac?

Realiză cu oroare că se transformase *el însuşi* într-un copac al iernii! Nu îi salvase, ci dimpotrivă... ajutase iarna să îi ajungă din urmă, să îi consume şi să îi... ucidă.

Umărul pe care îşi aşezase braţul-creangă se întoarse încet.

Aproape că se vedea chipul. O privire în acei ochi ar fi de ajuns... pentru a o face să înţeleagă.

Dar acum el era copac. N-avea ochi. Şi totuşi, în mod ciudat, vedea.

Când îşi întoarse, în sfârşit, faţa spre el, îi veni să ţipe de groază! Chipul din faţa lui era gol, macabru... fără ochi... fără nas... fără gură... fără pometi... fără urechi. Era inform şi vid... Chipul inexistent al unei nefiinţe pe care nu o cunoştea.

Iarna ucisese individualitatea feţei şi ea nu mai exista.

Brusc, iarna puse stăpânire pe tot... Mireasma primăverii dispăruse...

Întregul ţinut era scufundat în beznă.

Dădu să urle, dar trunchiul de copac, fără chip şi fără glas, nu putu decât să se chircească mut în zădărnicia sa de lemn.

Cu un geamăt înfundat, se ridică în capul oaselor chiar în momentul în care intră infirmiera. Gâfâia, lac de sudoare, încercând din răsputeri să strige, dar strigătul îi era mut.

Înţelegând ce se petrece, asistenta se grăbi să-l liniştească.

— A fost doar un vis urât. Acum, că v-aţi trezit, totul este în regulă, spuse ea, împingându-l cu blândeţe înapoi pe pernă.

Încet-încet, pacientul îşi veni în fire, respirând adânc şi tot mai puţin sacadat.

— Acum, că vă simţiţi mai bine, credeţi c-aţi putea mânca puţină gelatină?

Tăcere.

— Da... aş mânca, într-adevăr, ceva, răspunse în cele din urmă bărbatul, trăgând adânc aer în plămâni.

— Domnul doctor spune că azi am putea să vă scoatem puţin la aer într-un scaun cu rotile. Se gândea că v-ar face plăcere. E cald şi plăcut afară.

Îi făcu toaleta, apoi îi verifică, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, temperatura, tensiunea arterială şi perfuzia.

— Sunteţi bună să-mi spuneţi de unde vine parfumul acesta? o întrebă bărbatul într-un târziu.

— A, sunt trandafirii pe care vi i-am adus aseară! După discuţia de ieri, domnul doctor s-a gândit că v-ar face plăcere.

82
Un trandafir numit Pace

Iarba verde, tunsă în ajun, răspândea miresme dulci în curtea împrejmuită a spitalului. Medicul îl însoţise până afară în urmă cu jumătate de oră şi, după un scurt dialog, se retrăsese, lăsându-l să se bucure în linişte de razele calde ale soarelui. Era încrezător că astăzi vor înregistra progrese semnificative.

În apropiere stăteau alţi câţiva pacienţi în scaune cu rotile, vreo doi sau trei se plimbau sprijiniţi în baston sau în cârje şi, răsfirate prin spaţioasa grădină, aşteptau conştiincioase câteva infirmiere, gata să le sară oricând în ajutor.

După aproximativ patruzeci de minute doctorul reveni şi făcură împreună o plimbare.

— Ei, şi cum vă simţiţi acum c-aţi avut ocazia să respiraţi din nou aer curat? îl întrebă medicul, împingând încet scaunul cu rotile, atent să nu-i zdruncine prea tare piciorul imobilizat în ghips.

— Azi mă simt mult mai bine, răspunse pacientul.

Vocea, deşi încă slăbită, începea să-şi redobândească timbrul normal.

— Acum că pot să-mi deschid ochii şi să-mi mişc buzele aproape că mă simt iarăşi viu.

— Minunat. Asistenta mi-a spus că aţi mâncat ceva la micul dejun.

— Da, a avut un gust grozav – chiar dacă a fost doar gelatină.

— Am impresia că sunteţi mai optimist.

— Lumea spune c-ar trebui să fiu recunoscător că sunt încă în viaţă.

— Într-adevăr, faptul că aţi supravieţuit constituie oarecum un miracol. În urma exploziei, aţi suferit mai multe arsuri grave şi o comoţie cerebrală – comoţie care, probabil v-aţi dat deja seama, este şi cauza acestei amnezii

temporare.

— Este, într-adevăr, *temporară* sau folosiţi cuvântul doar pentru a mă menaja?

Era prima remarcă a pacientului în care se intuia un dram de umor.

— În 99% dintre cazuri, pacientului îi revine memoria în maxim două săptămâni, dacă nu chiar în primele zile. Totuşi, din cauza rănii de la ceafă, veţi acuza probabil migrene încă şase luni de acum încolo... Dar să nu pierdem din vedere lucrul cel mai important: aţi scăpat cu viaţă şi pentru asta ar trebui să fim recunoscători amândoi.

— Problema e că, pe măsură ce mă întremez, simt tot mai puternic durerea.

— E un lucru firesc, răspunse doctorul, râzând. Efectul calmantelor dispare şi organismul începe să resimtă durerea. Totuşi, durerea poate fi un semn bun – semn că organismul se reface. Nu ştiu ce să vă spun... vă veţi confrunta o vreme cu un oarecare disconfort fizic... dar asta face parte din procesul de însănătoşire.

Se opri pe marginea peluzei şi, întorcând pacientul cu faţa spre tufele de trandafiri, adăugă într-o doară:

— Cultivăm mai multe soiuri de trandafiri. Dumneavoastră aveţi cumva... ăă... vreun soi preferat?

— Nu ştiu... Trandafirii aceia galbeni de acolo parcă îmi fac mai tare cu ochiul...

— Am să vă culeg unul.

Tăie cu cuţitul un trandafir abia înflorit, cu coada de circa 25 de centimetri, şi i-l întinse pacientului.

— E una dintre puţinele varietăţi de trandafiri galbeni care emană un parfum deosebit de puternic – asta *dacă* au parte de mult soare. A fost creată în 1945 şi a primit numele *Pace* pentru a marca sfârşitul războiului. S-a numărat întotdeauna printre soiurile mele preferate.

Pacientul nu spuse nimic. Se uita fascinat la trandafirul perfect format pe care îl ţinea acum în mână, nu fără un oarecare efort, încercând parcă să afle de la el o poveste pe

care acesta nu voia s-o divulge.

O asistentă se apropie de ei şi îi înmână medicului un raport de două pagini ce tocmai fusese livrat prin curier special.

Doctorul studie foile preţ de câteva minute, apoi le puse în compartimentul din spatele scaunului cu rotile.

— Spuneţi-mi, vă rog, numele *McCallum* vă zice ceva?

Pacientul îşi încreţi, îngândurat, fruntea.

— Îmi sună cunoscut... dar nu ştiu de unde. Ştiţi, cumva, cui îi aparţine? Ar trebui să cunosc persoana?

— Nu ştiu, răspunse medicul. Speram să îmi spuneţi dumneavoastră.

— N-aţi putea să... poate c-ar putea să treacă pe aici... să ne spună dacă mă cunoaşte... dacă ştie cum am ajuns aici...

— Asta ştim deja. Ceea ce nu ştim este motivul pentru care vă aflaţi la punctul de trecere a frontierei şi cine este persoana care a sunat la spital. După accident am primit un apel aici, la Marienfelde, şi am trimis numaidecât o ambulanţă la faţa locului.

— Hm... îngână pacientul, clătinând încet din cap. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— Nici nu-i de mirare: trei zile aţi fost inconştient. În primele două, nici nu ştiam dacă veţi scăpa cu viaţă.

— Cine m-a dus la punctul vamal?

— Un bărbat. A venit pe jos, purtându-vă în braţe, şi le-a strigat grănicerilor – alor noştri, se înţelege... grănicerilor de aici, din sectorul american – să cheme Salvarea. Apoi v-a aşezat pe pământ şi s-a întors alergând înapoi în RDG. S-a făcut nevăzut înainte ca lumea să se dezmeticească şi să apuce să-i pună o întrebare... Vă amintiţi cum aţi ajuns pe mâinile lui?

Pacientul clătină din cap.

— Fără îndoială că s-a întâmplat în urma exploziilor care au avut loc la două-trei sute de metri de vamă, adăugă doctorul.

— Ce explozii?

— Toate la timpul lor. Nu vreau să vă bombardez cu *prea multe* informaţii odată. Aveţi şi aşa destule dureri de cap, spuse doctorul, întorcând uşor scaunul cu rotile şi împingându-l înapoi spre intrare.

Cu trandafirul galben ce i se odihnea pe genunchi şi numele McCallum rezonându-i în creier, considera că sărmanul om are destule lucruri cu care să-şi bată capul.

Îi va arăta articolul mai târziu.

La trei şi jumătate reveni în salonul pacientului. Studiase în detaliu dosarul pe care îl primise în dimineaţa aceea şi era sigur că va putea purta discuţia pe făgaşe, spera el, familiare bărbatului.

— Ei, v-aţi mai gândit la numele despre care am vorbit?

— Da... dar fără niciun rezultat... în afară de faptul că mi-este cunoscut... sau, mă rog, că ar trebui să-mi fie.

— V-am adus ceva, spuse doctorul, scoţând din mapă un ziar apărut cu câteva zile în urmă, deschis la un anumit articol.

I-l întinse pacientului, care stătea din nou întins în pat, cu piciorul ridicat, şi se aşeză lângă el.

Bărbatul îşi trecu privirea peste pagină iniţial nepăsător, apoi cu un interes crescând. Începu să citească articolul cuvânt cu cuvânt, zăbovind în mod repetat asupra fotografiei şi a titlului.

Începură să i se învălmăşească în minte imagini pe jumătate conturate şi cuvintele rostite de medic:

...Explozii... comoţie cerebrală... McCallum... la două sute de metri de vamă... inconştient... trandafir galben... McCallum... maşină închiriată...

Îşi aminti brusc visul de azi-noapte... *două siluete care fugeau... încerca să le salveze... să le ajute să evadeze din împărăţia iernii...*

Privirea i se împăienjeni, vedea cuvintele şi fotografiile ca prin ceaţă, mai mult cu ochii minţii.

Începură din nou să îi răsune în creier cuvintele

doctorului: *Vorbiţi limba germană...? trandafiri... McCallum... să evadeze... Herr Rosen... nume fals... explozii... evadare... McCallum...*

Repeta la nesfârşit în gând „*... evadare... McCallum... trandafiri... explozii... evadare... McCallum... McCallum...*”

Brusc, articolul din cotidianul vest-berlinez prinse viaţă. Şocat de amintire, citi din nou titlul ce anunţa cu litere îngroşate: URMĂRIRE CA-n FILME LA GRANIŢĂ, SOLDATĂ CU MOARTEA MAI MULTOR PERSOANE. Dedesubt, o fotografie înfăţişa rămăşiţele unui elicopter ce aparţinea forţelor *Stasi* din Berlinul de Est şi o furgonetă răsturnată, pe jumătate carbonizată, pe care se distingea cu mare greutate sigla *Bäkerei Meier*.

Livid şi năpădit de o sudoare rece, îşi dezlipi încet ochii de articol şi privi înspre medic.

— Aveaţi dreptate, spuse el cu vocea tărăgănată, scuturând încet capul, ca şi cum ar fi încercat să-şi pună gândurile în ordine. Eu sunt *McCallum*... Da, acum îmi amintesc. Eu sunt McCallum. Sunt cetăţean american şi... da, am fost aici, adăugă el, arătând spre fotografia din ziar.

Începu să recitească înfrigurat secţiunea, zăbovind îndelung asupra fiecărui detaliu. Articolul era datat 11 august 1961.

În cadrul unei urmăriri spectaculoase ce a avut loc în apropierea punctului vamal situat la nord de Heinersdorf, un elicopter al forţelor Staatssicherheitsdienst din RDG a interceptat o camionetă de marfă est-germană, împiedicând-o să treacă graniţa în sectorul american al Berlinului de Vest. Conform relatării grănicerilor americani, ocupanţii elicopterului ce zbura razant cu şoseaua au aruncat cu grenade, forţând autovehiculul să iasă din partea carosabilă. Furgoneta s-a răsturnat şi a explodat. Peste doar câteva secunde, din motive ce ne sunt încă necunoscute, s-a prăbuşit şi elicopterul.

Incidentul – o dovadă clară a faptului că, în disperare de cauză, cetăţenii est-germani sunt dispuşi să înfrunte orice

pericol pentru a ajunge în Berlinul de Vest – a intensificat şi mai mult tensiunea dintre Est şi Vest. În primele zece zile ale lunii în curs, aproape 20.000 de persoane şi-au părăsit căminele din Berlinul de Est şi s-au mutat în sectorul vestic al oraşului.

Se pare că, în baza ordinelor primite de la Kremlin, Republica Democrată Germană se pregăteşte să ia măsuri mai dure pentru a opri această migraţie, recurgând, cum o arată şi acest incident petrecut în urmă cu trei zile, la violenţă şi vărsare de sânge.

Relaţiile dintre preşedintele american John F. Kennedy şi premierul sovietic Nikita S. Hruşciov rămân în continuare tensionate, chiar dacă deocamdată nici Casa Albă şi nici agenţia de presă Tass din URSS nu s-au pronunţat cu privire la acest incident recent. Pentru moment, secretarul de Stat Dean Rusksi Mattheiv McCallum, trimisul preşedintelui american la Berlin, nu au putut fi contactaţi pentru a furniza comentarii.

Deşi autorităţile din RDC nu au făcut publice toate detaliile cu privire la cele întâmplate şi au sigilat locul accidentului, ziarul nostru a reuşit să obţină câteva fotografii făcute din elicopter. Investigaţiile arată că în accident au murit pilotul şi pasagerul elicopterului – un ofiţer al cărui nume încă nu a fost dat publicităţii. Numărul pasagerilor din autovehicul nu a putut fi stabilit cu exactitate. Autorităţile din RDG relatează doar faptul că nu a existat niciun supravieţuitor din rândul acestora. Deşi nu a fost făcut niciun anunţ oficial în această privinţă, se estimează că între trei şi şase dintre fugari şi-au pierdut viaţa în urma exploziei.

Nu se ştie dacă există o legătură între acest incident şi evenimentele petrecute cu o oră înainte la vama din Teltow, unde a fost găsit cadavrul unui bărbat neidentificat, despre care se zvoneşte că ar fi luat parte la o tentativă de evadare din penitenciarul de înaltă securitate din Neustadt, Potsdam. Rapoartele oficiale arată că tentativa a eşuat şi că

toţi conspiratorii, cu excepţia bărbatului decedat, au fost capturaţi. Mai târziu în aceeaşi zi, la morga din Potsdam au fost aduse cadavrele mai multor persoane, a căror identitate nu a fost făcută publică.

Încă nu s-a stabilit dacă între cele trei incidente petrecute la sud de Berlin există sau nu vreo legătură.

Matthew lăsă ziarul să îi cadă din mână. Era alb ca varul tremura din tot corpul.

Deci Sabina a avut dreptate: li se întinsese o cursă la Teltow. Dar ce importanţă mai avea acum asta?

Mai bine nu şi-ar fi amintit toate astea. Îşi recăpătase memoria doar pentru a-şi vedea întreaga lume prăbuşindu-i-se în faţa ochilor!

Întoarse capul şi-şi închise strâns ochii înlăcrimaţi.

Realizând importanţa descoperirii şi faptul că acesta nu era momentul potrivit pentru a continua conversaţia, doctorul se ridică şi părăsi fără zgomot salonul.

Matthew petrecu restul după-amiezii singur cu amintirile sale, fără să bage de seamă cum trec clipele, mort pe dinăuntru, dar cu o memorie dureros de vie, covârşit de cea mai adâncă durere pe care o poate cunoaşte un bărbat: durerea pierderii femeii iubite.

Din fericire, spre seară reuşi să adoarmă. Dacă Dumnezeu, în milostenia Lui, nu s-ar fi îndurat de el, binecuvântându-l cu un somn adânc, care să-l facă să uite măcar temporar durerea, cu siguranţă că n-ar fi făcut faţă orelor lungi şi singuratice ale nopţii. Imaginea trupului neînsufleţit al Sabinei zăcând la doar câţiva metri de el i-ar fi sfâşiat sufletul şi ar fi alungat viaţa din propriu-i trup înainte de venirea dimineţii.

Tatăl ceresc a rămas la căpătâiul fiului său Matthew McCallum şi în dimineaţa următoare. Primul lucru pe care îl văzu bolnavul când deschise ochii fu valul de lumină ce se revărsa în salon prin fereastra înaltă, lumină ce îi aminti că Dumnezeu este încă sus în ceruri, că iubirea Lui luminează în continuare pământul şi că unele dintre razele ei continuă

să se reverse asupra lui.

Revelaţiei îi urmă însă imediat durerea covârşitoare care îl chinuise în ajun. Totuşi, deşi creierul îl îndemna să-şi jelească pierderea, razele ce inundau salonul păreau să îl îndemne la o introspecţie mai profundă – să îşi aducă aminte că Tatăl e milostiv şi bun, chiar dacă aparenţele lumeşti arată contrariul.

Valul de lumină părea să vorbească despre viaţă, nu despre moarte. Poate că, de fapt, Sabina nu murise! Poate că acesta era felul lui Dumnezeu de a-i trimite o rază de speranţă, de a-i spune să nu renunţe. În fond, se prea poate ca ştirea din ziar să fie falsă.

Comuniştii erau celebri pentru cosmetizarea ştirilor după propriul interes.

De îndată ce se va pune pe picioare, va începe să investigheze! Avea contacte, resurse. Va lua legătura cu colegii săi din cadrul Departamentului de Stat. Ei vor descoperi care este, de fapt, adevărul. Va descoperi, cu siguranţă, că Sabina este încă în viaţă!

Optimismul luminos ce-l cuprinsese fu însă brusc măturat de un val de îndoială şi de întristare.

Pe cine încerca să păcălească? auzise cu urechile lui detunătura. Explozia îi jupuise jumătate din spinare. Aproape că îl omorâse şi pe el!

Retrăi, cu un fior, ultimele clipe de care-şi aducea aminte. Sabina alerga spre el. Cu faţa spre furgoneta care a explodat. Cum Dumnezeu să fi supravieţuit exploziei?!

Îi vedea cu ochii minţii faţa, plină de vitalitate ca întotdeauna... aleargă spre el... îi strigă numele... şi acum citeşte frica şi-n ochii ei – e prima dată când o vede înfricoşată.

Mintea i se umplu de chipul ei frumos... alergând spre el.

Apoi brusc îi explodă în minte detunătura. Chipul a dispărut. El este întins la pământ, străpuns de o durere înfiorătoare.

Înalţă capul şi priveşte în jur, căutând chipul frumuseţii,

dar nu vede decât un trup ce zace nemişcat. Faţa nu se vede, căci e îngropată în pământ şi inertă... apoi se lăsă întunericul.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îndurerat şi cu sufletul împărţit între ceea ce păreau să spună razele de soare şi realitatea propriilor amintiri chinuitoare din ziua aceea de coşmar, începu să plângă fierbinte.

Ce rost mai avea să păstreze aparenţele de bărbat puternic? Sabina murise. Şi, mai mult ca sigur, şi tatăl ei la fel. Ce rost mai avea viaţa lui?

După câteva minute, furtuna interioară se domoli un pic.

Brusc, induse parcă de propriile gânduri, îi reveniră în minte cuvintele spuse cândva de baron: „*Dumnezeu ne este Tată*. *Un Tată care vrea să îşi strângă copiii în braţe şi să le vorbească blând şi iubitor*... *Dumnezeu este un Tată bun*, *care vrea să ne arate bunătatea Sa*”.

Tocmai în această credinţă găsise Sabina puterea de-a merge înainte în lungii ani petrecuţi departe de tatăl ei. De ce n-ar găsi-o şi el? Cu un efort disperat de voinţă, reuşi să îşi pună frâu lacrimilor.

Cuvintele baronului îi aduseră în minte propria sa experienţă din urmă cu nouă ani. Ştia ce înseamnă să fii strâns în braţele iubitoare ale Tatălui. Le simţise!

O, *Doamne*, murmură el. *Iartă-mă c-am uitat*. *Tu eşti bun*, *Tu eşti iubire – ştiu asta*. *Ajută-mă*, *Tatăl sunt atât de slab şi această durere mă covârşeşte*. *Rămâi aproape de mine*, *Doamne*, *că altfel are să mă doboare*! *Strânge-mă încă o dată în braţe*. *Am atâta nevoie de Tine*...

În timp ce se ruga îi veniră în minte cuvintele Scripturii: „... vă este de folos să mă duc... Duhul Sfânt vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”, urmate rapid de cele ale baronului, celălalt fiu care s-a sacrificat în numele Tatălui: „*Dumnezeu*, *exact aşa cum spune Biblia*, *este iubire*... *Multora pur şi simplu nu le vine să creadă că Dumnezeu este cu adevărat bun*”.

O, *Doamne*, *Dumnezeule*, se rugă Matthew cu ardoare,

ajută-mă să cred în bunătatea Ta... chiar şi acum! *Ajută-mă*, *Doamne... ajută-mă*, *Te rog*. *Nu vreau să fiu unul dintre acei copii necredincioşi care cred în bunătatea Ta doar atunci când este revărsată asupra lor*. *Arată-mi că Tu rămâi un Tată bun şi iubitor chiar şi atunci când*...

Nu fu în stare să rostească vorbele.

Imaginea trupului inert al Sabinei îi umplu din nou mintea.

Nu putu să continue rugăciunea şi izbucni iarăşi într-un plâns sfâşietor, neconsolat.

Drept răspuns la ruga sa, braţele Tatălui se strânseră şi mai tare în jurul lui, chiar dacă trupul său fizic nu le simţea strânsoarea. În mai puţin de zece minute adormi din nou şi avu un somn liniştitor, fără vise, vegheat de Cel a Cărui iubire pentru el, pentru Sabina şi pentru baron, în această viaţă *şi* dincolo de ea, era de un milion de ori mai mare decât iubirea pământească pe care o simţeau unii pentru alţii toţi trei la un loc.

83
Separare!

O oră mai târziu uşa se deschise, trezindu-i din somn, şi intrară doi bărbaţi, unul în halat alb şi celălalt îmbrăcat într-un costum elegant.

— Cum vă simţiţi, domnule McCallum? întrebă doctorul în germană.

— Spre surprinderea mea... destul de bine, răspunse Matthew, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Aţi dormit bine?

— Da... da, foarte bine.

— După conversaţia noastră de ieri, continuă medicul, i-am înştiinţat imediat pe colegii dumneavoastră. Îmi închipuiam că trebuie să fie îngrijoraţi. Domnul Clatchen a venit să vă facă o vizită chiar în dimineaţa aceasta.

— Cum mai eşti, bătrâne? îl întrebă celălalt bărbat, făcând un pas în faţă şi întinzându-i mâna.

Nerecunoscându-l, Matthew i-o strânse cu oarecare şovăială.

— Bob Clatchen, CIA, adăugă bărbatul, am avut o scurtă întrevedere acum câteva săptămâni.

— O, da! exclamă Matthew, amintindu-şi brusc de unde îl cunoaşte. Iartă-mă, mintea mi-e încă puţin înceţoşată. Totuşi, nu înţeleg de ce au trimis pe cineva de la CIA... Ce legătură aveţi voi cu asta?

Întrerupându-le discuţia, doctorul îl pofti pe vizitator să ia loc pe singurul scaun din micul salon, apoi se scuză şi se retrase.

Clatchen se aşeză şi îi răspunse lui Matthew în engleză:

— Am prins de veste că doctorul a contactat Departamentul de Stat. Or, după discuţia pe care am avut-o anterior, m-am gândit că în spatele poveştii s-ar putea ascunde mai mult decât ai fi dispus să divulgi oricărei alte persoane. Ai fost implicat în urmărirea de la graniţă sau mă

înşel?

— Parcă spuneai că nu vrei să ştii nimic despre acţiunile mele.

— Asta a fost atunci. Dar acum lucrurile se precipită. Bănuiesc că nu ai auzit de discursul pe care l-a ţinut ieri Hruşciov.

Matthew clătină din cap.

— Citez: „Nu vrem să apăsăm primii butoanele de lansare a rachetelor nucleare, nu vrem să declanşăm un război. Dar dacă imperialiştii ne declară război, îi vom înfrunta cu curaj şi le vom da agresorilor o lovitură devastatoare”.

Matthew scoase un fluierat uşor.

— Războiul bate la uşă, McCallum, ascultă ce zic. Oamenii au început să se refugieze în masă din Berlinul de Est, ceea ce l-a făcut pe Hruşciov să turbeze de mânie şi să-şi arate şi mai dihai colţii. Kennedy a convocat toţi rezerviştii şi a întărit trupele militare din Berlin. Situaţia n-a fost nicicând mai tensionată. Cei de la Departamentul de Stat sunt nerăbdători să te scoată de-aici. Când a aflat, acum câteva zile, de dispariţia ta, preşedintele a fost, după cum era şi normal, extrem de îngrijorat. Am primit imediat ordin de la sediul central să pornesc în căutarea ta. Eşti o marfă de preţ, McCallum, mai ales având în vedere situaţia dată. Iată, deci, de ce trebuie să ştiu ce s-a petrecut cu tine în răstimpul ăsta.

— Preşedintele... ăă... nu mi-a anunţat demisia?

— Nu, de ce? Ai demisionat?

— Nu tocmai. Să spunem că preşedintele avea această opţiune în cazul în care faptele mele ar fi adus prejudicii guvernului american.

Clatchen dădu din cap cu vădit interes.

— Nu, din câte ştiu eu, încă faci parte din echipă. Şi-acum să ne întoarcem la oile noastre. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am fost, într-adevăr, implicat în incidentul care a avut

loc la graniţă acum cinci sau şase zile, nu ştiu exact. Acolo am fost rănit.

— Care-a fost, de fapt, treaba?

— Pentru siguranţa ta şi a preşedintelui, cred că deocamdată e indicat să nu afli mai multe, răspunse Matthew. Dar ai dreptate, lucrurile sunt mai complicate decât par. Nu vreau să-i furnizez lui Hruşciov mai multă muniţie decât are deja împotriva noastră.

Agentul zâmbi.

— Am destulă experienţă pentru a şti când nu mai are niciun rost să insist. S-ar putea să ai dreptate. În ziua de azi, toate au ramificaţii mai ample. Având în vedere relaţia ta cu preşedintele şi faptul că ai fost implicat în accidentul cu pricina, e important să te scoatem cât mai repede de aici.

— Din spital? Slavă Domnului!

— Din spital şi din Berlin. Oraşul colcăie de spioni. Dacă KGB-ul ar şti că ai fost părtaş la tentativa de evadare, sau cum vrei s-o numeşti, Hruşciov ar avea un motiv în plus să arunce cu noroi în Kennedy. Cei de-aici ştiu?

Brusc, Matthew îşi realiză greşeala.

— Mda, răspunse el, dând din cap. Mă tem că i-am spus doctorului când mi-am recăpătat cunoştinţa. Nu gândeam limpede în momentul acela...

— Un motiv în plus pentru a te transfera cât mai repede. Nu e exclus să existe spioni din RDG în cadrul personalului. *Stasi* are oameni infiltraţi peste tot, chiar şi aici, în Vest.

— Bine, dar nu pot pleca din Berlin, murmură Matthew, gândindu-se la ce ar însemna asta.

— Nu înţeleg.

— Nu pot pleca înainte... înainte de a obţine o informaţie, răspunse Matthew şovăielnic.

— În starea în care te afli, nu eşti în măsură să faci pe detectivul, crede-mă.

— Atunci poate că mă vei ajuta tu.

— Am să fac tot ce pot. În orice caz, va trebui să fii

transferat.

— Înapoi în State?

— Nu, preşedintele vrea să rămâi în Germania. Avem un mic centru de culegere de informaţii, cu facilităţi medicale în apropiere de baza militară din Garmisch.

— Bavaria?

— Da. E un complex de cabane situat sus, în munţi. Un loc plăcut şi relaxant, unde vei putea să-ţi refaci forţele şi să revii încet la normal. Departe de ochii iscoditori ai Berlinului! Din câte ştiu, preşedintele vrea să fii transferat acolo ca să poată comunica mai uşor cu tine.

— Ţi-a spus doctorul cât are să dureze până mă pun pe picioare?

— Vreo câteva luni. Trebuie să ţi se vindece piciorul, arsurile de pe spate şi umeri şi rana de la cap.

— Câteva luni?! repetă îngrozit Matthew. Imposibil, nu pot aştepta atât!

— S-ar putea să-ţi petreci Crăciunul în Alpii bavarezi.

— Nu pot să plec înainte de a afla dacă e adevărat ceea ce s-a scris în ziar despre explozii.

— De ce n-ar fi?

— *Tu* crezi întotdeauna ceea ce spun comuniştii?

— Înţeleg unde baţi, McCallum. Ce vrei să afli, mai exact?

— Dacă s-a confirmat...

Copleşit din nou de durerea amintirii, Matthew întoarse capul. În pofida firii sale rigide, agentul CIA înţelese era un moment delicat şi îi respectă tăcerea.

— Trebuie să aflu, continuă în cele din urmă Matthew, cu glasul stins şi tremurând, dacă s-a confirmat numărul persoanelor decedate în urma exploziei. Şi mai cu seamă... adăugă el cu mare greutate, dacă s-a confirmat moartea... femeii.

— Înţeleg, spuse Clatchen. Vom începe chiar azi investigaţiile. Având în vedere că se află în sectorul estic, Paddy Red ar trebui să poată lămuri situaţia cât ai bate din

palme. În orice caz, peste două-trei zile vei fi mutat.

— Din moment ce voi fi izolat în munţi atâta timp, aş avea nevoie de câteva lucruri de la hotel.

— Nicio grijă, McCallum. Ţi-am sigilat camera de la hotel de îndată ce ai fost declarat dispărut. Asta-i procedura standard, sunt sigur că înţelegi. Toate lucrurile îţi vor fi împachetate şi expediate la Garmisch.

— Sigur? Am lăsat în cameră o cutiuţă din porţelan, plină cu petale de trandafiri, la care ţin foarte mult.

— Unde ai lăsat-o, mai exact?

— Pe noptieră.

— Consideră problema rezolvată.

— Şi în sertarul noptierei se află un plic căptuşit, sigilat.

— Vom împacheta şi ultimul petic de hârtie.

— Şi cărţile mele...

— Îţi vei primi toate lucrurile, McCallum. Te vei simţi ca acasă.

A doua zi, 13 august, la 11 şi ceva, Clatchen reveni, de astă dată neînsoţit, în salonul lui Matthew. Judecând după faţa trasă, ai fi zis, fără să te înşeli foarte tare, că agentul CIA nu închisese un ochi toată noaptea. Ca mai toţi angajaţii guvernamentali ai celor trei Aliaţi şi ai Republicii Federale Germania, era treaz de la ora 2 noaptea pentru a urmări evenimentele de importanţă istorică ce se desfăşurau în Berlin.

Înainte ca agentul să apuce să deschidă gura, Matthew îl întrebă înfrigurat, fără nicio altă introducere:

— Ai reuşit să afli ceva?

Faţa lui Clatchen se alungi parcă şi mai tare.

— Îmi pare rău, McCallum, începu el, aşezându-se încet pe scaunul de lângă pat, dar mă tem că veştile nu sunt bune. Paddy Red spune că, din câte ştie el, ceea ce s-a scris în ziar este adevărat.

— Absolut *totul*? întrebă Matthew, parcă refuzând să creadă.

Clatchen încuviinţă din cap.

— Nu există supravieţuitori... cel puţin aşa zice Paddy. Îmi pare sincer rău.

În mica încăpere se lăsă o tăcere grea.

— Nu pot să cred una ca asta, murmură Matthew într-un târziu. *Refuz* să cred aşa ceva... *nu* poate fi adevărat!

Agentul nu spuse nimic. Psihologia nu era punctul lui forte. Dacă ar fi ştiut că prietenul preşedintelui are să reacţioneze aşa, ar fi trimis pe altcineva să-i dea vestea proastă. Munca de agent era o muncă dură, iar el, un om de acţiune. Era obişnuit cu moartea şi cu oameni care ştiau cum să-i facă faţă. Durerea şi emoţiile îl făceau să se simtă nelalocul lui.

— Îmi pare rău, McCallum, repetă el încurcat.

— Am să mă duc eu însumi la faţa locului! strigă Matthew. De îndată ce-am să pot coborî din pat. N-am să las nicio piatră neîntoarsă. Am să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Am să...

— Ba n-ai să te duci nicăieri, McCallum, spuse Clatchen, cu un amestec de milă şi resemnare în glas.

— O, ba da, am să mă duc! ripostă Matthew cu o vehemenţă aproape delirantă. Crezi că mă poate opri un picior rupt? Te-nşeli amarnic! Nu ar fi prima dată când merg în cârje.

— Vino-ţi în fire, McCallum! îl întrerupse Clatchen, de astă dată pe un ton ferm. Nu uita că lucrezi pentru preşedintele Statelor Unite şi, ca atare, trebuie să fii în stare să gândeşti limpede. Trebuie să dai uitării ce-a fost. Cunoşteai de la bun început riscurile pe care le implică o asemenea manevră – cum o ştie, de altfel, fiecare dintre noi înainte de a porni într-o misiune.

— Da, dar nu mă aşteptam la nişte urmări *atât* de grave! ripostă Matthew pe un ton tăios. Eu nu sunt agent CIA, ca voi. Nu pot să accept pur şi simplu situaţia şi să merg mai departe, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

— *Trebuie* s-o accepţi. Indiferent cine au fost oamenii ăştia şi ce au însemnat ei pentru tine, acum sunt morţi.

Înţelegi? Morţi.

— Nu te cred!

— Nu mai poţi să faci nimic pentru ei, McCallum. Trebuie să accepţi realitatea. Viaţa merge mai departe. Trebuie să priveşti înainte.

Folosise acelaşi discurs, sau, mă rog, o variaţie a lui, de zeci de ori pentru a-i îmbărbăta pe noii recruţi atunci când se confruntau prima dată cu moartea – de cele mai multe ori moartea unei victime nevinovate sau a unui coleg. De obicei aceste cuvinte aveau efectul scontat.

Dar Matthew McCallum nu era agent CIA şi, cum începea să realizeze Bob Clatchen, nu putea accepta moartea cu uşurinţa unui recrut trimis de la sediul din Langley. Nu, Matthew

McCallum era un civil confruntat brusc cu o tragedie personală pentru care nu era deloc pregătit.

— Am să mă duc acolo eu însumi, repetă Matthew. Nici tu şi nici chiar preşedintele Kennedy nu mă puteţi opri! Am să descopăr ce s-a întâmplat, am să-i găsesc şi am să...

— McCallum! îl opri Clatchen pe un ton autoritar. N-ai să te duci nicăieri şi asta nu pentru că ai fi oprit de piciorul rupt sau de mine sau de JFK, ci pur şi simplu pentru că în momentul de faţă este *imposibil* să treci graniţa. Totul s-a schimbat. Asta am venit, de fapt, să-ţi spun. Citeşte.

Se ridică şi aruncă pe pat, în faţa lui Matthew, ediţia specială de dimineaţă a ziarului din Berlin.

— Hruşciov a făcut prima mutare, spuse el pe un ton sumbru, subliniind parcă gravitatea celor spuse adineauri.

Pe prima pagină a ziarului un titlu uriaş, scris cu litere îngroşate de culoare roşie, anunţa: „RDG ÎNCHIDE GRANIŢA, O BARICADĂ DE SÂRMĂ GHIMPATĂ TAIE BERLINUL ÎN DOUĂ”.

— Nu... nu înţeleg, murmură Matthew. Adică au izolat Estul de Vest?

— Trăgând linie chiar prin mijlocul oraşului, răspunse Clatchen. Acum două zile – noi am aflat abia azi-dimineaţă

despre asta – RDG a emis o declaraţie prin care cerea, citez, „întărirea măsurilor de securitate în întreg teritoriul din jurul Berlinului de Vest”. Ieri s-a emis un decret prin care s-a specificat că, de acum încolo, cetăţenii est-germani vor putea trece în Berlinul de Vest doar în baza unui permis special, că vor fi întărite măsurile de securitate de-a lungul graniţei dintre RFG ŞI RDG şi că agenţii guvernamentali din occident vor avea acces în Berlinul de Est şi în RDG în general doar în baza unei minuţioase cercetări prealabile. Apoi, azi-noapte, la ora 2, au adus trupele militare, au închis graniţa şi au început să întindă de-a lungul ei sârmă ghimpată.

— Tot nu înţeleg în ce măsură mă afectează asta pe mine, spuse Matthew.

— Cum tot nu înţelegi, McCallum? Toate graniţele sunt păzite de soldaţi înarmaţi. Au început să ridice în inima oraşului un *zid* ca să împiedice libera circulaţie. Un zid, înţelegi? Un zid! Berlinul de Vest a devenit o insulă.

— Dar eu oricum nu vreau să merg în Berlinul de Est, spuse Matthew, apoi adăugă: Cel puţin nu deocamdată... întâi trebuie să văd ce s-a întâmplat cu...

— Tu nu înţelegi că s-a închis graniţa? Nu e vorba doar de Berlinul de Est. N-ai putea să pătrunzi pe teritoriul RDG nici dac-ai vrea. Toate punctele de trecere a frontierei, chiar şi cele din afara Berlinului – precum cel în care ai fost adus tu – sunt înţesate de trupe militare. E o situaţie periculoasă.

— Am să trec graniţa fraudulos, spuse Matthew, nereuşind încă să înţeleagă amploarea evenimentelor petrecute peste noapte.

— În momentul ăsta, dac-ai încerca aşa ceva, ai declanşa un război.

— Am să fiu cu băgare de seamă. Şi n-am să omor pe nimeni, dacă la asta te gândeşti.

— În clipa de faţă, ai putea pătrunde în RDG doar cu tancul, McCallum. Şi pentru asta ar trebui să ucizi o *duzină* de soldaţi comunişti. Grănicerii sunt înarmaţi şi au ordin să

tragă la cel mai mic semn de pericol. Au avut deja loc vreo două incidente.

— Am să găsesc altă cale.

— Nu fi absurd, tu nu poţi nici măcar să te ţii pe picioare. Unde mai pui că suntem la un pas de război. Forţele armate din întreaga Europă sunt în stare de alertă.

Începând să realizeze, în sfârşit, implicaţiile situaţiei, Matthew îşi întoarse din nou atenţia asupra ziarului şi reciti cu mai mare atenţie o parte din articolul de pe prima pagină.

O vedea cu ochii minţii pe Sabina – cândva veselă, surâzătoare şi lipsită de griji, circulând liber între apartamentul său din Berlinul de Est şi locul ei de muncă din Berlinul de Vest.

De ce nu insistase ca ea să părăsească Estul? Le-ar fi fost atât de uşor... Acum ar fi trăit fericiţi în Berlinul de Vest. De ce... de ce...

De ce fusese atât de impulsiv?

De ce se încăpăţânase să organizeze evadarea baronului din închisoare? Ce idee nebunească!

Nu era nici spion şi nici escroc. Situaţia îl depăşise de la bun început. Probabil că vulpoiul de Schlaukopf îi denunţase. Cât de naiv fusese să creadă că poate duce la bun sfârşit o misiune atât de periculoasă!

Îi răsună în minte glasul Sabinei – glasul acela dulce, melodios şi plin de vitalitate! „*Încă n-a venit momentul să părăsesc Estul*”.

De ce se lăsase convins? Existau şi alte soluţii, atât în ceea ce-i privea pe ei doi, cât şi pe baron.

Dar ce rost mai avea să se gândească la asta? Acum era prea târziu!

Cât timp stătuse aşa, fixând articolul din ziar cu ochi goi, împăienjeniţi de un amestec fără lacrimi de apatie şi durere surdă, rederulând în minte ultimele săptămâni fericite petrecute alături de Sabina, a căror amintire devenise brusc atât de amară, n-avea de unde să ştie.

Cert e că atunci când îşi veni în fire şi ridică nepăsător privirea, Clatchen nu mai era acolo. Nu observase când s-a ridicat de pe scaun şi nici nu auzise uşa închizându-se în urma lui.

Salonul era cufundat în tăcere.

Încercă să-şi amintească din nou chipul Sabinei, dar, la fel ca în vis, nu mai reuşea să-i vadă trăsăturile. Încercă să-şi amintească glasul ei, dar şi acesta amuţise.

În jur, totul era tăcere şi aerul greu şi opresiv părea acum complet neînsufleţit.

În minte îi răsună o voce, readucându-l în simţiri.

Nu mai era nimeni altcineva în încăpere. Şi totuşi, auzea clar îngrozitoarele cuvinte, izbindu-se de pereţii goi din craniul său. Nu erau rostite de glasul dulce şi melodios al Sabinei, ci de vocea gravă şi lipsită de emoţie a agentului CIA care îi adusese devastatoarea veste. „*Indiferent cine au fost oamenii ăştia şi ce au însemnat ei pentru tine*, *acum sunt morţi*. *Înţelegi*? *Morţi*".

Matthew se lăsă încet pe spate şi, îngropându-şi faţa în pernă, începu să-şi plângă încet şi neconsolat pierderea.

84
Înapoi la Moscova

În circumstanţe mai favorabile, călătoria cu avionul de la Berlin la Moscova probabil că i-ar fi făcut plăcere. Nu se întorsese acasă de mai bine de un an şi toamna era, de regulă, un anotimp extrem de plăcut în capitala sovietică. Din păcate, era încă prea zdruncinat în urma accidentului pentru a se bucura din plin de ea, deşi avea în gând vreo două domnişoare cu care spera să reînnoade legătura.

Ar fi fost mai convenabil să fi făcut această călătorie peste trei-patru săptămâni. Dar unchiu-său fusese din cale afară de insistent. Îl sunase de cum aflase de incident şi îi ordonase să se întoarcă în ţară de îndată ce va putea călători – dacă rănile i se vor fi vindecat până atunci, nu conta. Aştepta un raport complet, îi spusese, apoi va hotărî ce era de făcut.

Or unchiu-său nu era un om pe care să-l poată refuza. Şi asta nu pentru că erau neamuri, ci pur şi simplu pentru că nu cuteza.

Primul gând pe care l-a avut când i se comunicase că va fi detaşat la Berlin a fost că soarta îşi bate joc de el. Nu că ar fi crezut în Dumnezeu sau în soartă, dar măcar aceasta din urmă, o forţă supranaturală impersonală, constituia un mod mai puţin impunător şi superstiţios de a justifica aspectele inexplicabile de care viaţa ateilor şi a credincioşilor abundă în egală măsură.

În orice caz, soarta – oricine sau orice ar fi fost ea, dacă exista cu adevărat – păru să îi surâdă în cele din urmă. Abia puse piciorul în Berlin, că acesta deveni un veritabil măr al discordiei „aducându-i pe Kennedy şi pe Hruşciov în pragul războiului. O veritabilă seră pentru un tânăr agent KGB care aspira la o ascensiune rapidă, asta chiar dacă trebuia să se supună ordinelor unui măscărici precum Schmundt.

Acum, în drum spre Moscova, avea sentimentul că este

îndepărtat de miezul acţiunii. Unchiu-său îl asigurase că vrea doar să discute faţă în faţă despre cele întâmplate, dar Galanov ştia că, dacă raportul lui nu-i va fi pe plac, putea să-şi ia adio şi de la Berlin şi de la gândul că va mai putea urca vreodată pe scara ierarhică a KGB-ului.

Cel mai mult îl măcina faptul – de care era pe deplin conştient – că nu făcuse cine ştie ce progrese privitor la scopul pentru care fusese trimis, de fapt, la Berlin. Pe cine încerca să păcălească? Nu făcuse niciun progres! Pistele urmate de Schmundt nu duseseră nicăieri, iar el era la un pas de rezolvarea cazului, când imbecilul acela s-a apucat să azvârle cu grenade, aruncând totul în aer!

Proasta dispoziţie a unchiului său era exacerbată de faptul că aproape pusese mâna pe bătrânul evreu, dar acesta reuşise să-i scape printre degete. Acum, urmând o pistă ce părea promiţătoare, trimisese câţiva agenţi în zona Mediteranei, dar Galanov ştia că sub optimismul afişat ocazional, unchiu-său tuna şi fulgera şi că, mai devreme sau mai târziu, o parte dintre săgeţile lui otrăvite vor fi aţintite asupra lui.

Nici nu voia să se gândească la posibilitatea asta!

Gândurile îi zburară la Lola, secretara lui Schmundt.

După ce fusese externat, în absenţa şefului, apucaseră să petreacă mai mult timp împreună şi să se cunoască mai bine. *Femeia are o minte ascuţită şi o hotărâre ieşită din comun*, gândi el. Secretara ştia ce se petrece în secţia lor mai bine decât realiza, în miopia sa, şeful ei. Nu era exclus, cugetă Galanov, ca ea să fie cea care conducea, de fapt, secţia, fără ca Schmundt şi superiorii lui să aibă habar de asta.

În fine, nu era problema lui. El era agent KGB, nu *Stasi*. Şansele lui de promovare urcau şi coborau în funcţie de presiunea barometrică din Kremlin, nu din Berlin. Tot ce spera, nu fără oarecare palpitaţii, era ca, după întrevederea aceasta, să nu-şi piardă pentru totdeauna privilegiul de a se numi agent KGB.

85
În Alpii Bavariei

Trecuseră deja cinci săptămâni de când era cazat la cabana din Sudersdorf, în apropiere de localitatea Garmisch din sudul Germaniei, dar încă nu găsise curajul să deschidă ultima cutie care îi fusese adusă de la hotel, pe a cărei etichetă scria „Cărţi; Alte obiecte personale”. Ştia că în momentul în care o va deschide, va fi covârşit de amintiri a căror intensitate s-ar putea să-l doboare.

Deşi centrul era amplasat într-un cadru montan liniştit şi idilic, importanţa celor aduşi aici îi asigura o activitate zilnică intensă şi un du-te-vino constant. În fiecare zi, elicopterul făcea mai multe curse între complexul cabanier şi baza militară din Garmisch-Partenkirchen, transportând pacienţi, medici, consilieri şi psihologi.

Unii nu rămâneau decât una sau două zile pentru a transmite informaţiile obţinute în diverse zone de conflict de pe mapamond în care erau implicate Statele Unite. Cei care aveau nevoie de îngrijiri medicale rămâneau mai mult, iar câţiva dintre ei, cum era şi cazul lui Matthew, petreceau aici perioade îndelungate.

Numitorul comun dintre ei consta în faptul că fiecare avea o importanţă aparte pentru Washington. Aceasta nu era o simplă instituţie spitalicească. Numărul agenţilor CIA care mişunau pe holurile centrului era egal cu cel al medicilor şi asistentelor. Tot ceea ce se petrecea aici constituia un secret de Stat.

Matthew avusese parte de mai mulţi vizitatori – colegi din cadrul Departamentului de Stat, care îl ţineau la curent cu evoluţia evenimentelor pe scena diplomatică, şi agenţi CIA, care, după ce trecuse pericolul unei reacţii adverse din partea comuniştilor, aflară întreaga poveste privitor la tentativa de evadare în care fusese implicat. În urma unei investigaţii aprofundate, efectuate la insistenţele lui

Matthew, nu s-a descoperit nimic care să infirme raportul făcut iniţial de Paddy Red – cum că versiunea guvernului RDG asupra incidentului corespunde realităţii. Primise două scrisori şi din partea preşedintelui. În prima, acesta îi urase însănătoşire grabnică şi îşi exprimase convingerea că Matthew îşi va relua în curând activitatea diplomatică, iar prin intermediul celei de-a doua îi comunicase că i-a distrus scrisoarea de demisie.

Între timp, zidul Berlinului devenise cea mai cumplită realitate a lumii, înălţându-se urât, gri şi sfidător de-a lungul întregii frontiere dintre sectorul rus şi sectoarele american, britanic şi francez. Pentru construirea lui fuseseră folosite trei divizii ale Armatei Roşii. Drept răspuns, JFK a întărit garnizoana americană din Berlinul de Vest, cerând să fie trimise aici mai multe batalioane staţionate în celelalte baze de pe teritoriul Germaniei occidentale. Britanicii şi francezii i-au urmat exemplul.

În 22 august, RDG a redus numărul punctelor de trecere a frontierei din Berlinul de Est în cel de Vest la unu, numit „Checkpoint Charlie”, pentru cetăţenii străini, respectiv şase, pentru germani, în ziua următoare, Kremlinul a acuzat forţele aliate de folosirea ilegală a coridoarelor aeriene dintre RFG ŞI RDG. În 24 august, Statele Unite au răspuns printr-o „avertizare solemnă... că orice amestec nejustificat... care blochează liberul acces în Berlinul de Vest va fi considerat drept un act de agresiune de ale cărui consecinţe este răspunzător exclusiv guvernul sovietic”. A doua zi, Kennedy l-a numit pe generalul Lucius Clay, erou al Podului aerian peste Berlin în timpul blocadei dintre 1948 şi 1949, drept reprezentatul său la Berlin. Vestea nu l-a luat prin surprindere pe Matthew. Preşedintele îi comunicase personal decizia sa în urmă cu câteva zile, ocazie cu care îşi exprimase şi speranţa că şi el se va alătura echipei lui Clay de îndată ce se va întrema.

La sfârşitul lui august, Kremlinul a mărit miza periculosului joc al puterii mondiale atunci când Hruşciov a

anunţat că URSS va începe testarea mai multor bombe cu hidrogen de 50 şi 100 de megatone. Cuvintele folosite de el au fost fără echivoc: „Pentru a descuraja agresorul să se joace în mod criminal cu focul, este necesar să ne asigurăm că acesta ştie şi vede că în lume există o forţă pregătită să ţină piept agresiunii sale”.

JFK, care convocase deja un număr considerabil de rezervişti, a ordonat mobilizarea a peste 75.000 din cadrele militare de rezervă până în data de 1 octombrie. Războiul părea iminent.

Odată cu trecerea timpului, suferinţa lui Matthew se transformase într-o resemnare plină de amărăciune. În timp ce se ruga şi încerca în mod disperat să se împace cu propria soartă, continuau să îi răsune în creier cuvintele lui Bob Clatchen, pline de pragmatismul pentru care erau cunoscuţi agenţii CIA: „*Nu uita că lucrezi pentru preşedintele Statelor Unite şi, ca atare, trebuie să fii în stare să gândeşti limpede. Trebuie să dai uitării ce-a fost. Cunoşteai de la bun început riscurile... Trebuie să accepţi situaţia. Indiferent cine au fost oamenii ăştia, acum sunt morţi. Înţelegi? Morţi. Nu mai poţi face nimic pentru ei, McCallum. Trebuie să accepţi realitatea. Viaţa merge mai departe. Trebuie să priveşti înainte*”.

De câte ori nu blestemase în gând acele cuvinte grele, neîndurătoare!...

Totuşi, pe măsură ce treceau săptămânile şi aerul de munte devenea tot mai tăios odată cu apropierea iernii, ajunsese să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru atitudinea pragmatică a agentului CIA, atitudine care constituia, în definitiv, singura modalitate de a ieşi din adâncurile acestei mlaştini emoţionale, într-adevăr, cuvintele acelea îi străpungeau sufletul la fel cum vântul care bătea uneori din înalturi îi trezea la viaţă trupul, trimiţându-i un fior de-a lungul spinării.

Uneori tocmai de asta ai nevoie. Clatchen avea dreptate. Trebuia să meargă mai departe... să dea uitării

ce-a fost... să privească înainte...

Or fi fost ele neplăcute când le auzise prima dată, dar acum trebuia să admită că acele cuvinte constituiau, de fapt, un sfat bun şi util.

Încerca, aşadar, să-i dea ascultare lui Clatchen şi să îşi reia încet activitatea profesională. Totuşi, în sufletul lui, rămânea un capitol important, neterminat, cu care mai trebuia să se confrunte.

Dar încă nu venise momentul pentru asta. Încă nu se simţea pregătit. Totuşi, simţea că acel moment este aproape. Atunci când va veni, va trebui să privească drept în faţă ceea ce se întâmplase – totul, de la început până la sfârşit. Nu va putea da uitării acest capitol din viaţa lui până nu va fi în stare să-l retrăiască, să se împace cu el, să-l încredinţeze lui Dumnezeu şi apoi să îl închidă... pentru totdeauna.

Unele amintiri vor fi plăcute, altele, dureroase, dar toate vor fi intense şi dulci-amare. Totuşi, pentru ca sufletul său să redevină întreg, ştia că va trebui să îngăduie Duhului Sfânt să-i intre în cele mai private unghere interioare, astfel încât atingerea tămăduitoare a degetelor Tatălui să aducă vindecare şi finalitate amintirilor sale.

În 25 septembrie, sosiră veşti cum că, pentru a micşora numărul, constant pe parcursul întregii luni, al tentativelor tot mai periculoase şi mai spectaculoase de trecere a frontierei către Occident, comuniştii începuseră să radă totul pe o rază de o sută de metri în partea est-germană a zidului. Cei care locuiau acolo au fost evacuaţi, blocurile şi casele, demolate, şi în locul lor s-au ridicat şi mai multe turnuri de pază.

Ştirea îl duse cu gândul la modestul apartament al Sabinei. Ar trebui să fie în siguranţă, gândi el. Era suficient de departe de graniţă. Oare ce s-o fi ales de apartament... de lucrurile ei... de rochia pe care i-o cumpărase pentru bal?...

Începură să-l năpădească tot mai multe amintiri, chiar

dacă încă nu era sigur că le poate face faţă.

Cât de bucuros era că rămăsese la el cutiuţa de porţelan în care îşi păstrau petalele de trandafiri! Atunci când Sabina l-a rugat să o ţină în camera de la hotel, nu înţelesese bine de ce nu vrea să o păstreze în apartamentul ei. Să fi avut vreo presimţire?

În orice caz, acum îi mulţumea Domnului că Sabina îi încredinţase lui cutia, chiar dacă... după acea zi fatidică... nu avusese puterea să se uite la ea... Şi nici în plicul pe care i-l dăduse Sabina.

Îşi ridică privirea spre munţi şi inspiră adânc aerul tare de toamnă. Primele ninsori căzuseră în urmă cu o săptămână, acoperind cu o mantie albă piscurile ce se înălţau semeţe la sud. În jurul cabanei, cu excepţia câtorva petice răsfirate ici şi colo printre copaci, zăpada se topise.

Vine iarna, îşi spuse el. În mod ciudat, o aştepta cu nerăbdare. Avea nevoie de o schimbare. Frigul, ploile şi ninsorile vor face mai uşoară uitarea clipelor fericite petrecute alături de Sabina de-a lungul lunilor calde de vară.

Trase adânc aer în piept. Poate că venise momentul. Era pregătit să-şi confrunte amintirile.

Îi făcu semn unuia dintre îngrijitori, dându-i de înţeles că doreşte să fie dus înapoi în cameră. Va deschide ultima cutie. În ea se aflau şi câteva cărţi pe care era dornic să le citească.

Deşi îi scoseseră ghipsul în urmă cu trei zile, era încă nevoit să folosească scaunul pe rotile. Doctorii voiau să îl ţină sub observaţie timp de câteva zile pentru a vedea dacă este posibil ca pacientul să se deplaseze cu cârje fără riscul apariţiei unor complicaţii sau, dacă, din contră, se impunea repunerea piciorului în ghips de la genunchi în jos. Îi fuseseră scoase şi bandajele mai voluminoase din jurul umerilor, dar rănile de la cap şi de pe spate încă nu i se vindecaseră şi pansamentele trebuiau să fie schimbate în continuare o dată la câteva zile.

După ce ajunseră în cameră, Matthew îi ceru îngrijitorului să aştepte. Se apropie cu scaunul pe rotile de debaraua în care era depozitată cutia. Deşi banda adezivă cu care fusese sigilată era tăiată, cutia încă nu fusese deschisă. Matthew îl rugă pe îngrijitor să o scoată din debara şi să o pună lângă masă. Bărbatul se execută. Matthew deschise cutia şi începu să scoată, rând pe rând, obiectele care se aflau în ea şi să le pună pe masă. Când ajunse la cutiuţa pe care o căuta, o scoase cu mare grijă, apoi ceru să fie dus din nou afară, pe veranda amplă din spatele cabanei, de unde se vedeau câmpurile şi dealurile dinspre sud-vest.

— S-a cam lăsat frigul, domnule McCallum. N-aţi vrea să vă puneţi o haină, ceva...?

— Cred că ai dreptate, răspunse Matthew. Fii bun şi dă-mi puloverul acela roşu din dulap.

Bărbatul îi aduse puloverul.

— Pune-mi-l, te rog, pe umeri... perfect, mulţumesc. Să mergem.

Îngrijitorul îi împinse scaunul pe rotile afară din cameră, de-a lungul coridorului, apoi traversară sala de mese şi ieşiră afară, pe verandă.

— Crezi c-ai putea să mă aşezi în balansoarul acela? întrebă Matthew.

— N-ar trebui să vă sprijiniţi pe picior, domnule McCallum.

— Tot ce-ţi cer este să mă ridici din scaunul acesta şi îţi promit că am să stau în balansoar cuminte ca un bebeluş.

Îngrijitorul se învoi şi îşi chemă un coleg să îl ajute. În mai puţin de două minute Matthew şedea confortabil în balansoarul din lemn de stejar, legănându-se uşor şi privind liniştitul peisaj bavarez. Trase adânc aer în piept. Da, venise momentul.

Îşi coborî privirea spre cutia de porţelan pe care o ţinea în mâini, ca şi cum amintirile pe care nu avusese până acum curajul să le înfrunte s-ar fi aflat chiar sub căpăcelul

acesteia.

Ridică încet capacul. Ochii îi căzură pe zecile de petale uscate pe care le puseseră înăuntru spre păstrare. Fiecare era o amintire în sine.

Duse cutiuţa la nări. Mireasma îl copleşi. Lăsă cutiuţa pe genunchi şi îi puse capacul la loc. Stătea nemişcat, cu capul în piept; din braţele inerte părea să se fi scurs şi ultima fărâmă de viaţă; doar degetele continuau să mângâie aproape imperceptibil trandafiraşii miniaturali de pe capacul cutiei. Îşi simţea şi picioarele înţepenite, dar în mod misterios, tălpile balansoarului continuau să se legene scârţâind pe podea. Aroma grea a trecutului, anticipând parcă greaua încercare căreia îi vor fi supuse mintea şi inima sa, îl intoxicase.

Nu mai vedea şi nu mai auzea nimic din ceea ce se petrecea în jur – agitaţia din cabană, clinchetul armonios al tălăngilor ce atârnau la gâturile groase ale bovinelor, jodelurile răzleţe şi estompate ale muntenilor.

Nu le auzea, dar le simţea prezenţa. *Totul*, fiecare detaliu îi amintea în felul său de chipul şi de glasul ei, de scrisorile şi de discuţiile lor, de trandafirii pe care şi i-au dăruit. *Totul* îi amintea de iubirea vieţii lui, de femeia pe care nu o va revedea niciodată.

O, *Sabina*... *Sabina*... *Ce clipe bogate şi pline de bucurie am trăit împreună*... *Nu mi-am închipuit vreodată că un om poate fi atât de fericit*!

Deschise din nou cutiuţa şi îşi trecu degetele printre petalele uscate, întrebându-se dac-ar mai recunoaşte vreunul dintre trandafiri. În mijlocul potpuriului, doi boboci îşi păstraseră forma. Deşi cu timpul culoarea fiecăruia se estompase, îi recunoştea pe amândoi – erau trandafirul galben pe care îl dăruise Sabinei cu mulţi ani în urmă, la *Lebenshaus*, şi cel roz pe care i-l dăruise cu doar trei luni în urmă.

La gândul acesta, simţi că-i trece un cuţit prin inimă. Cuvintele pe care le rostiseră în momentul acela îi reveniră

brusc şi clar în minte, de parcă n-ar fi trecut nicio zi de atunci.

„*Vreau ca acest trandafir roz să îţi amintească mereu de această zi şi de promisiunea pe care am să ţi-o fac*. *Îţi promit că nimic nu are să ne mai despartă vreodată*... *îţi promit*, *Sabina*... *Acestui trandafir roz*, *care se va alătura celui galben*, *îi vor urma mulţi alţii – toţi meniţi să ne amintească nu de vremurile trecute*, *ci de momentele fericite ale prezentului*”. Aproape că o auzi cum îi spune cu lacrimi în ochi „*Chiar vreau să te cred*”.

Iar el o dezamăgise. *Încălcase* promisiunea trandafirului roz!

O, *Doamne*, *Dumnezeule*... *de ce*?...

În aceste clipe întunecate, îi venea greu să nu revină la vechiul său mod de gândire... Trăise până acum cu impresia că Dumnezeu îl pusese deja la încercare în anii precedenţi. Dar acum trebuia să se agaţe de fiecare fărâmă de credinţă pentru a continua să creadă în bunătatea Lui. Nici prin gând nu-i trecuse că o criză a credinţei poate da naştere unor îndoieli de asemenea proporţii. În ultimele cinci săptămâni, încolţit de dubii, trebui să reevalueze fiecare aspect al unei credinţe pe care o credea de nezdruncinat. Nu de puţine ori fusese la un pas să spună „*Nu mai pot* să cred... Îi prea dureros să crezi!”

Totuşi, încercase, cu disperare uneori, să nu cedeze, mai mult de dragul ei decât pentru sine. În fond, ce rost mai avea *acum* viaţa *lui*?

Ştia ce-ar spune Sabina. Ori de câte ori se gândea la ea, o vedea zâmbind, spunându-i: „*Totul va fi bine*, *Matthew*. *Putem să ne încredem în Tatăl nostru*! *Nu-ţi aminteşti ce ne-a spus tata – că Domnul este un Tată bun şi iubitor*?”

Aşa că Matthew se agăţase de acest firicel de credinţă. A se lepăda de credinţă însemna a se lepăda de ceea ce îi unise... şi la *asta* nu avea să renunţe niciodată.

Amintirea ei era tot ce îi rămăsese. Sunetul vocii ei... râsul ei melodios... zâmbetul ei larg, buzele ei, dinţii ei...

Şi cei doi boboci de trandafiri şi cele câteva petale uscate din cutiuţa pe care o cumpăraseră împreună la Berlin... cutiuţa pe care i-o încredinţase lui spre păstrare... ca şi cum ar fi ştiut ce le rezerva viitorul.

Se uită din nou la cutie. Ce dar nepreţuit fuseseră aceste petale odinioară! Acum şi ele păreau lipsite de viaţă. Parfumul lor cândva vesel căpătase un iz înţepător şi melancolic.

Nu putea să o aducă înapoi şi nici să nu se lase copleşit de o nostalgie dulce-amară. Mirosul îi trecea ca un fier roşu prin inimă, dar era mirosul... *ei*.

Îşi duse cutiuţa în dreptul nărilor, îi ridică capacul, se aplecă uşor înainte şi inspiră adânc mireasma anilor. Făcuse asta de sute de ori în camera sa de la hotel, înainte de acea zi fatidică din urmă cu şase săptămâni, şi avea s-o facă de sute de ori şi de acum încolo. Deoarece în aroma aceea se ascundeau nenumărate secrete, cunoscute doar inimii lui.

Aşează cutia la loc pe genunchi. Pe obraz începu să i se prelingă o lacrimă. Continuând să se legene, îşi lăsă gândurile să zboare în trecut, cu mulţi ani în urmă, la ziua când văzuse pentru prima oară frumosul chip al celei alături de care descoperise misterul iubirii.

Îi răsuna parcă şi acum în urechi muzica de la petrecerea din Berlin la care participase împreună cu tatăl său. Îşi amintea clar, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri, momentul în care l-a văzut pe baronul von Dortmann apropiindu-se la braţ cu Sabina, fiica lui minunată, veselă, frumoasă şi plină de viaţă...

Ce

Cât timp stătuse adâncit în visare, nu ştia. Judecând după frigul tot mai ascuţit care se lăsa odată cu apropierea serii, trebuia să fi trecut vreo două-trei ceasuri.

Revenindu-şi din reverie, realiză cât de tare obosise.

Amintirea cuvintelor, zâmbetului ei... era singura lui bucurie, dar şi cel mai intens supliciu. Amintirea chipului ei

era singura care îl ţinea în viaţă, dar şi cea mai chinuitoare dintre toate.

Mai erau multe alte amintiri, dar, în starea lui, şi amintirile fericite erau epuizante.

Îşi duse încă o dată cutiuţa la nări, inspiră obosit parfumul nostalgic al petalelor uscate, apoi o aşează din nou pe genunchi.

Închise ochii şi se lăsă pe spătarul balansoarului.

Am să-mi amintesc mai multe data viitoare.

În doar câteva clipe aţipi.

86
Un vizitator neaşteptat

Era a treia săptămână din octombrie. Cu toate că Matthew mai trebuia să fie supus unor intervenţii chirurgicale pentru înlocuirea ţesutului ars, majoritatea rănilor i se vindecaseră aproape complet şi putea deja să meargă cu ajutorul unui baston. În plus, rana de la cap, care constituise principalul motiv de îngrijorare al medicilor – motiv pentru care voiseră să-l ţină mai mult timp sub observaţie – se vindecase îndeajuns de mulţumitor pentru ca aceştia să îndrăznească în sfârşit să îl externeze.

Matthew îşi luase deja în primire sarcinile profesionale care puteau fi îndeplinite prin intermediul curierului sau telefonului. Se vorbea deja despre transferul său din Sudersdorf într-un loc în care să-şi poată relua cât mai multe dintre vechile atribuţii.

Totuşi, nu-l trăgea inima să se întoarcă la Berlin. *Mai am nevoie de timp*, îşi spunea el. Încă nu avea echilibrul emoţional necesar pentru a înfrunta Berlinul şi toate amintirile care îl legau de el. Rănile erau prea proaspete. Nu, nu putea să se întoarcă acolo... încă nu.

Un bun cunoscător al firii umane, John Kennedy sesiză reticenţa lui Matthew de îndată ce acesta îi răspunse la telefon. Îl sunase pentru a discuta despre criza Berlinului şi despre momentul în care Matthew va putea lua din nou parte la dezbateri în calitate de delegat prezidenţial. Totuşi, deşi nu era prima lor convorbire telefonică din perioada convalescenţei lui Matthew, preşedintele înţelese că acesta nu era nici acum pregătit.

După ce închise telefonul, chibzui preţ de o clipă, apoi ridică din nou receptorul. E calea cea mai indicată, gândi el, şi poate chiar singura cale de a-l readuce pe Matthew în prezent şi... la viaţă.

Matthew fu confruntat cu urmările celei de-a doua

convorbiri a preşedintelui peste trei zile.

Şedea tăcut în camera lui, adâncit în lectura unei cărţi devoţionale scrise de autorul său scoţian preferat. Paragraful pe care tocmai îl citise şi în care încerca să găsească un răspuns la actuala sa dilemă era următorul:

Mijloacele lui Dumnezeu nu pot fi la fel de măreţe ca scopurile Sale. Dumnezeu este Tatăl nostru, dar noi încă nu suntem copiii Lui. Şi fiindcă noi încă nu suntem copiii Lui, trebuie să ne străduim să devenim fiii şi fiicele Sale. Pentru a împlini voia Lui şi menirea noastră, trebuie întâi să devenim una cu Tatăl. Există daruri pe care Dumnezeu trebuie să le dea cu întârziere. Daruri pe care noi, copiii Lui, nu le putem primi înainte de a fi pregătiţi.

Matthew începu să se roage, fără a se gândi că se roagă, ci mai degrabă că poartă o conversaţie interioară cu Domnul: *Care Ţi-e, Tată, „scopul" în ceea ce mă priveşte? Mijloacele Tale sunt din cele mai dureroase. Încerci, oare, să faci din mine un om vrednic să se numească fiul Tău? Mă pregăteşti, cumva, pentru primirea unui dar? Dar ce dar ar putea să fie acesta, Tată? O, Doamne, îmi doresc cu ardoare să-ţi fiu copil vrednic! Dar uneori mă întreb dacă nu cumva pot să-mi continuu viaţa... fără Tine. Fă din mine fiul Tău. Ajută-mă, Tată...*

Auzi vag, ca prin vis, cum se deschide uşa.

Cu gândurile departe, la Tată şi la strădaniile sale de fiu în devenire, ridică privirea şi se uită cu ochi goi la vizitator. Preţ de o clipă universul spiritual şi cel fizic nu reuşiră să se întrepătrundă. Inima şi mintea încă nu recunoşteau persoana pe care o avea în faţa ochilor.

Rămase nemişcat încă o clipă, holbându-se la ceea ce credea că nu poate fi decât rodul imaginaţiei sale surescitate.

Apoi îi răsună în urechi un glas... un glas pe care îl ştia bine.

— *Matt...*

Vocea îl readuse la realitate.

— *Tată*! exclamă Matthew, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Se ridică imediat în picioare, lăsând cartea să cadă pe podea, în clipa următoare, cei doi bărbaţi se strângeau în braţe, plângând amândoi, fără să se ruşineze, de bucurie.

După ce se îmbrăţişară îndelung în tăcere, Matthew făcu un pas înapoi şi exclamă, râzând printre lacrimi:

— *Chiar* tu eşti, tată! Bine, dar... ce cauţi aici?

— Am venit să te iau cu mine, răspunse Thaddeus, râzând şi el printre lacrimi.

— Poftim?...

— Vorbesc serios – acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

— Bine, dar... când ai sosit? O, dar ia loc, te rog!

— Am aterizat la München aseară şi am înnoptat acolo, iar în dimineaţa asta am pornit cu maşina spre Garmisch... şi iată-mă! O călătorie plătită integral de Casa Albă.

— De Casa Albă?! exclamă Matthew. Acum chiar că nu mai înţeleg nimic! Am vorbit cu Jack acum trei zile şi nu mi-a pomenit nimic despre asta. Doar nu s-a întâmplat ceva tocmai în paşnica Islandă, de-a fost nevoie să te aducă aici pentru interogare?

— Nu, râse Thaddeus. Islanda e, slavă Domnului, la fel de paşnică precum a fost întotdeauna. Motivul pentru care mă aflu aici eşti *tu*.

— Bine, dar ce legătură ar avea Casa Albă cu...

Thaddeus nu răspunse imediat.

— Preşedintele mi-a telefonat imediat după ce a vorbit cu tine acum trei zile, spuse el în cele din urmă pe un ton serios.

— De ce te-a sunat?

— Îşi face griji în privinţa ta, Matt.

— Dar eu sunt bine – uite, nu mai am piciorul în ghips, nu mai am nevoie de cârje, pot deja să merg cu bastonul! Şi căpăţâna mi-e aproape intactă din nou. Dacă vrei să ştii, mi se pregătesc deja actele de externare!

— Ştim toate astea. Dar nu starea ta fizică e cea care-l îngrijorează pe preşedinte. Mi-a spus că vrea să revii în „prima linie”, dar că nu e sigur că ţi-ai revenit complet.

Înţelegând în sfârşit despre ce este vorba, Matthew lăsă să-i scape un oftat.

— Aşa că te-a trimis să stai de vorbă cu mine. Să mă ajuţi să dau uitării trecutul.

Adăugă, chicotind sarcastic:

— Tatăl meu, psihiatrul.

— Ei, nici chiar aşa. Preşedintele m-a trimis aici pentru a petrece un timp alături de tine şi pentru a te ajuta să revii la normal. Una e să ţinem legătura prin scrisori şi cu totul altceva să putem vorbi faţă în faţă.

Matthew rămase tăcut o vreme. Când îl sunase preşedintele, pălăvrăgise despre una, despre alta, încercând să pară bine dispus. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Jack nu se va lăsa păcălit de aparenţe.

— Cred c-ar trebui să-i fiu recunoscător, zise el într-un târziu. Ar fi putut foarte bine să mă elibereze cu totul din funcţie.

— Dar n-a vrut s-o facă. Zice că tu eşti mâna lui dreaptă în Berlin şi că te vrea înapoi în „prima linie”. Situaţia este în continuare încordată şi se schimbă de la o săptămână la alta. Preşedintele vrea să fii în formă şi cu atenţia concentrată asupra misiunii, nu aiurea.

— Ştiu... şi are dreptate, oftă Matthew. Nu-i sunt de niciun folos dacă nu încetez să-mi plâng de milă. Dar mi-e greu, tată... Nu m-am mai confruntat niciodată cu aşa ceva...

— Te înţeleg foarte bine, Matthew. Nu uita că şi eu mi-am pierdut soţia.

— Iartă-mă, tată, ai dreptate.

Se lăsă tăcerea. Thaddeus îşi privi fiul cu o profundă compasiune.

— Îmi pare foarte rău c-a trebuit să treci şi tu prin asta, Matt, spuse el într-un târziu. Sabina era o persoană

deosebită. Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine. O astfel de femeie nu întâlneşti decât o dată în viaţă. Îmi pare nespus de rău...

— Îţi mulţumesc, tată. Încă nu am ajuns în punctul în care să pot privi înapoi cu sufletul împăcat şi să mă pot bucura de amintiri. Dar am să trec şi de asta şi sper ca, în cele din urmă, să vină şi momentul acela.

— Va veni. Odată cu trecerea anilor, după ce durerea pierderii mamei tale s-a domolit, toate amintirile cu ea mi-au redevenit dragi. Îi mai simt şi acum dorul, fireşte. Dar, după ce suferinţa trece, începi să simţi o uniune spirituală care face ca toate amintirile să fie plăcute. Sunt sigur că acel moment va veni în cele din urmă şi în cazul tău.

Matthew încuviinţă din cap.

— Amintirea chipului ei te va face să plângi un an, poate chiar doi. Dar apoi va veni un moment în care, cu gândul la zâmbetul şi la râsetul ei, te vei trezi brusc râzând la rândul tău – zâmbind *împreună* cu ea. Iar ceea ce vei simţi atunci va fi nostalgie, nu durere. Ea va reînvia în sufletul tău, în amintirile tale. Este o schimbare care va veni, crede-mă, la timpul ei. Suferinţa pe care trebuie să o îndurăm înainte de acel moment face parte din procesul de creştere spirituală.

Matthew cugetă în tăcere la cuvintele tatălui său.

— Îţi mulţumesc, tată, spuse el într-un târziu. Aştept cu nerăbdare ziua aceea. Până atunci, continuă să te rogi pentru mine!

— Mă rog mereu pentru tine, fiule – de mai multe ori pe zi.

Se lăsă din nou tăcerea preţ de o clipă.

— O, dar nu ţi-am dat încă vestea cea bună! exclamă deodată Thaddeus. Prietenul tău, preşedintele, m-a eliberat de responsabilităţile postului din Islanda!

— Poftim?...

— Da, ai auzit bine.

— Bine, dar nu înţeleg... Te-a scos la pensie...? Te-a dat afară?...

Thaddeus izbucni în râs.

— Niciuna, nici alta. Mi-a oferit un nou post, pe care l-am acceptat pe loc.

— Unde?

— Chiar aici!

— Văd că ai tolba plină de surprize! râse Matthew. Ar trebui să am idee despre ce vorbeşti?

— M-a numit asistentul tău!

— Ei, pe-asta *chiar* n-o cred! exclamă Matthew.

— Mi-am făcut bagajul în aceeaşi zi. Bineînţeles că a trebuit să accept reducerea salariului la jumătate. În definitiv, nu mai sunt ambasador, ci doar asistentul unui delegat prezidenţial. Dar nici că mi-a păsat, am acceptat imediat!

— E o veste minunată!

— Şi, dacă vrei să ştii tot adevărul, eu am fost cel care a solicitat reducerea lefii. Preşedintele îmi oferise acelaşi salariu ca până acum.

— Şi tu ai cerut să ţi-l reducă... Cum aşa?

— Pentru că nu voiam ca, mânat de propriile-mi scrupule, să lucrez lucrez zi şi noapte, fără pic de răgaz. Încă îmi mai scriu memoriile, după cum bine ştii, şi pe măsură ce îmbătrânesc simt că trebuie să le dedic tot mai mult timp.

— Şi ce vei face, *de fapt*, în noua ta calitate? întrebă Matthew, încă năucit de turnura evenimentelor.

— Orice-mi vei cere, răspunse Thaddeus chicotind. Când erai mic, trebuia să mă asculţi tu pe mine. Acum s-a întors roata: trebuie să te ascult eu pe tine. Ca să vezi!

Matthew pufni şi el în râs.

— Deci trebuie să faci doar ceea ce-ţi cer eu?

— Sincer vorbind, preşedintele nu mi-a spus decât să îţi ofer sprijin moral, să te ajut în tărăşenia asta cu Berlinul în orice fel consideri de cuviinţă şi să-mi petrec restul timpului scriind.

— Şi ne vom... hm... ne vom muta la Berlin? întrebă

Matthew, posomorându-se brusc.

— O, asta-i partea cea mai bună!

— Ce anume?

— S-a aranjat să rămânem aici!

— Aici, la cabană?...

— Nu, aici, în Bavaria.

— Pentru câtă vreme?... Nu sunt sigur că înţeleg...

— Pe o perioadă nedeterminată. Ne vom face treaba de aici, nu din Berlin. Oricum acum că s-a ridicat zidul, lucrurile cam bat pasul pe loc. Sectorul comunist este împânzit de tancuri, tur nuri de pază şi soldaţi ruşi, dar preşedintele spune că situaţia e mai puţin tensionată decât astă-vară. Atunci comuniştii se burzuluiau zi de zi, acum, doar o dată pe săptămână. Vom putea, aşadar, lucra foarte bine şi aici, făcând din când în când câte o deplasare la oraş. Oricum, preşedintele spune că de acum încolo e foarte probabil să avem mai mult de lucru în Bonn, Paris şi Londra decât în Berlin.

— Ce uşurare, oftă Matthew. Îţi mărturisesc că nu eram deloc dornic să mă întorc la Berlin.

— Nicio grijă. Colegii tăi din Departamentul de *Stat*, eficienţi ca întotdeauna, au închiriat deja o casă pentru noi.

— Unde?

— Nu departe de aici – în apropiere de Oberammergau.

— Grozav... Parcă nici nu-mi vine să cred că e adevărat!

— Vom trăi la ţară, într-un loc de unde se pot vedea Alpii în zilele cu cer senin, aflat la doar cinci-şase kilometri de Oberau şi de autostrada care duce direct la München şi la 85 de kilometri de aeroport – cu maşina am face, probabil, mai puţin de-o oră până acolo.

— Sună perfect. Când plecăm?

— Eu încă n-am văzut casa, dar din câte-am înţeles, lucrurile mele vor fi trimise acolo azi. Din partea mea, putem să părăsim acest centru CIA când pofteşti.

— Atunci îţi propun să dăm chiar acum o raită până acolo! exclamă Matthew, ridicându-se în picioare. Cu

maşina ajungem în douăzeci-treizeci de minute. Apropo de asta, eşti cu maşina?

— Cu maşina care ne-a fost pusă la dispoziţie de guvernul Statelor Unite.

— Oamenii ăştia chiar se gândesc la toate, nu-i aşa?

87
Un cadou special

În Alpi, iarna sosi mai repede decât în alte locuri.

La începutul lui noiembrie, piscurile munţilor erau deja acoperite de o mantie de omăt proaspăt, iar funicularele din Elveţia şi din regiunile alpine din sudul Germaniei nu mai pridideau să transporte schiori pe culmile înzăpezite.

Cabana ocupată de Matthew şi de Thaddeus dădea spre o păşune verde pe care păşteau cam o duzină de vaci elveţiene cenuşii. Mai sus, coasta tot mai abruptă a muntelui era acoperită de o pădure deasă de pini ce urca dincolo de aşezările omeneşti, spre îndepărtatele piscuri ce se pierdeau în înalturi, aşezate în semicerc – Krottenkopf la vest, Alpspitze şi Zugspitze la sud, Kreuzspitze şi Klammspitze la est, toate înalte de 2.000-3.000 de metri.

Cătunul în care se afla cabana lor – format dintr-o duzină de gospodării, o mică pensiune în care puteau fi ospătaţi nu mai mult de douăzeci de inşi şi o brutărie – se întindea pe un platou de 400 de metri pătraţi, situat la sud, deasupra localităţii Oberammergau. Iarba şi florile sălbatice creşteau din abundenţă în această oază neîmpădurită. Pe povârnişul cu pantă lină, sătenii cultivau una, alta şi îşi păşteau vitele. Doi sau trei dintre localnici făceau zilnic naveta la vale – asta atâta timp cât nu erau troienite drumurile. Toţi ceilalţi erau oameni în vârstă, ieşiţi la pensie. Deşi erau singurii venetici, Matthew şi Thaddeus fuseseră primiţi cu braţele deschise de o restrânsă comunitate de bavarezi.

Într-adevăr, pentru cei doi McCallum, care îndrăgeau în mod deosebit această regiune a Germaniei şi pe cei care trăiau aici, nici că s-ar fi găsit un loc mai potrivit. Aici, ritmul vieţii era mult mai domol decât în restul RFG-ului şi, cu toate că la nici cincisprezece kilometri de jur-împrejur zona era împânzită de staţiuni montane, agitaţia oraşului nu răzbătea până în liniştitul Obenammersfeld – sătucul al

cărui nume însemna „Câmpul deasupra văii Ammer”.

Cabana era spaţioasă şi terenul aferent, întins, astfel încât îi despărţeau cam o sută de metri de cea mai apropiată gospodărie. Casa, construită pe trei niveluri, ar fi putut găzdui cel puţin cinci persoane. Prin urmare, Matthew şi Thaddeus dispuneau fiecare de câte un dormitor, un birou şi o baie.

De la balconul din spate puteau admira povârnişul lin ce se întindea mai jos – presărat cu heleşteie, porţiuni cultivate şi păşuni – şi, dacă ridicau privirea, atunci când se împrăştiau preţ de o zi sau măcar câteva ceasuri norii aparent omniprezenţi prin părţile acestea, cele mai semeţe piscuri muntoase din Germania. Zona abunda în trasee de drumeţie, pe care le-au explorat atât cât le-a permis piciorul, încă puţin sensibil, al lui Matthew.

Întrucât activitatea lor presupunea un aflux constant de vizitatori din cadrul Departamentului de Stat, au transformat dormitorul vacant în cameră de oaspeţi. Ospitalităţii oferite de cei doi McCallumi i se duse repede vestea şi tot mai mulţi dintre colegii lor diplomaţi începură să îşi facă drum până la Obenammersfeld pentru a se bucura de o zi sau două de odihnă şi relaxare, departe de ritmul frenetic din Berlin, Frankfurt, München sau Bonn.

Atât tatălui, cât şi fiului le creşteau inimile când îşi vedeau colegii obosiţi şi tensionaţi plimbându-se cu un toiag de drumeţie în mână, pe platou sau în sus, pe povârniş, ori privind relaxaţi focul jucăuş din cămin, cu picioarele desculţe întinse pe un taburet şi cu o cană cu cafea sau ciocolată fierbinte în mână. Pacea acestui loc şi mulţumirea că o pot împărtăşi cu colegii şi prietenii lor contribuiră în egală măsură la vindecarea sufletului lui Matthew.

Pe măsură ce se dedica celor care le călcau pragul – ducând o cană cu cafea în camera unui oaspete sau pregătindu-i o omletă la micul dejun, discutând despre Dumnezeu când se adunau seara în jurul şemineului, luând

din bibliotecă o carte despre principiile credinţei creştine şi înmânând-o unui coleg diplomat – Matthew simţea cum, sub influenţa compasiunii ce-i creştea din nou în inimă pentru cei care treceau prin suferinţe asemănătoare, dacă nu mai mari decât a sa, propriul său suflet revine la viaţă. El suferise, într-adevăr, o mare pierdere, dar ştia că unul este Tatăl. Şi îi compătimea pe cei care, suferind pierderi mult mai mici ca importanţă, nu îl cunosc pe Tatăl in a Cărui inimă iubitoare îşi găsesc tămăduire şi pace toate suferinţele, mici şi mari deopotrivă.

Treptat, atât Matthew, cât şi Thaddeus începură să realizeze că duceau mai departe – ce-i drept, la o scară mult mai mică – lucrarea începută cu ani în urmă de către baron şi familia sa.

La mijlocul lunii noiembrie, când şi-au luat la revedere după o plăcută şedere de trei zile, un coleg de-al lor şi soţia acestuia au numit în glumă cabana „Casa de odihnă McCallum”, spunând că vor reveni de îndată ce le-o va permite programul. După plecarea oaspeţilor, Matthew şi Thaddeus se priviră unul pe celălalt, apoi rostiră, aproape la unison, primele cuvinte ce le veniseră în minte – „Un fel de casă de odihnă pentru suflet”.

Izbucniră amândoi în râs.

— Ce-ar zice, oare, baronul, dacă ne-ar vedea acum? chicoti Thaddeus.

— Cred că ar râde încântat, apoi ar spune zâmbind „Exact! O casă de odihnă pentru suflet – ce alegere inspirată de cuvinte! Bine zis, McCallum, bine zis!”

— Parcă-l aud şi-acum. Acestea au fost cuvintele pe care le-a rostit la prima noastră vizită la moşie, când i-am pus întrebări despre casă.

Comparaţia rămase înfiptă în minţile amândurora şi din momentul acela începură să-şi numească sălaşul *Kleines Lebenshaus Sud* – Mica Lebenshaus din sud – în memoria celui pe care îl vor considera pe vecie prieten şi frate, baronul von Dortmann, şi a familiei acestuia.

Simţind astfel o apropiere mai mare faţă de viziunea de o viaţă a baronului şi a soţiei sale cu privire la slujire, ospitalitate, dăruire şi păstorire personală, ambii bărbaţi, şi mai cu seamă Matthew, descoperiră un nou sens în viaţă, iar în gândurile despre trecut ale acestuia din urmă începură să-şi croiască lor amintiri frumoase şi dragi chiar mai devreme decât ar fi crezut Thaddeus.

Fără să fi stabilit un plan concret şi fără să se fi pus de acord în prealabil, amândoi deveniră tot mai interesaţi de ceea ce putea fi cultivat în solul din zonă şi astfel, terenul din jurul casei începu să aducă – tot la scară redusă, desigur – cu minunata *Lebenshaus* de care îi legau atâtea amintiri frumoase.

Când se mutaseră aici, cabana era deja înconjurată de o puzderie de flori sălbatice, ce păreau să se îmbogăţească cu câte o nouă varietate ori de câte ori se schimba vremea. Într-o zi, Thaddeus se întoarse dintr-o drumeţie pe munte, ţinând în mână un lăstar minuscul de pin elveţian.

— Am ştiut că are nevoie de un cămin de cum l-am văzut, îi spuse lui Matthew. Pur şi simplu trebuia să-l iau cu mine.

Peste câteva zile, Matthew se întoarse din oraş cu trei butaşi de trandafiri.

— Nu ştiu dacă au să crească aici, îi spuse el tatălui său. Dar încercarea moarte n-are. Dacă vrem ca locul acesta să semene cu *Lebenshaus*, e *obligatoriu* să avem o grădină de trandafiri.

— Dacă îi plantăm chiar lângă casă şi îi acoperim când ninge, ar trebui să reziste, răspunse Thaddeus.

— Aşa mă gândeam şi eu – să-i plantăm în colţişorul acela sudic de sub balcon. Astfel, vor fi protejaţi pe timpul iernii şi vor avea parte de soare la primăvară.

Acesta a fost începutul. În luna care a urmat, amândoi s-au folosit de orice prilej pentru a lucra afară, cu braţele până la cot în ţărână, semănând plante rezistente pe timp de iarnă şi făcând, însufleţiţi, planuri de extindere şi de

diversificare a culturilor la venirea primăverii. Spre încântarea lor, una dintre tufele de trandafiri, însufleţită de căldura care emana din casă şi părând să nu ştie că perioada de înflorire încă nu venise, începu să scoată frunzuliţe şi chiar unu-doi bobocei.

După 1 decembrie, iarna puse de-a binelea stăpânire pe ţinut şi Matthew începu să facă tot mai multe plimbări pe povârnişurile friguroase şi pe alocuri înzăpezite şi pe potecile ce duceau prin pădure. Începea să simtă din nou prezenţa Sabinei. După cum prezisese tatăl său, i se strecură în suflet o melancolie dulce şi liniştită. Simţea o comuniune plăcută, chiar dacă tristă, cu amintirea ei, conversa cu ea în gând, îşi imagina ce-ar spune ea şi cum ar reacţiona la cutare sau cutare lucru, îşi readucea aminte de toate clipele fericite pe care le-au petrecut împreună şi făcea toate astea zâmbind – ba uneori chiar râzând în sinea lui.

Cu patru zile înainte de Crăciun, când se întoarse dintr-o astfel de drumeţie mai lungă, cu sufletul liniştit şi inima plină de amintirea Sabinei, tatăl său îi ieşi în întâmpinare.

— Ai primit un pachet, îl anunţă acesta.

— Prin poştă?

— Nu, prin curierul Departamentului de Stat. Brandeis l-a adus din Garmisch.

— Ceva important? întrebă Matthew, scoţându-şi paltonul şi căciula şi scuturându-le de zăpadă în faţa uşii, după care intră şi se îndreptă spre focul care ardea în cămin.

— Corespondenţa obişnuită, bănuiesc, răspunse Thaddeus. Ninge iar?

— Abia ce s-a pornit. Dar se anunţă a fi o ninsoare zdravănă. Nu m-aş mira ca până mâine dimineaţă să fim înzăpeziţi.

— Înseamnă că vom avea un Crăciun alb, spuse Thaddeus zâmbind.

— Da... Va trebui să scoatem discurile cu Bing Crosby şi

lichiorul de ouă, ca pe vremuri, acasă, în Montana! Hei, tată, avem nişte cafea caldă?

— Nu, dar sună bine, spuse Thaddeus, îndreptându-se spre bucătărie.

Peste zece minute se aşezară în fotoliile lor preferate, în faţa şemineului, cu câte o cană aburindă în mână. Stătură o vreme în tăcere, sorbind din cafeaua tare şi privind dansul flăcărilor galben-portocalii. Apropierea Crăciunului îi ducea pe amândoi cu gândul la cele două femei care nu erau niciodată departe de sufletele lor.

— Şi, ia spune-mi, tată, rupse într-un sfârşit tăcerea Matthew, străduindu-se să revină cu gândurile în prezent, ce ne transmit băieţii de la Departamentul de Stat? Avem de rezolvat vreo chestiune urgentă?

— Nimic ce să nu poată aştepta până după Crăciun.

— Cum a reacţionat Hruşciov după ce-a aflat că Jack a îndemnat populaţia să construiască adăposturi antinucleare?

— Deocamdată nicicum. Se pare că până şi comuniştii se temperează puţin pe perioada sărbătorilor, chiar dacă nu cred în ele.

— În Berlin cum stau lucrurile?

— Pe Friedrichstrasse şi la Checkpoint Charlie e linişte. Totuşi, va trebui să arunci o privire pe nişte rapoarte, adăugă Thaddeus, ridicându-se. Mă duc să-ţi aduc pachetul. Va trebui, probabil, să-i contactezi pe cei din Berlin în privinţa câtorva dintre ele. În scurtă vreme va fi anunţată decizia în privinţa introducerii paşapoartelor pentru comunişti. Şi tratativele de la Geneva pentru interzicerea testelor nucleare nu au dat încă niciun rezultat.

— Dumnezeule mare! Ruşii chiar nu-şi dau seama că bombele ucid?!

— Tocmai asta spun şi ei despre noi.

— Probabil că va trebui să mergem la Geneva imediat după Crăciun, să vedem dacă putem face ceva pentru deblocarea situaţiei. Ştiu că Jack detestă tărăgănările.

Adevărul e că m-aştept să mă sune din clipă în clipă.

Thaddeus se făcu nevăzut. După un minut reveni cu pachetul care fusese livrat pe parcursul zilei şi-l înmână fiului său. Matthew deschise mapa diplomatică de culoare neagră, aruncă o privire peste câteva dintre hârtii şi apoi ridică ochii spre tatăl său.

— Asta ce-i? întrebă el, scoţând un plic căptuşit în care se distingea conturul unui pachet cu o formă ciudată.

Pe plic era trecut de mână numele lui Matthew şi parafat „Consulatul SUA, Berlin”.

— Nu ştiu, răspunse Thaddeus. Nici Brandeis nu ştia. Cei de la Consulat au trimis plicul la Departamentul de Stat şi de acolo a fost livrat aici.

— Hm... straniu – n-am avut de-a face cu consulatul de luni de zile, spuse Matthew, pipăind pachetul.

În cele din urmă, desfăcu plicul, comentând în glumă:

— E prea uşor ca să fie o bombă!

Aruncă o privire înăuntru, apoi ridică ochii nedumerit.

— Ei, ce este înăuntru? întrebă curios tatăl său.

— Nu ştiu... pare a fi un... cadou de Crăciun, răspunse Matthew.

Îşi vârî mâna în plic şi scoase un pacheţel îngust, de treizeci per opt centimetri. Era împachetat în hârtie roz de cadouri, cu motive decorative, puţin şifonată pe o parte din cauza transportului, şi legat cu o fundiţă. Pe pachet nu era trecut niciun nume.

Matthew îşi simţi trupul străbătut de un fior. Întoarse de câteva ori în mână misteriosul pachet, cu aceeaşi expresie nedumerită, apoi îl întinse tatălui său.

— N-ai idee de la cine ar putea să fie? îl întrebă Thaddeus.

— Niciuna pe faţa pământului.

— Probabil că ai vreo admiratoare secretă la consulat, spuse Thaddeus, adulmecând aerul. E hârtie parfumată! Ei, dar de ce ne mirăm? în fond, eşti unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Berlin.

— Oi fi eu burlac, dar râvnit, mă îndoiesc, ripostă Matthew cu un zâmbet sardonic.

— N-ai, totuşi, de gând să-l deschizi? îl întrebă tatăl său, înapoindu-i pachetul.

Simţindu-l între degete, Matthew avu din nou o uşoară tresărire, apoi se ridică în picioare, traversă încăperea şi aşeză pachetul sub bradul de Crăciun.

— Nu, răspunse el, aşez. Induse la loc în fotoliu. Nu înainte de a le deschide şi pe celelalte. Pomul ăsta arată oricum cam sărăcuţ. Va trebui să păstrăm toate cadourile până la Crăciun.

Thaddeus pufni în râs.

— Apropo de Crăciun, mai am de făcut nişte cumpărături. N-ai vrea să mă însoţeşti mâine până în Mittenwald?

— Dacă nu se-nzăpezesc drumurile.

În noaptea aceea ninse viscolit şi temperatura scăzu cu câteva grade.

Dimineaţa, Matthew şi tatăl său porniră cu maşina către Mittenwald, unul dintre oraşele lor preferate din regiune, situat în apropierea graniţei cu Austria, la nord de Schamitzpass. Acolo luară prânzul şi făcură cumpărături, fără a scăpa o clipă din ochi cerul acoperit de nori negri şi grei, care aveau să îşi scuture în curând povara asupra întregii Bavarii. Aceasta se anunţa a fi prima furtună de zăpadă a sezonului şi voiau să se asigure că, atunci când se va porni, ei se vor afla deja la adăpostul cabanei lor confortabile şi primitoare, dispunând de lemne pentru foc din belşug şi de provizii generoase cu care să se delecteze în timpul „hibernării”.

Pe înserate, când ajunseră înapoi în Obenammersfeld, începeau deja să cadă, rotindu-se grei în aer, primii fulgi. Parcară maşina lângă cabană, duseră repede pachetele înăuntru, aprinseră focul în cămin şi abia după aceea îşi dădură jos paltoanele cele groase.

— Ei, Matt, cred că iarna şi-a intrat în sfârşit în drepturi,

spuse Thaddeus, frecându-şi palmele în timp ce punea cafea în ibric.

Matthew îşi apropie faţa şi mâinile de geamul ferestrei din bucătărie şi privi afară.

— Am ajuns la ţanc, zise el. Se înteţeşte ninsoarea – se pare că vom avea, într-adevăr, un Crăciun alb.

Traversă sufrageria, scormoni focul cu un vătrai, apoi se îndreptă spre brad.

Misteriosul cadou îngust şi lunguleţ îi atrase privirea şi îl trecu iarăşi un fior. Simţi şi el acea notă subtilă de parfum de care pomenise tatăl său în ajun.

Totuşi, era hotărât să nu se mai gândească la asta până la Crăciun. Se întoarse lângă cămin şi se aşeză în fotoliu.

În noaptea aceea se porni vijelia.

A doua zi, cât vedeai cu ochii – nu că s-ar fi văzut foarte departe – totul era acoperit de un strat de omăt de jumătate de metru. Cerul cenuşiu atârna atât de aproape de povârniş, încât era imposibil să-ţi dai seama unde se termină zăpada şi unde încep norii din care fusese scuturată.

Nici Matthew şi nici Thaddeus nu puseră piciorul afară în ziua aceea. Atâta vreme cât stiva de lemne de pe veranda interioară rămânea înaltă, se simţeau amândoi ca în sânul lui Avraam.

Ajunul de Crăciun debută cu o dimineaţă a cărei splendoare îţi tăia răsuflarea.

Toţi norii fuseseră suflaţi de vânt înspre sud, către Italia, şi cerul albastru de iarnă era curat ca lacrima. Fiecare copac, fiecare pisc îndepărtat de munte părea pictat în alb. Nici c-ar fi putut să existe o ninsoare mai pură şi o pânză mai potrivită pentru pensula Creatorului, de un alb imaculat, strălucitor.

În zori, când ieşi din dormitor, Thaddeus găsi focul arzând în cămin. Matthew stătea în picioare la fereastră, privind fascinat imensa întindere de zăpadă.

Thaddeus se apropie de fiul său şi admiră şi el în tăcere

liniştitul peisaj.

— E un loc de-a dreptul superb, nu crezi? întrebă Matthew în şoaptă.

— Sunt perfect de acord. Mă bucur atât de mult că mă aflu aici... şi că am şansa de a petrece Crăciunul împreună cu tine!

— Şi eu, tată, şi eu.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Te gândeşti la Sabina, nu-i aşa? întrebă Thaddeus într-un târziu.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Un părinte îşi cunoaşte copilul.

Matthew lăsă să-i scape un oftat.

— În preajma unei sărbători precum Crăciunul e greu să nu-ţi vină astfel de gânduri.

— Aşa este. De Crăciun, mama ta îmi lipseşte mai mult e. I niciodată.

— Când am trecut pe lângă brad în dimineaţa aceasta, mi s-au umplut ochii de lacrimi. N-am mai plâns – nici nu mai ştiu... de două sau chiar trei luni. Iar acum, la fel ca ieri, m-a podidii din senin plânsul.

— Când îţi vine să plângi, plângi, spuse cu blândeţe Thaddeus, aşezându-şi mâna pe umărul lui. Dorul nu-ţi va trece complet niciodată.

Matthew dădu gânditor din cap.

— În astfel de momente, continuă Thaddeus, am descoperit că, pentru a mă putea bucura din nou de amintiri, trebuie să mă abandonez o vreme durerii, să-mi dau frâu liber lacrimilor.

— Imaginează-ţi ce minunat era să fi putut sărbători acest Crăciun împreună! Să fim cu toţii adunaţi în jurul focului – tu şi mama, baronul şi soţia lui, Sabina şi cu mine! Ce discuţii am mai fi avut!

— Va veni şi ziua aceea, fiule, spuse Thaddeus. Eu o aştept deja cu nerăbdare.

Matthew aprobă încet din cap. Înţelegea foarte bine la

ce se referea tatăl său.

— Tată, tu ce părere ai – oare există zăpadă în rai?

— Trebuie să recunosc că la asta chiar nu m-am gândit până acum! râse Thaddeus.

Matthew trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Cred c-am să-mi pun bocancii şi şuba şi-am să mă duc să fac o plimbare.

— N-ai să ajungi nici până la marginea curţii!

— Probabil, dar am să încerc oricum. Mă simt ca un copil, nerăbdător să facă primele urme pe zăpada neatinsă!

— Bine, dar ai să intri în zăpadă până la brâu!

— Ştiu. Dar dacă Sabina ar fi aici, ştii foarte bine că exact asta ar face: s-ar duce să zburde în zăpadă!

Thaddeus zâmbi.

— Chiar dacă n-am văzut-o de ani de zile, cumva înţeleg perfect la ce te referi.

— Păi vezi? Trebuie să ies – trebuie să împărtăşesc în felul meu ninsoarea acestui Ajun cu Sabina.

Ziua era de-a dreptul superbă. Razele soarelui – un soare cu dinţi, ce-i drept – cădeau luminoase pe mantia de omăt, transformând fiecare fulg într-o prismă strălucitoare. Cât vedeai cu ochii totul sclipea, de parcă ar fi nins cu diamante, nu cu apă cristalizată.

Matthew şi Thaddeus trebăluiră toată ziua în bucătărie, mai degrabă de dragul pregătirilor în sine decât în vederea consumării mâncării, pregătind fel de fel de bucate – fără îndoială mult prea multe pentru doar două persoane – din care mare majoritate aveau să ajungă, cel mai probabil, pe mesele prietenilor lor.

Pregătitul prăjiturilor în Ajun de Crăciun era un mod de a-şi aminti de femeile din viaţa lor fără a se întrista la gândul, constant de altfel, că acestea nu sunt acolo să sărbătorească alături de ei. Aşa că lucrau plini de voie bună, întrebându-se zâmbind cum ar proceda mama lui Matthew sau ce ar zice dac-ar vedea dezordinea tot mai mare pe care o creau în jurul lor sau cum ar pregăti Sabina

ori Marion tradiţionalul ştrudel german pe care se chinuiau să-l încropească folosind o carte de bucate, după o reţetă pe care niciunul dintre ei n-o înţelegea prea bine.

Spre seară, întregul blat de lucru era ticsit cu stive de cratiţe, tăvi şi farfurii murdare, dar mirosurile apetisante care veneau din bucătărie, infiltrându-se în fiecare colţişor al casei, arătau că eforturile lor culinare nu fuseseră zadarnice. Ştrudelul cu mere părea de-a dreptul promiţător şi fusese deja degustat de ambii bucătari – nu o dată, ci de două ori, pentru a se asigura, vezi bine, că nu se înşelaseră prima oară, când îşi linseseră toate degetele de încântare. Lângă cămin erau pregătite, spre a fi consumate în seara aceea, în timpul desfacerii primelor cadouri, două bidoane cu lichior de ouă.

Ingredientele umpluturii pentru friptura de Crăciun – ce se bucura Thaddeus că insistase pe lângă soţia sa să-i împărtăşească reţeta în primul Crăciun petrecut împreună! – erau şi ele gata: pâinea prăjită era tăiată cubuleţe, castanele erau mărunţite, ţelina era tocată, orezul – fiert. Nu le mai rămânea decât să le introducă pe toate în uriaşul curcan şi apoi la cuptor mâine dimineaţă, la prima oră.

Totuşi, nu terminaseră chiar toată treaba pe seara aceasta. Mai trebuiau să prepare tradiţionalul tort de clătite servit de toţi americanii în noaptea de Ajun. Până ce goliră jumătate din masă pentru a se apuca de pregătirea aluatului, se făcu ora şase. Afară se lăsase deja întunericul. Din camera alăturată se auzeau în surdină acordurile unui cântec de Crăciun în interpretarea lui Bing Crosby şi şase lumânări accentuau, prin lumina caldă răspândită de flăcările tremurânde, atmosfera de Crăciun.

— Tată, eu unul sunt frânt de oboseală, zise Matthew. Ce-ar fi să facem o pauză?

— Mie parcă mi s-a făcut poftă de puţin lichior de ouă, ţie nu? Şi oricum, încă nu mi-e foame.

— Mda, am cam exagerat cu „degustatul”, râse Matthew.

— Doar un pic! Ia hai să vedem ce mai face focul ăla.

Îşi umplură două căni mari cu licoarea groasă şi spumoasă din bidonul ţinut în frigider, apoi se mutară în sufragerie şi se prăbuşiră osteniţi în fotoliile din faţa şemineului.

Trecuse ceva vreme de când alimentaseră ultima dată focul şi flăcările care trosneau în vatră se micşorau văzând cu ochii. Totuşi, era cald şi bine şi niciunul dintre ei nu părea c-ar avea de gând să se ridice.

Se lăsă tăcerea.

Amândoi fixau, hipnotizaţi, flăcările gălbui ce jucau în cămin, îi cuprinse brusc nostalgia, dar în acest moment niciunul dintre ei nu se gândea la cele două femei care le ocupaseră gândurile întreaga zi. Parcă printr-un acord tacit, gândurile amândurora zburară la pomul de Crăciun din spatele lor.

Thaddeus fu cel care rupse într-un târziu tăcerea.

— Ei bine, Matthew, eu unul nu mai am răbdare, zise el, sărind în picioare.

Se duse la brad, luă pacheţelul roz, apoi se întoarse şi îl întinse lui Matthew.

— Vreau să ştiu ce e cu chestia asta, spuse el. E Ajunul. Nu are rost să mai aşteptăm... deschide-l, adăugă el pe un ton ferm, după care se aşeză în fotoliu şi sorbi cu poftă din lichiorul de ouă, ştergându-şi apoi cu limba mustăţile lăptoase de deasupra buzei.

În afară de a ţine pachetul în mână, Matthew nu schiţă nicio mişcare.

— Hai, fiule, ce mai aştepţi?

— Nu ştiu, tată. Pachetul ăsta îmi creează o senzaţie tare ciudată. Aproape că mi-e teamă să-l desfac.

— Teamă?... De ce să-ţi fie teamă?

— Tocmai asta e: nu ştiu. Doar că simt aşa... o reţinere.

— Vrei să ţi-l desfac eu? râse Thaddeus.

— Nu, lasă... pot şi singur, spuse Matthew, trăgând adânc aer în piept şi ducând şovăitor mâna spre unul dintre

capetele pachetului. Bănuiesc că nu pot amâna la nesfârşit...

Cu grijă şi delicateţe, ca şi cum degetele lui ar fi ghicit ceea ce se ascunde înăuntru, rupse hârtia şi scoase cutia subţire şi lunguiaţă. Cele două pliuri de la unul dintre capete erau lipite cu bandă adezivă. Matthew o rupse şi desfăcu încet pliurile.

Când, cu pulsul accelerat, înclină uşor cutia, îi căzu în poală un trandafir ofilit, cu coada de treizeci de centimetri. Îşi coborî privirea şi se uită la floare mut de uimire, neştiind ce să creadă.

Îl împresurară gânduri tulburătoare şi ochii i se umplură de lacrimi de nelinişte şi derută pe care încercă să şi le înfrâneze. Mişcă buzele, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu se auzi niciun sunet.

Vedea şi auzea totul ca prin ceaţă. Brusc nu mai era iarnă, ci o dimineaţă caldă de vară, iar el nu se mai afla în cabana din Bavaria, ci mergea grăbit pe o stradă din Berlin, trăgând cu ochiul, peste gardul viu, în grădinile pe lângă care trecea... în căutarea unui trandafir... în căutarea trandafirului perfect pe care să-l dăruiască alesei inimii sale.

Un sunet îi zgârie auzul aproape trezindu-l din visare. Dar nu voia să-l audă. Nu acum. Nu – voia să rămână acolo... în trecut. Nu voia să vină iarna! Voia ca vara să dureze o veşnicie!

Se auzi din nou vocea, dar nu-i dădu nici de astă dată atenţie. Aceasta era vara plimbărilor călare şi a voii bune şi a... trandafirilor. Nu va lăsa iarna să i-o răpească! Nu va lăsa neîndurătoarele ninsori să distrugă...

— Matt, repetă tatăl său pentru a treia oară, nu mai e nimic altceva în cutie? Un bileţel, o carte de vizită...

— Ăă... nu. Cred... cred că asta e tot, răspunse Matthew buimac, încercând să se agaţe de vis.

Ridică pachetul, se uită înăuntru şi apoi îngână ca prin somn:

— Nu, tată, nu mai e nimic altceva în cutie.

Se uită din nou la trandafirul de pe genunchii săi şi, apucându-l cu delicateţe, îl duse la nări. Floarea roz, perfect formată, atârna în jos şi era clar că într-o zi sau maxim două avea să-şi piardă toate petalele. Totuşi, nu se uscase complet şi parfumul ei putea fi încă simţit de aproape.

— Ce cadou ciudat, observă Thaddeus.

— De fapt, nu e chiar atât de ciudat, murmură Matthew, sorbind floarea din priviri, de parcă ar fi implorat mica minune să-şi desluşească provenienţa, să-şi destăinuie secretul doar de ea ştiut.

Mintea îi era încă înceţoşată, încercând zadarnic să separe trecutul de prezent. Visa cu ochii deschişi, prins pe tărâmul nebulos dintre somn şi trezie, unde nimic nu este real, deşi pare.

— Este un *Meilland*... una dintre varietăţile roz, adăugă el abia şoptit, ca prin vis, uitând din nou de prezenţa tatălui său. M-am documentat după ce i l-am dăruit în dimineaţa aceea...

— Ce înseamnă asta, Matt?

Matthew, cu gândurile departe, privi aerul absent, fără să spună nimic. Apoi, brusc, ca şi cum i-ar fi explodat o bombă în creier, făcu ochii mari şi sări în picioare, lăsând fragilul trandafir să cadă pe duşumea.

Începu să se învârtă prin cameră ca un leu în cuşcă, asaltat de sute de gânduri, urmări ale exploziei mentale iniţiale. La un moment dat, sub privirea perplexă a tatălui său, se năpusti pe hol şi dispăru în dormitorul lui.

Peste un minut îşi făcu din nou apariţia, alb ca varul, cu ochii bulbucaţi.

— Matt, eşti bun să-mi spui şi mie ce se întâmplă? îl întrebă Thaddeus îngrijorat.

— Doar ea putea să ştie asta, spuse Matthew, mai mult pentru sine.

— Ce anume?

— Doar ea putea să ştie de această varietate de

Meilland... Nimeni altcineva.

Venindu-şi din nou în fire, Matthew se năpusti înapoi la fotoliu, îngenunche şi ridică trandafirul cu o nemărginită delicateţe, cu ochii înotând în lacrimi.

— Este un Meilland – sunt sigur de asta! Nu încape îndoială, recunosc nuanţa de roz, frunzele alungite, coada subţire, parfumul său unic, delicat... *Asta* e semnificaţia lui, tată, nu înţelegi? spuse el însufleţit, uitându-se la Thaddeus. Nimeni altcineva nu cunoaşte ce înseamnă pentru noi un Meilland. Acesta este trandafirul roz al promisiunii!

— Mă tem că încă tot nu înţeleg, băiete, murmură năucit Thaddeus.

— Uită-te la el, tată! *Trandafirul acesta a fost tăiat cu cel mult o săptămână în urmă*. Ceea ce înseamnă că...

I se puse un nod în gât şi trebui să se oprească. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Ceea ce înseamnă că... printr-o minune... Sabina este încă în viaţă!

88
Pe urma parfumului

Lui Matthew McCallum nici că-i mai stătea mintea la tortul de clătite. Uitase cu desăvârşire şi faptul că era Ajunul Crăciunului.

Se învârtea febril prin cameră, cu receptorul la ureche, atât cât i-o permitea cablul de telefon.

— Nu mai e nimeni la consulat în afară de fata de la recepţie, o secretară, doi paznici şi un asistent stagiar, îi spuse el lui Thaddeus, acoperind cu mâna receptorul.

— Şi ai reuşit să afli ceva?

— Secretara mi-a spus că verifică în registru, răspunse Matthew cu un amestec de încordare şi nerăbdare.

Mai avea puţin şi exploda din cauza surescitării.

— Da, McCallum, confirmă el în receptor. Lucrez în cadrul Departamentului de Stat. Pachetul probabil că v-a fost livrat acum cinci-şase zile... Da, fie la începutul săptămânii, fie la sfârşitul săptămânii trecute... A ajuns aici joi, ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost expediat miercuri din Berlin...

Se lăsă iarăşi tăcerea la celălalt capăt al firului şi Matthew îşi îndreptă privirea spre tatăl său.

— Se mişcă greu lucrurile în Ajun... Ca să nu mai vorbim de ziua de duminică...

— Poate că va trebui să aştepţi până marţi, spuse Thaddeus cu jumătate de gură.

— *Nu pot* să aştept, tată! Am să aflu ce s-a întâmplat chiar dacă va trebui să cobor pe jos muntele ăsta şi să mă duc la Berlin în ziua de Crăciun! exclamă el, continuând să umble de colo colo.

Tatăl său nu mai spuse nimic. În lipsa unei dovezi mai substanţiale, se temea că fiul său îşi face speranţe prea mari.

Ştia că, de dragul lui, pentru a-l readuce cu picioarele pe

pământ, va fi nevoit să-şi asume în curând rolul de avocat al diavolului. Dar întâi voia să vadă ce informaţii va obţine acesta de la consulat.

— Poftim? făcu Matthew. Registrul de intrări, am înţeles. Aşa... lunea trecută, acum şase zile... pe la ora trei după-masa... şi nu aveţi decât semnătura persoanei... Numele, adăugă el cu inima bătându-i nebuneşte, nu şi l-a lăsat?...

Ascultă răspunsul cu sufletul la gură.

— Sunteţi absolut sigură?... N-aţi putea măcar să mi-o descrieţi?... Da, desigur, am să aştept... din nou.

Urmă o pauză mai lungă. Focul din vatră stătea să se stingă. Casa, atât de însufleţită pe parcursul zilei, era cufundată în tăcere. Thaddeus se ridică şi îşi făcu de lucru vreo două-trei minute aruncând câţiva buşteni în cămin şi scormonind jarul ca să se aprindă. Între timp, Matthew reluă conversaţia cu angajata consulatului american din Berlin.

— Da, înţeleg... Mulţumesc. Atunci fiţi drăguţă şi descrieţi-mi-o cât puteţi de bine.

După ce o ascultă cu mare atenţie, o întrebă uşor contrariat:

— Şi nu aţi întrebat-o despre ce este vorba?... îmi cer scuze... Da, firește, de ce-aţi fi făcut-o...

Încă o scurtă pauză.

— Vă mulţumesc. Aţi fost extrem de amabilă, vă rămân recunoscător. În caz că revine... dacă o revedeţi, vă rog să mă contactaţi imediat. Încercaţi să o reţineţi cumva sau să obţineţi o adresă sau un număr de telefon la care pot să o contactez. Este extrem de important... Da, în regulă. Vă mulţumesc încă o dată.

Puse oftând receptorul în furcă şi continuă să se învârtă agitat prin cameră.

— N-am aflat cine ştie ce. Pachetul a fost adus lunea trecută de o persoană care s-a semnat *Ursula*. Secretara nu i-a putut descifra numele de familie – zicea că începe cu litera W, dar nu era sigură.

— Îţi zice ceva numele acesta?

— Absolut nimic.

— Să fie, oare, vreo admiratoare secretă? sugeră Thaddeus.

— Ei, zău aşa, tată! Dac-ar fi fost o admiratoare, ar fi lăsat măcar un bileţel!

— Şi, dacă a fost Sabina, de ce n-a făcut-o?

— Nu ştiu... spuse Matthew oftând. Chiar nu ştiu.

Oftă din nou.

— Oricum, n-a fost Sabina, adăugă el dezamăgit. Secretara care mă cunoaşte, de altfel, ne-am întâlnit de vreo două ori – a fost de serviciu şi în ziua aceea şi-şi aminteşte de doamna care a lăsat pachetul, spunând că este un cadou pentru mine. Şi ei i s-a părut ciudat.

— Ce anume?

— Ce ni se pare şi nouă: faptul că femeia n-a lăsat un bileţel sau măcar nişte date de contact. Secretara spune că părea agitată şi n-a vrut nici măcar să se semneze în registru. Tot ce i-a spus a fost că pachetul trebuie să îmi parvină neapărat.

— Eşti sigur că nu putea fi Sabina?

Matthew încuviinţă din cap.

— Secretara a zis că era o femeie scundă, ştearsă, cu păr negru, nasul lung şi subţire şi tenul închis.

— Nu cunoşti pe nimeni cu astfel de semnalmente?

— Tată, de ce nu vrei să-nţelegi că n-am nicio admiratoare secretă?!

— Ce altă explicaţie ar putea să existe?

— *Trebuie* să fie ceva legat de Sabina.

— Atunci de ce n-a dus ea personal pachetul la consulat?

— Pentru că... habar n-am... poate că e blocată de cealaltă parte a zidului, în Berlinul de Est.

— Şi cum ar fi putut să-i dea atunci trandafirul acestei femei misterioase care şi-a făcut apariţia la consulat?

— Nu ştiu, tată, dar *trebuie* să existe o legătură!

— Nu vreau să suferi din nou, fiule. Speranţa este un lucru minunat, un dar de la Dumnezeu. Dar speranţele nefondate pot fi extrem de dureroase când sunt spulberate.

— Ştiu... ştiu... dar pur şi simplu simt că în asta e mâna Sabinei. Înţelege-mă, *nimeni altcineva* n-ar fi putut să cunoască semnificaţia pe care o are pentru noi acest soi de trandafir.

— Poate e doar o coincidenţă.

— Poate...

— Spuneai ceva înainte de o promisiune legată de trandafirul roz. Despre ce fel de promisiune este vorba?

Matthew zâmbi amintindu-şi.

— Când i-am dăruit trandafirul, i-am promis că nimic nu are să ne mai despartă vreodată – nici chiar un război.

Tăcu preţ de câteva secunde, apoi adăugă surescitat:

— Nu înţelegi, tată? în felul acesta, Sabina îmi întoarce promisiunea! îmi spune că este în viaţă, că nici măcar o aparentă catastrofă *nu* a putut să ne despartă!

— Atunci de ce nu ţi-a spus-o, pur şi simplu? De ce n-a lăsat niciun mesaj?

— Poate că este încă în pericol... sau crede că eu sunt în pericol. Poate c-a fost şi ea rănită şi acum este internată într-un spital. Ştie, probabil, că dacă m-ar contacta, aş porni imediat în căutarea ei. Vrea să ştiu că trăieşte, dar nu vrea s-o caut... pentru că ar fi prea periculos pentru mine! Da, exact aşa ar proceda Sabina! E ceea ce i-a spus tatăl ei în toţi aceşti ani – să se împace cu gândul că el este în siguranţă, dar să nu încerce să-l caute pentru că asta i-ar pune în pericol pe amândoi. Despre asta e vorba!

— Despre ce anume? râse Thaddeus. Mă tem că nu înţeleg mare lucru din ceea ce-mi spui...

— Dar e clar ca lumina zilei! Aşa tată, aşa fiică, Sabina calcă pe urmele baronului von Dortmann! îmi transmite, exact aşa cum i-a transmis ei baronul, că trăieşte, că este bine şi că s-a împăcat cu propria soartă – şi că şi eu trebuie să mă împac cu acest gând... fără a încerca să-i dau de

urmă, fiindcă asta ne-ar pune probabil pe amândoi în pericol. De aceea nu mi-a lăsat niciun mesaj! Nu a vrut să lase niciun indiciu care să ducă la ea. Ştia că în cele din urmă eu voi înţelege mesajul trandafirului roz!

— Ar putea exista multe alte explicaţii, Matt.

— Da, ar putea... dar trandafirul ăsta e trimis de Sabina, ascultă ce-ţi zic. Sunt sigur de asta! Şi n-am să mă las până nu dau de ea!

— Chiar dacă ea nu vrea s-o cauţi?

— Trebuie s-o fac, tată! Tu ai spus-o cu gura ta: Sabina e genul de femeie cu care te întâlneşti doar o dată în viaţă.

— Bine, să presupunem că acest trandafir a fost, într-adevăr, trimis de Sabina... că ea trăieşte... dar ce-ai putea tu să faci în situaţia dată? Nu ai nicio pistă. Având în vedere misterul care înconjoară pachetul, probabil că Sabina e blocată în spatele Cortinei de Fier. Nu ai cum să ajungi la ea, la fel cum ea nu are cum să ajungă în Vest. Graniţa a fost închisă. Ştii asta mai bine ca oricine. Unde mai pui că n-ai niciun indiciu care să ducă la ea.

— Am nu unul, ci două indicii – acest trandafir roz şi acea femeie misterioasă pe nume Ursula!

— Bine, dar nu înţelegi că Hruşciov a ridicat un zid între voi? Nu văd cum ai putea să...

— Am să mă duc în Berlinul de Est. Îi voi da cumva de urmă.

— Eşti un diplomat de rang înalt. Comuniştii n-au să te lase să treci graniţa în sectorul lor.

— Am s-o trec ilegal!

— Poftim?! exclamă Thaddeus, stupefiat. Lumea trece graniţa ilegal pentru a se refugia din Berlinul de Est, nu invers!

— Am s-o găsesc chiar dacă va trebui s-o caut toată viaţa.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, Matt. Nu uita că lucrezi pentru preşedintele Kennedy. Orice acţiune necugetată ar putea declanşa un război.

Matthew tăcu, dus pe gânduri, apoi spuse:

— Ai dreptate, tată. Trebuie să ţin cont de preşedinte şi de consecinţele pe care le-ar putea avea faptele mele asupra întregii situaţii. Cu toate acestea, adăugă el pe un ton ferm, ce indica o hotărâre de neclintit, n-am să mă las până n-o voi găsi... indiferent de riscuri... Voi face tot ce îmi stă în putere... Voi merge până la capătul Pământului şi înapoi, dacă va fi nevoie...

Partea a V-a
În spatele liniilor inamice
Ianuarie 1962

89
O *nouă vizită la Casa Albă*

Matthew avu ocazia să facă o vizită la Casa Albă în a doua săptămână a lunii ianuarie. Scopul acestei întrevederi, deşi era legat de cele discutate anul trecut, în iulie, era de o cu totul altă natură. După ce prietenii îşi dădură mâna, politeţurile fură reduse la minimum.

— Ei, şi cum a fost să sărbătoreşti Crăciunul alături de tatăl tău? întrebă preşedintele.

— Foarte plăcut, mulţumesc de întrebare. Asta chiar dacă, în ziua de Crăciun, numai la sărbătorit nu mi-a stat gândul. Dar, da, am gătit cât pentru o armată de oameni şi ne-am ghiftuit aşa cum facem de fiecare dată de sărbători.

— Înţeleg că v-a priit să petreceţi mai mult timp împreună.

— Da şi îţi mulţumesc pentru această oportunitate. Nu l-am văzut niciodată pe tata atât de fericit.

— Mă bucur s-aud asta, spuse preşedintele. Văd că te-ai folosit de perioada festivă pentru a renunţa la aparatul de ras, adăugă el chicotind.

— Doar temporar.

— Sper că nu te-a supărat faptul că l-am trimis pe generalul Clay la Berlin.

— Bineînţeles că nu.

— Atribuţiile tale au fost ample de la bun început şi au presupus deplasarea ta în mai toate capitalele Europei de Vest. Or acum aveam nevoie de cineva care să se concentreze exclusiv asupra Berlinului. Dacă nu te-ai fi accidentat, te-aş fi numit, fără doar şi poate, pe tine.

— În situaţia dată, aţi făcut alegerea perfectă. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care am solicitat această audienţă, trecu repede la subiect Matthew. Domnule preşedinte, regret sincer că sunt nevoit să recurg la asta într-un astfel de moment – mai ales având în vedere cât de puţine am putut să fac pentru dumneavoastră în ultimele luni. Am venit să-mi prezint personal demisia. De astă dată nu mai e o chestiune opţională – *demisionez* oficial din staff-ul dumneavoastră.

Se aplecă înainte şi îi întinse preşedintelui o foaie de hârtie ce nu conţinea decât două fraze bătute la maşină, scurte şi la obiect.

— Îmi pare rău să aud asta, Matthew, spuse Kennedy, trecându-şi privirea peste scrisoarea de demisie. Aş putea să te conving cumva să revii asupra acestei hotărâri?

— Nu, domnule preşedinte.

— Eşti cumva nemulţumit de atribuţiile tale... de salariu...?

— Nicidecum. Aşa cum am indicat şi în scrisoare, demisionez din motive personale.

— Eternul pretext! râse Kennedy. Am impresia că e ceva legat de cele discutate vara trecută şi de accidentul pe care l-ai avut în apropiere de graniţă, sau mă înşel?

— Cu cât ştiţi mai puţine, domnule preşedinte, cu atât mai bine. Pentru siguranţa dumneavoastră, aş mai avea o rugăminte.

— S-o auzim.

— Vă rog să faceţi publică demisia mea.

— Se rezolvă. Aş fi făcut-o oricum, exprimându-mi regretele cuvenite, desigur.

— Vreau ca toată lumea să afle de demisia mea, inclusiv ruşii şi cei din Germania de Est.

— În regulă.

— Am venit la Washington să-mi prezint personal demisia. Spuneţi că am invocat motive personale, stresul la locul de muncă şi alte cele şi că, din câte ştiţi, urmează să-

mi iau un binemeritat concediu în casa mea din Montana. Acesta este planul meu oficial.

Preşedintele aprobă din cap, apoi îl măsură printre gene.

— Ce pui, de fapt, la cale, Matthew?

— Acesta este planul meu oficial. Dacă se întâmplă să mă răzgândesc în drum spre Montana şi să o iau în altă direcţie, ei bine... situaţii neprevăzute apar mereu, nu-i aşa?

— Haide, prietene, fii sincer cu mine.

— Neoficial, domnule preşedinte?

Kennedy încuviinţă din cap.

— Nu sunt microfoane ascunse în biroul ăsta, Matthew, spuse el, după care adăugă cu un zâmbet mucalit: Şi chiar dac-ar fi, nu le-am pornit.

— În regulă. Dar n-aţi auzit asta de la mine.

— Fireşte că nu.

— În acest caz, vă pot spune că în drum spre Montana voi face un ocol... în spatele Cortinei de Fier.

Kennedy îşi îndreptă, uluit, spatele.

— Tu vrei să pătrunzi pe teritoriul RDG când toţi ceilalţi încearcă să scape de-acolo?? Şi cum ai de gând să faci asta?

— Încă nu ştiu, dar voi găsi o cale. Am câţiva oameni de legătură.

— Pare o adevărată nebunie... ştii în ce te bagi?

— Nu. Dar n-am încotro. E ceva ce trebuie să fac. Voi fi nevoit să învăţ din mers.

— Şi acum, c-ai tăiat toate punţile cu guvernul american, ce se va întâmpla dacă intri în vreo încurcătură?

— Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Dar nu pot implica numele dumneavoastră în asta. Tocmai de aceea v-am rugat să-mi faceţi publică demisia.

— Înţeleg.

— Aş mai avea două rugăminţi, adăugă Matthew. V-aş fi recunoscător dacă tata ar putea rămâne în casa din Bavaria până mă întorc.

— Desigur. Şi, dacă n-are nimic împotrivă, aş vrea să rămână în continuare în staff-ul meu.

— Sunt sigur că vă va fi recunoscător.

— Şi care e cea de-a doua rugăminte?

Matthew nu răspunse imediat.

— Dacă, începu el într-un târziu pe un ton resemnat, profetic, se va întâmpla să vă ajungă la ureche vestea că un american capturat de KGB este torturat într-una dintre închisorile comuniste, v-aş ruga să le cereţi celor de la CIA să intervină. Voi folosi un alt nume... dar mai mult ca sigur că eu voi fi acel american.

90
Tăciuni aprinşi

Tot ce ştiuse iniţial Lola Reinhardt despre accident era că şeful ei şi aghiotantul său rus încercaseră să împiedice evadarea unui deţinut. Totuşi, în lunile de convalescenţă ale tânărului Galanov – care, deşi suferise răni mai grave, fusese externat primul – devenise mult mai apropiată de el şi acesta îi destăinuise tot ce ştia despre obiectul pasiunii supreme a şefului de secţie.

La început, vestea că, de fapt, Schmundt nu urmărea un duşman al Statului, ci o biată femeie lipsită de apărare, o zguduise de-a binelea. Păi cum altfel să fi reacţionat un suflet sensibil la auzul unei astfel de dezvăluiri? Totuşi, cumpănind lucrurile, Lola ajunse la concluzia că, la fel ca Galanov, ar putea întoarce şi ea informaţia în propriul avantaj. Şi asta se străduise să facă în tot acest timp.

În RDG, *cei slabi de înger n-au nicio şansă de reuşită*, socoti ea. Dacă voiai să răzbeşti, nu trebuia să-ţi scape nicio oportunitate.

Ea, de bine, de rău, obţinuse acest post de secretară în cadrul Poliţiei secrete. Înainte de a muri, taică-său intervenise pe lângă şeful serviciului Personal, iar acesta o angajase drept o favoare făcută unui vechi prieten. Acum nici tatăl, nici mama ei nu mai erau în viaţă. Era singură pe lume. Dacă rămânea o angajată oarecare, avea să trăiască toată viaţa la limita subzistenţei, ca majoritatea compatrioţilor săi. Unde mai pui că nici măcar acest post nu era bătut în cuie. Puteau oricând să-i facă vânt. Chiar şi numai gândul că ar putea să se confrunte din nou cu lipsurile pe care le cunoscuse în anii crizei economice o făcea să se înfioare. Dacă, pentru a supravieţui, trebuia să devină colaboratoare, duplicitară – ei bine, exact asta va face. Oricum, jumătate din populaţia est-germană colabora, într-un fel sau altul, cu guvernul sau cu *Stasi*; ea de ce nu s-ar folosi de puterea conferită de actuala poziţie pentru a

trage spuza pe turta sa?

Acesta era singurul mod în care-şi putea asigura un viitor. Pentru că, s-o spunem pe-aia dreaptă, dacă lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul firesc, ştia c-are să rămână fată bătrână toată viaţa. La cei treizeci şi şapte de ani ai ei era cam trecută pentru măritiş. Unde mai pui că atrăgătoare nu fusese nici măcar în tinereţe.

Îşi aminti, cu amărăciune şi angoasă, acea zi cumplită din adolescenţă când, în timp ce discuta în curtea şcolii cu alte patru-cinci colege, auzise un grup de băieţi izbucnind în râs lângă ele. Deşi întorsese imediat capul, de teamă că obiectul batjocurii lor s-ar putea să fie chiar ea, tot îi ajunseră la ureche cuvintele unuia dintre băieţi: „Cine-i urâta aia care stă de vorbă cu frumoasele noastre colege germane?”...

Alungând dureroasa amintire, Lola puse hârtiile pe care le studia înapoi în plicul maro, apoi se ridică în picioare.

De ce să-mi pierd vremea gândindu-mă la trecut, *când am atâtea lucruri de făcut în prezent*?

Fusese în avantajul ei faptul că, în urma accidentului, atât şeful de secţie, cât şi aghiotantul lui suferiseră răni îndeajuns de grave pentru a rămâne spitalizaţi o perioadă îndelungată. Galanov aproape călcase pe urmele pilotului, care închisese ochii pe veci la nici cinci secunde după prăbuşirea elicopterului. Totuşi, vigoarea şi rezistenţa genetică ale tânărului rus îşi spuseseră cuvântul şi acum atât el, cât şi şeful său erau aproape pe deplin refăcuţi, scăpând din toată tărăşenia cu doar câteva bandaje şi un uşor şchiopătat. Între timp, amândoi îşi reluaseră activitatea şi Galanov fusese convocat înapoi în Rusia.

În săptămânile petrecute de cei doi în convalescenţă, Lola nu pierduse deloc vremea, preluând conducerea biroului cu o autoritate pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să o afişeze de faţă cu şeful ei. Dăduse telefoane şi iniţiase investigaţii în mai multe direcţii, de fiecare dată în numele lui Herr von Schmundt, desigur. Chiar şi pe ea o surprinsese

să vadă cât de autoritară poate să fie şi cu câtă obedienţă i se răspunde. Abia acum realiza cât de tare se temea lumea de *Stasi*.

Vizitase personal atât penitenciarul, cât şi morga din Potsdam; fusese la Teltow; adunase informaţii despre toţi actorii principali din mica dramă personală a şefului ei, începând cu baronul şi fiica lui, până la american. Studiase de-a fir a păr fiecare dosar care avea legătură cu cazul. Acum, tatonările şi investigaţiile ei dăduseră în sfârşit rezultate.

Abordând o tactică *Stasi* de intimidare într-o versiune feminină de-a dreptul singulară, reuşise să descopere nişte lucruri despre care şeful de secţie nu avea, fără doar şi poate, habar.

Schmundt ar fi în stare să ucidă pentru a ajunge în posesia acestor informaţii. De fapt, o făcuse *deja*, dar fără niciun rezultat. Totuşi, a-i divulga ceea ce ştia ar fi însemnat să dea cu piciorul şansei de a-l cuceri.

Ţinând în mână pachetul confidenţial care îi fusese livrat puţin mai devreme – din fericire, în timp ce Herr von Schmundt era plecat – Lola începu să se plimbe încet prin micul birou înghesuit în care îşi desfăşura de ani de zile umila activitate de secretară, fără să primească în schimb măcar un „mulţumesc” din partea ingratului său şef.

Nu că şi-ar fi făcut iluzii că este îndrăgostită de individ. Schmundt nu era un bărbat tocmai atrăgător; din niciun punct de vedere. Nu era nici tandru, nici sensibil şi nici amabil din cale afară. Totuşi, deţinea o funcţie care-i conferea putere şi, ca orice om influent, emana o forţă brută care, de ce să mintă, nu o lăsa nici pe ea rece. În afară de asta, însă, aşa-zisele ei sentimente pentru el nu aveau nicio legătură cu pasiunea.

Comunismul te face să fii cu picioarele pe pământ – asta dacă nu eşti, cumva, vreun idiot sau idealist incurabil.

Or Lola Reinhardt nu era niciuna, nici alta.

Viaţa nu era uşoară în această parte a lumii. Dacă voiai

s-o faci mai suportabilă, trebuia să-ţi ajustezi nevoile emoţionale, acceptând fără prea multe nazuri ceea ce-ţi pica în cale. Ca soţie a lui Gustav von Schmundt, ar putea să se bucure de o viaţă plăcută şi de o siguranţă rezonabilă a zilei de mâine. Oricum, atâta timp cât ar avea un trup călduţ cu care să-şi împartă aşternutul, prefera să fie o nevastă tratată cu dezinteres decât o fată bătrână care, la sfârşitul fiecărei zile monotone şi lipsite de sens, se întoarce într-un apartament rece şi un pat şi mai rece.

Suspectase de mult cum stau lucrurile, dar acum avea în mână dovada incontestabilă. Luase măsuri ca informaţiile să nu fie transmise pe cale oficială, astfel încât sursa lor să rămână imposibil de identificat. Nu aveau cunoştinţă despre asta decât ea şi cei doi-trei ţărani pe care îi mituise pentru a se asigura că niciunul nu va ciripi. În fond, nici nu ştiau cine e ea. Dosarele pe care le solicitase, sub un motiv ticluit cu mare viclenie, nu aveau legătură directă unele cu altele.

Ele confirmau totul, până şi loialitatea schimbătoare a angajatului de la morgă. Reuşise în sfârşit să descurce iţele. Ţinea în mână rezolvarea cazului de care era obsedat şeful ei.

Dacă i-ar da soluţia pe tavă, s-ar alege cu niscaiva laude şi o gratitudine de scurtă durată... dar nu şi cu devotamentul şefului ei. Până când nu va vedea cu ochii lui cadavrul, inima lui Gustav von Schmundt va continua să bată pentru cealaltă şi va continua s-o privească absent pe credincioasa lui secretară.

Hm... cum să procedez? se întrebă Lola.

Un lucru era sigur. Dacă nu îi predă pachetul, acesta avea să constituie pentru totdeauna o probă incriminatoare în ceea ce o priveşte. Dacă s-ar afla de existenţa lui, şi-ar pierde locul de muncă, speranţa unui viitor sigur şi a unui mariaj mulţumitor, ba poate chiar şi libertatea.

Trebuia să ia o hotărâre – o hotărâre asupra căreia nu va mai putea reveni niciodată.

Şovăi doar preţ de o clipă, apoi îşi înşfăcă paltonul, ascunse pachetul sub el şi, părăsind clădirea, porni în direcţia râului.

Se hotărâse.

Nimeni altcineva nu avea să mai citească aceste rânduri. În curând, pachetul avea să-şi găsească un mormânt permanent pe fundul nămolos al râului Spree.

91
De cealaltă parte a cortinei

În cele trei săptămâni pe care le avusese la dispoziţie nu-i crescuse cine ştie ce barbă, doar niscaiva puf ce-i dădea un aspect neîngrijit.

Oare cât vor dura căutările? *Mai ştii*, *poate că până la sfârşitul misiunii*, *voi avea barba până la brâu,* gândi el îngrozit, rugându-se în sinea lui să nu fie aşa.

Oricum, barba era o doar o deghizare menită să zădărnicească stabilirea unei legături între acţiunile sale şi guvernul Statelor Unite sau Casa Albă şi, nu în ultimul rând, să-l facă de nerecunoscut în cazul – puţin probabil, spera el – în care s-ar încrucişa pe stradă cu vreun coleg demnitar.

Nu putea înţelege cum indivizi precum Paddy Red îşi câştigau traiul în felul acesta, ascunzându-se o viaţă întreagă sub o identitate falsă. Probabil că trebuie să te naşti pentru asta, îşi spuse el. Să ai un apetit înnăscut pentru pericol.

Se întrebă dacă acestor oameni le este vreodată frică sau dacă, dimpotrivă, le face plăcere să se joace constant cu propria viaţă.

Un lucru era sigur: *lui* îi era frică!

Cui nu i-ar fi fost frică să se afle în acel moment în spatele Cortinei de Fier, unde doi din cinci cetăţeni erau informatori ai Poliţiei secrete, unde armele nu erau încărcate cu gloanţe oarbe şi cei care le purtau nu se temeau să le folosească, unde totul era controlat de către Kremlin, unde America era considerată inamicul suprem, unde procesele cu juraţi constituiau o noţiune necunoscută, sentinţele erau pe viaţă şi majoritatea deţinuţilor – exilaţi departe, în înzăpezitele ţinuturi ale Siberiei?

Cui nu i-ar fi fost frică să se afle într-un loc unde situaţia fusese atât de tensionată în ultimul an, încât acum întreaga lume se temea de izbucnirea unui război nuclear? Berlinul

era un butoi cu praf de puşcă şi el se afla chiar în mijlocul lui.

Dar acum nu mai putea să dea înapoi. Aceasta era calea pe care o alesese cu trei săptămâni în urmă, în acel Ajun memorabil când, nereuşind să închidă un ochi toată noaptea, întorsese pe toate părţile planul care începea să i se contureze în minte şi pe care în ziua de Crăciun, între schimbul de cadouri, friptura de curcan şi ştrudelul cu mere, îl dezbătuse pe larg cu tatăl său ce încercase, pe de o parte, să-l convingă să renunţe la ideea sa nebunească, asaltându-l însă concomitent cu fel de fel de întrebări menite să acopere eventualele lacune ale planului.

În ziua următoare – marţi, 26 decembrie – se duse la Berlin, vorbi cu cei de la consulat şi examină semnătura misterioasei femei care livrase pachetul, apoi se întâlni cu Bon Clatchen, care, extrem de săritor, îl ajută în mod neoficial să-şi procure documente de falsă identitate şi îi spuse cum să ia legătura cu Paddy Red după ce pătrunde în Germania de Est.

În ianuarie îşi cumpără un bilet de avion, doar dus, pentru Washington şi de acolo se întoarse la München în acelaşi mod, sub un nume fals.

Ultima săptămână o petrecu în compania tatălui său, lăsându-şi barba să crească, apoi se întoarse la Berlin, unde îşi ridică noile documente de identitate şi făcu rost de bani est-germani, haine şi farduri.

Acum mergea încet, sprijinindu-se gârbovit în baston, de-a lungul deja celebrei Friedrichstrasse din Berlinul de Vest, către graniţă. Derulase scenariul în minte de nenumărate ori. Deşi aceasta era cea mai uşoară etapă a operaţiunii, nu putea să-şi alunge tremurul interior. Dacă dădea greş acum, totul era pierdut.

Începea să se însereze. Era trecut de ora patru după-masa. Alesese special acest moment pentru că îi oferea avantajul luminii mai slabe, în cazul în care vreunul dintre grăniceri l-ar fi studiat îndeaproape.

La punctul de trecere a frontierei cunoscut drept Checkpoint Charlie aşteptau, băţoşi, doi grăniceri. Se apropie şontâc-şontâc de ei şi îşi scoase cartea de identitate. Unul dintre grăniceri îşi aruncă privirea peste ea şi îi făcu semn să se ducă la biroul pentru controlul actelor.

Matthew intră şi se aşeză la o coadă formată din trei-patru persoane. Într-un târziu, ajunse la ghişeu şi aşeză pe tejghea documentele false pe care i le procurase Clatchen.

— Te întorci din concendiu, tataie?

— *La mein Herr*, veni pe un ton grav răspunsul bătrânului cu barbă albă, rară.

— Înţeleg c-ai fost să-ţi vizitezi fratele în Vest.

— *Ja*.

— Şi cum de fratele dumitale trăieşte în Vest, Herr... ăă... Herr Liebermann? întrebă funcţionarul, aruncându-şi privirea peste cartea de identitate din faţa sa.

— Ne-a separat zidul, *mein Herr*.

— Înţeleg. Şi dumneata... Herr Liebermann, nu eşti tentat să *rămâi* în Vest, alături de fratele dumitale?

— O, *nein*, *mein Herr*. Aici e casa mea.

— În Berlinul de *Est*?

— *Ja*, *mein Herr*.

— Ha, deci Vestul nu-i pe gustul dumitale... Nu-i totul numai lapte şi miere pe-acolo, aşa cum vor să ne facă să credem americanii, nu-i aşa, Herr Lierbermann?

— Aşa e, *mein Herr*.

— Atunci întoarce-te în garsoniera ta rece, Herr Lierbemann. Următorul! făcu funcţionarul, returnându-i actele.

Matthew luă documentele, le îndesă în palton şi se grăbi să părăsească clădirea.

Când puse piciorul afară, în întunecosul Berlin de Est, răsuflă uşurat, apoi se îndepărtă cu paşi repezi de punctul vamal.

Asta a fost partea uşoară.

Pe tot teritoriul Germaniei de Est se puneau la cale

tentative disperate de trecere ilegală a frontierei interzonale către Berlinul de Vest şi Republica Federală. Un astfel de caz, spectaculos şi intens mediatizat, avusese loc anul trecut, în octombrie, când cincizeci şi cinci de persoane – incluzând cincisprezece femei, dintre care una însărcinată, şi douăzeci şi trei de copii – au fugit peste graniţă în apropiere de Duderstadt, riscându-şi viaţa pentru libertate. Şi de atunci mulţi alţii le urmaseră exemplul, găsind noi şi noi metode de a străpunge zidul.

Toţi, însă, fugeau într-o singură direcţie – spre Vest. Nimeni nu era nevoit să se dea peste cap pentru a *intra* în RDG – nimeni în afară de diplomaţi. Cu o lună în urmă, de pildă, unui consilier guvernamental american i se refuzase accesul în Berlinul de Est. Dacă nu ar fi lucrat pentru preşedinte, probabil că ar fi putut trece graniţa cu un paşaport american, fără ca grănicerii să-l cerceteze prea mult.

Acum că intrase, însă, nu mai avea cale de întoarcere. Revenirea în RFG avea să fie, fără doar şi poate, una riscantă. Deja fuseseră făcute prea multe sacrificii pentru vieţile lor.

Aruncă o privire în spate.

Chiar dacă s-ar răzgândi, acum era prea târziu pentru a mai putea schimba ceva. Dacă s-ar întoarce la vamă şi le-ar spune grănicerilor că s-a înşelat şi că vrea să revină în Berlinul de Vest, n-ar mai ţine povestea. Nu l-ar lăsa să treacă. Cei cincizeci de metri pe care îi parcursese pe teritoriul RDG puteau foarte bine să fie cincizeci de mile!

Intrase în închisoarea comunistă. Deşi în jurul lui domnea tăcerea, i se păru că aude uşa de fier a celulei închizându-se cu zgomot în urma sa. Se simţea exact aşa cum trebuie să se fi simţit baronul când era întemniţat la Neustadt!

Fără să mai piardă timpul cu astfel de cugetări, întoarse spatele punctului vamal, porni mai departe şi coti la stânga pe Leipzigerstrasse, făcându-se nevăzut.

Spera că Paddy Red primise mesajul şi că îl aştepta la locul convenit.

92
Străzi cu iz *nostalgic*

Nu *e cine ştie ce plan*, gândi Matthew în timp ce mergea.

De fapt, nu avea niciun plan. Doar două piste – un trandafir roz, acum complet ofilit, şi Ursula, numele femeii care îl lăsase la consulat şi căreia nu reuşise să îi dea de urmă. În afară de faptul că ambele – trandafirul şi femeia – existau cu adevărat, nu mai ştia nimic.

Totuşi, simţise crescându-i în suflet o chemare tot mai puternică... siguranţa că, dacă *vine* aici... va afla mai multe... că Dumnezeu îi va călăuzi, cumva, paşii mai departe.

Din ziua de Crăciun îi răsuna întruna în minte îndemnul din Pildele lui Solomon: *Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta*! *Recunoaşte-L în toate căile tale*, *şi El îţi va netezi cărările*.

Cugetând îndelung la aceste cuvinte, simţise tot mai clar că Dumnezeu îi cere să creadă în făgăduinţa Sa. Şi nu doar să creadă, ci să şi *acţioneze* în baza acestei credinţe. Dacă se va lăsa călăuzit. Domnul îi va desluşi, pas cu pas, calea pe care trebuie s-o urmeze.

Auzi răsunându-i parcă în suflet: *Recunoaşte-Mă*, *fă ceea ce crezi de cuviinţă*, *urmează cărările ce se deschid în faţa ta*. *Apoi încrede-te în Mine*, *ascultă-Mi vocea*, *roagă-te neîncetat*... *şi Eu am să-ţi arăt calea*.

În situaţia de faţă, propria judecată nu îi era de niciun folos. *Trebuia* să se încreadă în Dumnezeu, în faptul că El îi va netezi cărările – altă soluţie nu exista. În ziua de Crăciun se rugase fierbinte, aşezând în mâinile Domnului calea pe care simţea că trebuie s-o urmeze. Deşi de atunci făcuse toate demersurile dictate de mintea sa omenească, rămăsese în permanenţă receptiv la orice îndrumare subtilă venită de la Cel de Sus.

Singurul îndemn clar pe care îl simţise pe parcursul

săptămânilor de pregătiri fusese că trebuie să *se ducă acolo*. Aşa cum Domnul îi zisese lui Avraam „*Ieşi din ţara ta*, *din rudenia* ta *şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta*”, tot aşa îi spunea şi lui acum că prima etapă a călătoriei sale era să se „ducă” în locul în care s-ar afla Sabina dacă ar fi în viaţă – în Berlinul de Est... în Germania de Est. Dacă acesta era primul pas pe care i-l arăta Dumnezeu, el îl va face şi apoi va aştepta să i se arate „cărările” viitoare.

Singurul sunet care tulbura liniştea înserării era zgomotul paşilor săi pe trotuar.

Ar fi prea frumos, prea simplu s-o găsească pe Sabina teafără şi nevătămată, în vechiul ei apartament. Cu toate că ştia că e doar o speranţă deşartă, pe măsură ce se apropia de binecunoscuta clădire, inima începea să îi bată din ce în ce mai repede.

Îl năpădiră amintirile – momente petrecute alături de Sabina vara trecută... cum a dus-o la bal cu trăsura... dimineaţa în care i-a dăruit trandafirul roz... discuţiile liniştite purtate în timp ce o conducea pe jos până acasă, fără a bănui teribila diviziune ce avea să rupă oraşul în două sau tragedia ce avea să le zdruncine vieţile din temelii.

Acum străzile era mai tăcute, parcă prea tăcute chiar şi pentru această oră târzie. Diferenţa dintre Est şi Vest îl frapase şi pe vremea aceea, dar atunci o avea alături pe Sabina... care însufleţea orice loc prin simpla ei prezenţă! Acum, străbătând străzile Berlinului de Est, avea impresia că se deplasează printr-un uriaş mormânt. Singura prezenţă comună în această parte a oraşului era tăcerea.

Văzu locuinţa la capătul străzii!

Inima începu din nou să-i bată nebuneşte. O, *Doamne*... *ce n-aş da să*...

Nu putu să-şi ducă ruga până la capăt. Gândul că, printr-o minune, s-ar putea să vadă din nou în faţa ochilor acel chip încântător, părea prea frumos pentru a fi adevărat.

Brusc, îl fulgeră un gând îngrozitor.

Poate că Sabina era, într-adevăr, acasă, dar nu îl contactase şi nu voia ca el să o găsească... pentru că, în urma exploziei rămăsese cu răni permanente, desfigurată, schilodită sau poate chiar mai rău!

Oricum, sentimentele lui pentru ea nu se vor schimba niciodată. O, dar i s-ar rupe inima de suferinţa ei!

Trebuia să-i vorbească! Trebuia să-i spună că nicio rană externă nu poate să-i îndepărteze din suflet iubirea pe care i-o poartă!

O luă la fugă!

Înăuntru era aprinsă lumina!

O, *Doamne...* fă *să fie acasă*... *Fă-o*, *Doamne*, *să înţeleagă că eu*...

Nici de astă dată nu putu să-şi ducă ruga până la capăt. De ce aşteptase atât de mult? Trebuia să fi venit aici cu luni în urmă!

Ajunse la verandă. De câte ori stătuseră aici discutând până târziu în serile calde de vară...

Se opri, lac de sudoare, trase adânc aer în piept şi, simţind că mai are puţin şi clachează din cauza emoţiei, făcu un pas în faţă clătinându-se şi bătu la uşă.

Se auziră paşi! Ciuli urechile. Erau paşi de femeie, nu încăpea nicio îndoială.

Uşa se întredeschise şi, în crăpătura de numai douăzeci-treizeci de centimetri, se iţi capul unei necunoscute.

Femeia – să fi avut vreo cincizeci de ani – îi aruncă o privire indiferentă, apoi îşi încreţi, circumspectă, fruntea.

Luat pe nepregătite, Matthew îngăimă:

— ¡*st*... *ăă*, *Fräulein Duftblatt zu Hause*?

— Nu-i nicio Fräulein Duftblatt aici.

— Dar a locuit la adresa aceasta cu puţină vreme în urmă. Trebuie să o găsesc.

— Ei bine, aici n-o veţi găsi, ripostă sec femeia, dând să închidă uşa.

— Doar un moment, vă rog, insistă Matthew. Aţi mai

auzit numele acesta?

— Niciodată.

— De când locuiţi aici?

— Asta nu-i treaba dumitale, îl repezi femeia, încercând din nou, de astă dată cu mai multă hotărâre, să închidă uşa.

— Fiţi drăguţă, o imploră Matthew, nu a rămas cumva vreo piesă de mobilier... sau vreun obiect personal de-al domnişoarei?

— Nu. Casa era goală când ne-am mutat noi, răspunse femeia, impacientată. Am obţinut apartamentul în august, cu ajutorul fratelui meu, care lucrează în cadrul guvernului.

— Fratele dumneavoastră nu v-a explicat cum de n-a rămas nimic în casă?

— Tot ce ştiu e că fostul locatar a murit. Nu ştiu cine e Fräulein Duftblatt. E prima dată când aud numele ăsta. Iar acum, dacă nu pleci, am să-i spun soţului meu să sune la Poliţie. Gottfried! strigă ea, întorcând capul. *Hier gibt es ein Bettler*!

— Nu, doamnă, nu sunt cerşetor, spuse Matthew. Nu am venit cu gânduri rele. Dacă mi-aţi permite să arunc doar o privire înăuntru...

Nu apucă să-şi ducă vorba până la capăt. În spatele femeii îşi făcu apariţia un bărbat solid, care mârâi furios:

— Hai, valea, moşule, că, de nu, sun La Poliţie! Du-te să cerşeşti în altă parte!

Şi fără alte politeţuri, îi trânti uşa în nas. Dezamăgit şi perplex, Matthew coborî de-a-ndărătelea cele câteva trepte şi porni clătinându-se de-a lungul trotuarului. În urechi îi răsunau, dureros, cuvintele femeii – *a murit*... *casa era goală*... *nu ştiu cine e Fräulein Duftblatt*... *fostul locatar a murit*... *fostul locatar a murit*.

Povestea se destrămase. În stradă nu-l mai aştepta nicio trăsură care să-l ducă la prinţesa visurilor lui, ci doar frigul, întunericul şi tăcerea.

Porni, împleticindu-se, fără ţintă, în direcţia din care

venise.

Ce să fac, Doamne? *Atât m-a dus mintea*: *să vin aici*, *în Berlinul de Est şi să mă duc la casa ei*. *Ce-mi rămâne de făcut acum*, *Doamne*? *Călăuzeşte-mi paşii*. *Nu mă pot încrede în propria-mi judecată – e prea slabă*. *Nu ştiu*, *Doamne*, *ce să fac*... *încotro s-o apuc*. *Tu m-ai adus aici*, *acum călăuzeşte-mi paşii mai departe pe cărarea pe care vrei să o iau*. *Te recunosc*, *Tată*... *Ajută-mă s-o găsesc*. *Du-mă la ea*, *Doamne*!

Îi veni în minte un citat din scrierile scoţianului, ce părea să se potrivească perfect momentului:

Nu înţelegem următoarea pagină din manualul lui Dumnezeu, *o vedem doar pe cea pe care o avem în faţa ochilor*. *Nu putem să întoarcem foaia până nu învăţăm lecţia celei din faţa noastră*. *Putem să trecem la următoarea pagină doar atunci când o înţelegem pe cea pe care o avem în faţa ochilor*.

Doamne, se rugă el, *arată-mi pasul pe care trebuie să-l fac acum*. Singurul lucru pe care putea să-l facă în situaţia dată era să se prezinte la întâlnirea cu Paddy Red. Spera ca până atunci să înţeleagă care este următorul pas.

93
Liebermann şi Red

Mergea rugându-se şi discutând intens cu Tatăl. Nici nu parcurse jumătatea distanţei până la hotel – unde avea să înnopteze şi să fie contactat de Paddy Red – când foaia începu să se întoarcă.

Pe măsură ce înainta, îndrumarea divină devenea tot mai clară. *Vino în ţara pe care ţi-o voi arăta*... *rudenia ta* şi *casa tatălui tău*... *casa tatălui tău – casa tatălui*! Desigur!

Brusc totul deveni cât se poate de limpede. E drept că nu interpretase *ad litteram* Scriptura, dar Dumnezeu are nenumărate căi de a-şi folosi Cuvântul pentru îndrumare. Ceea ce avea să-i dezvăluie Domnul acolo, încă nu ştia. Dar în lipsa altor indicii, ce alt loc din lume ar putea să constituie un punct de pornire mai potrivit?

Poate că mulţi l-ar fi contrazis, zicând că timpul şterse, cu siguranţă, orice urme, dar în planul lui Dumnezeu trecerea timpului n-are nicio importanţă.

Simţi că-i sare inima din piept de bucurie. Dumnezeu tocmai îi arătase care este următorul pas! Era sigur de asta.

E drept că era doar un singur pas, dar unul important.

Se va duce la casa tatălui!

Apoi nu va trebui decât să se roage din nou pentru îndrumare şi Domnul îi va arăta următorul pas!

Îţi mulţumesc, *Tată*... *din suflet îţi mulţumesc*! murmură el plin de însufleţire, intrând în hotel. *Recunoaşte-L în toate căile tale*, *şi El îţi va netezi cărările*... *Mulţumesc*, *Doamne*!

— Care vasăzică, Charlie, ai iarăşi nevoie de ajutorul meu, spuse Paddy Red după ce luară loc în modesta cămăruţă în care era cazat Matthew. Zău că nu te-aş fi recunoscut deghizat aşa – felicitările mele! Te-aş fi luat cu uşurinţă drept un moşneag de şaptezeci de ani.

— Mă surprinde faptul că nu te temi să fii văzut în compania mea, remarcă Matthew.

— Cui îi pasă de un moşulică pe nume Liebermann, care tocmai s-a întors dintr-o scurtă vacanţă petrecută la fratesău? Nimic nu mai e cum a fost, amice. Chiar dacă prin părţile astea toţi se spionează între ei, nici nu-ţi închipui cât de miopi pot fi uneori comuniştii ăştia.

— Dar cum se face că ai rămas aici, în sectorul estic? Credeam că, pentru propria siguranţă, majoritatea agenţilor s-au întors în Berlinul de Vest.

— Într-adevăr, aşa a procedat marea majoritate.

— Şi totuşi, tu ai rămas, expunându-te unui pericol şi mai mare.

— Asta cam aşa-i, dar vorba aia, cui nu-i place pericolul să nu se facă spion. Păi nu? Mi-au zis şi mie să mă-ntorc în Berlinul de Vest, unde e cald şi bine. Dar am socotit că cineva trebuie să rămână şi aici, şi cine să fie mai potrivit decât unul ca mine, cu o acoperire beton? Prea era păcat de toţi anii pe care i-am investit în misiunea asta. Unde mai pui că am tot timpul la mine pastila de cianură.

— Nu sună foarte liniştitor.

— Asta pentru că tu nu eşti spion, amice. În fine, mi-au dat de ştire băieţii c-ai nevoie de ajutor.

— Cum au reuşit să ia legătura cu tine? întrebă Matthew.

— Ei, avem noi metodele noastre, răspunse Red. Zidul comuniştilor nu poate opri transmiterea informaţiilor. Dar despre asta e bine să ştii cât mai puţine. Spune-mi ce-ţi trebuie şi-am să văd ce pot să fac. Ai auzit ce s-a întâmplat cu tipul cu care te-am pus în legătură data trecută?

— Te referi la Vulpe?

— Da. Mă tem că nu ne mai putem folosi de serviciile lui.

— Cum aşa?

— Şi-a dat prematur obştescul sfârşit.

— A, nu ştiam.

— A fost împuşcat mortal.

— Când s-a întâmplat asta?

— În august, la scurtă vreme după ce v-am făcut lipeala.

De aceea m-am gândit că s-ar putea să fii implicat în tărăşenia asta.

— Ştii cumva data morţii?

— Nu-mi amintesc exact... cândva în prima săptămână, între 5 şi 7 ale lunii.

Matthew procesă posomorât informaţia. *Exact când a avut loc evadarea*. Oare ce s-o fi întâmplat cu Schlaukopf după ce se despărţiseră în pădure?

— Ce te posomorâşi aşa, Charlie? Nu-mi spune c-ai prins drag de năpârca aia!

— A... nu, doar că nu ştiam c-a murit, atâta tot, spuse Matthew şi adăugă, cutremurându-se, în gând: *în jocul de-a spionajul*, *moartea e întotdeauna mai aproape decât ai crede*.

Era o realitate cu care nu va putea să se obişnuiască vreodată. *De s-ar termina cât mai repede totul*.

— Şi, ia spune, cu ce-ţi pot fi de folos? îl întrebă Paddy Red. Înţeleg că ai două seturi de documente.

Matthew încuviinţă din cap.

— Da. Pe numele Liebermann şi Albrecht, spuse el. De al doilea nume am nevoie pentru a avea acces în diferite locuri pozând în persoană oficială – ştiu şi eu, medic, psihiatru, agent guvernamental... sau poate inginer constructor venit să inspecteze stadiul reparaţiilor sau al lucrărilor.

După ce Matthew îi prezentă pe larg planul său, agentul căzu pe gânduri.

— Hm... e o treabă riscantă, spuse el într-un târziu. Dar, dacă te gândeşti bine, ce nu e riscant prin părţile astea? S-ar putea să meargă. Vei avea nevoie şi de o maşină. Pe ce nume vrei să fie înmatriculată?

— Hm... Nu m-am gândit la asta.

— Am s-o înmatriculez pe ambele nume, în caz că va trebui să devii din nou Liebermann. Dar te avertizez că nu pot să-ţi fac rost decât de un trăbănţel răblăgit.

— Nicio problemă.

— Am două trabanturi. Pe unul am să-l înmatriculez pe numele tău. Eşti sigur că nu te deranjează să conduci un trabant?

— Măcar n-am să ies în evidenţă.

— Vrei să vin cu tine?

Matthew clătină din cap.

— Ceva îmi spune că trebuie să mă ocup singur de această fază a operaţiunii. Cum aş putea să iau legătura cu tine în viitor?

— Am să-ţi spun peste trei-patru zile, când mă întorc cu actele despre care am vorbit.

94
Remuşcări

Zdruncinat zdravăn în urma prăbuşirii elicopterului, zăcuse multă vreme inconştient pe acest pat de spital. De parcă asta n-ar fi fost o încercare îndeajuns de grea, când îşi recăpătă cunoştinţa şi realiză ceea ce făcuse, multe realităţi îndelung ignorate începură să bată la poarta sufletului lui Gustav von Schmundt, cândva membru al nobilimii germane şi actual agent *Stasi*. *O fi* putut regimul comunist să înalţe ziduri împotriva umanităţii, dar nici măcar temuta putere a Moscovei nu putea ridica bariere împotriva conştiinţei – supremul atribut cu care este înzestrat fiecare om zămislit după chipul şi asemănarea Creatorului.

Oamenii, în neştiinţa lor, au predispoziţia de a ridica în jurul lor ziduri, deşi diviziunea creată de acestea se opune prin definiţie scopurilor lui Dumnezeu. Zidul care avea să schimbe pentru totdeauna istoria şi soarta acestui oraş nu era decât unul dintre marile ziduri ridicate de oameni împotriva Tatălui de la facerea lumii încoace.

Vocea divină încercase în nenumărate rânduri să penetreze scoarţa groasă care se formase – de-a lungul unei vieţi trăite exclusiv pentru sine – în jurul inimii lui Gustav sau, mai bine zis, în jurul rămăşiţelor ei. Singura barieră capabilă să oprească îndemnurile blânde pe care i le şoptea, neobosit, glasul dumnezeiesc, putea fi ridicată doar din interior. Diferenţa dintre această cortină spirituală şi cea care secţiona acum Berlinul consta în faptul că zidul de piatră al comuniştilor era menit să blocheze accesul oamenilor *în afară*, pe când cel ce-i înconjura inima era destinat să blocheze accesul vocii conştiinţei *înăuntru*.

Era un om cu inima împărţită, la fel cum împărţită în două era şi Germania, al cărei centru, precum Berlinul, era înconjurat de un zid sufocant, care îi despărţea pe cei ca el

de şansa unei vieţi libere, semnificative, pline.

Spre deosebire de această naţiune, nevoită să aştepte vreme de încă o generaţie pentru ca rănile ce i-au retezat inima să înceapă să se vindece, în zidul care împrejmuia inima lui Gustav apăruse brusc o crăpătură. Conştiinţa i se trezise şi stătea acum gata de atac, înarmată cu ciocane şi topoare, săbii şi grenade. Nu aştepta decât un cuvânt din partea lui – acel ordin suprem venit dinlăuntrul fiinţei – pentru a începe să demoleze zidul, lăsând *viaţa* să se reverse liber în ungherele sufletului.

În viaţa lui Gustav existaseră multe alte răspântii de acest fel, doar că el nu le recunoscuse niciodată ca atare. Cât de răbdător fusese Domnul, câte ocazii, câte răscruci care ar fi putut să-i schimbe caracterul nu-i pusese în cale!

Dar Gustav nu le băgase în seamă şi consecinţele faptelor sale deveniseră tot mai grave, irevocabile, până când, într-un sfârşit, ajunse să comită cea mai atroce crimă, împotriva vieţii însăşi. Privise un om în ochi şi, într-un moment de furie oarbă, apăsase trăgaciul armei pe care o ţinea în mână şi îl ucise – îl ucise pe aproapele său.

Apoi, înainte să-şi revină pe de-a-ntregul din şocul acestei prime crime, a cauzat prin nesăbuinţa sa moartea câtor alte persoane? în urma accidentului, şi-au pierdut viaţa trei, dacă nu chiar cinci-şase persoane. El însuşi a scăpat ca prin urechile acului.

Gravitatea propriilor răni şi-a spus cuvântul nu doar asupra trupului, ci şi asupra minţii. Săptămâni în şir a zăcut în stare de semiinconştienţă, dar de îndată ce şi-a recăpătat pe deplin cunoştinţa, reacţiile, amestecate cum erau, n-au întârziat să apară.

După ani de tăcere, brusc şi fără nicio avertizare, conştiinţa îi reveni la viaţă şi stătea acum semeaţă la capul patului său, ca un demon de rău augur, gata să-l împroaşte cu acuzaţii.

Nu se putea gândi la Sabina fără să-l mustre cugetul. *Cum de putuse să facă una ca asta*? Femeia pe care o iubea

era acum...

Întoarse capul şi clipi pentru a-şi înfrâna lacrimile care s-ar fi strâns bucuroase să înceapă curăţirea spiritului.

Nu-i ieşea din cap imaginea cadavrului plin de sânge de la Teltow... chipul Sabinei... zâmbetul cald şi iubitor cu care îl privea baronul pe vremea când era copil...

Îi trădase pe toţi. Trădase viaţa însăşi. Se transformase într-o brută!

Mai *putea*, oare, vărsa lacrimi de căinţă? Sau decăzuse prea tare pentru a-şi mai putea salva sufletul prin pocăinţă?

În faţa lui se deschideau, ca de nenumărate ori până acum, două drumuri – calea egoului şi a orgoliului şi cea a lepădării de sine şi a supunerii faţă de Dumnezeu. Prima combătea mustrările de conştiinţă consolidând şi înălţând şi mai mult zidul din jurul inimii, pe când cea de-a doua îngăduia durerii să-şi facă lucrarea, lăsând zidul să se prăbuşească şi apele adevăratei pocăinţe să curgă liber înăuntru, spălând păcatele şi aducând alinare.

Gustav, *Gustav – ascultă vocea*! *Tatăl ceresc te iubeşte*, *indiferent de ceea ce ai făcut*. *Priveşte către chipul Lui*, *nu-ţi întoarce privirea*. *El este singurul care te poate izbăvi de păcatul pentru care aproape c-ai plătit cu viaţa*.

Chiar dacă urmările faptelor tale nu pot fi evitate în această viaţă, *încă nu este prea târziu să te pocăieşti*!

Aminteşte-ţi că şi Iuda, *când a văzut că* Isus *a fost osândit la moarte*, *s-a căit şi a aruncat cei treizeci de arginţi la picioarele vremelnicilor săi aliaţi întru Satana*. *Şi Petru după întreita sa lepădare*. *Drumul către inima Tatălui rămâne deschis oricărui om*, *indiferent de păcatele sale*.

Dă ascultare şoaptelor divine ale Celui care îi iubeşte pe toţi! *mai ai o şansă de a cunoaşte adevărata viaţă*. *Domnul te poate izbăvi*, *aşa cum l-a izbăvit şi pe tâlharul răstignit – acum... astăzi*. *Ah*, *Gustav*, *îngăduie morţii pe care ai semănat-o să aducă viaţă*! *Cine ştie ce fapte bune mai poate să facă Domnul prin tine dacă I te încredinţezi cu întreaga ta fiinţă*!

Gustav îşi scutură capul, se dădu jos din pat şi începu să se învârtă de colo colo prin micul salon.

Ăsta nu-i momentul potrivit pentru sentimentalism, îşi spuse el.

Da, acţionase impulsiv. Da, omorâse un om. Da, din cauza lui îşi pierduseră viaţa Sabina şi tatăl ei. Dar nu era sfârşitul lumii şi nici nu însemna că dăduse greş în toate. Mai putea încă să pună mâna pe moşia lor şi, odată cu ea, pe legendara comoară ascunsă acolo. Va împlini visul de-o viaţă al tatălui său!

Clătină din nou din cap. Nu, *nu* va da ascultare acestor voci deranjante care-l îndemnau la pocăinţă. *Refuza* să se transforme într-un credincios molâu ca neghiobul de baron pe care îl ucisese. Şi, în fond, ce-l apucase să se gândească la asemenea tâmpenii? Se trăgeau, probabil, de la ceva ce visase.

Singurul mod de a scăpa de această tristeţe exasperantă era să-şi recanalizeze energia investită în căutarea Sabinei într-o altă direcţie. Să-şi găsească un nou scop. Şi acest nou scop era să pună mâna pe moşia Dortmann şi să găsească actele de proprietate şi – de ce nu? – aurul ascuns acolo.

Unde mai pui că, de îndată ce va afla că Sabina şi baronul – principalele piste către rabin – au murit, Korsch va tuna şi va fulgera. Ar fi indicat să-l îmbuneze, oferindu-i ceva poate chiar mai valoros în schimb.

Cine ştie? îşi spuse Gustav. Poate că până acum Korsch a căutat în direcţia greşită. În fond, rabinul locuise vreme îndelungată la *Lebenshaus*. Poate că acela era locul de unde ar trebui să înceapă căutările!

95
Înapoi la începuturi

Matthew nu ştia încă sigur ce va face dacă va reuşi să pătrundă înăuntru. Singura îndrumare pe care o primise era să vină *la* „casa tatălui”, nu şi ce să facă acolo.

Acum, că ajunsese la faţa locului, nu-i rămânea decât să vadă ce se va întâmpla în continuare. Deocamdată important era că se afla aici şi acest fapt în sine îl făcea să se simtă atât de aproape de Sabina, încât era bucuros că făcuse călătoria, chiar şi dacă aceasta nu s-ar solda cu niciun rezultat.

Fusese, probabil, o prostie să vină atât de devreme. Totuşi, nu putea intra pur şi simplu. Întâi simţea nevoia să intre în comuniune cu locul, să se roage, să cugete, să îngăduie propriilor gânduri să-şi facă lucrarea în sufletul lui. Era felul său de a-şi încredinţa paşii Domnului. Trebuia să găsească un loc retras în care să se liniştească şi să se lase pătruns de vocea Duhului.

Pornise spre nord cu trabantul lui Paddy Red, înmatriculat acum pe unul dintre cele două nume false, trecuse vama în Polonia, unde, încercând să-şi reamintească traseul, condusese prin pădure, pe o serie de drumuri lăturalnice şi parcase la aproximativ o jumătate de kilometru de moşie, parcurgând restul drumului pe jos. Nu mai fusese aici de mai bine de douăzeci de ani. Spera că nu greşise drumul şi că nu se va întâlni cu nimeni în pădure.

În timp ce urca pe colina împădurită, descoperi brusc cu privirea ceea ce căutase. Da, *era* încă acolo. O luă la fugă spre observatorul vânătoresc, se năpusti în sus pe scară şi se aşeză pe scaun.

În faţa ochilor săi se întindea platoul care constituise cândva moşia Dortmann. Copacii se înălţaseră şi câţiva dintre ei îi blocau vederea, dar, chiar şi aşa, distingea clar casa şi terenul fostei *Lebenshaus*.

Privite din observator, atât clădirea principală, cât şi împrejuri mile păreau neschimbate. În depărtare se zărea moşia Schmundt şi dincolo de ea, satul Nicdersdorf. Regimul comunist din RDG confiscase ambele moşii. Autorităţile au dat o nouă folosinţă clădirii de pe moşia *Lebenshaus*, dar pământul din întreaga regiune continua să fie lucrat ca proprietate comună, controlată de Stat, în sistemul cooperatist implementat în toate naţiunile-satelit ale URSS.

Pe povârnişul din stânga platoului pe care se situa casa, se distingea clar conturul cândva minunatei *Frühlingsgarten*. Zidul înalt de gard viu ce înconjura şi acum grădina avea un aspect neîngrijit, aproape sălbatic. Un drum nou pentru tractoare brăzda *Der Frühlingsgarten* dintr-o parte în alta – ca o cicatrice urâtă pe o faţă cândva încântătoare – făcând legăturii între faţada casei şi cărarea de lângă bătrânul stejar, lărgită şi ea între timp pentru a facilita accesul utilajelor agricole. Spre uşurarea lui, observă că grădina avea în continuare o vegetaţie luxuriantă, chiar dacă frigul iernii desfrunzise majoritatea copacilor şi a arbuştilor. Toate plantele, însă, asemeni gardului viu, reveniseră la stadiul sălbatic. Cele două podeţe de peste pârâu se năruiseră. Era prea departe pentru a-şi da seama de starea grădinii de trandafiri. Lucrurile nu arătau prea promiţător, dar faptul că putea încă să distingă locul în care fusese amplasată aceasta constituia, în sine, un semn bun. *Ce păcat că n-am un binoclu*, îşi spuse el. Potecile erau abia vizibile; plantele ocrotite odinioară cu atâta drag de către baron erau năpădite acum de iarbă şi de buruieni.

Totuşi, îşi spuse Matthew, *bine că încă mai există grădina*. *Bine că n-a fost rasă de pe faţa pământului*. Ce-i drept, numele de Grădină a Primăverii nu prea i se mai potrivea. Singurul nume adecvat să descrie jungla care domnea acum acolo ar fi fost, poate, cel de Grădină Sălbatică. Totuşi, încă mai aducea a grădină şi asta îl

încânta din cale afară.

Totul în jur reflecta aceeaşi delăsare. Din arcada care dădea spre grădină lipseau mai multe pietre. Curtea din spatele casei arăta deplorabil. Iazul secase, plantele se uscaseră complet şi tufele fuseseră lăsate în paragină, peluza cândva frumos îngrijită ce ducea în jos, spre grădină, era năpădită de buruieni şi de iarbă sălbatică. Pe porţiunile mai joase ale terenului se ridicaseră mai multe hambare şi anexe, iar lanurile din nord şi din est erau separate de casă printr-un gard înalt, ce demarca scopurile distincte în care era folosită fosta moşie, acum că totul se afla în mâna comuniştilor.

O parte din el ar fi dat orice ca Sabina să fie acolo, să stea din nou împreună în observator cum stătuseră cu mulţi ani în urmă, pe vremea când erau amândoi tineri şi lipsiţi de griji. Pe de altă parte, însă, era aproape bucuros că ea nu e acolo să vadă toate astea, căci privelişte a i-ar fi sfâşiat, fără îndoială, inima. *Ichabod* – îi veni în minte – „Duhul Domnului s-a depărtat”. Chiar şi de la distanţă, era evident că suflul vieţii părăsise moşia.

Câte amintiri răscolea în el acest loc – amintirea clipelor plăcute din trecut, a suferinţei din prezent...

Uite balconul... Cât de fericit fusese acolo alături de Sabina... îşi aminti furtuna... bucuria care le umpluse sufletele... şi acea clipă de neuitat când ea şi-a strecurat mâna într-a lui... trandafirul galben şi cutiuţa de porţelan, darurile pe care şi le-au făcut pentru a-şi pecetlui prietenia.

Lângă observator curgea şi acum şerpuit pârâul peste care încercase, în mod nesăbuit, să sară cu calul în adolescenţă – bravadă în urma căreia nu se alesese decât cu un picior rupt.

Îl năpădiră imediat amintirile săptămânii pe care o petrecuse după aceea la *Lebenshaus*, şontâcăind de colo colo în cârje... explorarea subsolului împreună cu Sabina... festa pe care i-o jucase ea, bătându-i în perete... legenda tainiţei ascunse... poveştile bătrânei Eppie... tunelul încă

nedescoperit dintre grădină şi pivniţă...

Şi bineînţeles... grădina de trandafiri.

Scrutând depărtările, ochii i se opriră asupra părţii centrale a grădinii acum părăginite, chiar sub cicatricea lăsată în mijloc de drumul pentru tractoare.

Acela era locul în care începuse viaţa lui alături de Dumnezeu, într-o memorabilă zi din vara lui 1937. Avea şaptesprezece ani pe-atunci. Cuvintele baronului îi răsunară în urechi, de parcă le-ar fi auzit ieri: „*Acum, că ai aflat cât de însemnată este credinţa pentru noi, spune-ne ce crezi tu despre Dumnezeu*".

Acel îndemn şi toate celelalte lucruri pe care i le spusese atunci tatăl Sabinei i-au deschis uşa către nenumărate universuri ce până atunci îi fuseseră necunoscute. Acea zi marcase pentru el începutul propriei descoperiri, cum o numise baronul, al propriei credinţe şi al propriului drum alături de Dumnezeu. Trecuseră de atunci douăzeci şi patru de ani... îi reveniră, şuvoi, în minte, fragmente ale conversaţiei cu baronul...

„*Înainte de toate, Dumnezeu ne este Tată... Un Tată blând, iubitor şi darnic... Dumnezeu vrea să păşească alături de noi, să intre în casele noastre, să se aşeze la masa noastră şi să stea de vorbă cu noi... Dumnezeu este un Tată bun...*"

Cu ochii plini de lacrimi, Matthew coborî pleoapele şi începu să se roage. *Îţi mulţumesc, Doamne, pentru acea zi specială. Îţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să-l cunosc pe baronul von Dortmann şi nemărginita sa iubire pentru Tine, pe care o împărtăşea cu râvnă, blândeţe şi compasiune tuturor celor pe care-i întâlnea în cale*".

Se opri, trase adânc aer în piept şi deschise ochii.

Iar acum, Tată, Te rog să-mi spui ce să fac mai departe. E o nouă zi. Ajută-mă... călăuzeşte-mi paşii... umple-mi gândurile. Ajută-mă cum poţi mai bine să te pun pe Tine înaintea propriei mele persoane. Ajută-mă să mă încred în înţelepciunea Ta, nu în propria-mi judecată. Dezvăluie

ochilor mei ceea ce vrei să văd, *arată-mi unde vrei să mă duc*, *spune-mi ce vrei să fac*. *Ocroteşte-mă*, *Tată*... *şi ţine-ţi mâna iubitoare şi asupra Sabinei*. *Du-mă la ea*, *Doamne*... *Du-mă*, *Te rog*, *la ea*, îşi încheie el rugăciunea, oftând din adâncul inimii.

Îşi simţea sufletul liniştit. *A venit vremea*, îşi spuse el. Dumnezeu îi va netezi cărările. Aşa îi făgăduise. Venise vremea să se încreadă în acea făgăduinţă... şi să meargă mai departe.

Coborî din observator şi porni în jos, prin pădurea de pini, spre locul în care parcase trabantul lui Paddy Red.

96
Inspectorul Albrecht

Se apropie de intrare cu paşi hotărâţi, afişând o siguranţă de sine ce masca perfect nervozitatea interioară ce-i chinuia stomacul. *Dacă oamenii ăştia nu vorbesc nemţeşte*, *s-a zis cu mine*. Cu bruma de poloneză pe care o ştia nu va izbuti nici măcar să treacă pragul.

Era îmbrăcat în costum. Într-unul dintre buzunarele vestei avea documentele procurate de Paddy Red, iar în celălalt, o lanternă voluminoasă, a cărei prezenţă spera să nu ridice suspiciuni, în mână ţinea o planşetă pe care erau prinse cu o clamă mai multe hârtii pline de notiţe şi schiţe.

Ridicând privirea, observă inscripţia baronului. Vopseaua se scorojise şi căzuse de pe jumătate dintre litere, dar important era că inscripţia nu fusese îndepărtată. Încetini pasul pentru a citi încă o dată cuvintele gravate deasupra intrării, apoi apăsă soneria.

Peste nici treizeci de secunde uşa grea, din lemn masiv, se deschise. Văzând cum arată pe dinăuntru fosta Casă a Vieţii, se simţi cuprins de un amestec de nostalgie şi dezgust. Cu mare efort reuşi să-şi stăpânească emoţiile şi, afişând o mină nepăsătoare, scoase hârtiile împăturite din buzunarul costumului şi se adresă pe un ton autoritar femeii care deschisese uşa:

— *Guten Morgen*, Fräulein. Anunţă-ţi şeful că Herr Albrecht de la Inspectoratul din Berlin a venit în control. Vreau să îi vorbesc imediat.

Fără să aştepte alte invitaţii, tânăra se făcu nevăzută, lăsându-l singur în antreul unei case pe care aproape că n-o mai recunoştea.

Peste vreo două minute îşi făcu apariţia un bărbat scund şi subţire, cu o figură acră. Purta nişte ochelari care-i dădeau un aer savant şi un halat alb ce indica o profesie medicală. Individul nu părea să posede niciun dram de

umor şi nici de compasiune – un ins pe jumătate dezumanizat, perfect pentru a desfăşura genul de activitate pentru care era folosită în prezent *Lebenshaus*. Totuşi, sub atitudinea lui morocănoasă dăinuia o doză considerabilă din frica insuflată în copilărie de taică-său şi apoi de Gestapo – frică pe care, deşi nu îl cunoştea pe individ, Paddy Red anticipase că Matthew o va putea folosi în propriul avantaj.

— Sunt Hans Lengyl, directorul instituţiei, se prezentă el cu o voce uşor piţigăiată ce voia să conţină o autoritate de care fizicul său nu părea vrednic. Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit în control, spuse Matthew pe un ton tăios. Presupun că aţi fost înştiinţaţi de venirea mea.

— Eu *personal* n-am fost înştiinţat de nimic.

— Să înţeleg că nu sunteţi pregătiţi de inspecţie?

— Nu am fost anunţat c-ar avea loc vreuna.

— *Dummkopf*! răbufni Matthew, aparent furios, încleştând pumnii. La fel s-a întâmplat şi la ultima inspecţie. Voi avea grijă ca inepţii ăia de la sediu să fie transferaţi în altă parte, să încurce pe alţii! tună el, după care, prefăcându-se că îşi revine în fire, se întoarse spre director, care îl privea cu gura căscată, încă neştiind ce să creadă. Ah, îmi cer scuze, Herr... Herr... Lengyl. Nu dumneavoastră sunteţi de vină, fireşte. Acest ordin de inspecţie va clarifica totul, adăugă el, întinzându-i cele două foi pe care le ţinea în mână.

Poate c-ar fi fost mai bine să mă dau drept medic, îşi spuse Matthew. Era o situaţie periculoasă. Dacă individul suna la inspectoratul din Berlin să verifice dacă spune adevărul?! Paddy Red îl asigurase că sistemul birocratic comunist era un labirint de nepătruns, populat de funcţionari inepţi şi ineficienţi şi împânzit de frici şi de suspiciuni ascunse, şi că tocmai acesta constituia marele lor atu în cazul de faţă. „Chiar de-ar bănui că minţi, n-are să zică nimic”, îi zisese Rod. „Niciunul nu vrea să facă valuri, de frică să nu-şi piardă postul. Crede-mă, Charlie, totul va merge ca uns. Am folosit trucul ăsta de zeci de ori şi de

fiecare dată am reuşit să-i duc de nas pe găgăuţii ăştia de comunişti. Important e să nu te laşi intimidat. Dacă te ia la întrebări...”

Vocea bărbatului îi întrerupse cugetările îngrijorate.

— Pare să fie în regulă, spuse acesta. Dar astăzi e imposi...

— *Pare* să fie în regulă? se răţoi Matthew. Fireşte că este în regulă! N-aţi văzut parafa? Iar inspecţia *trebuie* să aibă loc astăzi. După ce-am bătut atâta drum până aici, n-am de gând să mă întorc şi-a doua oară.

— Bine, dar tot nu înţeleg scopul...

— Herr Lengyl, *bitte*, îi tăie vorba Matthew, impacientat. Vreţi să anunţ inspectoratul că v-aţi opus controlului?

— Nu, bineînţeles că nu...

— Aşa mă gândeam şi eu. Mai ales având în vedere faptul că această inspecţie v-ar putea fi deosebit de benefică. Superiorii mei din Moscova sunt extrem de încântaţi de activitatea pe care o desfăşuraţi. Tocmai de aceea m-au trimis aici – să stabilesc ce îmbunătăţiri pot fi aduse complexului. Modernizarea, Herr Lengyl – modernizarea stă la baza sistemului comunist. Superiorii mei vor ca instituţia condusă de dumneavoastră să devină un model pentru celelalte unităţi de acest fel care se construiesc în momentul de faţă pe teritoriul URSS. Există un buget considerabil pentru cercetare, Herr Lengyl, un buget de care va dispune persoana indicată în raportul meu. Şi, între noi fie vorba, e rost şi de o promovare. Şi unde mai pui prestigiul pe care l-aţi dobândi...

— Înţeleg, făcu Lengyl cu vădit interes.

— Mai avem în vizor şi sanatoriul pentru criminali schizofrenici de lângă Leipzig, unde sper să pot face o inspecţie săptămâna viitoare.

— La institutul din Leipzig se lucrează cu mijloace rudimentare, replică Lengyl cu un aer superior. Cercetările lor sunt prea limitate pentru a avea importanţă universală. Aici ţinem sub observaţie nu doar elementele criminale, ci

bărbaţi şi femei din toate păturile sociale – evrei, creştini, foşti nazişti, un agent KGB. un american care şi-a pierdut minţile după ce a fost capturat numeroşi intelectuali care suferă de o gamă largă de boli mintale. Ascultaţi la mine, *Herr Aufsichtsbeamte*, experimentele pe care le realizăm aici, la Niedersdorf, sunt mult mai avansate decât cele din Leipzig.

— Ei, păi e şi normal ca fiecare să-şi laude propria ogradă, ripostă Matthew mucalit. În orice caz, raportul meu va face lumină în chestiunea asta.

— Atunci vă invit să faceţi inspecţia azi. Vă pot fi de folos cu ceva, *Herr Aufsichtsbeamte*?

— Dumneavoastră nu trebuie decât să îmi acordaţi liberul acces în incintă şi să vă anunţaţi subordonaţii că mă aflu aici.

— Am înţeles. Ce acte doriţi să vă fie aduse?

— Deocamdată niciunul. Poate c-am să arunc mai târziu o privire peste hârtii, dar pentru început vreau să inspectez clădirea şi terenul aferent. Trebuie să întocmesc un raport detaliat asupra scopurilor în care este folosită casa în prezent şi să fac recomandări cu privire la îmbunătăţirile care pot fi aduse şi la locul unde pot fi amplasate, eventual, noi anexe.

— Prea bine. Am să le spun angajaţilor să vă acorde tot sprijinul.

— Bănuiesc că voi avea acces şi în biroul dumneavoastră, adăugă Matthew pe un ton ce suna mai degrabă a ordin decât a rugăminte.

— Da... da, desigur.

— Unde aveţi biroul?

— Veniţi, am să vă arăt chiar acum, se oferi Lengyl, dornic să-i facă pe plac.

Îl conduse la etaj, în fostul birou al baronului. Încăperea rămăsese în mare parte neschimbată. Majoritatea pieselor de mobilier şi a etajerelor cu cărţi erau ale baronului, dar lucrurile acestuia fuseseră fie depozitate în altă parte, fie

distruse cu mult timp în urmă.

— Aţi putea să mă lăsaţi singur, Herr Lengyl?

— Ăă... da, desigur... ăă, Herr...

— Albrecht, spuse Matthew cu vădită iritare. Iar acum, Herr Lengyl, am să vă rog să vă retrageţi. Vreau să-mi încep inspecţia.

Bărbatul ieşi nervos că trebuie să-şi lase biroul pe mâna unui străin, dar prea temător pentru a ridica vreo obiecţie. Adevărul e că Matthew simţise atât de pregnant prezenţa baronului în întreaga casă şi mai ales aici, în biroul pe care acesta îl ocupase vreme de atâţia ani, încât, aproape covârşit, fusese nevoit să născocească un pretext pentru a rămâne singur şi a-şi veni în fire.

Se prăbuşi pe scaun, îşi îngropă plângând faţa în mâini şi, copleşit de amintiri, începu să se roage

97.
Un nou pericol

Matthew cutreieră fără ţintă prin toată casa vreme de vreo două ore, apoi ieşi, traversă curtea şi intră pe sub arcadă în ceea ce mai rămăsese din îndrăgita *Frühlingsgarten* a baronului von Dortmann.

Copleşit de un veritabil şuvoi de emoţii şi amintiri, trebui să facă eforturi considerabile pentru a-şi păstra masca de funcţionar comunist. Totul în jur îl făcea să retrăiască momentele petrecute aici. Fiecare centimetru pătrat îi amintea de Sabina!

Deşi în exterior totul era schimbat şi casa era ocupată de alte persoane, spiritul lui Heinrich, al lui Marion şi al Sabinei von Dortmann continua să trăiască aici şi Matthew nu putea decât să spere că Tatăl lor, al tuturor, va alege şi El acest loc pentru a-i arăta următorul pas.

De aceea, înarmat cu planşeta şi mâzgălind notiţe plauzibile şi diagrame cu aspect verosimil – în caz că temătorul, dar vicleanul, Herr Lengyl ar vedea hârtiile – străbătuse coridoarele presărate cu amintiri, băgând când şi când capul în câte o cameră, rugându-se în gând şi străduindu-se din răsputeri să îşi ascundă trăirile interioare sub o mască a indiferenţei.

În timp ce hoinărea astfel pe coridoare, începea să simtă tot mai clar că îndrumarea pe care o căuta se afla în galeriile subterane pe care le explorase pe vremuri împreună cu Sabina. Drept urmare, inspectase cu mare atenţie parterul pentru a vedea dacă subsolul este încă în folosinţă. Camera în care îşi petrecuse convalescenţa după ce-şi rupsese piciorul, aceeaşi în care, peste ani, Sabina îl auzise pe Gustav vorbind despre planul său mârşav, găzduia în prezent trei bătrâne senile. Ce căutau aici, habar n-avea. Unele activităţi desfăşurate în complex păstrau o notă de umanitate şi chiar de compasiune, pe când altele

aveau un caracter experimental şi lipsit de viaţă. Toţi pacienţii pe care îi văzuse erau în vârstă. Din câte îşi dădea el seama, studiile erau concentrate asupra efectului îmbătrânirii la persoane suferinde de diferite afecţiuni psihice, mai mult sau mai puţin grave. Totuşi, în fosta sa cameră singurul factor evident îl constituia vârsta. Toate cele trei femei păreau trecute de o sută de ani şi prea senile pentru a constitui vreun pericol.

Din câte observase el, coridorul de la subsol nu era folosit, ba chiar mai mult, nu părea să existe nicio cale de acces în pivniţă. Să fi rămas nedescoperite? se întrebă el. Până şi intrarea în pivniţa dinspre sud-vest era blocată cu scânduri de dedesubt şi nu părea să fi fost folosită de ani de zile. Va încerca să intre în galeria subterană din grădină, prin tunelul descris de Sabina.

Se strecură aşadar în grădină, atent, să nu fie văzut, cu planşeta şi hârtiile pe care continua să treacă o sumedenie de notiţe şi de schiţe.

Abia trecu de vechea arcadă din piatră, că dintre copacii ce mărgineau aleea îşi făcu apariţia un al doilea automobil, care parcă în faţa casei. Acesta, însă, nu era un trabant oarecare, ci un bolid impunător la al cărui volan se afla un ofiţer al poliţiei secrete est-germane – un ofiţer ce spera că în curând are să pună mâna pe moşie.

Fără să aibă habar de sosirea lui, Matthew se afundă în bătrâna grădină sălbăticită. Nu putea să pornească în căutarea tunelului secret înainte de a revedea grădina de trandafiri. Trebuia să vadă dacă vreunul dintre numeroasele şi preţioasele soiuri cultivate de baron supravieţuise cumva în tot acest timp, fără a avea parte de îngrijire.

Era o zi de iarnă perfectă. Aerul era proaspăt şi răcoros, iar soarele strălucea timid pe cerul iernatic de un albastru pal, tras parcă la faţă în urma ploii şi Lapoviţei care se revărsaseră din el toată săptămâna. Pământul îi mustea sub picioare, totul în jur era umed. Mirosul de pământ ud şi de putrefacţie invada locul.

Şi e în ton cu celelalte, îşi spuse Matthew în gând în timp ce înainta încet pe cărare.

Traversă, cutremurându-se de câteva ori în sinea sa, cicatricea trasată de drumul pentru tractoare, încercând să îşi amintească configuraţia exactă a cărărilor şi aleilor pe care le distrusese acesta.

Când ajunse la grădina de trandafiri, îl năpădiră din nou amintirile – chipurile, conversaţiile, voioşia, verdeaţa luxuriantă şi puzderia de flori multicolore de odinioară.

Privi în jur. Tufele cândva îngrijite aveau acum un aspect sălbatic şi întreaga grădină era năpădită de buruieni. Deşi mulţi dintre trandafiri supravieţuiseră, toţi reveniseră la starea lor primară. Trandafirii căţărători, cei cu o singură înflorire şi cei cu înflorire perenă, erau în elementul lor, iar câteva varietăţi victoriene, mai sălbatice prin însăşi natura lor, continuau în mod evident să prospere în ciuda unei lipse totale de îngrijire. Spre deosebire de acestea, soiurile hibride, mai noi, cultivate de baron pentru florile lor spectaculoase, având soarta tuturor lucrurilor trecătoare, deveniseră de nerecunoscut. Majoritatea trandafirilor pomişori puteau fi încă recunoscuţi după trunchiurile groase, dar ramurile lor, netăiate de ani de zile, la fel ca toate celelalte plante din grădină, crescuseră în neştire, întinzându-se de jur-împrejur pe sol, şi pe multe dintre ele răsăriseră muguri care sugeau seva atât de necesară arborelui-mamă, privându-l de energie.

O, *câte-aş putea face aici într-o singură zi cu o greblă*, *o săpăligă şi un foarfece de tuns*, gândi Matthew. *Ce explozie de culori ar fi aici în aprilie sau în mai de-aş avea o zi la dispoziţie să tai ramurile astea*! Era convins că grădina încă pulsa de viaţă şi că majoritatea plantelor nu aşteptau decât să fie redescoperite şi îngrijite.

În timp ce înainta încet prin jungla de spini, simţi brusc că îi sare inima din piept. Se prăbuşi în genunchi, fără să-i pese de pata verzuie de noroi care i se formă instantaneu pe pantaloni.

În faţa lui, pipernicit, ce-i drept, în lipsa îngrijirilor necesare, un bobocel alb îşi iţise, cu greutate, căpşorul delicat în căutarea luminii şi a căldurii soarelui.

Gândurile îi zburară la ultima zi petrecută la *Lebenshaus*, când el şi Sabina culeseseră fiecare câte un boboc de trandafir pentru a-l pune spre păstrare în cutiuţa de porţelan. Să fie, oare, chiar asta tufa din care tăiase el, pe ascuns, un trandafir? O fi posibil?

Ah, *trandafiraşule*, *de unde-i fi venind tu*, *oare*? şopti el, aplecându-se şi cuprinzându-l în căuşul palmelor cu nemărginită tandreţe şi afecţiune. *Nu ştii că n-a venit încă vremea să înfloreşti*? *Toţi fraţii şi toate surorile tale îşi dorm somnul iernii*. *Tu cum de eşti aici*, *trandafiraş alb*? *Ai răsărit special pentru mine*, *să-mi aminteşti de clipele pe care le-am petrecut aici împreună cu ea*?

Fără să ştie de ce, ochii i se umplură de lacrimi. Cum de putea acest bobocel să-l mişte într-atât? Ce mister al vieţii era, oare, ascuns în el?

Era atât de mic şi de plăpând... Frunzişoarele de pe tulpina fragilă păreau aproape miniaturale. Atât petalele, cât şi frunzele dăduseră o luptă dârză cu iarna pentru a exista, iar efortul îşi spusese cuvântul, căci nici unele, nici altele nu aveau să atingă vreodată dimensiunile normale.

Totuşi, acesta nu era un trandafir oarecare. Bobocul de o formă perfectă simboliza viaţa şi chiar frumuseţea care există uneori în circumstanţe din cele mai potrivnice. Cum de prinsese viaţă aici, când atâţia alţi trandafiri renunţaseră la luptă?

Şi totuşi, o făcuse şi acum îşi înălţa mândru căpşorul, înfruntând cu dârzenie vântul şi ploaia şi nepăsarea.

Ah, *trandafiraşule*, oftă Matthew zâmbind, *care este*, *oare*, *povestea ta*? *Ce secrete cunoşti tu*? *Povesteşte-mi despre stăpâna ta*, *Sabina*, *îşi apropia nările de florile tale şi zâmbea de plăcere*? *îţi tăia din când în când câte un trandafirsă şi-l pună în cameră sau să-l poarte în păr*? *Şopteşte-mi secretele tale*, *trandafiraşule*. *Îţi promit că n-*

am să le spun nimănui în afară de ea! *Poţi avea încredere*, *trandafir alb*. *Am să-ţi păstrez cu sfinţenie secretele până*... *până în ziua în care am să le pot împărtăşi cu tânăra ta stăpână*, *pe care ai cunoscut-o cu mulţi ani în urmă*.

Clipi pentru a-şi înfrâna o ultimă lacrimă, trase adânc aer în piept, îşi luă planşeta de pe jos – unde o lăsase să cadă când îngenunchease – apoi se ridică, cu ochii lipiţi în continuare pe obiectul reveriei sale.

Să culeagă, oare, trandafiraşul, în amintirea Sabinei?

Nu, ar fi fost păcat de el. În memoria baronului, îl va lăsa să se bucure din plin de scurta sa viaţă. Să continue să lupte curajos pentru a păstra vie amintirea fostei *Frühlingsgarten*.

Înainte de a părăsi grădina de trandafiri, mai aruncă o ultimă privire micului său prieten alb, care aproape că se pierdea în depărtare printre buruieni, apoi porni de-a lungul unui gard viu sălbatic, de dimensiuni colosale, spre partea de nord-vest a grădinii, unde spera să găsească uşa de care îi vorbise Sabina.

Când se apropie de locul indicat de ea, privi în jur vigilent pentru a se asigura că nu este urmărit.

Aici panta era abruptă şi desişul de arbori, tufe şi gard viu, aproape de nepătruns. *Nu-i de mirare că intrarea în tunel n-a fost descoperită până acum*.

Pipăind şi răscolind prin vegetaţia luxuriantă şi întrebându-se ce-o să creadă curiosul domn Lengyl când va vedea halul în care îi arăta costumul, se afundă tot mai adânc în zidul de gard viu.

Înaintă astfel vreme de patruzeci de minute, fără a găsi misterioasa uşă. Dacă aceasta n-o fi intrat cumva în pământ, singura explicaţie era că înţelesese greşit instrucţiunile Sabinei.

Brusc, la o distanţă de cincisprezece – douăzeci de metri de el, se auziră voci.

Recunoscu glasul lui Lengyl şi, deşi trecuse atâta amar de vreme, i se păru că recunoaşte şi cealaltă voce! Timbrul

de rău augur îl făcu să se cutremure din tot corpul.

Părea a fi vocea lui Gustav von Schmundt! *Nu*, *mă înşală auzul*, înlătură el gândul.

Atent să nu facă zgomot şi fără să-i pese că ramurile îi zgârie tot corpul, se lăsă imediat în genunchi şi, paralizat de groază, ascultă atent conversaţia celor doi. Aceştia trecură foarte aproape de el, apoi coborâră mai departe spre mijlocul grădinii.

— Bine, dar cum se poate aşa ceva, domnule ofiţer? Individul avea acte în regulă.

— Nu înţelegi că e un impostor, imbecilule?! mârâi Gustav. Orice măsură propusă pentru centrul acesta trebuie să fie autorizată de mine. Or eu n-am auzit de nicio inspecţie.

— Omul m-a asigurat că se are în vedere modernizarea...

— Te-a dus de nas, incompetentule! A fost o minciună pe care ţi-a turnat-o ca să-ţi câştige încrederea! De ce nu m-ai înştiinţat de asta de îndată ce s-a prezentat aici?

— Îmi cer scuze, domnule ofiţer, îngăimă Lengyl, străduindu-se să ţină pasul cu el. Nu ştiam că vă interesează inspecţia.

— Mă interesează tot ce se întâmplă aici, neghiobule!

Trecuseră deja într-o zonă mai joasă a grădinii şi vocile se auzeau tot mai estompat.

— Unde e? se răţoi Gustav. Nu spuneai c-a venit în grădină?

— Una dintre asistente mi-a spus că l-a văzut pe *Aufsichtsbeamte* îndreptându-se în direcţia aceasta.

— Nu înţelegi că nu e inspector?! se burzului Gustav. Dacă pun mâna pe el, jur c-am să-l...

Matthew nu mai auzi restul conversaţiei. *Dacă mă găseşte*, *s-a zis cu mine*. Putea încerca să ajungă la maşină fără să fie văzut. Dar ar fi fost o ţintă sigură. Abia dacă putea depăşi o capră cu trabantul lui Paddy Red!

Brusc îi veni o idee. Se ridică imediat în picioare şi porni

în grabă spre casă, privind când şi când peste umăr pentru a se asigura că nu fusese reperat.

Transpirat şi răvăşit, dar străduindu-se să afişeze în continuare aerul autoritar al unui inspector, traversă în fugă curtea şi se năpusti în casă prin intrarea din spate a aripii vestice.

Încetini pasul, trase adânc aer în piept, salută grav din cap două tinere în halate albe ce trecură pe lângă el, apoi făcu la stânga şi îşi continuă grăbit drumul de-a lungul coridorului. Reuşise să scape din penitenciarul Neustadt... nu putea decât să spere că va ieşi cu bine şi din această încurcătură!

În dreptul camerei pe care amintirea piciorului său rupt o împărţea acum cu trei centenare senile, se opri preţ de o clipă, apoi intră repede, cu pas apăsat şi un aer hotărât.

Asistenta-şefă ridică privirea. Făcuseră cunoştinţă mai devreme. Femeia îl salută, apoi dădu să îşi vadă de treabă.

— Fräulein, spuse Matthew, Herr Lengyl m-a rugat să vă trimit în biroul dumnealui.

— Bine, dar nu pot să-mi las pacienţii...

— E o chestiune urgentă, îi reteză vorba Matthew. Am să rămân eu aici să supraveghez pacienţii până când vine o altă asistentă. Herr Lengyl a trimis deja pe cineva să vă ia locul.

Cu o expresie întrebătoare pe faţă, femeia şovăi preţ de o clipă, apoi părăsi salonul.

Din zeci de pretexte pe care le-aş fi putut invoca pentru a scăpa de ea, *trebuia să-l aleg taman pe ăsta*! se apostrofă Matthew în sinea lui. *Acum are să le spună amândurora că am fost aici*!

Dar era prea târziu pentru regrete. Acum, că scăpase de ea, trebuia să dispară cât mai repede!

Fără să acorde atenţie celor trei perechi de ochi care îl urmăreau consternaţi din paturile de vizavi, îşi roti grăbit privirea prin încăpere. Recunoscând vechiul dulap, se năpusti spre el. Uşile erau încuiate. Dulapul nu mai fusese

folosit de ani de zile.

Apucă dulapul de un capăt şi încercă să îl dea la o parte, dar nu putu să-l urnească din loc. Se opinti, împingându-l cu umărul, dar nu reuşi decât să se învineţească.

Sabina i-a spus că astupaseră toate uşile secrete pentru a nu fi descoperite de către Gestapo. Dacă cimentaseră cumva şi această cale de acces, în doar câteva minute KGB-ul avea să pună mâna pe el.

Îşi roti înnebunit privirea prin cameră, fără a băga în seamă expresia agitată şi gesturile mute pe care le făcea una dintre paciente.

Auzi un murmur răguşit.

Ridică privirea. Cu ochii aţintiţi asupra lui, una dintre bătrâne îşi agita braţele subţiri şi albe, încercând să îi atragă atenţia.

Se apropie de patul ei. Femeia, care îl fixa cu ochii larg deschişi, aparent încă plini de luciditate, părea să fi înţeles ce are de gând să facă.

Matthew privi adânc în ochii ei. Aproape c-ar fi jurat că se află în faţa bătrânei Eppie! Femeia încerca să-i spună ceva.

Matthew se aplecă spre ea.

— Cealaltă parte... murmură abia şoptit vocea ce părea să fie la fel de bătrână ca însăşi *Lebenshaus*.

— Nu înţeleg, zise Matthew. Care cealaltă parte?

— Partea opusă... din colţ, bălmăji bătrâna, arătând cu degetu-i delicat spre dulap... am visat... ştiam c-ai să vii... pericol... am văzut că se mişcă...

Încercând să înţeleagă sensul cuvintelor ei aparent incoerente, Matthew se întoarse şi traversă încet camera, continuând să o observe cu coada ochiului. Femeia gesticula tot mai insistent.

Matthew se apropie de dulap. O latură a acestuia era fixată în colţul camerei, exact aşa cum îşi amintea, şi totuşi... ceva nu se potrivea.

Dintr-odată, înţelese. Femeia avea dreptate... El

încercase să mişte dulapul din partea în care acesta era fixat în balamale. Trebuia să îl rotească invers, din colţ!

Încercă să îşi strecoare degetele între dulap şi perete, dar nu reuşi. Spaţiul era prea strâmt.

Plimbându-şi iar privirea prin încăpere, ochii îi căzură asupra scaunului pe care aruncase planşeta. Fără să stea pe gânduri, apucă planşeta de lemn, îi vârî un capăt în despărţitura îngustă şi începu să dea cu podul palmei în celălalt capăt, pentru a o înfige mai adânc între dulap şi perete. Planşeta pătrunse vreo trei centimetri în crăpătură, apoi se blocă.

Matthew îşi roti din nou privirea prin cameră.

De pe hol se auzeau voci – doi bărbaţi şi asistenta pe care o expediase cu câteva minute în urmă! Se auzeau din ce în ce mai aproape! I se păru şi de astă dată că recunoaşte vocea celui de-al doilea bărbat. Dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Trebuia să se facă nevăzut!

Bătrâna sa aliată, care continua să gesticuleze aprins din patul ei, arătă spre o pereche de cârje rezemate de perete în colţul opus al camerei.

Dintr-un salt, Matthew fu acolo. Apucă una dintre cârje, îi smulse tamponul de cauciuc din vârf, o ridică şi o înfipse între perete şi capătul liber al planşetei.

Folosind planşeta drept pârghie, se propti cu toată greutatea pe capătul cârjei. Dulapul din lemn masiv se roti greoi în balamale. Planşeta căzu cu zgomot pe podea. Matthew împinse capătul cârjei adânc în deschizătură. Glisând cu un scrâşnet pe podeaua de piatră, dulapul se roti şi mai mult, făcând posibil accesul.

Vocea furioasă a lui Gustav se auzea tot mai aproape.

Aruncând cârja înapoi în colţ, lângă perechea ei, Matthew ridică planşeta şi trecu repede prin gaura neagră ce se căsca în perete. Când întinse mâna să tragă dulapul la loc, văzu cum plăpânda bătrână coboară din pat ca o fantasmă, cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi trăit aievea

chiar visul de care pomenise adineauri, şi porneşte spre el.

Lucrul acesta îl făcu să creadă că vrea să vină cu el, dar apoi femeia se opri şi îi făcu semn să „închidă uşa”. Matthew apucă partea din spate a dulapului şi o trase înspre el. Dulapul se roti scrâşnind din nou pe podea şi bătrâna întinse mâna să-l ajute să ascundă calea de acces. Intenţia ei era nobilă, dar inutilă, căci, prea plăpândă, nu putu să urnească din loc masiva piesă de mobilier. Totuşi, simplul fapt că se dăduse jos din pat explica în mod satisfăcător cârja căzută pe podea şi zgomotele ce se auziseră mai devreme. Astfel, când cei trei dădură buzna în cameră, niciunul nu acordă mare atenţie colţului din spatele ei.

Matthew reuşi să închidă perfect intrarea chiar în momentul în care uşa fu izbită de perete. Fâşia de lumină care răzbătea din cameră dispăru şi rămase înconjurat de-o beznă umedă, rece şi tăcută.

Închise ochii şi inspiră adânc. Scăpase ca prin urechile acului!

Din cealaltă parte a peretelui gros, se auzeau estompat vocile furioase ale interogatorilor. Dar agentul *Stasi*, livid de mânie, nu înţelese nimic din bălmăjelile bătrânei despre o stihie cu barbă şi morminte secrete.

98
Amintiri cu trandafiri

Câte minute trecuseră, nu ştia. Le pierduse şirul. Rămăsese nemişcat până când aproape că nu-şi mai simţise braţul, ţinând strâns spatele dulapului pentru ca acesta să nu se depărteze cumva de perete, acum că-i forţase balamalele.

Când se convinse că urmăritorii săi au părăsit încăperea, slăbi strânsoarea, scoase lanterna din buzunarul vestei şi o aprinse, luminând palierul îngust. La nici treizeci de centimetri de el, scara pe care o cunoştea atât de bine se căsca în jos, în subsolul întunecos. Făcu un pas înainte, cu băgare de seamă, şi o luă încet pe treptele înguste ce coborau în spirală.

Peste un minut, avea deja sub picioare podeaua umedă a galeriei subterane ce se întindea de-a lungul întregii aripi de vest, până la zidul nordic al casei.

Instantaneu, toate grijile legate de pericolul în care se afla în prezent îl părăsiră şi se întoarse în timp, la clipele petrecute aici împreună cu Sabina, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Fără să stea pe gânduri, coti la stânga şi porni de-a lungul coridorului spre beciul de care îl legau atâtea amintiri. Sub picioare, pământul era mult mai umed decât şi-l amintea. *Poate pentru că este iarnă*, îşi spuse el. Din toate celelalte puncte de vedere, însă, totul rămăsese neschimbat.

Când intră în micul beci situat sub fosta bibliotecă de la parter, avu senzaţia că nu trecuse nici măcar o zi de când fusese aici împreună cu Sabina!

Cu gândul încă la iernaticul trandafiraş alb pe care îl văzuse în grădină, îşi roti grăbit lanterna prin încăpere, apoi se duse întins la peretele de pământ din partea dreaptă.

Privi în sus. Poliţele, pietrele, cioburile rămase de la ghivecele sparte – toate erau neschimbate. De parcă n-ar fi

trecut nici măcar un ceas de când fusese aici ultima dată!

Oare aş putea ajunge până acolo fără să trebuiască să mă urc pe scaun?

Ridică privirea. Raftul era prea înalt.

Îşi învârti grăbit ochii prin beci, în căutarea unui suport pe care ar putea să se urce. Încăperea era goală, la fel ca atunci când fusese aici împreună cu Sabina. Şi, de astă dată, nu putea să dea o fugă până la etaj pentru a aduce un scaun.

Brusc, privirea îi căzu pe mistria pe care o folosise atunci. O ridică imediat şi începu să scobească pământul întărit. Avea să cioplească o scară direct în perete.

În două minute reuşi să facă două găuri, la o înălţime de aproximativ treizeci, respectiv şaizeci de centimetri de sol. Aşeză lanterna pe podea, puse un picior în prima „treaptă" şi încercă să-şi ia avânt pentru a-şi fixa celălalt picior în cea de-a doua, prinzându-se concomitent cu mâna de lespedea de sus.

Prima tentativă eşuă şi la fel se întâmplă şi cu următoarea.

De ce-a trebuit s-o ascund atât de bine? *N-a mai fost nimeni pe-aici de atunci*. *Aş fi putut foarte bine să o las direct pe podea*!

A treia încercare fu cu noroc. Prinzându-se într-un echilibru precar cu mâna dreaptă de raftul de piatră, întinse mâna stângă deasupra şi dădu de piatra pe care o sfărâmase în două. O trase la o parte şi băgă mâna în scobitura din spatele ei.

Era încă acolo!

Atent să ia atât cutia, cât şi capacul, le cuprinse pe amândouă în palmă şi le scoase cu grijă din ascunzătoare, apoi coborî printr-un salt de pe scara improvizată. Recuperându-şi lanterna, se aşeză pe podea şi lumină trandafirii roz pictaţi pe capacul cutiei din porţelan. Îi veniră în minte cuvintele pe care le rostise la despărţire – „*Cutia... reprezintă promisiunea că am să mă întorc în curând*". *Nu*

m-am întors atât de curând cum am sperat, *dar în cele din urmă tot m-am întors*... *Doamne*, *ce n-aş da să fii aici cu mine*!

Rămase câteva clipe cu cutiuţa în palmă, năpădit de un şuvoi de gânduri.

„... *Trebuie să îmi promiţi că nu ai să deschizi cutia înainte să mă întorc*", îi ceruse el. Iar ea îi promisese.

Hm... *s-o deschid*... *să n-o deschid*? *Oare nu mi-aş încălca promisiunea deschizând-o*? *Dar*, *dacă stau bine să mă gândesc*, *eu n-am făcut nicio promisiune în acest sens*! *Eu mi-am dat doar cuvântul că am să mă întorc*! *Sper c-ai să mă ierţi, Sabina*, *dar n-am promis niciodată că n-am s-o deschid în cazul în care voi ajunge primul aici*! *Trebuie s-o deschid*!

Cu nemărginită grijă, ridică capacul şi lumină cu lanterna interiorul cutiei.

Cei doi boboci de trandafir pe care îi puseseră înăuntru erau acum veştejiţi şi uscaţi. Ambii fuseseră cândva albi, dar cu timpul căpătaseră o nuanţă de crem pal, aproape gălbui. *Am ales amândoi aceeaşi culoare*... *De ce nu mă miră lucrul ăsta*? îşi spuse el zâmbind.

Îi mai contemplă preţ de o clipă, apoi observă pe fundul cutiei o hârtiuţă împăturită. Scoase bileţelul, îl desfăcu şi citi cuvintele pe care le scrisese cu propria mână când îi dăruise Sabinei trandafirul galben: *Prieteni pe vecie*.

Sabina, *Sabina*, râse el, *tu ai deschis cutia*!

În timp ce Matthew retrăia clipele fericite din trecut la subsol, cu două etaje mai sus, Gustav şi directorul Hans Lengyl – acesta din urmă, epuizat şi îngrozit – scotoceau înfierbântaţi fiecare ungher în căutarea aşa-zisului Herr Albrecht de la Inspectorat, pe care de vreo oră nu-l mai văzuse nimeni, deşi maşina îi era încă parcată în faţa clădirii.

99
O descoperire incredibilă

Într-un târziu, Matthew se ridică şi părăsi beciul, luând cu el preţioasa cutie de porţelan şi amintirile şi mai preţioase pe care i le trezea conţinutul ei.

În timp ce înainta de-a lungul coridorului subteran, îi veni brusc în minte visul ciudat din adolescenţă, în care se făcea că în faţa lui păşeşte, luminând calea cu o lumânare, o fantomă ce semăna cu bătrâna Eppie.

Tainiţa!

Aproape că uitase de ea! Poate că acum o va găsi. Sabina i-a spus că tatăl ei descoperise unde se află odaia secretă. Totuşi, el nu văzuse nimic pe drum încoace. Oare unde-o fi?

Iuţi pasul, luminând cu lanterna podeaua şi pereţii. Totul arăta la fel ca ultima dată când fusese aici. Nu trecu mult şi se trezi în celălalt capăt al galeriei, în dreptul uşii închise ce dădea în pivniţă.

Făcu cale întoarsă, de astă dată mai încet şi mai atent, încercând să-şi amintească detaliile visului în eventualitatea aparent improbabilă în care acesta ar fi ascuns un sâmbure de adevăr.

La jumătatea coridorului, podeaua era mai umedă. Se opri şi cercetă locul mai îndeaproape. Observă un firişor de apă ce se scurgea în lateral. Se aplecă şi îşi trecu degetele prin apă. Un curent subtil, aproape imperceptibil, agită firele de praf care pluteau la suprafaţă.

Pereţii erau uscaţi. De unde izvora apa?

Urmându-i cursul, detectă cu lanterna o crăpătură minusculă chiar la baza peretelui. Agită din nou cu degetele mica baltă de la picioarele sale. Apa se retrase uşor, dezvăluind o crăpătură în podea şi conturul proeminent al unei pietre rectangulare ce părea a fi îngropată în noroi. Pipăind conturul cu degetul, Matthew începu să cureţe

pământul şi de pe latura adiacentă a pietrei. Era o lespede mare pătrată, fixată între podea şi baza peretelui, chiar în punctul din care părea să izvorască firicelul de apă. Îşi înfipse degetele în noroi, încercând să o urnească din loc, dar fără niciun rezultat.

Îşi aduse imediat aminte de mistrie. Aşeză cu grijă cutia de porţelan pe podea, într-un loc ferit, şi se repezi înapoi în beci după unealtă. Peste două minute săpa deja cu sârg în podea.

Reuşi să dezgroape un capăt al pietrei şi îl ridică, înfigând dedesubt mistria. Ţinând cu genunchiul mânerul uneltei, prinse cu ambele mâini capătul ridicat şi, opintindu-se, ridică dala şi o aşeză la o parte. Aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor!

În faţa lui se afla o cheie mare din bronz, bogat împodobită, căreia, în afara faptului că era udă şi decolorată, timpul nu-i adusese niciun fel de stricăciuni.

Exaltat de descoperire, începu să pipăie în jur cu degetele. Cheia era aşezată într-o scobitură, probabil cioplită în mod intenţionat într-o piatră – sau cărămidă? – de dimensiuni mai mici, care, aidoma dalei care o acoperise, era încastrată în pământul ud al podelei.

Luă cheia şi înfipse mistria sub marginea celei de-a doua pietre. Reuşi să ridice piatra fără niciun efort şi o puse deasupra celeilalte.

Când îşi îndreptă lanterna spre cavitate, rămase de-a dreptul uluit. Sub cele două straturi de piatră era îngropat un mecanism plat din bronz, cu o gaură alungită în mijloc, pe măsura cheii.

Cu degetele tremurânde, Matthew introduse cheia în ciudata broască ascunsă în podea… şi, cu o mişcare uşoară, dar fermă, o întoarse. Undeva, nu ştia exact unde, se auzi un ţăcănit înfundat, în dreapta lui, ieşi în afară o altă piatră, de astă dată chiar din zid.

Era o piatră de dimensiuni relativ reduse, cât să o cuprinzi cu două mâini. Doar aparent identică celorlalte

cărămizi, în interior aceasta era anexată cumva unei plăci metalice, ale cărei cârlige intrau în canelurile ei, fixând-o în perete. Acum că broasca fusese descuiată, cârligele se ridicaseră uşor, eliberând-o.

Matthew scoase piatra şi o aşeză deasupra celorlalte două.

Complexul mecanism din bronz care i se dezvălui în faţa ochilor îl lăsă din nou fără grai. Atenţia îi fu atrasă imediat de mânerul gros, aşezat vertical între două şuruburi în orificiul de unde fusese îndepărtată piatra. Scopul la care servea era fără echivoc.

Tremurând de emoţie, Matthew întinse mâna, apucă mânerul şi îl trase înspre el.

Mânerul cedă uşor, rotindu-se în jos în poziţie orizontală. În acelaşi moment, se auziră mai multe ţăcănituri metalice şi totul în jurul lui se puse în mişcare.

Părea să se mişte întregul perete!

Matthew făcu, speriat, un pas înapoi. În spatele mânerului, apăru o imensă uşă din piatră, înaltă până în tavan. Eliberată, prin acţionarea mânerului, de cele patru tije metalice care o fixau în perete, aceasta glisă liber pe masivele sale balamale din oţel inoxidabil.

Matthew făcu un pas înainte, puse mâna pe capătul liber al uşii şi trase. Uşa gigantică se deschise remarcabil de uşor şi de silenţios, dezvăluind un coridor lung şi întunecos.

Întrebându-se dacă nu cumva visează, Matthew îşi îndreptă lanterna spre galeria scufundată în beznă.

Uitând pentru moment de trandafiri şi de cutii de porţelan, uitând că este un spion pe un teritoriu străin, straniu şi neprietenos, uitând chiar şi de faptul că undeva deasupra un agent *Stasi*, cel mai mare duşman al său, scotocea fiecare cotlon în căutarea lui şi că, dacă îl va găsi, îl va azvârli în închisoare, într-o celulă probabil nu mai lată decât acest îngust coridor subteran – uitând pentru moment de toate astea, Matthew se strecură în gaura ce se căsca înaintea lui.

Pământul mustea de umezeală. Locul din care izvora apa se afla, în mod evident, undeva în direcţia aceasta. Firişorul de apă curgea de-a lungul coridorului ascuns, trecând, pe sub uşa secretă, pe coridorul principal.

Matthew păşea încet, ca prin vis. Senzaţia că nu se afla pentru prima oară aici era tot mai pregnantă. Lumina lanternei părea să pâlpâie aidoma lumânării subţiri din mâna fantomei care visase cândva, demult, că îl condusese pe aceleaşi coridoare.

Peste tot domnea o tăcere mormântală, nefirească. Aproape că nu îndrăznea să tragă aer în piept de teamă ca zgomotul propriei respiraţii să nu-l bage cumva în sperieţi, determinându-l să o zbughească înapoi de unde venise.

Dar nu, nu va face cale întoarsă. Acum că totul se întâmpla aievea, trebuia să urmeze până la capăt paşii din vis.

Deasupra se auzea, înfundat, tropăit de paşi.

Amintindu-şi brusc cât de aproape este pericolul, Matthew se opri. Galeria se întindea chiar sub principalele porţiuni ale casei. Probabil că acum se afla sub încăperea ce fusese cândva *Gute Stube* – sufrageria familiei. Să se întoarcă şi să închidă uşa? Nu, din partea asta n-avea cum să ascundă pietrele şi mecanismele din bronz de pe coridorul principal. Dacă Gustav ar descoperi calea de acces către subsol, va descoperi, în mod inevitabil, şi galeria aceasta. N-avea încotro, trebuia să meargă mai departe.

Îşi văzu aşadar de drum, ştiind parcă dinainte unde îl vor duce paşii. Singura diferenţă dintre vis şi realitate era lipsa uşilor şi a coridoarelor adiacente. Treptat, drumul se îngustă. Aproape că dădea cu capul de tavanul jos şi rotunjit şi se lovea cu umerii de pereţii pietruiţi. *În scurtă vreme*, *va trebui să cotesc pe un alt coridor*, îşi spuse el. În mai puţin de un minut, lumina lanternei căzu pe un zid de piatră, în dreptul căruia se deschideau două coridoare înguste – unul la dreapta, celălalt, la stânga. Fără să stea

pe gânduri – urmând paşii din vis – Matthew coti la dreapta.

După cum se aştepta, se trezi într-un coridor şi mai îngust, cu tavanul extrem de jos, care se sfârşea, la distanţă de doar câţiva paşi, într-un zid de piatră. Se opri şi coti din nou la dreapta. În faţa lui, exact ca în vis, se ridica o uşă.

Brusc, amintirea vie a visului îl copleşi. Paralizate de groază, picioarele i se lipiră, stane de piatră, de podea, gata-gata parcă să o ia la sănătoasa.

Oare ce-avea să găsească dincolo de uşă?...

O fantomă! gândi el, cutremurându-se din tot corpul.

Sau mai rău... vreun schelet legat în lanţuri... pe bărbatul despre care povestise bătrâna Eppie... cel care-a fost străpuns în inimă cu o sabie!

Zici c-am dat în mintea copiilor, încercă el să se îmbărbăteze. *Cum poţi să mai crezi în fantome în 1962*? *Chiar dac-aş găsi vreun schelet înăuntru – al bătrânului Bismarck sau*, *mai ştiu eu*, *al contelui pe care l-a ucis – ce-ar putea să-mi facă*?

Reuşind să-şi exorcizeze doar parţial demonul fricii, ridică mâna şi dădu să bată.

Ce-i în capul meu? se admonestă el imediat, rămânând cu mâna suspendată în aer. *Doar nu e nimeni înăuntru*! *Ciocănitul l-am auzit în vis*!

Măsură uşa de sus în jos. Cum să o deschidă? Se propti cu umărul de ea şi împinse.

Nimic.

Brusc, descoperi gaura cheii, situată undeva jos, la nivelul genunchilor.

Se aplecă şi o studie preţ de o clipă, apoi o zbughi înapoi pe coridor, dând uitării şi pe bătrâna Eppie, şi fantoma, şi visul, şi misteriosul ciocănit cu care îl înnebunise Sabina. Peste trei minute se întoarse, de astă dată transpirat nu de groază, ci din cauza alergatului.

Se aşeză în genunchi şi introduse în încuietoarea tainiţei cheia pe care o găsise mai devreme ascunsă în podea.

Se potrivea perfect!

Întoarse cheia în broască.

Fără să facă un zgomot, uşa se deschise spre interior.

Matthew se ridică în picioare şi păşi în legendara tainiţă a bătrânei *Lebenshaus*.

100
În biroul baronului

Două niveluri mai sus, gândurile rivalului lui Matthew, care râvnea să îşi adjudece inima Sabinei chiar şi după moartea acesteia, erau de o natură mult mai josnică şi mai meschină.

Scotociseră toate etajele, dar aşa-zisul inspector Albrecht intrase, parcă, în pământ.

Gustav stătea în picioare lângă fereastra din biroul directorului Lengyl, privind cu ochi goi peisajul mohorât dinspre vest. Biroul acesta aparţinuse cândva baronului von Dortmann şi într-o bună zi avea să-i aparţină lui.

Totuşi, ceva nu era în regulă. Tărăşenia asta nu mirosea a bine – era ceva ce se opunea planurilor sale.

Soarta făcuse să-şi facă drum încoace tocmai astăzi. Era sigur că acest „*inspector*”, oricine ar fi el, avea cumva legătură cu fostul proprietar al moşiei. Nu încăpea îndoială. Poate-o fi fost vreun avocat sau, mă rog, o persoană împuternicită să reprezinte interesele lui Otto von Dortmann. Cine altcineva ar fi putut să se intereseze de locul ăsta?

Simţea influenţa baronului. Şi nu doar pentru că se afla în biroul lui. În clădire se afla un prieten de-al baronului care încerca să-i pună beţe în roate.

Nu avea cum să fie însuşi baronul. Dortmann dăduse colţul. Doar aruncase cu mâna lui grenada care-l ucisese pe bătrânul neghiob, împreună cu toţi ceilalţi ocupanţi ai furgonetei. O confirmau rapoartele făcute după accident.

Da, nesăbuinţa lui cauzase şi moartea Sabinei şi

aproape că îl costase propria viaţă. Dar, în fond şi la urma urmei, îi oferise naivei ăleia nenumărate şanse. Ar fi trebuit să îl asculte. Să îşi dea seama că el este singura ei şansă. Nu că n-ar fi puţin mai atent dac-ar putea da timpul înapoi, dar ce-a fost a fost şi n-avea de gând să-şi piardă somnul jelindu-i. Asta era pedeapsa pentru încăpăţânarea lor şi cu asta, basta. Gata cu sentimentalismele.

Se va răzbuna, atât pe sine, cât şi pe răposatul său tată, punând mâna pe fosta lor moşie. Trebuia să găsească documentele de care îi vorbise taică-său. Ele vor dovedi că moşia îi revine de drept.

Brusc îi veni o idee. Actele pe care le căuta nu se aflau, oare, chiar în acest birou?

Gândurile îi zburară numaidecât la noaptea raziei făcute de Gestapo la *Lebenshaus*. Nu şi-o amintea foarte bine, atunci mintea îi stătuse mai mult la Sabina, dar ştia că percheziţionaseră şi biroul acesta şi că toate actele baronului rămăseseră aici. Dortmann nu avusese timp să le ia de acolo. Oare ce s-o fi ales de ele?

Îşi roti ochii prin încăpere.

Mare parte din mobilier şi dosare rămăseseră neatinse. Trebuia să facă o percheziţie minuţioasă şi – cine ştie? – poate că va găsi nu doar actele de care avea nevoie pentru a-şi revendica moşia, ci şi câteva indicii utile cu privire la rabinul Wissen. Baronul trebuie să fi ţinut o evidenţă a persoanelor găzduite la *Lebenshaus*, şi asta mai ales atunci când era vorba despre o personalitate de talia rabinului – de unde a venit, date de contact, eventual următoarea destinaţie. Indiciul se afla aici, era sigur de asta. Chiar dacă Sabina murise, se cuvenea să rămână în graţiile lui Korsch.

Începu să deschidă la întâmplare sertar după sertar, răscolind fără o ţintă precisă printre dosare.

În mai puţin de cinci minute, reuşi să întoarcă biroul cu susul în jos. Erau hârtii şi dosare împrăştiate care pe unde. Va dura o săptămână ca toate să fie puse la loc. Totuşi, în ciuda sârguinţei sale, Gustav nu găsi niciun act întocmit

înainte de 1946. Niciun petic de hârtie cu privire la dreptul de proprietate asupra moşiei înainte ca aceasta să fie confiscată de către comunişti.

Oare ce s-o fi întâmplat cu toate actele baronului? Razia făcută de Gestapo în acea noapte fatidică îi luase pe nepregătite, baronul n-ar fi avut timp să mute documentele. Totuşi, în cazul în care ar fi făcut-o, oare unde le-a dus? La vremea aceea, Otto, fratele baronului, se număra printre informatorii Gestapoului. Pastorul Bonhoeffer, prietenului baronului, era la puşcărie.

Oare ce-o fi făcut cu actele? Nu exista niciun raport cum c-ar fi fost distruse. În dimineaţa când îl arestaseră pe baron, acesta nu avea niciun act la el.

De atunci scotocise prin toate camerele, dar de găsit, nu le găsise nicăieri. Oare ce s-o fi ales de ele?

101
În tainiţă

În aerul nemişcat pluteau nevăzute, dar grele, tainele epocilor de mult apuse. Matthew păşi înfiorat în spaţioasa încăpere subterană, inspirând cu grijă tăcerea grea, temându-se parcă să nu trezească la viaţă stihiile trecutului.

Făcu doi-trei paşi, apoi se opri şi îşi roti lanterna prin odaie. La vreo trei metri în dreapta lui, văzu o masă lungă şi îngustă, cu mai multe scaune. Porni spre ea, dar, în timp ce se apropia, atenţia îi fu atrasă de un alt detaliu ciudat. Deasupra mesei, din tavan atârna... un bec.

Electricitate, *aici în tainiţă*? se minună el. *Cum de e posibil aşa ceva*?

Porni înapoi spre uşă, luminând pereţii cu lanterna. Dibui întrerupătorul şi apăsă pe el. Becul din spatele lui se aprinse, umplând încăperea cu o lumină gălbuie, difuză.

Matthew îşi stinse lanterna şi se apropie din nou de masă.

Pe masă erau împrăştiate hârtii, cărţi, stilouri şi diverse articole de papetărie.

Matthew ocoli masa şi studie restul încăperii.

Tainiţa, mai spaţioasă decât ar fi crezut că este posibil aici, la subsol, măsura vreo opt metri în lăţime şi vreo doisprezece în lungime. Şi tavanul, realiză el, era mult mai înalt decât cel de pe coridor. Privind în sus, observă că acesta se ridica la aproximativ 2, 5 – 3 metri de podea. Cum de nu ieşea în evidenţă la nivelul superior? Pesemne că scara era mult mai înălţată decât părea.

Încăperea, de formă aproximativ rectangulară, avea mai multe colţuri şi debarale încastrate în perete la care nu ajungea lumina becului. Examinând cu lanterna unul din aceste intrânduri, mai adânc decât celelalte, Matthew descoperi că acesta dădea într-o altă odăiţă, a cărei

explorare hotărî, însă, să o lase pe mai târziu.

Revenind în mijlocul camerei, continuă să cerceteze pereţii. Unul dintre ei era acoperit cu dulapuri şi rafturi pline cu lăzi şi cutii cu cărţi, dosare, ziare, jurnale şi registre. Pe peretele adiacent era fixat un suport lung din lemn pe care atârnau, în mod curios, o sumedenie de haine – de pe-acum pline de mucegai – în mare parte paltoane şi jachete, atât bărbăteşti, cât şi de damă. *Ciudat*. Ştia de la Sabina că baronul descoperise tainiţa, dar de ce ar fi folosit-o pentru depozitarea hainelor?

Aruncând o privire peste câteva din dosarele de pe rafturi, din sertare, din cutii şi de pe masă, ajunse la concluzia că mare parte din actele importante ale baronului fuseseră aduse aici, spre a fi păstrate în siguranţă. Deşi părea cu totul neverosimil, încăperea avea aspectul unui birou.

Scoase o cutie etichetată „Acte *Lebenshaus*” şi începu să îi sorteze grăbit conţinutul. Deşertă pe masă conţinutul unui plic mare, legat cu aţă, pe care scria „Acte de vânzare-cumpărare, Achiziţii, însemnări”. Plicul conţinea mai multe documente, în mare parte neinteligibile pentru el – tranzacţii cu un istoric vechi de sute de ani, împrumuturi bancare, însemnări private, o serie de recipise emise de banca lui Otto von Dortmann, bonuri de casă, câteva acte referitoare – în mod curios – la moşia Schmundt etc. În mod deosebit, îi atraseră atenţia patru dintre ele, etichetate *Eigen turns urkunde* – Act de proprietate. Două erau extrem de vechi, două, mai recente. Toate, însă, erau întocmite în scriere germană veche şi, deci, îi era aproape imposibil să le desluşească.

Dar acum, că regimul comunist confiscase moşia, nu avea niciun rost să le lase aici. *Oricum*, *dacă s-ar descoperi calea de acces către subsol*, *tot ce-i aici ar fi distrus*, îşi spuse Matthew.

Împături aşadar cele patru acte şi le puse în buzunarul costumului – de pe-acum mânjit de noroi – apoi aşeză restul

documentelor înapoi în plic şi plicul în cutie şi continuă să se învârtă prin tainiţă, scrutând pereţii, scotocind prin dulapuri şi examinând câte un dosar care îi atrăgea atenţia.

102
Intenţii mârşave

În timp ce se fâţâia nervos prin biroul pe care tocmai îl răscolise, începu să-i dea din nou ghes aceeaşi întrebare supărătoare: *Cine este individul care dă târcoale pe-aici*?

Fără îndoială că interesul lui era legat cumva de moşie. L-o fi trimis Otto, aşa cum bănuise anterior, să recupereze actele de proprietate pentru ca moşia să nu ajungă pe mâinile familiei Schmundt? Ce altă explicaţie să existe...

Brusc îl fulgeră un gând.

Doar n-o fi... Nu, era de-a dreptul imposibil!

Ar fi aflat până acum! Şi-apoi, rapoartele oficiale susţineau contrariul.

Bine, dar dacă era, totuşi, *adevărat*...?

Dacă Sabina *era* încă în viaţă? Da, ea ar fi trimis probabil pe cineva în recunoaştere.

Sabina... *în viaţă*!

I se înmuiară brusc genunchii şi trebui să se proptească de pervazul ferestrei pentru a-şi păstra echilibrul. Revelaţia unei asemenea posibilităţi îl făcuse să se clatine.

Bine, şi ce anume ar putea să caute Sabina şi acest aliat al ei?

N-avea nicio importanţă.

Important era faptul că acest individ îl putea duce la Sabina! O fi vreun prieten de al ei, de care el habar nu avea.

Recăpătându-şi cu greu răsuflarea, se prăbuşi din nou pe scaunul lui Lengyl, gâfâind şi încercând să asimileze şuvoiul de gânduri care îi năpădiseră brusc mintea.

Nu putu să-şi înfrâneze impulsul decât un moment, apoi sări în picioare, alergă înapoi la fereastră şi privi afară. Micul trabant era încă parcat în faţa casei. Impostorul – fi e că era un prieten de-al lui Otto sau de-al Sabinei – era încă aici!

Continuând să privească pe fereastră, începu să se calmeze şi, odată cu calmul, veni şi realizarea monstruoasei imposibilităţi a unui asemenea gând.

Nu se putea ca Sabina să fi scăpat cu viaţă. O arătau rapoartele... Văzuse cu ochii lui explozia. Bine, dar atunci despre ce era vorba... cine era...

Gândurile îi zburară brusc într-o cu totul altă direcţie, cu câteva luni în urmă, la informaţia obţinută de Galanov înainte de balul de la consulat. Doar Departamentul de Stat al SUA sau băgăcioşii ăia de agenţi CIA ar fi putut să străpungă securitatea comunistă din RDG!

Un nume îi explodă în creier. *McCallum*! Porcul de american fusese prieten cu familia asta de trădători! Bine, dar ce motiv ar fi avut să vină aici, acum că Dortmann şi fiică-sa muriseră? Mustea de ură.

Va da de urmele lui! La gândul că americanul era atât de aproape şi că se afla la un pas de a pune gheara pe el, Gustav fu cuprins de o frenezie criminală.

Javra îi furase iubirea Sabinei şi va plăti pentru asta cu vârf şi-ndesat!

Fără doar şi poate, câinele de american se afla încă în casă.

El şi Lengyl nu părăsiseră decât pentru câteva clipe camera în care se aflau cele trei cretine. Nu putea să fi ajuns departe. Dacă nu aveau să descopere în ce cameră se ascunde, va pune paznici la toate uşile. El însuşi se va posta în faţa uşii de la intrare şi nu va scăpa maşina din ochi.

Îl va omorî de îndată ce va ieşi din ascunzătoare!

Ba nu, se răzgândi el. Omorându-l nu şi-ar satisface decât setea de răzbunare. Individul *ştia* ceva şi acel ceva era mai valoros chiar şi decât plăcerea de a-l privi cum îşi dă sufletul.

Când va pune mâna pe el, îl va snopi în bătaie până când va mărturisi tot ce ştie. Dacă va fi necooperant, putea să-l arunce după gratii. Poliţia secretă dispunea de o

multitudine de metode când era vorba de obţinerea unei informaţii! Chiar şi puşcăria s-ar putea să fie prea bună pentru el. Îl va ucide mai târziu... cu mâna lui!

Până când nemernicul – fie că era câinele de american sau vreunul dintre oamenii lui Otto – va ieşi din ascunziş, putea să ceară investigarea maşinii şi a numărului de înmatriculare. *Aşa voi afla cu siguranţă cu cine am de-a face*! îşi spuse el, părăsind valvârtej biroul.

Ieşi în faţa casei şi îşi notă datele maşinii, apoi se duse să-l caute pe Lengyl.

— Câţi bărbaţi ai în echipă? tună el de cum îl văzu.

— Unsprezece, îngăimă, speriat, directorul.

— Postează câte unul la fiecare ieşire, îi ordonă Gustav. Dacă misteriosul Herr Albrecht încearcă să spele putina, reţineţi-l şi anunţaţi-mă imediat. Mă veţi găsi la intrare sau sus, în birou.

— Am înţeles, să trăiţi...

Gustav se răsuci pe călcâie, urcă înapoi în birou şi sună la sediu.

103
Indicii din trecut

După ce-i trecu uimirea provocată de misterioasa ascunzătoare subterană, gândurile lui Matthew reveniră treptat la scopul care îl adusese la *Lebenshaus*.

Continuând să se plimbe prin străvechea tainiţă, începu să se roage.

Ce vrei să-mi arăţi, *Doamne*? *Ce vrei să văd*? *îndrumă-mi gândurile*, *călăuzeşte-mi paşii*... *netezeşte-mi cărările*. *Du-mă la ea*, *Doamne*.

Se apropie încet de masă. La un capăt al blatului lung de lemn, erau aşezate o Biblie şi câteva jurnale. Când deschise unul dintre caiete, recunoscu imediat scrisul baronului von Dortmann. Citi câteva rânduri, apoi dădu, intrigat, foaia mai departe. Absorbit de lectură, se aşeză pe unul dintre scaune şi citi pe nerăsuflate câteva pagini. Se scurseră astfel vreo zece – cincisprezece minute fără ca el să bage măcar de seamă.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Răsfoi în grabă şi celelalte manuscrise.

Am descoperit o adevărată comoară!

Jurnalele acestea – în care baronul povestea despre copilăria sa, despre evoluţia sa spirituală, despre primii ani de căsnicie, despre crizele sale de credinţă; pagini întregi de rugăciuni personale, viziunea sa în ceea ce priveşte *Lebenshaus*, gândurile adunate de-a lungul întregii vieţi despre călătoria alături de Domnul, un caiet întreg dedicat istoriei naţiunii germane – erau mult mai valoroase decât toate celelalte lucruri pe care le găsise aici, mai valoroase chiar şi decât clădirile şi terenul întregii moşii.

Ce tezaur de cunoaştere, studii, experienţă, gânduri, rugăciuni şi înţelepciune!

Aceasta era adevărata moştenire pe care o lăsase, nu fără sacrificii, baronul; o moştenire ce nu consta în case,

pământuri sau alte bunuri materiale, ci una spirituală şi intelectuală, transmisă nu de către mâna omului, ci prin voia Domnului, în inimile copiilor Săi. Moştenirea lăsată de un om care-şi trăise întreaga viaţă alături de Tatăl ceresc, supunându-se întotdeauna voii Sale.

Îi veniră în minte cuvintele pe care i le spusese Sabinei:

„Cerându-te în căsătorie, mi-am asumat obligaţia de a vă ocroti atât pe tine, cât şi pe tatăl tău. Dacă e să-i devin ginere, trebuie să acţionez acum în calitate de fiu al său. De aceea îmi voi rezerva dreptul de a hotărî în această privinţă, atât în numele tău, cât şi al lui".

Se părea că nu-i este dat să devină ginerele baronului von Dortmann în această viaţă. Dar asta nu însemna că nu-i era deja fiu şi frate mai mic întru Duh.

Va respecta jurământul făcut Sabinei.

Îşi va asuma rolul de fiu, în numele amândurora, pentru a salva moştenirea lăsată de baron nu doar fiicei sale, ci şi lui, fiului său spiritual, şi tuturor celor care s-ar putea să beneficieze într-o bună zi de înţelepciunea unui om care şi-a trăit întreaga viaţă alături de Tatăl.

Va face ceea ce-ar fi făcut Sabina. Va păstra vie moştenirea cuprinsă în aceste manuscrise – pe care baronul plănuia, fără doar şi poate, să o transmită într-o bună zi fiicei sale; o moştenire ce nu consta în bunuri lumeşti, deşarte, ci într-o viaţă alături de Tatăl ale Căruia sunt toate dobitoacele pădurilor şi toate fiarele munţilor cu miile lor – pentru viitoarele generaţii de copii ai lui Dumnezeu.

Da, va lua cu el şi scrierile baronului. Trebuiau păstrate cu orice preţ! Nu concepea ca ele să ajungă pe mâna comuniştilor sau să fie distruse.

Îţi mulţumesc, Tată, că *mi-ai acordat privilegiul de a găsi aceste caiete*, se rugă el. *Voi face cu ele ceea ce-mi porunceşti. Ocroteşte-le, Doamne. Ai grijă de ele şi fă ca într-o bună zi cuvintele baronului să dea roade bogate în viaţa multora. Până când ai să-mi arăţi voia Ta, am să le fiu paznic credincios. Iar acum, Tată, ce mai ai să-mi arăţi?*

Unde vrei să mă duc după ce părăsesc acest loc? *Călăuzeşte-mi paşii*, *Doamne*.

Când aşează jurnalele pe masă, observă o foaie de hârtie ce se iţea de sub coperta Bibliei. Scoase foaia şi îşi trecu privirea peste ea. Era o listă cu versete şi pasaje din Scripturi, scrisă tot de baron, aparent în grabă şi cu vădită înfrigurare.

Citi primele şapte rânduri.

Apocalipsa lui Ioan 3: *9 – îi voi face să ştie că te-am iubit*.

1 Samuel 13: *6 – Când bărbaţii lui Israel s-au văzut la strâmtorare*, *s-au ascuns în peşteri*, *în stânci*, *în turnuri şi în gropile pentru apă*.

1 împăraţi 22: *25 – Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie să te ascunzi*.

Psalmii 27: 3, 5 – *Chiar o oştire de ar tăbărî împotriva mea*, *inima mea tot nu s-ar teme*. *Chiar război de s-ar ridica*... *tot plin de încredere aş fi*... *Căci El mă va ocroti în coliba Lui*, *în ziua necazului*, *mă va ascunde sub acoperişul cortului Lui şi mă va înălţa pe o stâncă*.

Pildele lui Solomon 28: *28 – Când se înalţă cei răi*, *fiecare se ascunde*.

Isaia 16: *3 –... ascunde pe cei ce sunt urmăriţi*, *nu da pe faţă pe cei fugiţi*!

Isaia 58: *6-7 – Iată postul plăcut Mie*: *dezleagă lanţurile răutăţii*, *deznoadă legăturile robiei*, *dă drumul celor asupriţi*... *împarte-ţi pâinea cu cel flămând şi adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost*... *şi nu întoarce spatele semenului tău*.

Matthew se ridică în picioare şi cercetă restul obiectelor de pe masă.

Paşapoarte... cărţi de identitate... haine... stilouri... o maşină de scris. Instrumente de falsificat acte.

Începură să-i zbârnâie în minte referinţele vagi făcute de Sabina cu privire la activităţile desfăşurate de familia sa pe perioada războiului. Punând iţele cap la cap, brusc totul

deveni clar.

Era evident că în timpul războiului *Lebenshaus* operase drept centru clandestin având ca scop adăpostirea evreilor şi scoaterea lor din Germania nazistă! Da, totul se potrivea. Comentariile făcute de Sabina căpătaseră în sfârşit sens.

Înşfăcă din nou foaia cu versete.

Acestea erau, în mod clar, principiile biblice în baza căruia şi-a desfăşurat baronul activitatea spre care se pare că l-a călăuzit Dumnezeu în timpul războiului. Oare Domnul s-a folosit tocmai de acest studiu al Scripturii pentru a-i arăta care este lucrarea pe care vrea să o săvârşească?

Totuşi, mii de nemţi au adăpostit evrei la vremea aceea. De ce fusese Sabina atât de secretoasă în privinţa asta? îşi aminti că de multe ori iubita lui dădea să spună ceva, dar de fiecare dată se răzgândea şi întorcea privirea. Nu voise s-o preseze, dar lucrul acesta îl intrigase. Războiul se sfârşise cu ani în urmă. Tatăl ei a rămas în închisoare, ea şi-a schimbat numele... De ce s-au codit să îi mărturisească deschis ceea ce făcuseră în timpul războiului? Se expuneau vreunui pericol?

De ce, ori de câte ori o întrebase despre perioada aceea, ea îi răspundea în doi peri? Uneori simţise în vocea ei chiar şi o uşoară nervozitate.

(cunoscându-i firea, nu putea să existe decât o singură explicaţie. Sabina nu îşi făcea griji pentru ea, ci pentru alţii.

Bine, dar pe cine să fi încercat să protejeze? Poate pe el. Sau poate nu. Bine, dar dacă nu pe el, atunci pe cine?

! şi ce rost mai avea asta *acum*... când naziştii nu mai constituiau un pericol?

Nerăbdător să afle mai multe, studie cu atenţie fiecare obiect de pe masă.

Într-un târziu, se simţi din nou atras de Biblia baronului. Între lilele subţiri ale cărţii, găsi mai multe hârtii împăturite. Aruncă, absent, o privire peste câteva dintre ele. Una era o scrisoare trimisă din Rusia, se părea. Nu avea timp să o citească, dar observă că era semnată Rostovcev. Răsfoi

alte câteva hârtii. *Asta ce-o mai fi?* Părea o conversaţie între două persoane.

Haben Sie *Rosett* – „Aveţi trandafiri?”

Următorul rând dedesubt – „Trandafirii nu cresc iarna” – fusese tăiat cu creionul. Mai jos erau notate cuvintele „*Nu*, *trandafirii nu înfloresc în anotimpul acesta*”, urmate de „Pentru cei din casa Tatălui, frunzele, tulpinile, petalele şi până şi spinii emană parfumul iubirii”, dar şi acest rând fusese tăiat şi înlocuit cu: „*Aşa este*, *dar pentru cei ce iubesc*, *şi petalele sunt înmiresmate*”.

Ultimele două replici erau „*Văd că înţelegi căile Tatălui*. *De câte flori aveţi trebuinţă*?”

Matthew citi încă o dată ciudatul dialog. *Sună straniu*, îşi zise el. Totuşi, era exact genul de dialog care ar fi putut să aibă loc între baron şi Sabina.

În partea de jos a foii erau schiţate câteva diagrame şi fuseseră făcute, în grabă, nişte însemnări, unele lizibile, altele mai puţin.

Lujeri de trandafiri... Familia Trandafirilor... Legăturile Vieţii... Trandafiri ce cresc sub pământ... Mireasma Vieţii...

Toate era legate prin liniuţe, ca şi cum baronul ar fi încercat să încropească o frază plăcută cu privire la trandafiri. Dedesubt, încercuite, erau cuvintele *Netzwerk von Rosen*, urmate de semnul exclamării – *Reţeaua Trandafirului*!

Oare ce-or fi însemnând toate astea? se întrebă Matthew, punând hârtia pe masă. Începu să se plimbe prin încăperea întunecoasă.

Reţeaua trandafirului să fi fost, cumva, numele ales de baron pentru activitatea lor clandestină?

Bine, dar de atunci trecuseră ani de zile... De ce continuase Sabina să fie atât de secretoasă în privinţa asta?

Brusc, se lumină.

Poate că activităţile clandestine de la *Lebenshaus nu* au luat sfârşit odată cu războiul!

Poate că Sabina era...

Asta era! *Reţeaua Trandafirului încă mai exista*! Iar Sabina era implicată în activitatea reţelei.

Reţeaua...

Sabina lăsase să-i scape de vreo două ori acest cuvânt şi de fiecare dată încercase să schimbe imediat subiectul.

Nu o dată făcuse referire la contactele cu ajutorul cărora păstrase legătura cu tatăl ei. Îi reveniră în minte cuvintele pe care i le spusese ea pe vremea când planificau evadarea baronului.

„*Aş putea să-i trimit vorbă prin intermediul reţelei*... *Sunt prieteni*... *cunoştinţe pe care mi le-am făcut de-a lungul timpului*. *Aici*, *pentru a supravieţui*, *trebuie* să *cunoşti oameni din toate categoriile sociale*. *Nu mă întreba mai multe*... *te rog*... *Îţi promit că am să-ţi spun totul*... *în curând*".

Şi graba cu care plecase de la bal, lăsându-l cu gura căscată! Nu se aşteptase ca seara în care o cere de soţie să se termine într-un mod atât de abrupt! Câte întrebări nu-l măcinaseră după aceea!

Plecarea ei subită să fi avut vreo legătură cu activitatea clandestină în care era implicată? Avea probabil o întâlnire secretă, fixată la miezul nopţii! Înseamnă că, ducând mai departe tradiţia de familie în Berlinul divizat de după război, Sabina adăpostea fugari în micul său apartament?!

Hai că era prea de tot. Şi totuşi, exact asta ar fi făcut Sabina dacă vieţile oamenilor erau în pericol!

Îi reveni în minte un gând anterior – Sabina *îşi schimbase numele*! Când o întrebase de ce, i-a răspuns că din cauza lui Gustav.

Dar cu siguranţă că lucrurile nu se reduceau la atât!

În cazul în care Gustav ar fi găsit-o, întreaga reţea ar fi avut de suferit! Precis că Ducând mai departe munca începută de tatăl său, Sabina era unul dintre membrii de bază ai organizaţiei, dacă nu chiar liderul ei.

Nu îşi schimbase numele doar pentru a se ascunde de Gustav şi pentru a-l proteja pe baron. Noul nume era legat

de responsabilităţile ei în cadrul reţelei, responsabilităţi asupra cărora trebuise să păstreze secretul. Chiar şi faţă de el.

Duftblatt... cum de nu realizase până acum semnificaţia numelui?! O fi vorbind el cursiv limba germană, dar de gândit, era clar că nu gândea nemţeşte.

Sabina alesese numele de cod perfect. Gustav n-avea cum să-i cunoască semnificaţia. Era un nume cu un înţeles ascuns, pe care nu-l sesiza *nimeni* – nu-l sesizase nici el! – în afară de cei cărora le era *adresat* – tovarăşii ei din Reţeaua Trandafirului.

Duft – aromă, parfum, mireasmă.

Blatt – frunză, petală.

Duftblatt – mireasma petalelor.

„*Pentru cei ce iubesc*, *şi petalele sunt înmiresmate*”, repetă el gânditor. *Ah*, *Sabina*, *ce femeie deşteaptă eşti*! *Nume de cod şi parole*, *toate cu trimitere la tatăl tău şi la Lebenshaus*.

Nu-i de mirare că fusese atât de secretoasă. Oare pe câţi o fi încercat să protejeze în afară de ei doi? Ştia că atât munca lui, cât şi a ei erau prea importante pentru a le pune în pericol dezvăluindu-i prea multe.

Cât de bine mă cunoşti, *Sabina*, îşi spuse Matthew zâmbind. Ştia că el ar fi vrut s-o ajute şi că, având în vedere calitatea sa de diplomat american, asta ar fi dat naştere, în mod inevitabil, unui conflict de interese.

Totuşi, nimic din toate acestea nu-i oferea un răspuns la întrebarea cea mai importantă: de ce?

Cu ce se ocupase reţeaua în anii 1950? După ridicarea zidului în inima Berlinului, cei care voiau să se refugieze în vest trebuiau să găsească singuri o modalitate de a trece graniţa. Dar înainte de 13 august, graniţele erau deschise. Cine voia să plece din ţară, o putea face fără nicio problemă. Oamenii părăseau Germania de Est cu sutele. În săptămânile premergătoare ridicării zidului, din sectorul răsăritean emigrau zilnic nu mai puţin de două mii patru

sute de persoane.

Şi atunci, care era scopul reţelei?

Numărul evreilor rămaşi în Polonia şi în celelalte ţări din Europa era relativ redus; marea majoritate se stabiliseră în recent întemeiatul stat al Israelului. Din câte ştia el, după revolta din 1953 nu mai existase nicio activitate clandestină în Germania de Est.

Chiar şi în Rusia, acum că era stalinistă luase sfârşit, persecuţiile parcă se mai domoliseră. Kremlinul făcuse chiar şi câteva gesturi publice de bunăvoinţă faţă de câteva personalităţi de religie iudaică pentru a demonstra lumii întregi că regimul comunist este cât se poate de îngăduitor faţă de minorităţile naţionale şi îndeosebi faţă de evrei.

Care era, de fapt, adevărul? Să mai fi existat evrei persecutaţi în Rusia? Sabina îi ajuta oare pe evreii ce nu puteau emigra în Israel pe cale oficială? Sau poate că membrii reţelei se ocupau mai degrabă cu traficul de informaţii?

Continuă să se plimbe gânditor prin tainiţă, asaltat de tot mai multe întrebări cu privire la *prezent*, întrebări la care indiciile din *trecut* pe care le ascundea tainica odaie nu puteau să-i ofere niciun răspuns.

Călăuzeşte-mi paşii, *Doamne*... *îndrumă-mi gândurile*, *netezeşte-mi cărările*... *arată-mi ce vrei să fac*, se rugă el în tăcere.

Încet-încet, îi reveniră tot mai clar în gând ultimele ceasuri petrecute alături de Sabina.

Brusc totul deveni cât se poate de limpede. Sabina îi răspunsese şi atunci în doi peri... refuzase să-i dea explicaţii clare... iar apoi, dându-i peste cap planul de întoarcere în Berlinul de Vest, preluase, în mod cu totul necaracteristic, controlul operaţiunii, tăind-o cu maşina peste câmp.

Apoi apăruseră, ca din senin, acele persoane necunoscute... un al doilea automobil... şura... furgoneta brutarului. Se trezise brusc părtaş la un plan mult mai complex decât al său şi Sabina era capul operaţiunii!

Cât de clar era totul acum!

Fără să-l avertizeze asta, după cum îi spusese, pentru propria lui siguranţă apelase la ajutorul reţelei pentru a trece frontiera înapoi în Berlinul de Vest!

Iar acum, îşi spuse el, cu zeci de idei zbârnâindu-i în minte, *eu am să le cer ajutorul pentru* a *o găsi*!

Găsise cheia pe care o căuta. Reuşise să se infiltreze în Germania răsăriteană şi în Polonia; acum trebuia să găsească o cale de a se infiltra în Reţeaua Trandafirului!

Doar aşa putea să rezolve misterul pachetului roz pe care îl primise în Ajunul (Crăciunului!

Se răsuci pe călcâie, înşfăcă jurnalele şi Biblia baronului, stinse lumina, închise în urma sa masiva uşă din piatră, lăsând tainiţa la fel de întunecoasă şi de tăcută cum o găsise, şi porni înapoi spre coridorul principal. După câteva minute, închise şi uşa galeriei secrete, efectuând în ordine inversă paşii urmaţi iniţial.

După ce puse lespedea înapoi în podea, luă cărţile şi cutia de porţelan pe care o lăsase lângă uşă, se ridică şi acoperi cu pământ şi noroi crăpăturile din uşă şi din pardoseală. Satisfăcut că aripa secretă avea să mai rămână o vreme nedescoperită, porni de-a lungul coridorului. Cu braţele ocupate de caiete, abia putea ţine în mână lanterna.

Nu voi încerca să ies prin casă, *e prea riscant*, îşi zise el. Destoinicul domn Lengyl l-ar lua imediat la întrebări – vraful de manuscrise pe care le căra în braţe i s-ar părea, fără doar şi poate, cam circumspect, ca să nu mai vorbim de faptul că era mânjit cu noroi şi mâzgă din cap până-n picioare!

Nu, se va refugia prin pivniţă. Spera să poată descoperi din interior misterioasa uşa către grădină. Din *Frühlingsgarten* probabil că se va putea furişa pe lângă aripa vestică, până în faţa casei, unde avea parcată maşina.

104
Gustav se răzgândeşte

—... da, ăsta-i numărul de circulaţie trecut pe plăcuţă, spuse Gustav în receptor. Fă-mi imediat rost de toate informaţiile pe care le avem despre proprietar. Dacă reuşeşti să le obţii în jumătate de oră, sună-mă la numărul ăsta.

Îi dădu numărul telefonului de pe biroul directorului Lengyl, în jurul căruia se fâţâia agitat atât cât îi permitea cablul.

— Am nevoie de numele şi de adresa proprietarului, continuă el. De Galanov ce mai ştii? Când se întoarce?

Urmă o scurtă pauză.

— Aha, înţeleg... o problemă de familie... va mai rămâne o vreme în Moscova... Hm, speram să se întoarcă mai repede. Lucrurile au luat o turnură neaşteptată în cazul la care lucrăm.

Secretara îi puse o întrebare.

— Îţi mulţumesc, dar mă îndoiesc c-ai putea să mă ajuţi cu ceva. În fine, dacă voi avea nevoie de ajutorul tău, am să te sun.

Pauză.

— În fine, Fräulein Reinhardt, după cum spuneam, am nevoie urgent de datele astea.

Urmă o altă pauză.

— Da, mă simt binişor, mulţumesc de întrebare. Poţi să-i transmiţi domnului doctor dacă sună cumva astăzi.

Vocea de la celălalt capăt al firului mai spuse ceva.

— A, da... şi eu sunt nerăbdător să mă întorc la Berlin. Totuşi, s-ar putea să fiu reţinut aici puţin mai mult. A intervenit ceva... Da, ceva legat de informaţiile pe care ţi le-am cerut.

După alte câteva replici schimbate cu secretara, Gustav puse receptorul în furcă.

Ce conversaţie ciudată, gândi el, oarecum mirat. Avusese tot timpul senzaţia că secretara vrea să-i spună ceva, dar nu îndrăzneşte. Îi vorbise pe un ton neobişnuit de prietenos, se arătase dornică să-l ajute la investigaţii şi foarte interesată de starea lui de sănătate.

Dar, *să fim serioşi*, îşi zise el, *cu ce-ar putea să mă ajute* ea, *o simplă secretară*? Totuşi, după ce rezolvă tărăşenia asta, n-ar strica să aprofundeze puţin posibilităţile oferite de această relaţie. Chiar dacă nu ajungea nici la degetul mic al Sabinei, în comparaţie cu femeile pe care le întâlnea zi de zi, Fräulein Reinhardt nu era tocmai de lepădat. *Era* femeie, asta conta. Şi-apoi, nici el nu mai era tocmai în floarea tinereţii.

Dar n-am acum timp de asta! îşi spuse el, amânând pe altă dată planurile cu privire la viitorul său amoros.

Nu-i convenise deloc când Korsch îl convocase pe aghiotantul său înapoi la Moscova. Şi nu-i convenea că acum continua să-i amâne data întoarcerii. Nu că nu l-ar fi putut înlocui pe Galanov cu vreo şase ofiţeri începători. Poliţia secretă din RDG nu suferea nici pe departe de lipsă de personal. Totuşi, Galanov era un agent greu de înlocuit.

În plus, Gustav avea senzaţia supărătoare că superiorii săi din Moscova îşi bat joc de el. Îi aminteau cine e „şeful”. Că sforile erau trase în continuare din capitala rusă şi că RDG exista doar prin bunăvoinţa sovieticilor. Or asta îl scotea mereu din pepeni. Avea momente în care se amăgea cu gândul că, în calitate de şef de secţie în cadrul *Stasi*, se bucură de putere şi de un real prestigiu. Dar câte o situaţie de genul ăsta îl aducea de fiecare dată cu picioarele pe pământ, amintindu-i de laţul aruncat de Kremlin asupra întregii Europe de Est.

Care o fi, de fapt, principalul motiv pentru care fusese convocat la Moscova Galanov? Şi de ce era reţinut acolo atâta vreme? Trecuseră mai bine de trei luni de când era plecat tânărul prozelit. I s-o fi încredinţat o nouă misiune în cadrul KGB-ului?... I s-o fi înrăutăţit starea de sănătate?...

Indiferent care ar fi fost motivul pentru care era reţinut la Moscova, Gustav simţea că nu miroase a bine. În plus, avea nevoie de ajutorul lui Galanov pentru a da de nemernicul de McCallum.

Se apropie iar de fereastră.

Trabantul parcat lângă automobilul său era păzit de unul dintre oamenii lui Lengyl. Toate ieşirile din clădire erau blocate.

Ce se va întâmpla dacă, după ce-l vor sălta pe impostor, acesta va refuza să vorbească? Sau dacă a reuşit să se strecoare afară din casă şi aştepta lăsarea serii pentru a se refugia în pădure? în plus, era posibil ca informaţiile obţinute în baza plăcuţei de înmatriculare să nu-i fie de niciun ajutor.

Îşi încreţi fruntea şi creierul său, nu tocmai lipsit de ingeniozitate, trecu repede în revistă toate opţiunile.

Nu, îşi spuse el în cele din urmă, *ar fi mai indicat să-l urmăresc*.

Exista, în fond, şi posibilitatea ca individul să nu fie McCallum. Singura modalitate de a afla ce se ascunde în spatele acestei tărăşenii era să-i dea impostorului impresia că mica sa şaradă funcţionase.

Camera de tortură, administrarea de substanţe halucinogene, tratamentul cu şocuri electrice... toate astea mai puteau să aştepte. Pentru început, va opta pentru abordarea cea mai directă pe care o permitea situaţia.

Va ridica paza şi va urmări totul de la etaj, gata să acţioneze de îndată ce individul va urca în maşină.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi valvârtej biroul. După doar câteva minute nu se mai vedea ţipenie de om în preajma casei.

105
Fuga

Trecuse un sfert de oră de când părăsise tainiţa. Ajungând la capătul tunelului care însemnase viaţă pentru atâţia oameni, Matthew păşi cu băgare de seamă îm *Der Frühlingsgarten*. După atâta timp petrecut în pântecele casei, lumina soarelui aproape că-l orbi. Strânse pleoapele şi, întrebându-se cum de nu o descoperise adineauri, încuie uşa mascată de vegetaţie, având grijă ca aceasta să rămână la fel de ascunsă ca înainte, apoi băgă cheia în buzunar şi se furişă spre gardul viu din colţul nord-vestic al grădinii.

Aruncă o privire prin zidul vegetal. Nicio mişcare în jurul casei.

Chiar dacă m-ar vedea, *Lengyl n-are să pornească pe urmele mele*. Singura necunoscută o constituia maşina pe care o văzu parcată lângă a lui. Se pare că, după el, mai sosise un vizitator. Probabil bărbatul pe care îl auzise strigând pe coridor.

Cu atât mai bine, îşi spuse el. Lengyl va fi ocupat şi astfel, se va putea retrage neobservat, evitând o discuţie stânjenitoare.

Îşi croi cu greu cale prin boscheţii ţepoşi, sfâşiindu-şi şi mai tare hainele mânjite de noroi – ţinută din ce în ce mai nedemnă pentru un reprezentant al Inspectoratului din Berlin – şi, după ce aruncă o ultimă privire în jur, trase adânc aer în piept, ieşi din ascunzătoare şi o zbughi spre automobil.

Nu părea să fie nimeni prin preajmă. După un minut se afla deja la volan, cu pachetele aşezate pe scaunul de alături.

Băgă cheia în contact, dădu în marşarier, întoarse şi porni în viteză – şi, spera el, neobservat – pe aleea ce cobora şerpuit spre următoarea etapă a căutărilor.

După ce trabantul se pierdu în depărtare, Gustav, care urmărise totul de la etaj, ieşi din clădire şi, înjurând printre dinţi, furios că nu îl recunoscuse pe individ, porni spre maşină.

Dac-ar fi fost McCallum, poate că nu s-ar fi putut abţine şi l-ar fi arestat pe loc.

Dar pe bărbosul ăsta jegos nu ştia de unde să-l ia. Pentru început trebuia să afle cine îl trimisese şi în ce chestiune. Va acţiona doar dacă în cele din urmă va intra în scenă însuşi McCallum!

Îi va fi relativ uşor să-l urmărească pe acest „inspector Albrecht”. În curând, în baza numărului de înmatriculare al trabantului, va obţine toate informaţiile de care avea nevoie pentru continuarea anchetei. Pentru moment, îi va lua mai puţin de două minute să îl ajungă din urmă.

Urcă în maşină, tură motorul şi demară în trombă. *De dragul vremurilor de odinioară*, *s-ar cuveni să trec pe lângă fosta noastră moşie*, îşi spuse el când ajunse la capătul aleii, aruncând o privire spre dreapta.

Dar asta putea să mai aştepte. Deocamdată nu voia să-i lase trabantului un avans prea mare.

Vină la stânga, pe şosea, apoi apăsă acceleratorul şi porni în viteză pe urmele prăzii.

Partea a VI-a
Secretul trandafirului
Februarie-martie 1962

106
Înapoi în Berlin

Nu ardea de nerăbdare să dea din nou ochii cu furioasa *hausfrau* şi cu zdrahonul ei de bărbat, dar n-avea încotro. Trebuia să înceapă de undeva şi acesta era unul dintre cele două puncte de pornire posibile.

Bineînţeles că posibilitatea ca parola să fie folosită în continuare după atâta amar de vreme era una la un milion. *Dar e o şansă pentru care merită să-mi asum orice risc*, îşi spuse Matthew îndreptându-se spre fostul apartament al Sabinei.

Era în jur de orele 3 ale amiezii. *Să sperăm că soţul femeii nu a ajuns încă acasă*.

Se apropie şi bătu la uşă. Îi deschise femeia. Când îl văzu, făcu ochii mari. Bărbosul din faţa ei i se părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia. Dacă era acelaşi bărbat care o inoportunase săptămâna trecută cu întrebările lui supărătoare, ei bine, întinerise ca prin minune cu vreo douăzeci şi cinci de ani!

— Nu vă supăraţi, spuse Matthew pe nerăsuflate, aş avea o întrebare.

Femeia îi recunoscu imediat vocea. Nu-şi putea explica schimbarea drastică de înfăţişare, dar acesta era, fără îndoială, cerşetorul de săptămâna trecută. Îl fixă cu vădită iritare.

Matthew o întrebă repede:

— *Haben... haben Sie Rosen*?

— Dar unde te crezi, la florărie?! Nu, n-am trandafiri! pufni femeia, dând să închidă uşa.

— Nici chiar pentru cei ce iubesc trandafirii? adăugă Matthew. Sunteţi... sunteţi sigură că... nu înfloresc şi în anotimpul acesta?

— Cât se poate de sigură. Şi-acum scoate-ţi piciorul din prag.

— Vă rog... trebuie să găsesc...

Nu apucă să termine fraza. Femeia îi trânti uşa în nas.

— Dumnezeule! murmură Matthew, coborândscărilede-a-ndărătelea. Am spus totul pe dos! Deşi e clar că femeia nu dă o ceapă degerată pe trandafiri, anotimpuri sau flori, indiferent de ordinea în care aş fi spus cuvintele!

Se întoarse şi porni în direcţia din care venise. Meritase să încerce, dar aceasta era, în mod evident, o fundătură.

— Psst, se auzi o voce în spatele lui.

Prin uşa întredeschisă a unui alt apartament de la parter, învecinat cu fosta locuinţă a Sabinei, se iţi un chip. După naţionalizare, casa fusese împărţită în mai multe locuinţe separate, dar, cu ocazia vizitelor făcute Sabinei, Matthew nu acordase nicio atenţie celorlalte apartamente.

Privi şovăitor către uşă, neştiind dacă chemarea îi fusese adresată lui sau dacă era pur şi simplu vorba de un vecin curios.

Persoana scoase mâna prin deschizătura uşii şi îi făcu semn cu degetul să se apropie.

Curios, Matthew porni încet către uşă. Faţa se ascunse şi mai mult în umbră, dar uşa rămase întredeschisă.

— Dumneavoastră aveţi... dumneavoastră...

— Sst! îl întrerupse vocea de femeie. Vecinii nu trebuie să ştie că vorbesc cu dumneavoastră.

— Bine, dar...

— Am auzit că sunteţi în căutare de trandafiri, spuse femeia abia şoptit.

— Aşa e! exclamă Matthew, uitând să coboare glasul.

— Sst! *Trebuie* să vorbiţi încet.

— Aveţi trandafiri? o întrebă Matthew în şoaptă.

— Nu, nu am trandafiri, dar îmi amintesc de

dumneavoastră. Obişnuiaţi să o vizitaţi pe Fräulein Duftblatt.

— Aşa e!

— Mă înţelegeam bine cu ea. Ştiam că vă îndrăgeşte.

— Ştiţi, cumva, unde s-a mutat Să... Fräulein Duftblatt? întrebă Matthew înfrigurat.

Femeia duse mâna la gură şi Matthew o auzi inspirând adânc.

— Vai, îmi pare atât de rău, *mein Herr*... Credeam că ştiţi!

— Ce să ştiu?

— Fräulein Duftblatt a... a murit, *mein Herr*.

— O... o, da... parc-am auzit ceva, răspunse Matthew, ignorând fierul roşu pe care îl simţise în inimă la auzul cuvintelor.

— Şi totuşi, aţi venit aici în căutare de trandafiri?

— Da... ăă, în căutare de *alţi* trandafiri, îngăimă Matthew. Dumneavoastră... ăă... ştiţi ceva despre trandafiri?

— Doar că Fräulein Duftblatt avea grijă de ei.

— Sunteţi, cumva...

— Nu, sunt doar o prietenă. Fräulein Duftblatt vorbea despre trandafiri cu vizitatorii care intrau prin aleea din spatele casei. Am auzit-o de câteva ori. Vorbeau despre flori. Am învăţat multe despre trandafiri şi despre cei ce îi iubesc.

— Dar *dumneavoastră* nu faceţi parte din...

— Nu.

— Nu ştiţi unde aş putea găsi nişte trandafiri în anotimpul acesta?

— Tot ce ştiu e că majoritatea trandafirilor erau aduşi de un bărbat pe nume Hermann.

— Hermann?

— Asta e tot ce ştiu.

— Unde aş putea să-l...

— Nu ştiu nimic altceva.

— Bine, dar...

— Sst! Vine! Trebuie să închid uşa. Plecaţi, plecaţi imediat!

Uşa se închise fără zgomot în faţa lui.

Când se întoarse, Matthew îl văzu în depărtare pe bărbatul robust care ocupa fostul apartament al Sabinei. Cu o grabă ce se voia degajată, se îndepărtă de clădire şi porni repede de-a lungul trotuarului, în direcţia opusă. Dacă noii locatari reprezentau un pericol, nu voia să le atragă atenţia nici asupra sa, nici asupra misterioasei lui informatoare din apartamentul vecin.

107
Şura

Totul se derulase atât de rapid în acea zi de august, încât fusese prea copleşit de evenimente pentru a acorda mare atenţie rutei urmate. Totuşi, era relativ sigur că acesta este locul.

De la Berlin încoace îşi storsese creierii încercând să îşi amintească numele pe care le auzise – pe şosea, în momentul schimbului de autovehicule, în furgonetă. Grossbeeren nu era un sat mare, dar chiar şi aşa, trebuia să ştie pe cine să caute.

Îşi aducea aminte numele *Wilhelm* şi *Willy*, deşi nu era sigur dacă ele nu desemnau, de fapt, o singură persoană... şi *Erich*... şi, foarte vag, o discuţie despre un brutar. Şi bineînţeles că nu putea să uite de misteriosul *Hermann*, menţionat de vecină!

Îi reveniră în minte cuvintele pline de subînţeles... *Majoritatea trandafirilor erau aduşi de un bărbat pe nume Hermann*.

Cât de tare şi-ar fi dorit să afle mai multe!

Filase apartamentul femeii în speranţa că va avea ocazia să îi mai pună câteva întrebări, dar după două zile renunţase.

Zdrahonul din vecini şi consoarta lui erau prea aproape, prea atenţi la tot ce mişcă. Chiar dacă individul avea un loc de muncă stabil, programul său de lucru nu părea nici pe departe unul fix. Nevastă-sa, iarăşi, stătea permanent la pândă, fie pe verandă, fie la fereastră, observând ca un uliu orişice mişcare suspectă. Cu fiece moment ce trecea, înţelegea tot mai clar că era indicat să îi evite pe amândoi.

Femeia din vecini, pe de altă parte, care părea să ştie mai multe despre trandafiri, intrase parcă în pământ. În cele două zile în care îi urmărise apartamentul, nu văzuse nici măcar o dată să fi tras draperiile, să fi deschis uşa sau

să fi aprins lumina.

Era clar că femeia tremura de frica noilor ei vecini; iar el nu avea de gând să o pună în pericol. Înţelegând că deocamdată nu are cum să afle cine este Hermann şi ce rol joacă el în cadrul reţelei, părăsi Berlinul, urmând singura pistă pe care o avea – amintirile trunchiate care îi rămăseseră în legătură cu frenetica lor tentativă de evadare.

Găsi relativ uşor satul, la sud de capitală. În timp ce rula încet pe cele două-trei străduţe liniştite ale cătunului, îşi aminti că, în acea zi fatidică, după ce Sabina trecuse la volanul maşinii, intraseră în sat dinspre vest.

La un moment dat, Sabina claxonase scurt. *Unde s-a întâmplat asta*?... *Să fi fost un fel de semnal*?...

Conducea încet, privind atent în jur. Satul era compus din gospodării, marea majoritate case de fermieri, una-două prăvălioare şi o mică *Gasthaus*. Niciuna dintre clădiri nu i se părea cunoscută.

Da, Sabina claxonase la intrarea în sat. După aceea nu se întâmplase nimic deosebit... doar traversaseră satul... Apoi Sabina a accelerat şi au luat-o peste câmp, înspre şură, în urma unui alt automobil.

De unde apăruse cealaltă maşină?

Merseseră o bună bucată de vreme în urma ei. Să-i fi aşteptat la ieşirea din sat? Nu, îşi aminti că străbătuseră satul împreună...

Da, *acum îmi amintesc*! Micul automobil i-a depăşit după ce au intrat în sat şi apoi au mers în urma lui tot restul drumului!

Bine, dar când şi de unde apăruse?

Încercă să-şi amintească episodul de la un capăt la altul. Automobilul pe care îl urmau, îşi aminti el, avea bara de protecţie din spate îndoită în sus. *Ce culoare avea maşina*? *Nu c-ar conta*, *în RDG nu se circulă decât cu automobile trabant şi toate arată la fel*. *Hm*... *parcă era verde*, *da*, *era verde*... Chit că nu era exclus să întâlneşti o duzină de

trabanturi verzi chiar şi într-o localitate mică precum aceasta.

După ce lăsă satul în urmă, ieşi cu maşina de pe drumul pietruit şi o luă peste câmp.

Aceasta pare să *fie cărarea*, îşi spuse el, deşi era greu să recunoşti un drum de pământ din multitudinea de poteci şi cărări care străbăteau în lung şi-n lat câmpiile şi pădurile Germaniei.

Înaintă hurducându-se vreo doi kilometri. Nu avea de unde să ştie ce distanţă parcurseseră în acea zi de august. Goniseră prea repede, iar trabantul din faţa lor lăsase în urma lui nori de praf, care-i îngreunase şi mai tare vederea.

Brusc, zări în depărtare *şura!* Era exact cum şi-o amintea!

Acceleră. În faţa construcţiei opri în trombă, coborî din maşină şi se năpusti către uşă. Era încuiată. În jur nu se vedea nici ţipenie de om. Nici urmă de dobitoace sau de utilaje. Era, în mod evident, una dintre numeroasele anexe folosite cândva de micii fermieri din Germania, care, în noul sistem cooperatist introdus în toată ţara de Stalin şi de Hruşciov, fuseseră lăsate în paragină.

Făcând încet ocolul clădirii, Matthew descoperi în capătul opus o uşiţă care se deschise de cum o atinse.

Înăuntru îl asaltară imediat mirosul, atmosfera de fermă. Se opri, acomodându-şi ochii cu lumina slabă. Rotindu-şi privirea, recunoscu uneltele, baloturile de fân şi paie. *Da*, *acesta este locul*. *Aici ne aştepta furgoneta albă*.

Făcu încet înconjurul şurii.

Nu mai era nimic aici. Nicio furgonetă albă... nicio pistă... niciun indiciu.

Îi reveniră încet în minte fragmente de conversaţie. „*Wilhelm*, *tatăl tău spune că eşti unul dintre cei mai înfocaţi aliaţi ai mei*”, îşi amintea că spusese la un moment dat Sabina. Vorbea cu un copil... ba nu, cu un tânăr de vreo şaisprezece – şaptesprezece ani. El nu urcase în furgonetă. Probabil că o luase într-o altă direcţie după ce se

despărţiseră.

Wilhelm... să fi fost unul şi acelaşi cu *Willy,* numele pe care îl rostise un bărbat după comentariul Sabinei?...

Ieşi din şură, urcă din nou în maşina sa de împrumut, se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii.

Cum să procedez în *continuare*, *Doamne*? *Am rămas fără idei*. *Ştiu că Tu mi-ai călăuzit paşii până aici*... *dar încotro s-o iau acum*?

Oftă din adâncul inimii şi rămase nemişcat preţ de câteva minute, încercând să-şi golească mintea de toate gândurile care nu serveau scopului său.

Călăuzeşte-mi paşii, *Tată*, se rugă el abia şoptit. *Îţi încredinţez din nou calea mea*, *sufletul meu*, *gândurile mele*, *paşii mei*. *Du-mă pe cărarea Ta*, *Doamne*. *Tu eşti Domnul Dumnezeul meu*, *prietenul meu*, *Tatăl meu*, *stăpânul vieţii mele*. *Îndrumă-mi paşii după cum Ţi-e voia*. *Săvârşeşte lucrarea Ta perfectă în şi prin mine*...

Trase din nou aer în piept şi expiră încet.

...Îţi mulţumesc, *Tată*. *Îţi mulţumesc că ai în continuare grijă de mine*... *îţi mulţumesc că mă ţii în palmele Tale*.

Fără să ştie care va fi următoarea lui destinaţie, Matthew porni încet motorul, întoarse maşina şi o luă peste câmp, înapoi spre Grossbeeren.

108
Willy şi tatăl său

Când coti de pe drumeag pe drumul pietruit ce ducea în sat, se simţi cuprins de o linişte de neînţeles. Nu avea în gând nicio strategie şi totuşi, simţea că este *purtat* spre un plan şi un scop care nu fuseseră gândite de el, spre o destinaţie ce-i era încă necunoscută. Străbătu din nou sătucul, până în capătul opus, continuând să se roage încet pentru îndrumare.

Deschide-mi ochii. *Doamne*. *Fă-mă să văd ceea ce vrei să văd*... *netezeşte-mi cărările*.

Când întoarse maşina să traverseze încă o dată satul, simţi un impuls. În loc de a o lua din nou prin centru, începu să exploreze străzile lăturalnice. Unele nu erau mai lungi de o sută de metri. Altele, mai degrabă nişte alei private, duceau până în dreptul câte unei case, unde se opreau brusc. În ziua în care Sabina se aflase la volanul maşinii, nu se aventuraseră pe niciuna dintre aceste alei laterale, dar el nu voia să lase niciun cotlon necercetat.

A patra străduţă se întindea pe o distanţă considerabilă, apoi cotea la stânga, peste un podeţ aproape prea îngust chiar şi pentru un trabant. Matthew traversă cu grijă podul, apoi viră la dreapta, urmând drumul ce continua de-a lungul malului. La mică distanţă în faţa lui se ridica o clădire mare ce aducea a şcoală.

Se apropie.

Nu se poate!

Călcă brusc pedala de frână şi maşina se opri scrâşnind.

Lângă clădire era parcat un trabant verde!

Matthew coborî din maşină şi porni în fugă spre celălalt trabant. *Da*, *uite şi bara de protecţie îndoită în sus*! *Aceasta e*, *fără doar şi poate*, *maşina care ne-a condus la şura de pe câmp*!

Se năpusti spre cea mai apropiată uşă. În parcare nu

erau multe automobile. Era târziu, orele de şcoală se vor fi terminat. N-ar trebui să-i fie greu să-l găsească pe...

Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt. Uşa din faţa lui se deschise şi ieşiră două persoane – o femeie de vârsta lui şi...

Da, îl recunoştea... Era băiatul pe care îl văzuse vorbind cu Sabina!

Se opri, gâfâind.

Femeia se opri şi ea. Văzând că Matthew se uită ţintă la ei, fu cuprinsă în mod vizibil de panică şi începu să se retragă, speriată, înapoi spre clădire.

— Mamă?

— Willy, vino... te rog! îl imploră ea pe fiul său.

— Nu... *bitte*... *bitte*, aşteaptă... Wilhelm! strigă Matthew.

Ignorând îndemnurile mamei sale, tânărul se opri şi, privindu-l mai bine pe străin, recunoscu în el pe bărbatul care fusese cu ei în acea zi fatidică.

— E în regulă, mamă, spuse el, coborând treptele. Domnul era împreună cu Fräulein Duftblatt în ziua în care...

— Nu vreau să mai aud nimic nici despre Fräulein Duftblatt, nici despre trandafiri! Am lăsat în urmă toate astea! Acum suntem în siguranţă. Vino cu mine, Willy... vino cu mine, te rog!

Fără să-i dea ascultare, Willy se apropie de Matthew şi îi strânse călduros mâna, ca unui fost tovarăş de luptă.

— Te caut de ceva vreme, Willy, începu Matthew pe un ton însufleţit. Încerc să dau de domnişoara Duftblatt. Ai mai văzut-o de... de atunci?

Wilhelm ezită, dus pe gânduri, preţ de o clipă.

— Rapoartele oficiale susţin că a murit în urma accidentului.

— Am motive să cred că este încă în viaţă, insistă Matthew.

— Ce fel de motive?

— Am primit un mesaj care cred că s-ar putea să vină

din partea ei... un mesaj despre trandafiri.

Expresia care apăru pe chipul băiatului arăta că a înţeles cât se poate de bine semnificaţia cuvintelor lui Matthew.

— Cred că ar fi mai bine să vorbiţi cu tata.

— Nu, Willy! se auzi în spatele lor vocea sărmanei femei. Nu vreau ca familia mea să mai aibă vreodată de-a face cu trandafirii!

Willy căzu din nou pe gânduri, apoi se întoarse spre mama sa.

— Îmi pare rău, mamă. Bărbatul acesta n-a venit cu intenţii rele. Ştiu că tata ar vrea să discute cu el, adăugă Wilhelm, după care se întoarse din nou către Matthew. Aşteptaţi aici. Am s-o duc pe mama acasă şi am să-l anunţ pe tata că sunteţi aici.

— Tatăl tău se numeşte... Erich? întrebă Matthew.

Willy încuviinţă din cap.

— Unul dintre noi va veni după dumneavoastră.

Willy şi mama lui plecară cu trabantul verde şi Matthew se aşeză pe o bancă din apropierea şcolii, trepidând de emoţie la gândul că reuşise să ia în sfârşit legătura cu cineva care o cunoştea pe Sabina.

Peste o oră şi un sfert, Matthew, Erich şi Willy discutau plimbându-se agale pe malul râului ce curgea lângă şcoala la care preda doamna Brumfcidt, soţie şi mamă pe cât de credincioasă, pe atât de îngrijorată.

— Îmi pare rău că nu vă putem invita la noi acasă, se scuză Erich. Nevastă-mea e femeie bună de felul ei, dar treaba asta a zguduit-o din cale afară şi încă nici acum nu şi-a revenit pe de-a-ntregul în urma sperieturii.

— N-ai de ce să te scuzi, zise Matthew. Eu mă bucur să ştiu că aţi scăpat cu viaţă. Conform surselor oficiale, s-ar fi zis că n-a existat niciun supravieţuitor.

— Unii, ce-i drept, şi-au pierdut viaţa, răspunse Erich. Unul de-al nostru... şi alţi câţiva.

— Îmi pare rău s-aud asta. Dar despre Fräulein Duftblatt şi tatăl ei aveţi vreo informaţie concretă?

— Eu unul nu i-am mai văzut după explozie, răspunse Erich, îmi pierdusem cunoştinţa. Tot ce ştiu e c-au fost duşi la Potsdam. N-am motive să cred c-ar mai fi în viaţă. N-am auzit niciun zvon care să susţină aşa ceva.

— Oare nu există vreun membru al organizaţiei care să ştie mai multe?

— Activitatea reţelei e gândită în aşa fel încât fiecare membru să ştie doar ceea ce-l priveşte pe el şi pe cei cu care intră în legătură directă. Sistemul ăsta ne asigură protecţie şi siguranţă. Fireşte că Fräulein Duftblatt ştia mult mai multe decât ceilalţi. Dar noi nu îi cunoaştem contactele şi nu putem să luăm legătura cu ele.

— Bine, dar credeţi că *s-ar putea* să fie încă în viaţă?

Brumfeldt tăcu, gânditor, preţ de câteva clipe.

— Nu ştiu ce să zic. Aş da orice să fie aşa. Dar, sincer să vă spun, nu mi-a ajuns la ureche niciun zvon cum că Fräulein Duftblatt ar trăi. Pe de altă parte, chiar de-ar fi în viaţă, n-ar vrea ca noi să ştim – asta pentru propria noastră siguranţă. Faptul că am luat parte la tentativa de evadare ne-a implicat în mod direct şi ştiu că ea n-ar face nimic pentru a ne îngreuna şi mai mult situaţia – or exact asta s-ar întâmpla dac-am şti că trăieşte. Prin urmare, nu bag mâna-n foc nici că trăieşte, nici că a murit.

— Înţeleg, murmură Matthew.

— Ştiu că era urmărită de nişte ticăloşi, adăugă Brumfeldt. Dac-ar fi încă în viaţă, pentru siguranţa prietenilor ei, ar păstra tăcerea. Ar rupe, probabil, orice legătură cu reţeaua, şi-ar schimba numele şi ar începe o nouă viaţă.

— Credeţi c-ar putea s-o facă?

Erich ridică din umeri.

— Trăim vremuri noi şi periculoase.

— Trebuie să existe cineva care să ştie mai multe, insistă Matthew. Am auzit numele Hermann. Vă spune ceva?

— Hermann e vărul meu din Berlin.

— El, oare, n-a văzut-o?

— Nu, n-a mai întâlnit-o de atunci, răspunse Erich, clătinând din cap.

— N-ar putea s-o ia de la capăt fără prieteni... fără să lase măcar o urmă.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Dar, cunoscând-o, ştiu că n-ar vrea să pună în pericol pe nimeni. Chiar dacă unii membri ai reţelei ar şti unde se află Fräulein Duftblatt, ar păstra cu sfinţenie secretul – şi asta mai ales dacă unul ca dumneavoastră ar începe să pună întrebări. Fiul meu şi cu mine ştim că sunteţi o persoană de încredere pentru că v-am văzut împreună cu ea. Dar ceilalţi n-au cum să ştie lucrul ăsta.

— Poate, dacă aţi garanta dumneavoastră pentru mine...

— În afară de cele câteva persoane cu care colaborăm direct, nimeni nu cunoaşte numele Brumfeldt. Le-aş inspira la fel de puţină încredere ca dumneavoastră. Probabil că ne-ar lua pe *amândoi* drept agenţi *Stasi*.

— Nu văd de ce-ar crede cineva una ca asta.

— Suspiciunea şi lipsa de încredere stau la baza vieţii aici, în RDG. Toată ţara e împânzită de informatori, spioni şi colaboratori.

— Nu sună deloc încurajator, oftă Matthew.

— Poate că Fräulein Duftblatt trăieşte acum în Polonia, sub un nume fals, folosind parole noi şi persoane de care eu nu ştiu absolut nimic – asta bineînţeles doar *dacă*, prin absurd, ar mai fi în viaţă.

— Să înţeleg că şansele de a o găsi sunt minime?

— Inexistente, stimate prieten – asta dacă nu *vrea* ea să fie găsită. Activitatea reţelei are un caracter secret. Chiar Fräulein Duftblatt a stabilit asta împreună cu ceilalţi lideri. Aşa că, vedeţi dumneavoastră... chiar dacă ar mai trăi, nu văd cum aţi putea să daţi de ea.

— Şi dac-am vorbi cu Bietmann? interveni Willy, care ascultase cu atenţie întreaga conversaţie.

— Hm... ar fi, într-adevăr, o posibilitate, murmură

gânditor tatăl său.

— Cine este acest Bietmann? întrebă Matthew.

— Un tânăr fermier din satul Kehrigkburg.

— Este unul de-ai voştri?

Brumfeldt aprobă din cap.

— Acum că Willy a adus vorba de el, îmi amintesc că era implicat într-o sferă largă de activităţi ale reţelei, din Potsdam şi până în Madgeburg, ba chiar până-n Polonia. Eu nu l-am întâlnit niciodată, dar Willy l-a ajutat la culesul recoltei acum câţiva ani... Tu ce crezi, Willy?

— Îmi amintesc că Herr Bietmann a avut mulţi vizitatori pe vremea când lucram la el. Cunoaşte o mulţime de oameni, am impresia.

— Dacă iau legătura cu el, pot să amintesc numele voastre? întrebă Matthew.

— Da, răspunse Erich, dar nu vă garantez că aşa îi veţi câştiga neapărat încrederea.

— Am înţeles. Puteţi, totuşi, să-mi spuneţi cum să dau de el?

Brumfeldt încuviinţă din cap.

109
Kehrigkburg

În drum spre Kehrigkburg începură să-l năpădească îndoielile. Cum de-şi imaginase că va fi uşor... sau chiar posibil să o găsească?...

Găsi destul de uşor casa, dar când se prezentă drept un prieten al lui Erich şi Willy Brumfeldt, Bietmann păru să nu ştie la cine se referă.

Matthew tăcu preţ de o clipă, apoi continuă încurcat:

— Eu... ăă... O caut pe o prietenă de-a mea... o iubitoare de trandafiri pe nume Duftblatt.

Faţa bărbatului rămase impasibilă.

— E iarnă, spuse el. Frig. Nu e tocmai momentul potrivit pentru culegerea trandafirilor, adăugă el, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Matthew îşi aduse imediat aminte de cuvintele pe care le citise în tainiţa baronului.

— Da, aşa e, spuse el repede, cu vădită nervozitate. Cu... cu alte cuvinte... vreţi să spuneţi că florile nu cresc iarna... adică, vreau să zic... că trandafirii nu prea înfloresc în anotimpul acesta?

Pe buzele bărbatului apăru un surâs abia schiţat.

— Cam aşa ceva. Dacă ţi-aş spune că trandafirii nu înfloresc în anotimpul acesta, adăugă el cu vocea tărăgănată, dumneata ce-ai răspunde?

— O, da... aşa e... iar eu aş spune, se bâlbâi Matthew emoţionat, eu aş spune că pentru oamenii care iubesc... ba nu, că pentru cei ce iubesc, frunzele sunt şi ele... Nu, nu aşa vine... Pentru cei ce iubesc, şi frunzele sunt înmiresmate.

— Ce părere ai de petale?

— *Petalele*, asta era! exclamă Ma tthow. *Petalele* sunt înmiresmate!

— Bine zis, râse Bietmann. Pofteşte înăuntru. Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

După ce îl conduse în casă şi se aşezară, Matthew îi explică pe larg situaţia în care se afla şi motivul vizitei sale. Fermierul îl ascultă cu atenţie, fără ca mimica lui să divulge mai multe decât la începutul conversaţiei.

— Dac-am să te pot ajuta sau nu, rămâne de văzut, spuse el în cele din urmă. Nu-ţi fac nicio promisiune. E adevărat ce ţi-a zis Herr Brumfeldt. Ţesătura este strâns împletită, dar fiecare za se întinde pe o suprafaţă limitată şi nu ştie nimic despre felul în care este lucrat materialul în altă parte. Fiecare are grijă ca ţesătura să rămână intactă acolo unde se află el, fără să privească mai departe. Înţelegi ce zic?

— Cred că da, răspunse Matthew.

— Am auzit nişte zvonuri, continuă Bietmann. Deşi numele Duftblatt n-a fost pomenit nici măcar o dată, am şi eu suspiciunile mele.

— Spune-mi ce ştii, spuse Matthew, aplecându-se spre el.

— Din păcate, n-am nicio informaţie concretă. Nu pot să îţi dau decât două nume – două fire din ţesătură, la fel ca mine, care au uneori prilejul de a afla una, alta. Tot ce ştiu e că s-au semnalat călători din rândul alor noştri. Îmi dau seama că nu e cine ştie ce pistă, dar e tot ce pot să-ţi ofer.

— Orice informaţie este preţioasă.

— Unul dintre ei trăieşte în nord, în Polonia, lângă Marea Baltică, iar celălalt, în apropiere de graniţa cu Cehoslovacia. Nu-l cunosc personal pe niciunul dintre ei şi nici nu ştiu ce mijloace de comunicare or fi folosind. S-ar putea să fie periculos să-i abordezi. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi informaţii mai concrete.

— Îţi rămân profund îndatorat că m-ai ajutat şi cu atât, spuse Matthew. Am să pornesc la drum şi-am să văd încotro mă duc aceste iţe.

Bietmann îi dădu numele celor doi bărbaţi şi localităţile în care puteau fi găsiţi aceştia, în caz că ar fi contactaţi, apoi se despărţiră cu o strângere de mână, fermă şi uşor

prelungită.

110
O călătorie lungă şi sinuoasă

După vizita făcută la Kehrigkburg, înarmat cu cele două nume obţinute de la Bietmann, Matthew îşi începu lungul şi istovitorul voiaj pe urmele misterioşilor „călători” despre care se zvonea că s-ar deplasa prin ţesătura trandafirie a reţelei. Deşi atât Bietmann, cât şi Brumfeldt îl avertizaseră să nu-şi facă mari speranţe, nimic nu ar fi putut să-l pregătească sufleteşte pentru rezultatele descurajante cu care se confrunta la fiecare pas.

Trecu o săptămână, apoi o lună.

Urmase pistă după pistă, dar toate se terminau în acelaşi fel – cu tăciunii reci ai unui foc ce părea să fi fost stins cu doar câteva zile înainte de sosirea lui.

Persoana pe care o urmărea părea să-i anticipeze fiecare mişcare, fiecare gând. Şi astfel, reuşea să i se strecoare printre degete, să dispară fără urmă chiar de sub nasul lui, silindu-l, de fiecare dată, să o ia de la capăt.

Reţeaua fiind atât de bine organizată, probabil că membrii ei îi *ştiau* dinainte fiecare mişcare şi, crezându-l agent *Stasi* sau KGB, aveau grijă să fie mereu cu câţiva paşi înaintea lui. Ori de câte ori credea că a reuşit să-l convingă pe vreunul dintre foştii aliaţi ai Sabinei de onestitatea intenţiilor sale, descoperea că altcineva avertizase deja persoana cu pricina în privinţa lui, zădărnicindu-i astfel toate eforturile.

Nu de puţine ori i-a bănuit chiar pe Bietmann şi pe Brumfeldt. Poate că, de îndată ce plecase, aceştia îşi anunţaseră tovarăşii să se ferească de el.

Totuşi, nu putea să le poarte pică pentru asta. În fond, vieţile, familiile şi chiar viitorul lor erau în pericol. De ce s-ar fi încrezut în el? în ceea ce-i privea, ar fi putut foarte bine să fie un spion şi încă unul de cea mai joasă speţă, care se dă drept prieten. În fond, ce dovadă avea că este, într-

adevăr, ceea ce susţine c-ar fi?

Era normal ca întrebările lui insistente să trezească suspiciuni. Cu cât îi iscodea mai tare, cu atât se închideau mai mult în ei. Dacă Sabina – în cazul în care ea era persoana care-i scăpa de fiecare dată printre degete – aflase că o urmăreşte cineva, era firesc să se ascundă. Credea, probabil, că urmăritorul ei e Gustav.

De vreo două-trei ori, fusese convins că este pe punctul de a o găsi, dar de fiecare dată găsise doar locul pustiu şi nicio urmă a persoanei care îl părăsise, în mod evident, cu doar puţină vreme în urmă.

Unde mai pui că sesizase, încă de la bun început, că este urmărit de *Stasi*, ceea ce-i îngreunase şi mai abitir căutările. Fusese nevoit să îşi măsoare cu grijă fiecare pas, atât înainte, cât şi înapoi.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să compromită caracterul secret al reţelei. Chiar şi cea mai mică scăpare din partea lui ar fi pus în pericol oameni nevinovaţi, prieteni de-ai Sabinei. Trebuia să fie cu ochii în patru la fiecare pas. Din păcate, tocmai faptul că voia să-i protejeze de duşmani constituia un factor în dezavantajul lui: toţi credeau că *el* este duşmanul.

La începutul călătoriei, îl ochise preţ de-o secundă pe agentul care îl urmărea.

Nu era sigur – în fond, trecuseră douăzeci de ani de când îl văzuse ultima oară – dar avusese vaga impresie că *ar putea* să fie Gustav von Schmundt.

Totuşi, cum de îi dăduse de urmă? Fusese tot timpul extrem de precaut. Nu, era o enormitate... Schmundt nu avea cum să facă legătura... decât dacă nu cumva...

Să se fi aflat, oare, şi *el* în elicopterul care-i urmărise? Atunci nu avea cum să mai fie în viaţă, toţi ocupanţii elicopterului muriseră – aşa reieşea din articolul pe care i-l arătase Clatchen...

Confruntat cu prea multe întrebări fără răspuns, nu reuşea să gândească limpede.

Poate că omul din umbră e, de fapt, un membru al reţelei şi mă urmăreşte pentru a vedea dacă nu sunt cumva un lup deghizat în oaie. Da, asta părea o explicaţie mai verosimilă.

Indiferent cine era bărbatul, după ce îi remarcă prezenţa, Matthew îşi luă măsuri suplimentare de precauţie. Deşi nu-l mai văzu circa două săptămâni după aceea, senzaţia neplăcută că este filat îl urmărea pretutindeni.

După ce plecase din Kehrigkburg, agăţându-se de un firicel de speranţă, Matthew bătuse în lung şi-n lat Germania de Est şi Polonia, ajungând până în Niedersdorf şi Varşovia, de unde o luase spre sud, prin Cehoslovacia şi se întorsese în nord trecând prin Praga şi apoi Leipzig, unde, spre uluirea lui, observă din nou că este urmărit – doar că de astă dată cel ce-l urmărea era mult mai tânăr şi, deci, nu avea cum să fie Schmundt.

Reţeaua Trandafirului era o organizaţie amplă, care trata cu extremă seriozitate siguranţa membrilor săi. Recursese la mită, la rugăminţi, făcuse uz de toate tacticile de persuasiune din arsenalul său diplomatic, dar toate strădaniile sale fuseseră în zadar. De îndată ce reuşea să câştige încrederea cuiva, o vedea evaporându-se la următoarea destinaţie. Deşi bătea drumurile de mai bine de-o lună, încă nu reuşise să penetreze decât franjurile de la capetele misterioasei ţesături ascunse ce începuse a fi urzită la *Lebenshaus*, în urmă cu peste douăzeci de ani.

Iarna lui 1962 se apropia de sfârşit, dar căutările lui nici pe departe.

111
Încredere frăţească

La sfârşitul lunii martie, paşii îl duseră din nou, aşa cum bănuise de la bun început, în sătucul Kehrigkburg, situat la sud-est de Berlin, la Bietmann, care – bănuia Matthew – devenise, în absenţa Sabinei, unul dintre principalii pivoţi ai reţelei. Ori de câte ori reflecta asupra conversaţiei lor iniţiale, Matthew devenea tot mai convins că, odată şi odată, drumurile lor se vor încrucişa iar.

Şi aşa s-a şi întâmplat. Acum, după o zi petrecută în Kehrigkburg, se îndrepta spre Magdeburg, situat cale de vreo 130 de kilometri la sud-vest de Berlin.

Rezerva sa de mărci est-germane era pe terminate, slăbise şapte kilograme, iar trabantul lui Paddy Red fusese de câteva ori la un pas de a-şi da obştescul sfârşit – îi prelungise temporar viaţa cârpăcindu-l cum se pricepuse el mai bine. Pe cât de hotărât era să urmeze pista până la capăt, ştia că, dacă nu va face în curând rost de bani şi de un automobil mai fiabil, n-avea cum să continue căutările. Dar nu se putea opri acum – asta ar fi însemnat să piardă orice urmă.

Deşi totul părea să-l descurajeze, în timp ce înainta pe şoseaua cu două benzi ce ducea spre autostradă, simţi renăscându-i în suflet speranţa. Poate că acest contact va da, în sfârşit, rezultate.

În timpul celei de-a doua vizite făcute lui Bietmann, se înfiripase între ei un spirit de camaraderie şi de fraternitate spirituală atât de profund, încât gazda sa îl invitase să ia parte la rugăciune alături de un grup restrâns de fraţi întru credinţă şi apoi, în pofida faptului că Matthew îl avertizase că s-ar putea să fi fost urmărit din Leipzig, insistase ca acesta să înnopteze în casa lui.

— Nu există restricţii religioase în RDG, îi spusese Bietmann. Nu trebuie să ne ascundem activităţile. Dacă ne-

ar bate acum la uşă un agent *Stasi*, l-am invita să se roage alături de noi. Aici lucrurile încă nu stau atât de rău ca-n Rusia.

Azi, la despărţire, fermierul german îi strânsese mâna şi se uitase adânc în ochii lui.

— Cred că în Magdeburg ai să găseşti ceea ce cauţi. Informaţia e proaspătă, am primit-o abia săptămâna trecută şi de atunci m-am tot rugat la Dumnezeu să-ţi călăuzească iar paşii pe aici. Nu ştiu cum va reacţiona omul. După cum ţi-am mai spus, eu nu sunt o za din acea porţiune a ţesăturii. E drept că-mi mai ajunge pe la ureche una, alta, dar asta nu constituie o garanţie. Dacă au motive să se îndoiască de tine sau dacă există pericole de care eu n-am cunoştinţă, poate că nu ţi se va da plicul. Tot ce pot să fac pentru tine e să-ţi dau numele persoanei de legătură. Ai grijă. Dacă nu rosteşti cuvintele exact aşa cum ţi-am spus, s-ar putea să nu creadă în onestitatea intenţiilor tale.

— Înţeleg, răspunse Matthew. Dar, dacă sunt urmărit, aş putea să-i pun în pericol pe cei cu care iau legătura şi chiar nu vreau asta. Este, cumva, posibil ca urmăritorul meu să fie unul de-ai voştri?

— N-aş crede. Noi nu facem spionaj decât pentru a-i proteja pe cei pe care încercăm să-i ajutăm.

— Ce se întâmplă dacă individul este încă pe urmele mele?...

— Mda, făcu Bietmann gânditor, apoi adăugă: Cred că putem să-l încetinim îndeajuns cât să-ţi piardă urma. E o diversiune care funcţionează de fiecare dată. Va trebui să conduci spre ieşirea dinspre nord, ca şi cum te-ai îndrepta spre Berlin. Eu am să te urmez cu maşina mea. Dacă cineva vrea să se angajeze în urmărire, va trebui să conducă în spatele meu. Am un prieten în partea de nord a satului care va aranja ca vacile lui să treacă drumul chiar între automobilele noastre. Am să-l sun să-i dau de ştire. Planul ar trebui să funcţioneze fără probleme. La un kilometru de locul în care vor trece vacile, virează la stânga, pe drumul

care taie câmpul. Te vei face nevăzut în mai puţin de treizeci de secunde şi, după vreo trei kilometri, ai s-ajungi la şoseaua ce duce spre est, la autostradă.

— Nu am cuvinte să îţi mulţumesc, spuse Matthew cu profundă recunoştinţă.

— Am încredere în tine, frate, indiferent cine eşti şi care-o fi misiunea ta. Drum bun, prietene. Domnul fie cu tine.

Când Bietmann pronunţase acele cuvinte, gândurile lui Matthew zburaseră instinctiv la încrederea pe care i-o arătase Barnaba lui Pavel, garantând pentru el faţă de apostolii din Ierusalim.

Acum – lăsând în urmă vacile prietenului lui Bietmann, pe care le vedea răsfirate pe drum în oglinda retrovizoare – se ducea, la fel ca Apostolul Pavel, să-l întâlnească pe un frate creştin care nu ştia dacă avea să-i dea crezare sau se va teme de el.

112
Preţul loialităţii

Noaptea petrecută în cămăruţa aia cât o cutie de chibrituri aproape că pusese capac la toate.

Începea să regrete că reluase personal urmărirea. Când locţiitorul lui Galanov îl anunţase din Leipzig că individul părea să o ia direct către Berlin, nu voise să-şi asume niciun risc. Noul lacheu nu avea nici pe departe experienţa lui Galanov, care încă nu se întorsese din Moscova, şi nu putea risca să piardă urma prăzii tocmai acum, când aceasta se afla atât de aproape.

Prin urmare, şeful de secţie hotărâse să preia personal cazul, în speranţa de a descoperi în sfârşit ce punea la cale impostorul de la *Lebenshaus*.

Se trezise cu noaptea-n cap şi ieşise afară, în frig, să fileze trabantul. Într-o ţară unde trabanturile erau mai numeroase decât şoarecii de câmp, acest exemplar bătrân şi şubred care străbătuse, sub supravegherea sa, jumătate din regiunile stipulate în Pactul de la Varşovia, ieşea fără doar şi poate în evidenţă prin tabla ruginită şi peticită, făcând urmărirea ridicol de simplă. Era de mirare că individul reuşise să bată atâta drum într-o rablă ca asta, care probabil că nu putea atinge nici 70 de kilometri la oră.

Stătuse la pândă toată dimineaţa, până la amiază. Era mort de foame. Ar fi putut să-şi facă liniştit somnul, să se bucure de un mic dejun copios... şi de pe-acum şi de masa de prânz!

În urmă cu zece minute ieşiseră, în sfârşit, din casă atât oaspetele, cât şi gazda şi, urcând fiecare în automobilul său, porniseră spre sat. *Oare unde s-o fi ducând fermierul*? se întrebă el.

Se lăsă în jos pentru a nu fi văzut şi după ce trecură cele două autovehicule, porni şi el motorul şi viră încet pe drum, în spatele lor.

Încă nu ştia sigur dacă McCallum este cel ce conduce trabantul fumegând din faţa lui. Trebuia să admită că barba constituia o deghizare pe cinste. Unde mai pui că nu-l văzuse pe porcul ăla decât o singură dată în viaţă, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Ocazie cu care fusese beat turtă.

Când fuseseră interogaţi ulterior de el sau de aghiotantul său interimar, toţi cei cu care intrase în contact individul – de la recepţioneri şi vânzătoare la muncitori şi ţărani – spuseseră că acesta pare să fie de obârşie germanică. Poate austriac sau elveţian, îşi dăduseră cu părerea vreo doi, judecând după accent. Niciunul, însă, nu auzise de numele McCallum.

Preferaseră, aşadar, să nu-I salte imediat, ci să continue urmărirea. Totuşi, Gustav începea să-şi piardă răbdarea. Era cât pe ce să-l aresteze pur şi simplu pe impostorul cu barbă sub acuzaţia că s-a dat drept un angajat al Inspectoratului de Stat şi să pună capăt tărăşeniei odată şi pentru totdeauna.

Urmări plictisit cele două automobile prin cătunul cât un degetar în care nu se găsea decât o singură pensiune nenorocită – cea la care fusese constrâns să tragă azi-noapte. Informaţia pe care i-o dăduse aghiotantul părea să fie corectă. Mergeau pe drumul care ducea spre nord, la Berlin.

De ce se ţinea dobitocul acela de fermier atât de aproape de trabant?

Asta ce mai e?!

Apăsă pedala de frână şi aproape că se ciocni de maşina fermierului. În mijlocul drumului îşi făcuse brusc apariţia o cireadă de vaci!

Gustav coborî nervos din maşină şi se repezi în faţă, răcnind ordine bărbatului care mâna vitele. Zări cum trabantul hodorogit pe care îl urmărea se pierde în depărtare, lăsând în urmă un nor negru de fum de eşapament.

— Trebuie să urmăresc automobilul acela! zbieră el, apropiindu-se de ţăranul care, judecând după expresia relaxată de pe chipul său, părea la fel de puţin grăbit ca flegmaticele animale ce treceau agale drumul.

— Îmi pare rău, *mein Herr*, răspunse acesta zâmbind, dar vacile mele nu înţeleg graba oamenilor.

— Cum îţi permiţi, nenorocitule?!

— Odată ce fetele mele încep să traverseze drumul, nu e cale nici să le opreşti, nici să le faci să iuţească pasul.

— Ştii cu cine vorbeşti, nesimţitule?! urlă Gustav, uitând că nu este îmbrăcat în uniformă.

— Iertat să-mi fie, *mein Herr*, dar nu, nu ştiu.

— Sunt căpitan *Stasi*, imbecilule! îţi ordon să mă laşi imediat să trec!

— Îmi... îmi pare rău, *mein Herr*, se bâlbâi speriat tânărul, devenind brusc foarte serios.

Încercă să răsfire vacile de pe drum, dar fără mare succes. Norul de fum eşapat de trabant aproape că nu se mai vedea.

Gustav se răsuci pe călcâie şi începu să răcnească la şoferul maşinii din faţa lui, care reuşise cumva să oprească de-a curmezişul drumului, blocând ambele benzi.

— Mută-ţi imediat maşina, imbecilule!

Bietmann încuviinţă din cap, întoarse cheia în contact şi tură de câteva ori motorul, apoi aruncă o privire prin fereastra deschisă şi spuse cu un aer nevinovat:

— Se pare că nu vrea să pornească, *mein Herr*.

— Eşti un cretin incompetent! urlă Gustav şi, deschizându-i violent portiera, îl apucă de guler şi îl scoase cu forţa din maşină. Ştiu că a înnoptat la tine. Îţi ordon să-mi spui imediat încotro se îndreaptă!

— Despre cine vorbiţi? întrebă Bietmann.

În secunda următoare era lungit la pământ, cu obrazul brăzdat de urma roşie lăsată de pumnul lui Gustav şi cu nasul sângerând. Nici nu apucă să-şi revină bine în fire, că Gustav îl luă de grumaz, forţându-l să se ridice.

— Dacă nu vrei să-ţi putrezească oasele în puşcărie, atunci fă bine şi spune-mi tot ce ştii, neghiobule! E McCallum?

— Îmi pare rău, n-am auzit niciodată numele ăsta.

Gustav îi aplică încă un dos de palma răsunător, dar de astă dată avu prezenţa de spirit să-l ţină bine cu cealaltă mână ca nenorocitul să nu se prăbuşească din nou.

— De ce-a venit la tine?

— Suntem prieteni.

— Minţi! Ieri v-aţi văzut pentru prima dată!

— Ba nu, m*ein Herr*...

— Te pui cu mine, idiotule?! Te omor în clipa asta, dacă nu încetezi cu minciunile! răcni Gustav, lăsându-l să cadă.

Se scotoci căutându-şi arma şi peste cincisprezece secunde stătea deja deasupra lui Bietmann, cu pistolul aţintit spre tâmpla lui.

— Vorbeşte sau te omor. N-ai fi primul om pe care îl ucid.

— Udo, Udo! strigă îngrozit celălalt fermier, repezindu-se către Bietmann şi aplecându-se lângă el. Spune-i domnului ofiţer tot ce vrea să ştie!

— *Ruhe*, Micka, murmură Bietmann. Nu sufla o vorbă.

— Dacă nu faci cum spune amicul tău, am să vă omor pe amândoi! răcni Gustav, orbit de furie.

Buzele bărbatului prăbuşit la pământ începură să se mişte; dar cuvintele nu erau adresate prietenului şi nici duşmanului său, ci Tatălui ceresc. Căruia îi mărturisea că, deşi îi este teamă, este gata să se sacrifice.

— Udo... Udo, te rog! îl imploră tânărul fermier pe nume Micka. Gândeşte-te la soţia ta... loialitatea nu merită un asemenea preţ!

În momentul următor, Micka se trezi înşfăcat de guler, cu ţeava pistolului îndreptată spre el.

— Bine spus, mârâi Gustav pe un ton ameninţător. Şi-acum ascultă la mine! Dacă nu-mi spui imediat tot ce ştii, te vei alătura amicului tău şi ambele voastre soţii vor

rămâne văduve înainte de vreme!

— Mag-Magdeburg, bâigui tânărul, îngrozit. A-acolo se duce.

— Tu chiar mă iei de prost, nenorocitule?! tună Gustav, altoindu-l pe după cap. Drumul ăsta duce direct la Berlin!

— Vă rog... vă rog să mă credeţi... *Herr Hauptmann*... Se duce la Magdeburg...

— Micka, nu avem voie să trădăm un frate, murmură Bietmann.

Gustav îl izbi năprasnic cu cizma, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

— Continuă! îi ordonă el tânărului fermier, agitându-şi pistolul sub nasul lui.

— Puţin mai sus e un... un drum, se bâlbâi Micka, arătând în spatele lui, un drum care ocoleşte satul şi duce la autostradă.

— Spre Magdeburg!

— *Ja*, *Herr Hauptmann*.

— Unde anume în Magdeburg?

— Nu... nu ştiu...

Gustav îl cârpi încă odată cu arma peste cap, făcându-i urechea să sângereze. Durerea şi groaza reuşiră să dezlege limba tânărului.

— Nu-s sigur, *Herr Hauptmann*, dar... l-am auzit pomenind o dată de... Ştiu că are un prieten la... la *Postamt*.

Fără să aştepte alte explicaţii, Gustav se repezi înapoi la maşină. Idioţii ăştia şi vacile lor puteau să blocheze drumul cât or vrea, el va porni întins spre autostradă!

Întoarse maşina făcând cauciucurile să scrâşnească şi, apăsând acceleratorul, demară în trombă înapoi spre sat, pe ruta care ducea direct la Magdeburg. În urma lui, Micka se prăbuşi în genunchi, îşi îngropă faţa la pieptul prietenului său care zăcea la pământ mai mult mort decât viu şi, copleşit de remuşcări, începu să plângă.

113
Un timbru special

Bietmann îl instruise să se prezinte la poşta din Magdeburg fie la 11:15, fie la 16:35, şi să întrebe de Herr Fritsch.

Îşi consultă ceasul. Era în jur de 15: 30. Condusese lejer până aici – nu avea de parcurs o distanţă foarte mare – şi socoti că peste patruzeci de minute ar trebui să ajungă în Magdeburg.

Intuiţia îi spunea că în curând, poate chiar azi, avea să facă o descoperire importantă. Şi fiindcă tot intuiţia îi spunea să fie cu băgare de seamă, căci pericolul e încă aproape, era într-o permanentă stare de vigilenţă şi trăgea cu coada ochiului spre toate maşinile de pe autostradă, cutremurându-se la gândul că într-una dintre ele s-ar putea afla chiar urmăritorul său.

În mai puţin de o oră ajunse la destinaţie. Parcă pe trotuar, traversă strada, intră în oficiul poştal, se duse la unul dintre cele două ghişee şi întrebă de Herr Fritsch. Peste un minut, dintr-unul dintre birouri îşi făcu apariţia un bărbat, care se apropie încet, cântărindu-l din ochi.

— Eu sunt Fritsch. Cu ce vă pot ajuta?

— Din câte ştiu, aici se găsesc timbre rare, pentru colecţionari, răspunse Matthew.

Bărbatul şovăi, continuând să-l scruteze cu privirea.

— Din când în când, răspunse el într-un târziu, cu vocea tărăgănată. Ce fel de timbru vă interesează?

— Cel de 40 de pfenigi, cu trandafiri.

— Cel mai mic exemplar este timbrul *Luftpost*, de şaptezeci şi cinci de pfenigi.

— Se văd bine şi frunzele?

— Toţi trandafirii au frunze. Ce culoare doriţi?

— Atâta timp cât petalele sunt înmiresmate, mă voi mulţumi cu orice culoare, chiar dacă eu, unul, îndrăgesc cel

mai mult roşul.

— Înţeleg, spuse Fritsch. În acest caz, poate că v-ar interesa un timbru care mi-a fost trimis recent – chiar dacă a fost deja folosit.

— Cu atât mai bine, răspunse Matthew. S-ar cuveni ca un trandafir să îmbucure cu parfumul său mai multe persoane, nu una singură.

Fritsch se făcu nevăzut şi peste un minut reveni cu un plic pe care i-l înmână lui Matthew.

— După cum vedeţi, timbrul a fost tăiat, spuse el. Dar bărbatul care locuieşte la adresa indicată pe spatele plicului este, la rându-i, un iubitor al trandafirilor. El vă va putea îndruma spre cel mai înmiresmat dintre toţi trandafirii.

— Cum va şti că sunt şi eu colecţionar? întrebă Matthew.

— Nu trebuie decât să-i arătaţi plicul şi vă va primi cu braţele deschise. Dar, atenţie! Nu vă prezentaţi la uşa lui înainte de 18:30.

Matthew mulţumi, localiză strada pe harta de pe peretele opus, apoi ieşi.

Găsi adresa cu uşurinţă. Era 18:35, se lăsase deja întunericul.

Informaţia pe care o primi de la prietenul domnului Fritsch de la poştă, care părea să îl aştepte, aproape că-l făcu să sară în sus de bucurie. Fără să stea pe gânduri, o zbughi înapoi la maşină, nerăbdător să ajungă la noua adresă.

— Până mâine nu veţi găsi pe nimeni la sediul de pe strada Graulinger, strigă bărbatul în urma lui. Dacă doriţi, aş putea să vă găsesc o gazdă pentru noaptea asta.

— Nu e nevoie, răspunse Matthew, prea surescitat pentru a judeca limpede. Mă voi caza la un hotel.

Încercând zadarnic să se liniştească, bătu oraşul ore în şir, atât cu maşina, cât şi pe jos, trecând de nenumărate ori pe lângă clădirea în care spera să găsească a doua zi răspunsul pe care îl căuta.

Nu putea decât să spere că planul lui Bietmann

funcţionase şi că, încetinit de apariţia vacilor, cel care îl filase de câteva săptămâni încoace, îi pierduse în sfârşit urma.

114
Tot mai aproape

Blestemat fie idiotul care se răsturnase cu camionul pe autostradă, blocând traficul timp de o oră întreagă! Cu o asemenea întârziere, ar zice mersi să ajungă la Magdeburg înainte de lăsarea întunericului.

Probabil că oficiul poştal închisese deja porţile pe ziua de azi. Ei bine, el le va ordona să le deschidă din nou şi, dacă va fi nevoie, va solicita şi o listă cu angajaţii. Va convoca tot personalul şi îi va interoga pe fiecare în parte până la miezul nopţii, dacă va fi necesar!

Se uită la ceas. Putea să ajungă înainte de ora 18, dar asta doar dacă nu întâlnea şi alte ambuteiaje pe drum!

Peste cincizeci şi cinci de minute, Gustav intră valvârtej în oficiul poştal. Era 17:40. Fără pic de fineţe, trecu ca o vijelie în faţa celor câteva persoane care stăteau la coadă în dreptul ghişeului şi îi mugi funcţionarului care îl privea stupefiat:

— Căpitan *Stasi* Schmundt! Vreau să vorbesc cu dirigintele poştei!

— Imediat, *mein Herr*, răspunse bărbatul, repezindu-se către unul dintre birourile din spatele lui.

Ceilalţi muşterii făcură un pas înapoi. Preferau s-aştepte şi-o zi întreagă decât să înfrunte mânia unui ofiţer *Stasi*.

Dirigintele poştei îşi făcu imediat apariţia, urmat de angajatul mărunţel care fusese trimis după el.

— Caut un bărbat despre care am motive să cred că a fost aici cândva în ultimele două ore, spuse Gustav. Trebuie să interoghez toţi angajaţii care l-au văzut sau au vorbit cu el. Mai lucrează şi altcineva la ghişeu în afară de bărbatul acesta? adăugă el, făcând semn cu capul spre funcţionarul care tremura ca varga lângă şeful său.

— Da, o femeie, răspunse dirigintele.

— Chemaţi-o imediat!

Dirigintele îi spuse ceva mărunţelului, iar acesta se făcu nevăzut pe coridorul din spatele lor. După un minut reveni însoţit de o femeie.

— Vreau să ştiu dacă aţi vorbit în după-masa asta cu un individ cu barbă, spuse Gustav ochindu-i cu severitate pe cei doi funcţionari. Deşi vorbeşte bine nemţeşte, sunt convins că este american – un duşman al Republicii Democrate Germane. Ştiu că a trecut pe aici. Nu ştiu în ce scop a venit, dar probabil c-a întrebat de cineva.

— Da, îmi amintesc de un bărbat cu barbă, spuse femeia. A mers la ghişeul tău, Max... N-a trecut nicio oră de când a fost aici.

— *Ja*... *Ja*, îmi amintesc şi eu, spuse Max, tremurând de frică. A venit la ghişeul meu şi a întrebat de Herr Fritsch. Şi avea, într-adevăr, barbă!

— *Ja*, Max, adăugă femeia, şi pare-mi-se că l-a întrebat pe adjunctul şefului ceva despre nişte timbre.

— *Ja*, *Ja*! Au purtat o conversaţie lungă, dar... dar, fireşte, n-am tras cu urechea... despre ce anume au discutat, nu ştiu.

— Nici eu, adăugă femeia, realizând că divulgase deja mai multe decât era indicat.

— Cine este acest Fritsch? întrebă Gustav.

— Adjunctul meu, răspunse dirigintele.

— Chemaţi-l numaidecât!

— Îmi pare rău, *Herr Hauptmann*, dar domnul Fritsch nu mai este la birou.

— Cum aşa?!

— M-a întrebat dacă poate pleca mai repede şi eu i-am dat permisiunea.

— V-a spus motivul pentru care trebuie să plece?

— Nu.

— Atunci daţi-mi adresa lui... imediat!

— Îmi pare rău, *Herr Hauplmmni*, dar acestea sunt informaţii confiden...

Dirigintele nu apucă să-şi ducă vorba până la capăt.

Gustav îl înşfăcă de guler şi, silindu-l să se ridice pe vârfurile picioarelor, îi mârâi în obraz:

— Ascultă aici, imbecilule! Dacă vrei să-ţi păstrezi postul, îţi sugerez să faci cum îţi spun. Oricum, am să dau de trădătorul de Fritsch şi fără ajutorul tău. Doar că atunci te va aştepta şi pe tine aceeaşi soartă! adăugă el ameninţător, eliberându-l pe diriginte din strânsoarea pumnului său de fier.

Tremurând din tot trupul, bărbatul trase de câteva ori aer în piept, apoi se îndreptă cu paşi nesiguri spre biroul său. Niciunul din cei prezenţi nu îndrăzni să mişte sau să sufle o vorbă.

Dirigintele reveni în mai puţin de două minute, cu dosarul adjunctului său.

Conştient de trădarea pe care o comite, dar neavând încotro dacă voia să-şi păstreze postul, îi întinse dosarul lui Schmundt.

Acesta i-l smulse din mână, aruncă o privire peste foi, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi valvârtej Oficiul poştal.

115
Pregătiri

Matthew avusese parte de prea multe eşecuri pentru a îndrăzni să-şi facă speranţe prea mari. Şi totuşi, era sigur că de astă dată se află pe pista corectă.

Trebuia să fie!

Încercase s-adoarmă, dar somnul îl ocolea cu încăpăţânare. Inima îi bătea năvalnic, mai-mai să-i sară din piept, mintea îi era copleşită de nenumărate gânduri şi nelinişti. Speranţa era amestecată cu teama. Teama că s-ar putea să fi interpretat greşit semnificaţia misteriosului cadou de Crăciun care îl propulsase în această anevoioasă cruciadă în spatele Cortinei de Fier. Că totul fusese în van.

Tot fără rost părea şi faptul că se cazase la hotel, având în vedere că nu reuşise să închidă un ochi toată seara. Totuşi, în liniştea camerei de hotel avusese timp să se reculeagă, să reflecteze şi să se roage. Ştia că nu era exclus ca pista să ducă şi de astă dată într-un punct mort. Asta-i spunea intelectul. Dar inima ce continua să-i bată nebuneşte şi zâmbetul larg ce stătea să i se lăţească pe toată faţa spuneau cu totul altceva.

Pe cât de uşor găsise cazare, pe atât de greu îi fusese să găsească un trandafir.

În Germania, trandafirii încep să înflorească în martie. Din păcate, însă, trăgând cu ochiul la glastrele de la ferestre şi în curţile oamenilor, nu văzu nicio floare vrednică să fie tăiată. În cele din urmă, se întoarse la hotel, îşi puse cel mai elegant costum şi apoi luă la rând cele mai bune restaurante ale oraşului. În fiecare cerea să i se aducă meniul şi apoi trăgea pe furiş o privire către mesele libere din jur.

Nu găsi ceea ce căuta decât cu puţin înainte de zece seara. De îndată ce chelnerul îi lăsă meniul şi se retrase, înşfăcă trandafirul cu coadă lungă din vaza de pe masa

alăturată, îl ascunse în haină şi îşi luă tălpăşiţa. Spera că-i va fi iertată abaterea. În fond, considera el, era pentru o cauză cât se poate de nobilă.

Aproape că dăduse de fundul pungii. Nu mai avea decât zece mărci şi ceva mărunţiş, care ar zice mersi să-i ajungă de benzină până la Berlin sau până la următoarea destinaţie spre care va trebui să pornească în cazul în care casa căreia îi dăduse târcoale în seara aceasta s-ar dovedi a fi pustie şi lipsită de viaţă şi în următoarele două zile.

Totuşi, avea de gând să joace această mână ca şi cum ar fi ultima. Avea să plătească sec, renunţând la bani, la deghizare, la tot ce avea – chiar cu riscul de a pierde totul. Aşa va şti măcar că a făcut tot ce i-a stat în putere. Şi de-ar fi să dea greş... atâta pagubă! Se va ridica şi-o va lua de la capăt.

Dar în noaptea asta, acum – şi mâine! – va risca totul pe o mână. Urmăritorii lui, Schmundt şi cunoscuţii lui din cercurile diplomatice n-aveau decât să-l recunoască şi să-şi arate colţii!

În noaptea asta, de dragul ei, îşi va da jos masca!

Ajunse la hotel târziu, intră în baie, goli pe poliţa din faţa sa punguţa cu cumpărăturile făcute la o farmacie non-stop şi introduse o lamă în aparatul de ras.

— Ei bine, bărbosul meu prieten, îşi spuse el în oglindă, Albrecht sau Liebermann sau cine-i fi... mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă pe un ton schimbat, care nu mai era adresat propriei persoane:

— Tot ce am făcut a fost pentru tine... Şi asta tot pentru tine o fac. Dacă e să ne revedem, vreau să ştii că sunt eu.

Se aplecă peste chiuvetă, îşi umezi faţa, se dădu cu săpun de ras şi începu să se bărbierească.

După zece minute se îndreptă de spate, îşi şterse faţa cu prosopul şi se privi în oglindă.

— Ei, ce zici, măi faţă-palidă? exclamă el, examinându-şi cele câteva tăieturi fine de pe gât şi bărbie. Nu e tocmai

Gillette, dar funcţionează binişor.

Se făcuse târziu.

Se întinse în pat şi încercă să adoarmă, dar degeaba. Încercă să se roage, dar nu reuşi. Fusese conştient de călăuzirea lui Dumnezeu la fiecare pas al acestei lungi călătorii. Şi totuşi, acum, în loc de rugăciuni, nu-i scăpau de pe buze decât suspine şi gemete nearticulate, lipsite de noimă.

Aţipi o oră-două chiar înainte de răsărit.

Somnul îi fu bântuit de vise neclare ce păreau a fi continuarea coşmarurilor care îl chinuiseră după accident. În toate se făcea că aleargă... cu o lentoare chinuitoare... după cineva.

Ţine ceva în mână... poate un băţ... ba nu! e o floare – un trandafir!

Degetele i se încleştează pe tulpină. Trebuie să ocrotească trandafirul... Să i-l dăruiască ei... Trebuie să alerge mai repede ca s-o prindă din urmă... Dar tălpile i se împotmolesc într-un lut gros... care începe să se întărească! Se smuceşte... se opinteşte să meargă înainte.

Silueta din depărtare se vede tot mai estompat... Trebuie să-i dea trandafirul... Trandafirul ascunde mesajul care o va proteja şi îi va da viaţă... dar, oricât se opinteşte, nu poate merge mai repede.

Silueta se pierde în zare... dar degetele lui încă strâng cu disperare tulpina trandafirului...

Se opreşte. Nu mai poate înainta. Ea s-a făcut nevăzută. Dăduse greş. Mesajul nu va ajunge niciodată la ea.

Îşi coboară privirea spre trandafirul pe care îl ţine în mână. Floarea parfumată a dispărut.

În locul ei – câh, ce oroare! – vede acum o masă rotundă, lipicioasă şi mişcătoare formată din râme, viermi şi alte târâtoare groteşti!

Imaginea îl face să ţipe de groază. Dar din gâtlej nu-i iese niciun sunet. E mut şi inert.

Scârbit şi distrus, încearcă să arunce hidoşenia, dar nu

poate. Vrea să îşi descleşteze degetele, dar ele rămân lipite, parcă, de tulpină. Scutură braţul, dar în zadar.

E fulgerat de durere.

Spinii tulpinii i s-au înfipt adânc în palmă, cârlige lungi şi necruţătoare, şi sunt imposibil de îndepărtat. Vede că începe să-i curgă sângele!

Prin fantasmele de coşmar, îi reverberează în minte cuvintele propriului poem – *Einen Dorn geheissen*, *der wütend mir will das Herze zerreissen*: „Spin se numeşte ceea ce-mi sfâşie inima cu cruzime”.

Sângele îi picură din palmă, dincolo de încheietură, până la cot; şi nu-l poate opri!

Ţipă din nou, îngrozit, şi ţipătul străpunse în sfârşit graniţele tărâmului oniric, trimiţând creierului primul semnal de trezire.

Dezgustătoarea mâzgă începe să coboare încet pe tulpină... îi acoperă palma... încheietura... şi înaintează acum de-a lungul braţului, sugându-i sângele, provocându-i o usturime aproape insuportabilă. Priveşte oripilat şi totodată fascinat scârboasele creaturi, gândind c-au să-i acopere în curând întregul corp şi au să-l secătuiască de viaţă!

Cu un efort colosal, invocat de undeva din străfundurile conştiinţei sale semitreze, scoase un urlet.

Speriat de propriul ţipăt, se trezi şi se ridică, asudat şi gâfâind, în capul oaselor. În jur totul era învăluit în beznă şi tăcere.

Îi luă câteva minute să se dezmeticească, apoi puse din nou capul pe pernă şi lăsă să-i scape un oftat adânc.

Ce vis înfiorător, îşi spuse el, respirând adânc.

În noaptea aceea, nu reuşi să mai adoarmă.

116
Repetiţia e mama învăţăturii

În timp ce Matthew dormea, duşmanul său de moarte era ocupat cu o chestiune de o cu totul altă natură.

Orice acţiune dictată de voinţa umană, fie ea una pozitivă sau una negativă, devine mai uşoară dacă este efectuată în mod repetat.

Voinţa este muşchiul creşterii spirituale, fibra conştiinţei. Ceea ce alegem să facem cu acest izvor de putere ne determină caracterul şi, în cele din urmă, tot cursul vieţii.

Toţi muşchii, fizici şi spirituali deopotrivă, se întăresc sau, dimpotrivă, se atrofiază în funcţie de cât de des sunt sau nu folosiţi. Prin repetiţie, orice acţiune devine mai uşoară.

Pentru un om orgolios, săvârşirea unui prim act altruist poate fi extrem de anevoioasă. Prin repetiţie, însă, acest lucru va deveni tot mai uşor şi mai firesc, iar, în cele din urmă, bunătatea va ajunge să se reverse cu regularitate din caracterul său reîntinerit. Asta deoarece orgoliul său, ignorat, se va fi înmuiat, în timp ce, printr-un exerciţiu regulat, muşchii vitali ai altruismului şi ai bunătăţii se vor fi întărit. La fel stau lucrurile cu lăcomia, setea de răzbunare, ura şi mânia. Exersate cu regularitate, acestea devin tot mai puternice, făcându-ne să dăm uitării altruismul, puterea de a ierta, iubirea şi pacea sufletească.

În fiecare clipă a vieţii şi la fiecare contact cu alte suflete, fiecare dintre noi foloseşte unul dintre cele două seturi de muşchi, întărindu-şi astfel caracterul cu care se prezintă în faţa lumii şi care, într-o bună zi, după ce toate măştile şi scuturile acestei vieţi vor fi căzut, se va arăta în toată goliciunea sa în faţa Creatorului, atunci când El ne va întreba ce-am făcut cu voinţa şi cu conştiinţa cu care ne-a înzestrat.

Gustav îl găsi pe destoinicul angajat al poştei, singur în

apartamentul său, pe la 18: 20. Din fericire pentru siguranţa celorlalţi, Fritsch îl avertizase deja telefonic pe colegul care îi împărtăşea pasiunea pentru anumite timbre florale rare.

Fritsch tocmai îşi pregătea modesta masă de seară, când ofiţerul *Stasi* dădu buzna pe uşă cu pistolul în mână.

— N-am timp de minciuni! răcni Gustav. Ştiu cine eşti şi ştiu că în după-masa asta ai avut o întâlnire cu un duşman al Republicii! îţi ordon să-mi spui tot ce ştii!

— Îmi... îmi pare rău... dar nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse sărmanul om, fără să mintă câtuşi de puţin.

— Negi că în după-masa asta ai vorbit cu un bărbat la poştă?

— Vorbesc cu multă lume la serviciu, *mein Herr*.

— Bărbatul de care vorbesc eu are barbă!

— A... acum înţeleg. Am discutat, într-adevăr, cu un bărbat cu barbă.

— Ce voia?

— S-a interesat de nişte timbre florale rare, *mein Herr*.

— Şi dumneata ce i-ai spus?

— Că nu avem timbre pentru colecţionari.

— Mai departe!

— L-am sfătuit să ia legătura cu un specialist.

— De ce a cerut să vorbească tocmai cu dumneata?

— Nu ştiu, *mein Herr*. O fi auzit că şi eu sunt filatelist.

— Minţi, nenorocitule! A venit la poştă în căutare de informaţii... nu de timbre!

— Vă rog să mă credeţi, *mein Herr*, că nu am discutat despre nimic altceva. A plecat fără să cumpere niciun timbru.

— Cum de-ai plecat de la lucru imediat după întâlnirea cu el?

— Nu mă simţeam bine, *mein Herr*.

— Nu te-ai întâlnit cu nimeni după ce ai plecat de la poştă?

— Nu, *mein Herr*.

Gustav ezită preţ de o clipă. Sinceritatea bărbatului era deconcertantă. Dar din păcate muşchiul bunătăţii era prea atrofiat în inima lui. Conştiinţa îl dăduse de mult uitării.

Se răsuci pe călcâie şi începu să scotocească brutal prin sufragerie, apoi trecu în dormitor.

Fritsch îl urmă cu o expresie de groază întipărită pe faţă.

— Vă rog, *mein Herr*!

Gustav se dusese întins la micul birou din dormitor şi răscolea deja prin sertare.

Fritsch se repezi după el şi îl imploră să se oprească. Drept răspuns, Gustav îl pocni sălbatic în cap cu mânerul pistolului. Fritsch se prăbuşi pe podea, în stare de semiinconştienţă.

Spumegând de mânie, Gustav întoarse cu susul în jos toate compartimentele biroului.

— Astea ce-s? tună el la un moment dat, agitând un album deasupra lui Fritsch.

— Ăă... timbrele mele... gemu omul.

Gustav răsfoi albumul, apoi răcni:

— Nu-i niciun timbru cu flori aici, idiotule!

Drept răspuns, Fritsch nu scoase decât un geamăt.

— Ce-i cu numele astea de pe ultima pagină?

Fritsch nu spuse nimic.

— Ţie chiar nu ţi-e dragă viaţa?? Vreau să ştiu cine sunt persoanele astea! zbieră Gustav, lovindu-l cu cizma în coaste.

— Sunt... sunt furnizorii mei...

— Ce furnizori?

—... de timbre, îngăimă bietul om, gemând de durere.

Gustav aruncă o privire peste listă.

— Tu chiar mă iei de prost?! răcni el. Nu văd să fie trecut niciun magazin aici! Majoritatea nu-s decât nişte cătune amărâte!

— Sunt colecţionari... colecţionari privaţi, murmură Fritsch, n-a veţi de ce să-i deranjaţi...

Gustav studie din nou lista şi faţa i se lăţi într-un rânjet

drăcesc. Neghiobul îi dăduse, mură-n gură, tot ce voia să ştie!

— Hm... deci zici că n-am de ce să-i deranjez pe aceşti cetăţeni destoinici, spuse el cu prefăcută sinceritate, după care izbucni într-un râs sinistru. Rămâne de văzut, stimate Herr Fritsch, rămâne de văzut! Am convingerea că unul dintre cei de pe listă are să-mi poată spune totul despre amicul nostru cu barbă. Iar acum, dacă vrei să mai apuci dimineaţa, spune-mi la care dintre aceşti *furnizori* l-ai trimis!

Realizând gafa pe care o făcuse, Fritsch nu spuse nimic.

— Vorbeşte! urlă Gustav furibund, lovindu-l în mod repetat cu piciorul, întâi în coaste, apoi în bărbie.

Fritsch îşi pierdu cunoştinţa.

— Nu importă, mormăi Gustav pentru sine, privind cu dispreţ momâia care zăcea ca o zdreanţă la picioarele lui.

Pe listă erau trecute doar opt-nouă nume. Îi va interoga pe toţi chiar în noaptea asta!

Aruncă încă o privire plină de dispreţ către Fritsch, apoi – cumpănind asupra inconvenienţei unui asemenea incident, chiar şi pentru un agent *Stasi* – scoase amortizorul din buzunar şi îl înşurubă pe vârful pistolului. Nu voia să atragă atenţia vecinilor. Şi n-avea timp de pierdut.

Îndesându-şi albumul cu timbre sub braţul drept, îndreptă, fără pic de remuşcare, pistolul spre podea şi apăsă pe trăgaci. Sângele ţâşni din fruntea victimei, trupul neînsufleţit zvâcni uşor, apoi rămase nemişcat.

Gustav scoase amortizorul, îl puse în buzunar împreună cu pistolul şi părăsi apartamentul.

Repetiţia este, *într-adevăr*, *mama învăţăturii*, îşi spuse el închizând uşa. Îi fusese greu să săvârşească prima crimă, dar a doua fusese floare la ureche.

117
Diplomatul şi ştrengarul

Se crăpase, în sfârşit, de ziuă!

Matthew mergea pe trotuarul îngust ce mărginea strada Graulinger, spre adresa unde fusese în recunoaştere seara trecută, încercând din răsputeri să îşi ţină în frâu exuberanţa.

Era o zonă liniştită, cu un amestec arhitectonic ciudat, de case din cărămidă roşie şi blocuri înalte, cenuşii. În jur, nu se vedea ţipenie de om. Era prea devreme.

Paşii săi singuratici răsunau ritmic în răcoarea dimineţii, într-o cadenţă parcă prea rapidă pentru tăcerea mormântală ce domnea în jur, arătând clar că este străin de loc şi de uzanţele lui.

Frigul îi ciupea obrajii proaspăt raşi. Se simţea expus, vulnerabil şi totodată, în mod paradoxal, debordând de entuziasm şi de energie. I-ar fi fost mai uşor să zboare până la Lună – cum preconiza preşedintele american că va face unul dintre compatrioţii săi încă înainte de finele deceniului – decât să-şi şteargă zâmbetul larg ce-i pusese stăpânire pe toată faţa.

Venise, în sfârşit, ziua cea mare! Brusc îi reveniră în minte cuvintele pe care i le spusese ieri omul de legătură şi, fără să vrea, încetini pasul. „Până mâine nu veţi găsi pe nimeni la sediul de pe strada Graulinger”. Ce voise să spună cu asta?

Sediul de pe strada Graulinger... Suna impersonal, de parc-ar fi fost vorba de un birou sau de un punct comercial. Privi înfrigurat în jur. Se afla, în mod clar, într-un cartier rezidenţial, alcătuit exclusiv din case şi blocuri.

Îl fulgeră un gând îngrozitor. Zâmbetul îi păli instantaneu. Poate că reţinuse greşit adresa! Dac-o fi, într-adevăr, vorba de un sediu de afaceri?

Ba nu, îşi amintea clar că bărbatul spusese

Craulingerstrasse, nr. 42. Aceasta trebuie să fie adresa corectă!

Seara trecută nu văzuse aici pe nimeni, nicio lumină aprinsă, niciun semn de activitate.

Şi totuşi, asta trebuie să fie casa!

Poate că locatarii au fost plecaţi şi se întorc abia astăzi... Poate că la asta s-a referit omul. Dacă se vor întoarce abia deseară?!

Nu contează!

Se va aşeza pe trotuar sau chiar pe treptele din faţa uşii şi va aştepta. Chiar o zi întreagă, dacă va fi nevoie! în fond, mizase totul pe această carte. Nu va scăpa casa din ochi până nu va afla adevărul... oricare ar fi el!

În spatele lui, razele gălbui-violacee ale soarelui ce stătea să răsară îşi întindeau tot mai departe degetele pe cerul albastru. În depărtare, pe trotuarul opus, îşi făcu apariţia un băieţel de vreo şapte ani.

Matthew iuţi din nou pasul. Aruncând o privire în jur, zări undeva, la etaj, o glastră cu trandafiri roşii... Dar era prea sus şi-apoi, el ţinea deja în mână floarea perfectă.

Trecu de numărul 30, de 34... La capătul străzii, unde o clădire înaltă din cărămidă se fălea cu un impunător „40” scris cu litere albe, înţepeni.

În casa de vizavi era aprinsă lumina!

Înăuntru se afla deja cineva!

Şi el, care cu doar o secundă în urmă se gândise că va trebui, poate, să aştepte o zi întreagă!

Inima începu să-i bată nebuneşte şi simţi fluturi în stomac, ca un băieţandru de şaptesprezece ani.

Dar dacă... Brusc, creierul înfierbântat îi fu asaltat de îndoieli.

O luă la goană spre uşă, dar după doar câţiva paşi, cuprins de o anxietate inexplicabilă, se opri.

Micul ştrengar traversase strada şi venea acum spre el.

Brusc îi veni o idee!

Râzând în sinea lui, se scotoci prin buzunar şi scoase toţi

banii care-i mai rămăseseră. Dacă dădea greş acum, va trebui să se întoarcă la tatăl său ca fiul risipitor, fără un sfanţ în buzunar!

— Salut, tinere, se adresă el micului zdrenţăros, făcând eforturi disperate de a vorbi calm, să nu-l sperie. N-ai vrea să câştigi nişte bani?

— Cum? întrebă băieţelul cu o voce piţigăiată.

— Nu trebuie decât să-mi faci un serviciu, răspunse Matthew.

— Sper că nu vrei să mă bagi în bucluc, nenea.

— Nu, băiete, răspunse Matthew zâmbind. Nu vreau decât să transmiţi un mesaj acolo, peste drum, pe unde ai trecut adineauri, adăugă el, arătând spre casa cu numărul 42. Am să-ţi dau...

Se opri şi-şi numără banii din palmă.

— Şase mărci şi treizeci şi cinci de pfenigi, continuă el, dacă baţi la uşa aceea şi îi transmiţi un mesaj doamnei care-ţi va deschide.

— Şi tu unde-o să fii, nenea?

— Aici, pe trotuarul de vizavi.

Băieţelul încuviinţă din cap. Matthew se aplecă şi îi şopti la ureche mesajul.

118
Ştii secretul?

Peste trei minute, băieţelul ciocăni la uşa casei cu numărul 42.

Dinăuntru se auziră paşi şi uşa se deschise încet.

— *Guten Morgen*, ¡*unge*, spuse o voce melodioasă. Cu ce te pot ajuta?

— M-a rugat cineva să vă transmit un mesaj, răspunse micul ştrengar.

— Cine te-a rugat?

— Un nene.

— Ce nene?

— Nu ştiu cum îl cheamă.

— Care e mesajul?

Băieţelul trase adânc aer în piept şi repetă încet cuvintele ca nu cumva să greşească.

— Mi-a spus să vă întreb dacă ştiţi care este secretul trandafirului.

Sabina simţi că i se taie răsuflarea. Se făcu albă la faţă şi, atrasă parcă de un magnet, îşi dezlipi încet ochii de la băiat şi privi buimacă peste drum.

Privirea îi căzu asupra lui Matthew, care stătea rezemat cu spatele de zidul din cărămidă al clădirii de pe colţ, cu picioarele încrucişate, zâmbind dezinvolt, ca şi cum asta ar fi fost o zi ca oricare alta, în care s-a întâmplat să treacă pe aici. Adevărul e că făcea eforturi herculiene să nu izbucnească în chiote de bucurie.

În mână – *of*, *Matthew*... *nu te dezminţi niciodată*! – ţinea un trandafir roşu.

Pentru o clipă pe care nu aveau s-o uite niciodată, rămaseră amândoi nemişcaţi, înlăcrimaţi, tremurând de emoţie, muţi, consternaţi, cu inimile bubuind, temători şi totodată extaziaţi ca nişte adolescenţi, privind unul în ochii celuilalt.

În momentul imediat următor, Sabina se năpusti în jos pe trepte şi Matthew, lepădând masca dezinvoltă pe care o afectase până atunci, porni ca o săgeată în întâmpinarea ei.

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt în mijlocul drumului, râzând printre lacrimi.

— *Matthew*, *Matthew*, *cum de*...

Fu tot ce putu să murmure Sabina înainte de a începe să plângă în hohote, de uşurare şi de bucurie. Îşi îngropă faţa la pieptul lui şi, topindu-se în îmbrăţişare, îşi dădu frâu liber lacrimilor.

— *O*, *Sabina*... *Sabina mea scumpă şi dragă*, îi şopti Matthew la ureche, vărsând lacrimi fierbinţi pe părul bălai pe care-l ţinea strâns cu o mână şi-l mângâia tandru cu cealaltă. Înseamnă că nu m-am înşelat, iubita mea: *tu* ai fost, într-adevăr, cea care mi-a trimis trandafirul roz!

Trupul Sabinei fu din nou scuturat de suspine.

— O, da, răspunse ea într-un târziu, râzând printre lacrimi, dar nu mi-am închipuit nicio clipă că ai să-ncerci să mă găseşti!

— Ce altceva puteam să fac? Când primeşti un cadou, se cuvine să-i mulţumeşti persoanei care l-a trimis. Şi-apoi, ţi-am făcut o promisiune... O, Sabina, exclamă el, amintindu-şi brusc lunile petrecute în Bavaria, credeam că te-am pierdut pentru totdeauna!

— Ştiu... Tocmai de aceea *trebuia* să iau cumva legătura cu tine!

— Bine, dar de ce nu mi-ai trimis un mesaj?

— O, Doamne, de-ai şti cât m-am frământat din cauza asta! Aveam atâtea să-ţi spun! Dar având în vedere tot ce s-a întâmplat, ridicarea zidului, funcţia ta, faptul că tu erai în Vest şi eu rămăsesem prizonieră în Est, eram convinsă că nu ne vom mai revedea niciodată.

— Ştiam că numai tu puteai să-l fi trimis, dar...

— Orice ţi-aş fi scris te-ar fi făcut să suferi şi mai mult. Te rog să mă ierţi! Am considerat că trandafirul va fi de ajuns. Ştiam că, de îndată ce-l vei vedea, vei înţelege totul.

Cuvintele erau de prisos.

Brusc, cei doi îndrăgostiţi îşi dădură seama că nu sunt singuri. Micul ştrengar stătea lângă ei cu privirea ridicată, aşteptând un prilej potrivit pentru a interveni în discuţie.

— *Bitte*, *mein Herr*, spuse el sfios... *das Geld*?

Matthew izbucni în râs, o eliberă pe Sabina din îmbrăţişare şi făcu un pas înapoi. Răsucindu-se, zări cele două bancnote şi mărunţişul la distanţă de vreo doi paşi, unde îi căzuseră din buzunar înainte ca, în vâltoarea emoţiilor, să scape din mână – fără a da însă uitării – şi trandafirul.

Strânse banii de pe jos, îi întinse băiatului, îi mulţumi şi îl expedie cu o mângâiere pe cap.

Apoi se aplecă din nou, ridică trandafirul – darul simplu, dar perfect pe care Dumnezeu îl crease special pentru această ocazie – şi i-l întinse Sabinei.

— *Chiar* ştii care este secretul trandafirului? o întrebă, privind adânc în ochii ei.

Sabina zâmbi.

— Cred că da, spuse ea încet. Dar s-ar putea, totuşi, să mă înşel... N-ai vrea să-mi împrospătezi memoria?

— Cu cea mai mare plăcere, scumpa mea, răspunse Matthew, zâmbind la rândul său. *Secretul trandafirului*... *este că te iubesc*.

119
Roşul trandafirului

Ochii Sabinei se umplură iarăşi de lacrimi. Încercă să spună ceva, dar pentru moment nu putu decât să se uite adânc în ochii lui Matthew, zâmbind, plângând şi scuturând din cap, ca şi cum încă nu i-ar fi venit să creadă că este adevărat.

— Mă faci atât de fericită! Datorită ţie, povestea a prins din nou viaţă!

Matthew se aplecă şi îi sărută buzele, apoi o strânse din nou la piept.

— Te iubesc din tot sufletul, Sabina... cum n-am mai iubit pe nimeni în viaţa asta.

— Şi eu te iubesc, Matthew. Te iubesc atât de mult! îţi mulţumesc... îţi mulţumesc că ai venit să mă cauţi! şopti ea cu faţa cuibărită la pieptul lui. Astea ce sunt? întrebă ea visătoare, observând tăieturile de pe gâtul lui şi trecându-şi uşor degetul peste ele.

— M-am tăiat când m-am bărbierit, răspunse Matthew râzând.

— Poftim?!...

— Aşa cum auzi. Ieri pe vremea asta aveam o barbă stufoasă de toată frumuseţea.

— Nu-mi vine să cred! Şi de ce ţi-ai ras barba?

— Nu voiam să te zgârii cu ea când te voi strânge în braţe.

— Nu m-ar fi deranjat. Eu te iubesc pentru *sufletul* tău, nu pentru felul în care arăţi.

— Oricum, mă săturasem deja de ea!

Claxonul unui automobil îi trezi din reverie, amintindu-le că stau şi acum în mijlocul drumului.

Se dădură imediat la o parte şi se refugiară râzând pe trotuar.

— Ţi-am adus un trandafir roşu, spuse Matthew pe un

ton tandru şi serios, întorcându-se cu faţa spre ea. Ştii de ce?

Sabina încuviinţă şi clătină concomitent din cap.

— Deoarece în culoarea şi mireasma trandafirului roşu, continuă Matthew, se întrunesc culorile şi miresmele tuturor trandafirilor.

— Iar mă faci să plâng!

— Când ţi-am dăruit primul trandafir roz, ţi-am promis că nimic nu ne va mai despărţi. Acum îţi dăruiesc acest trandafir roşu şi-ţi spun, crezând din adâncul inimii în ceea ce simbolizează el, că îmi doresc... mai mult ca niciodată... să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine... să fii soţia mea.

— O, Matthew... asta este tot ce-mi doresc şi eu!

— Şi ştii ce se spune despre trandafirii roşii, nu-i aşa?

— *Cu cât este mai aprins roşul florii*... începu Sabina, ridicând privirea spre el.

— *Cu atât este mai adâncă iubirea*, completă Matthew.

Se priviră adânc în ochi, fără să spună nimic.

Atâtea lucruri rămăseseră nerostite... dar ochii lor spuneau, în tăcere, atât cât era suficient, la fel cum o făcuse trandafirul roz pe care-l primise Matthew de la Sabina anul trecut, de Crăciun: că se iubeau – şi că asta era de ajuns.

Buzele li se întâlniră într-un sărut prelung şi tandru.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, priviră adânc unul în ochii celuilalt. Amândoi aveau lacrimi în ochi şi radiau de fericire.

Trandafirul, sărutul şi această privire pătrunzătoare a iubirii pecetluiră ceea ce ştiuseră încă de când se cunoscuseră, cu peste douăzeci de ani în urmă, la petrecerea din grădină – că erau sortiţi unul altuia, că le era menit să împartă toate bucuriile şi suferinţele vieţii şi că nimic nu avea să-i mai despartă... vreodată.

Fără vreun alt cuvânt, porniră încet, ţinându-se de mână, spre casă.

— Pofteşte înăuntru, Matthew, îl invită Sabina, deschizând uşa. Tocmai ne pregăteam să luăm micul dejun.

— Să *luaţi* micul dejun? întrebă Matthew, intrigat.

Înainte ca Sabina să-i poată explica de ce folosise pluralul, se trezi înăuntru şi ceea ce văzu în faţa ochilor îl făcu să traverseze încăperea din câţiva paşi, cu inima tresăltând de bucurie.

— Domnule baron!

120
Lunile pierdute

Baronul von Dortmann se ridicase în picioare de îndată ce văzuse că se deschide uşa şi acum îl aştepta pe Matthew cu braţele deschise. O simplă strângere de mână nu era nicidecum de ajuns pentru o astfel de ocazie!

După ce se îmbrăţişară cu căldură, cei doi îşi strânseră mâna bărbăteşte, amândoi uluiţi peste poate.

— Este minunat şi totodată surprinzător să te văd din nou, băiete!

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru, domnule baron... Arătaţi grozav! Cred că v-aţi îngrăşat vreo zece kilograme de când nu ne-am mai văzut!

— Tu, însă, ai slăbit cam mult, Matthew. Doar nu eşti bolnav!

Matthew bufni în râs, făcu un pas în spate şi, întinzând braţul, o cuprinse pe Sabina pe după umeri şi o trase lângă el.

— Nu, nu sunt bolnav. Doar că vă caut de mai bine de două luni de zile şi între timp mi s-au cam împuţinat proviziile.

— Două luni! exclamară la unison baronul şi Sabina.

— Da... e o poveste lungă!

— Vreau să ştiu ce-ai făcut în aceste două luni, insistă baronul.

— V-am urmărit pe jumătate din continent.

— Ştiam că ne caută cineva, spuse Sabina. Tocmai din cauza asta schimbam atât de des ascunzătorile. Informaţiile erau contradictorii. Unii spuneau că încearcă să ne contacteze un prieten, alţii, că suntem urmăriţi de persoane potrivnice cauzei noastre. Nici prin cap nu ne-a trecut că...

— Din păcate, s-ar putea să aibă dreptate şi unii, şi ceilalţi, oftă Matthew.

— Ce vrei să spui cu asta, fiule? întrebă baronul.

— Mă tem că şi *eu* am fost urmărit.

Sabina şi tatăl ei se priviră alarmaţi.

— De către cine?

— Erau doi, din câte mi-am dat eu seama. Nu sunt sigur – a trecut ceva vreme de atunci şi nu l-am văzut de aproape – dar bărbatul mai în vârstă semăna izbitor de tare cu fostul vostru vecin, fiul contelui von Schmundt.

— Gustav! exclamară într-un glas baronul şi fiica lui.

— Câţiva membri ai reţelei au reuşit să obţină certificate de deces pe numele noastre, interveni Sabina. Speram că ştirea morţii noastre îl va face să renunţe la căutări.

— Nu bag mâna-n foc că e Gustav, spuse Matthew. Poate că el nu ştie că sunteţi în viaţă. Deşi, adăugă el gânditor, dacă Schmundt e cel care îmi dă târcoale, înseamnă că se află implicit şi pe urmele voastre. Din fericire, ieri, înainte să pornesc spre Magdeburg, am reuşit să scap de urmăritor.

— Ai scăpat de el definitiv? întrebă baronul.

— Hm... nu prea cred, răspunse Matthew. Oricine-ar fi, s-a dovedit remarcabil de perseverent. Va trebui să fim cu mare băgare de seamă. Sunt convins că nu e foarte departe.

— Gata cu veştile proaste pe ziua de azi, interveni Sabina. Haideţi la masă – ne aşteaptă cafeaua, pâinea, caşcavalul şi gemul. Matthew, va trebui să te punem la îngrăşat, exact cum am procedat eu cu papa!

Râseră tustrei cu poftă şi se mutară în bucătărioară.

Înainte de a se aşeza la masă, baronul von Dortmann întinse braţele şi îi luă pe fiecare de-o mână. Matthew şi Sabina îşi ţineau şi ei mâinile încleştate.

— *Tată*, se rugă cu fervoare bătrânul, *îţi mulţumim din suflet pentru această fericire*! *Cât de milostiv eşti cu noi*, *Doamne*! *Îţi mulţumim că l-ai adus la noi pe tânărul Matthew*, *teafăr şi nevătămat*. *Îţi mulţumim că ne-ai ascultat rugile pe care le-am înălţat pentru el în tot acest timp*, *chiar dacă nu ştiam de creştinească misiune în care a*

pornit. *Îţi mulţumim c-ai reînnoit această veche prietenie întru Duh şi Ţi-o încredinţăm*, *Tată*. *Îţi încredinţăm din nou sufletele noastre*, *ca să faci ce vei voi cu ele*. *Fie ca suflul şi Duhul Tău să curgă prin noi tot mai liber*. *Lasă-ne să te iubim*, *să-ţi dăm ascultare*, *să te urmăm şi să ne supunem întru totul voii Tale*, *Tată*. *Tu eşti Domnul şi Creatorul nostru bun şi iubitor*. *Te iubim nespus*. *Tată*, *şi îţi mulţumim încă o dată*. *Amin*.

— *Amin*, şoptiră şi cei doi îndrăgostiţi.

După ce se aşezară tustrei la măsuţa aşternută cu bucatele pe cât de simple, pe atât de minunate ce alcătuiesc *Frühstuckul* nemţesc, întrebările, glumele, explicaţiile şi povestirile începură să curgă la fel de repede precum cafeaua şi ceaiul servite cu feliile de pâine neagră de secară.

Trecură vreo două ore, cafeaua din cele două ibrice de pe masă se răcise deja, dar ei erau încă adânciţi în conversaţie, încercând să recupereze cumva timpul pierdut – anii de când Matthew nu mai avusese ocazia să poarte o discuţie aprofundată cu baronul şi cele şapte luni în care nu mai ştiuse nimic de Sabina.

— Să înţeleg că n-aţi suferit răni grave în urma accidentului? întrebă Matthew. Ultima dată când te-am văzut, Sabina, zăceai nemişcată... Credeam că ai murit... Pe dumneavoastră nu v-am văzut, domnule baron. După ce m-am trezit la spital, mai mult mort decât viu, cu arsuri grave, piciorul rupt şi o rană la cap, o vreme nu mi-am amintit nimic din cele întâmplate... asta până n-am citit articolul din ziar în care se spunea că nu există supravieţuitori.

— Mâna Domnului a fost asupra noastră, asta-i tot ce pot să spun, răspunse Sabina. E o minune că suntem încă în viaţă. Când a avut loc a doua explozie – noi doi alergam unul către celălalt – am văzut cum o flacără despică aerul şi te loveşte. Am ţipat şi m-am împiedicat, apoi am căzut grămadă. Din cauza căzăturii, mi-am pierdut cunoştinţa. După un minut-două, când mi-am revenit, n-am îndrăznit să

mă mişc, deşi nu suferisem răni grave. Papa căzuse în şanţul de pe marginea drumului. Era prea slăbit, aşa că a trebuit să fie purtat pe braţe.

Baronul zâmbi, întinse mâna şi i-o strânse într-a sa.

— Dar, slavă Domnului, n-a fost grav rănit, adăugă Sabina.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Sabina se posomorî.

— Herr Meier, brutarul care conducea furgoneta, a murit. Moartea lui a fost o lovitură cumplită pentru toţi cei implicaţi.

— Dar Brumfeldt a supravieţuit. M-am întâlnit cu el acum două luni.

— Da, dar... Te-ai întâlnit cu Erich?

— Cu el am început, răspunse Matthew. Ba nu, întâi şi-ntâi m-am dus la fostul tău apartament. Apropo, am făcut cunoştinţă cu vecina ta, o doamnă timidă şi precaută.

— Gerta! Da, Gerta a fost o prietenă de nădejde, draga de ea.

— E îngrozită de perechea care s-a mutat în fostul tău apartament.

Sabina îşi încreţi, îngrijorată, fruntea.

— Din Berlin am luat-o cu maşina spre sud, continuă Matthew. Voiam să iau cumva legătura cu membrii reţelei şi singura pistă pe care o aveam era şura părăsită în care am schimbat autovehiculele în ziua evadării. Deşi, sincer să fiu, în ziua aceea, când te-ai răzvrătit şi ai preluat controlul maşinii, n-am înţeles mai nimic din ce se întâmplă!

Amintirea îl făcu să râdă.

— Totuşi, am reuşit să reconstitui paşii şi, treptat, lucrurile au început să capete sens.

— Să înţeleg că, în cele din urmă, ai descoperit totul despre reţea?

— Nu chiar *totul*, dar am reuşit să pun, cât de cât, lucrurile cap la cap.

— Te-ai întâlnit şi cu Willy? întrebă Sabina.

— Da. Noroc că şi-a amintit de mine. Mama lui era foarte circumspectă în privinţa mea.

— Biata Clara, oftă Sabina. Cele întâmplate au afectat-o extrem de tare. De fapt, continuă ea, Willy este cel care ne-a salvat pe toţi. A ajuns la locul accidentului imediat după explozie şi ne-a luat de acolo înainte de a-şi face apariţia grănicerii.

Când mi-am revenit în fire şi am realizat ce face Willy, l-am rugat să se întoarcă şi să te salveze şi pe tine. Dar mi-a spus că astfel n-ar face decât să te pună în pericol. Până la urmă, nu ştiu, s-a întors sau nu după tine?

— S-a întors. Eu nu-mi amintesc, îmi pierdusem cunoştinţa, dar mi s-a spus că m-a dus până la punctul de frontieră şi m-a lăsat în grija grănicierilor americani de acolo.

— Probabil că îi datorăm cu toţii viaţa lui Willy.

— Bine, dar cum se face că el nici măcar nu ştie că sunteţi în viaţă?

— Ne-a dus la un spital din Potsdam. Acolo am fost preluaţi de alţi membri ai reţelei, despre care Willy şi tatăl său nu aveau cunoştinţă. Agenţii *Stasi* erau prea aproape – trebuia să acţionăm cu maximă discreţie.

— Tot lui Willy îi datorez şi faptul că v-am găsit, adăugă Matthew. El este cel care a adus numele Bictmann în discuţie. Totuşi, încă nu înţeleg cum de rapoartele oficiale arătau că aţi murit cu toţii.

— Avem mulţi prieteni, spuse Sabina zâmbind. Unul dintre ei este un evreu pe nume Albert Müller, pe care l-am găzduit o vreme la *Lebenshaus* în timpul războiului.

— Un ceasornicar mărunţel şi nervos din Dresda, râse baronul. N-am avut niciodată un oaspete mai nerăbdător să ne părăsească! în cele din urmă, poate nu atât de repede cum şi-ar fi dorit el, am reuşit totuşi să îl trecem cu bine graniţa în Elveţia.

— După război s-a întors în ţară, a obţinut o funcţie de conducere în sistemul administrativ din RDG şi, una peste

alta, a devenit tot mai implicat în activitatea reţelei.

— Apropo de asta, o întrerupse Matthew. Felicitări pentru alegerea numelui – *Duftblatt*! Mi-a luat ceva vreme să-mi pice fisa!

Sabina chicoti.

— Scuză-mă, te-am întrerupt. Te rog să continui.

— Müller nu a uitat niciodată ce-am făcut pentru el şi a susţinut mereu că vrea să găsească o cale de a se revanşa. Ei bine, acum a avut ocazia să o facă.

— Ce-a făcut, mai exact?

— A aranjat ca rapoartele oficiale să arate că am murit, a avut grijă ca la morga din Potsdam să apară certificatele noastre de deces şi ştirea a ajuns în ziare. Nu ştim exact cum de-a izbutit să facă toate astea... şi adevărul e că... nici nu vrem să ştim! Nu-i aşa, papa?

Baronul chicoti.

— De la bun început am bănuit că Gustav se afla în elicopterul care ne-a urmărit, continuă Sabina. Totuşi, nu-mi venea să cred că ar fi fost în stare să ne omoare cu bună ştiinţă. Nu-mi pot închipui că a decăzut într-atât. Am auzit că şi ocupanţii elicopterului au murit în urma accidentului, dar n-avem cum să ştim dacă ştirea este sau nu adevărată. În RDG nu se ştie *niciodată* care este adevărul. În cele din urmă, presupunând că Gustav ar fi încă în viaţă, am considerat că, pentru siguranţa noastră, e mai bine ca nimeni – şi mai ales Gustav – să nu ştie cine suntem şi unde ne aflăm. Îmi pare rău, Matthew – la început nu mi-am dat seama că şi tu vei citi ştirea falsă care a apărut în ziar datorită intervenţiei lui Herr Müller. Când am realizat că şi tu vei crede că am murit, ţi-am trimis trandafirul roz.

— Iată ceva ce nu pot să înţeleg! exclamă Matthew. Spune-mi, te rog, cum ai reuşit să faci asta?

— Vrei răspunsul lung sau pe cel scurt? întrebă Sabina zâmbind.

— Vreau ambele variante.

— Cu care să încep?

— Cu cea scurtă.

— În regulă. Pe scurt, am rugat o prietenă să împacheteze frumos un trandafir roz şi să lase pachetul la consulat, spre a-ţi fi livrat.

— Asta chiar c-a fost foarte pe scurt. Încă tot nu înţeleg cum ai reuşit să iei legătura cu prietena ta!

— Pentru asta e nevoie de răspunsul mai lung. Vrei să-l auzi acum?

— Ba bine că nu! A mai rămas nişte cafea?

— Puţină, dar cred că, de pe-acum, şi-a pierdut toată savoarea.

— La câte-am pătimit în ultimele două luni, sunt convins că mi se va părea delicioasă, ripostă Matthew.

Sabina îi turnă în cană licoarea rece rămasă în cafetieră. Matthew luă o înghiţitură, se strâmbă, apoi îi făcu semn să continue.

— În timpul războiului am adăpostit vreme îndelungată o familie de evrei, începu Sabina, un rabi, pe soţia sa şi pe cele două fiice ale lor. Rabinul Wissen, o personalitate a comunităţii evreieşti, avea la el câteva podoabe şi obiecte de cult extrem de valoroase pe care încerca să le ţină ascunse de nazişti. Viaţa îi era în pericol. Papa şi cu el au devenit foarte apropiaţi, mama s-a împrietenit cu soţia lui, iar noi, cele trei fete – Ursula, Gisela şi cu mine – am devenit cele mai bune prietene. Am păstrat legătura şi după război. Rabinul Wissen, unul dintre primii lideri evrei care s-au întors în Israel în 1948, a jucat un rol important în formarea noii naţiuni, apoi a revenit în Rusia, ţara în care se stabilise împreună cu familia sa după război pentru a ajuta alţi evrei aflaţi la ananghie. Păstrând legătura cu el după război, am convenit să continuăm lucrarea începută de papa – el în Rusia şi eu, în Berlin. Să ajutăm şi să adăpostim cetăţeni evrei, să combatem persecuţiile tot mai sălbatice care aveau loc în Rusia, să ajutăm oamenii să ajungă în Berlinul de Vest sau chiar în Israel. După moartea lui Stalin, pogromul ascuns a început să se domolească. În ultimii ani,

eforturile noastre s-au canalizat cu precădere pe demascarea opresiunilor din Rusia.

— Rabinul şi ai lui trăiesc şi acum în Rusia?

Sabina zâmbi.

— Îţi aminteşti duminica aceea în care ne-am plimbat prin oraş şi eu mai că picam de somn?

— Mi-o amintesc perfect, răspunse Matthew râzând. Credeam că de vină e compania mea plictisitoare!

— Familia Wissen sosise în seara precedentă şi aproape că n-am închis un ochi toată noaptea. În ziua întâlnirii noastre, încă se mai adăposteau în micul meu apartament.

— Aşa, care vasăzică! Bine, dar de ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiam ce să fac, Matthew... Iartă-mă! Nu voiam să te implic în treaba asta.

— Înţeleg. Dar cum de se adăposteau la tine? Părăsiseră, în sfârşit, Rusia?

— Din cauza activităţilor sale, rabinul intrase în vizorul comuniştilor. Dacă Kremlinul ar fi aflat cumva de comoara care fusese în posesia lui în timpul războiului, comuniştii ar fi făcut orice să pună mâna pe ea. În orice caz, constituia un pericol pentru regimul comunist prin prisma faptului că era o personalitate importantă a comunităţii evreieşti şi membru al unei reţele care aducea la cunoştinţa întregii lumi atrocităţile săvârşite de ei. În anii 1950, una dintre fiicele lui s-a mutat în Berlin, să fie alături de mine. O vreme, am locuit împreună. Îmi amintesc şi acum discuţiile lungi pe care le purtam! Vorbeam mult despre Dumnezeu şi mai ales despre iudaism şi creştinism. În cele din urmă, a ajuns să-L accepte pe Iisus drept adevăratul Mântuitor al omenirii, s-a creştinat şi s-a alăturat Reţelei Trandafirului. În tinereţe, s-a logodit cu un bărbat pe nume Iosif, dar şi ei, la fel ca noi, au fost despărţiţi de război.

— Şi s-a aflat ce s-a întâmplat cu el? întrebă Matthew.

— Fusese implicat într-o reţea asemănătoare cu a noastră, care ajuta evreii din Polonia să scape de persecuţia nazistă, ducându-i spre est, în Rusia. Familia Wissen a

pierdut legătura cu el în timpul războiului. După război, rabinul a încercat să-i dea de urmă, dar, dat fiind că intrase el însuşi în vizorul celor din Moscova şi trebuia să se ascundă permanent de spionii comunişti, nu a reuşit să afle mare lucru.

— Nu se ştie nici acum ce s-a întâmplat cu el?

— Nu. Conform zvonurilor ce ne-au ajuns la ureche, se pare că este una dintre numeroasele victime neştiute ale regimului comunist. Bănuim că este închis, dar nu ştim nici unde, nici sub ce acuzaţie. Activitatea sa din timpul războiului l-a dus cumva pe un făgaş spiritual sau poate politic despre care nu ştim nimic.

— Se pare c-ar fi suferit şi el aceeaşi nedreptate ca dumneavoastră, observă Matthew, întorcându-se spre tatăl Sabinei.

— Sunt mii de victime ca mine, mii de familii ce nu s-au reîntregit nici acum. Comunismul este o forţă a răului, Matthew – mai subtilă, poate, decât fascismul, dar la fel de păcătoasă.

— Mai există şi-acum atâtea persoane închise pe nedrept?

— Ai auzit vreodată de dr. Rainer Hildebrandt? îl întrebă Sabina.

— Numele îmi sună cunoscut.

— Este liderul unei alte organizaţii clandestine numite *Gruparea de luptă împotriva inumanităţii*.

— Da, am auzit de ea.

— Am colaborat de câteva ori cu membrii grupării. Mişcarea încearcă să opună rezistenţă metodelor practicate în Est de *Stasi* şi de *Vopo* şi, mai ales, să dea de urma compatrioţilor germani care au fost înghiţiţi, precum papa, de penitenciarele şi lagărele ruseşti şi, dacă este posibil, să-i elibereze. Conform estimărilor lui Hildebrandt, continuă să fie date dispărute peste 20.000 de persoane. Papa nu este nici pe departe un caz solitar.

— Parcă ziceai că şi Müller ar fi implicat în mişcarea lui

Hildebrandt, interveni baronul.

Sabina încuviinţă din cap.

— Şi Erich Brumfeldt, adăugă ea.

— Reţeaua Trandafirului se deosebeşte de această grupare?

— Noi, datorită rabinului Wissen şi a propriei mele ascendenţe, ne-am ocupat cu precădere de evrei, răspunse Sabina. Pe lângă asta, misiunea noastră constă în a aduce la cunoştinţa întregii lumi ceea ce se petrece, de fapt, în Uniunea Sovietică. Suntem mai degrabă o reţea de informaţii decât o mişcare de rezistenţă.

— Acum înţeleg de ce ziceai că e o poveste lungă. Şi încă nu mi-ai spus nimic despre trandafirul roz şi nici nu mi-ai explicat ce căuta la tine familia Wissen!

— Bine, gata, am să încerc să descurc iţele! răspunse, râzând, Sabina. După cum îţi spuneam, Ursula şi cu mine activam în cadrul reţelei. În afară de a-l găsi pe tata şi de a obţine informaţii despre situaţia din Rusia, un alt obiectiv al nostru era să dăm de urmele lui Iosif. Rabinul Wissen se afla în continuare în Rusia, întrucât îşi schimba des ascunzătorile, autorităţile nu reuşiseră să pună mâna pe el. Rabinul tocmai era pe cale să stabilească noi contacte cu câţiva membri ai *Grupării de luptă împotriva inumanităţii* – şi mai cu seamă cu un tânăr creştin rus pe nume Rostovcev – când brusc, KGB-ul i-a dat de urmă. Bănuim că a fost dat în urmărire din cauza unor fotografii extrem de importante pe care le scosese ilegal din ţară şi mi le dăduse cu doar câteva zile înainte să te întâlnesc. Mai ai plicul pe care ţi l-am dat?

— Bineînţeles. Să înţeleg că în pachetul acela sunt ascunse fotografiile cu pricina?

— Când am decis să-l eliberăm pe papa, am considerat c-ar fi mai sigur ca fotografiile să ajungă în Berlinul de Vest.

— În fine, să ne întoarcem la rabin.

— Ştiind că viaţa îi este în pericol, rabinul a părăsit Rusia, cu ajutorul reţelei, împreună cu soţia şi cealaltă fiică

a sa. Sâmbătă seara, după picnic, m-am trezit cu ei la uşă şi lunea următoare se aflau deja în siguranţă în Berlinul de Vest, la Ursula. Acum sunt în Israel.

— Ce poveste fascinantă!... Şi despre Iosif nu s-a mai aflat nimic?

— Nu. Pentru moment, toate contactele cu mişcarea de rezistenţă din Rusia au fost întrerupte.

— Şi Ursula a plecat în Israel, împreună cu...

Brusc Matthew se lumină la faţă.

— Ba nu, prietena ta a rămas în Berlinul de Vest, nu-i aşa? Ea este cea care s-a dus la consulat!

Sabina încuviinţă din cap.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— A trebuit să se semneze în registru! Consulatul a fost prima mea oprire când am pornit în căutarea ta – dar mie numele de Ursula nu-mi spunea nimic.

— Ursula a hotărât să se mute în Berlinul de Vest în 1956, continuă Sabina. Aveam câţiva prieteni acolo şi aveam nevoie de persoane de legătură în ambele părţi ale oraşului. Am reuşit să-i găsim un loc de muncă în apropiere de al meu, la o instituţie din RFG, pentru a ne putea întâlni fără a trezi suspiciuni. Eu voiam să rămân în Berlinul de Est ca să fiu mai aproape de papa, iar pe Iosif puteam să-l căutăm în continuare, indiferent în ce sector ar fi locuit ea. Pentru ea, Gustav nu reprezenta un pericol la fel de mare ca pentru mine. Eu trebuia să fiu mai precaută. Aşa că Ursula a emigrat în Berlinul de Vest şi de atunci trăieşte acolo, operând ca persoană de legătură a reţelei.

— Aţi continuat să colaboraţi?

Sabina aprobă din cap.

— Munca noastră avea un ţel bine definit, deşi trebuie să mărturisesc că au existat şi momente în care era foarte greu să nu te dai bătut. După ce s-a mutat în Vest, Ursula a început să simtă şi mai pregnant tensiunea cauzată de diviziunea celor două Germanii. Vorbeam adesea despre asta, dar fără a ajunge la nicio concluzie. Ce concluzie ar

putea să existe? Inima Germaniei este ruptă în două şi atâta timp cât ea va rămâne împărţită – cel puţin aşa zice papa – poporul german nu va mai fi el însuşi.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule baron? întrebă Matthew.

— E aşa cum spune Sabina. Diviziunea nu e doar cea marcată de graniţele ridicate de Kremlin. E o diviziune a însuşi spiritului german. Mă tem că pe compatrioţii mei îi aşteaptă o lungă noapte spirituală, în care se vor întreba cine sunt cu adevărat, ce înseamnă, de fapt, să fii *german*. Găsirea răspunsului revine, fără doar şi poate, generaţiilor viitoare. Generaţia mea a adus lumii cel mai cumplit război din istorie şi acesta este un păcat pe care va trebui să-l ducem pe umeri până ne-om da ultima suflare. Puţinele persoane, cum era prietenul meu Dietrich, care ar fi putut să prevină dezastrul, dacă vocile le-ar fi fost ascultate, au fost, din păcate, doar nişte excepţii ale unei generaţii care a permis conştiinţei sale colective să adoarmă.

Se lăsă tăcerea.

— Şi cu Ursula ce s-a întâmplat? întrebă Matthew într-un târziu, realizând că încă nu auzise sfârşitul poveştii.

— Din păcate zidul ne-a separat una de alta, răspunse Sabina.

— Dar nu complet, sugeră Matthew.

— Ne-au mai rămas, totuşi, câteva căi de comunicare.

— Şi astfel ai reuşit să-i transmiţi să ducă un trandafir roz la consulat înainte de Crăciun.

— Da, răspunse Sabina zâmbind.

Se lăsă din nou tăcerea în mica bucătărie. Rămaseră tustrei adânciţi în gânduri, reflectând la numeroasele schimbări care avuseseră loc în viaţa fiecăruia de-a lungul anilor şi a ultimelor luni.

121
Trecut şi viitor

— Acesta chiar c-a fost un mic dejun pe cinste! exclamă Matthew într-un târziu, ridicându-se de la masă şi urmându-i în sufrageria alăturată. N-am mai mâncat atât de bine de două luni de zile! Acum însă a venit momentul să planificăm următoarea fază a operaţiunii.

— Ai dreptate, se apropie deja ora prânzului, spuse Sabina. Cred c-ar trebui să pun nişte cartofi la fiert...

— Înţeleg că vrei să mă-ngraşi, dar asta-i prea de tot! râse Matthew. Lasă-mi măcar un răgaz de o oră, două... Când am spus că a venit momentul să punem la cale următoarea etapă nu mă refeream nicidecum la următoarea masă!

— Dar la ce te refereai?

— La operaţiunea de salvare!

— Ce salvare?...

— Scopul meu nu a fost doar să vă *găsesc*. Am venit să vă iau cu mine.

Sabina şi tatăl ei se uitară nedumeriţi unul la altul.

— Ştiu că înainte aveai reţineri, Sabina, continuă Matthew, având în vedere că aici este patria ta, poporul tău...

— Da, oftă Sabina, dar s-au schimbat multe de-atunci.

— Ţi-ai regăsit tatăl. Atâta vreme cât baronul rămâne pe teritoriul RDG, va fi considerat fugar şi veţi fi amândoi în pericol. *Trebuie* să ajungem într-un loc unde să putem trăi împreună în libertate.

— Unde anume?

— În Vest, desigur! Aici nu mai există libertate. Trebuie să începem o viaţă nouă în occident. Nu avem de ales.

— Nu văd ce-am putea face, interveni baronul. Graniţele sunt blocate. Ne pot ajuta, cumva, colegii tăi din Departamentul de Stat?

— Nu, oftă Matthew. Pentru a veni aici a trebuit să-mi dau demisia.

— Matthew! exclamă Sabina.

— N-am avut încotro.

— Bine... dar ştie careva dintre foştii tăi colegi unde te afli?

— Nu.

— Nu înţeleg... Atunci cum să...

— Va trebui să trecem graniţa ilegal.

— Să trecem graniţa?... Uiţi că-s om bătrân, Matthew?

— Nu atât de bătrân cum păreaţi ultima dată când v-am văzut, domnule baron. Acum sunteţi sănătos şi plin de vigoare. Vom găsi noi o cale de a părăsi RDG-ul.

— Nu există niciuna care să nu fie periculoasă.

— Important e să existe.

— Mulţi dintre cei care-au încercat au fost ucişi.

— Noi vom reuşi, cumva, să scăpăm teferi.

— Bine, dar asta înseamnă că şi tu eşti, *la fel ca noi*, prizonier în spatele Cortinei de Fier, murmură Sabina, începând, în sfârşit, să realizeze extremul sacrificiu făcut de Matthew.

— Da.

— Ţi-ai riscat libertatea... întregul viitor... pentru a veni să ne cauţi.

— Eu mi-am pus altfel problema, râse Matthew. Când am văzut trandafirul roz, am înţeles că nu pot să fac decât un singur lucru: să vin să te caut. Doar ţi-am făcut o promisiune!

Sabina îi zâmbi şi ochii i se umplură de lacrimi. Cum de a putut să se îndoiască vreodată de dragostea lui?

— Deci nu ai *niciun* om de legătură aici? Ai tăiat toate legăturile cu ai tăi? întrebă baronul.

— Sunt pe cont propriu, fără un sfanţ în buzunar. Tot ce am e un trabant prăpădit cu rezervorul plin doar pe jumătate. În afară de asta şi de două paşapoarte false, nu mi-a rămas nimic.

— Nu sună deloc încurajator, murmură Sabina.

— Ce pot să spun? Suntem pe cont propriu... Dacă vrem să părăsim ţara, n-o putem face... decât cu ajutorul Reţelei Trandafirului.

— Nu ne-ai spus cum de-ai aflat despre existenţa ei, spuse Sabina.

— La *Lebenshaus*.

— Ai fost la *Lebenshaus*?! exclamă baronul.

Matthew zâmbi.

— M-am dat drept inspector ca să pot intra. Nu cred c-am fost foarte convingător!

— Cum... cum arată casa? întrebă baronul, cu vădită emoţie în glas.

— Actualmente găzduieşte un fel de sanatoriu sau ospiciu unde par să se facă cercetări cu privire la efectele îmbătrânirii. Deşi, la drept vorbind, treaba asta îmi ridică în continuare semne de întrebare. În orice caz, casa pare să fi fost renovată. Orice stricăciuni i-ar fi fost aduse anterior au fost reparate în mod mulţumitor. Restul moşiei, însă, nu mai seamănă deloc cu ceea ce-a fost cândva.

— Şi... şi grădina? întrebă baronul cu vocea tremurândă, anticipând ce-i mai rău. Ai fost în grădină?

— Da, domnule baron, am fost, răspunse Matthew. Din păcate nu e o privelişte prea frumoasă... Totuşi, adăugă el repede, încercând să pară optimist, trebuie să vedem şi jumătatea plină a paharului: grădina a rămas, aproape în întregime, intactă. Da, este neîngrijită, dar partea bună e că n-a fost distrusă. Am izbutit chiar să găsesc câteva dintre aleile pe care obişnuiam să ne plimbăm împreună.

— *Mulţumescu-ţi Ţie*, *Doamne!* murmură baronul, mişcat până la lacrimi.

— Grădina de trandafiri mai există? întrebă Sabina.

Matthew încuviinţă din cap.

— E năpădită de buruieni, dar în mare parte neschimbată. Câteva dintre soiurile hibride au dispărut, dar varietăţile mai vechi şi tufele de trandafiri căţărători o duc

de minune. Uneia dintre ele chiar îi dăduse un bobocel.

Sabina şi tatăl ei scoaseră un chiot de bucurie, apoi întrebară aproape la unison:

— Ce soi era?

— Habar n-am! râse Matthew. Nu vă pot spune decât că era un trandafiraş alb.

— Trebuie să fi fost un trandafir ivoriu de Pomerania! exclamă baronul. Una dintre cele mai rezistente specii pe care le-am cultivat vreodată. O varietate străveche ce continua să înflorească tot anul, indiferent ce-i făceam!

— Cine iubeşte trandafirii nu dă niciodată uitării o specie îndrăgită.

— Tata îşi aminteşte cu exactitate fiecare soi cultivat, adăugă Sabina. Ai rupt bobocul?

— Nu, răspunse Matthew. Nu m-a lăsat inima. L-am lăsat să crească în speranţa c-ar putea servi drept o promisiune a unui viitor în care *Der Frühlingsgarten* va redeveni la fel de frumoasă şi înfloritoare ca odinioară.

— Îţi aminteşti, Sabina, ce spunea scoţianul despre grădinile mai vechi, care au o istorie în spate? întrebă baronul.

— Cum aş fi putut să uit, papa?

— Să sperăm că acelaşi lucru este valabil şi pentru bătrâna noastră grădină!

Amintindu-şi brusc de lucrurile pe care le lăsase în maşină, Matthew sări în picioare.

— Doamne, cum de mi-a ieşit din cap? Revin imediat!

Fără alte explicaţii, se năpusti afară, lăsându-şi gazdele consternate. Peste patru minute, reveni la volanul trabantului, parcă maşina în dreptul casei şi dădu buzna înăuntru, cu degetele încleştate pe manuscrise.

— Am găsit tainiţa! anunţă el, cu răsuflarea tăiată.

La auzul acestor cuvinte, baronul von Dortmann sări în picioare.

— Să înţeleg că n-a fost descoperită... în tot acest timp? exclamă el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Am găsit-o exact aşa cum aţi lăsat-o.

— Ai descoperit cheia ascunsă în podea... mecanismul de bronz... mânerul secret! exclamă baronul. Le-ai descoperit pe toate... de unul singur. Şi aşa ai ajuns în taiņiţă!

Matthew încuviinţă din cap.

— Din câte îmi dau eu seama, totul a rămas neatins – masa de lucru, instrumentele pe care le foloseaţi pentru falsificarea actelor. Acolo am început, de fapt, să pun lucrurile cap la cap şi am înţeles că reţeaua trebuie să fie încă activă. Chiar dacă la vremea aceea credeam că nu mai sunteţi în viaţă, tot nu m-am îndurat să las astea acolo, adăugă el, apropiindu-se de tatăl Sabinei şi întinzându-i jurnalele şi Biblia găsite în taiņiţă.

Rămas fără grai, bătrânul se lăsă, uluit, pe scaunul din spatele lui.

În timp ce privea, fără să-i vină a crede, volumele pe care le ţinea acum pe genunchi, lacrimile începură să-i curgă mari şi grele pe obraz. Îşi trecu încet degetele mâinii drepte peste coperta bătrână şi deteriorată a Bibliei pe care o studiase zilnic timp de mai bine de treizeci de ani, cu afecţiunea şi tandreţea cuvenită unui vechi prieten.

Într-un târziu, ridică privirea. Matthew şi Sabina stăteau în picioare lângă el, privindu-l cu nemărginită iubire.

— O, Matthew, suspină el, nici nu ştii ce bucurie ai adus acestei inimi bătrâne! îţi mulţumesc din adâncul fiinţei mele!

Întinse mâna dreaptă spre Matthew şi se uită adânc în ochii lui. Matthew i-o strânse cu o fermitate afectuoasă.

În acel moment, privindu-i, Sabina avu impresia că asistă la transmiterea torţei spirituale de la o generaţie la alta. Bătrânul patriarh – care, în tinereţea lor, îi călăuzise întru credinţă atât pe ea, cât şi pe viitorul ei soţ – acorda acum dreptul de a împărţi autoritatea asupra familiei Dortmann mai tânărului său protejat, care se afla, la drept cuvânt, în pragul maturităţii spirituale.

Urmă o tăcere lungă. Sabina şi Matthew luară loc lângă el, iar baronul continuă să răsfoiască încet jurnalele, oprindu-se când şi când să citească un rând sau o frază, cei aproape cincizeci de ani de amintiri răscolindu-l până-n străfundurile fiinţei.

— Nici n-am sperat c-am să le mai văd vreodată, murmură el cu blândeţe. Am plecat în mare grabă... ne aştepta un drum lung în noaptea aceea; jurnalele erau prea grele... Ştiam că, dacă le iau cu mine, nu voi avea puterea să conduc grupul. Aşa c-am fost nevoit să le las în tainiţă. În toţi aceşti ani, amintirea lor m-a îndurerat, dar m-a şi motivat să continui să scriu. Ah, ce fragile sunt aceste vase de lut umplute cu iubire de sine! în toţi anii petrecuţi în închisoare am crezut că Dumnezeu mă va îndemna să aştern din nou pe hârtie conţinutul acestor jurnale. Totuşi, de îndată ce mă pregăteam să scriu, gândurile îmi zburau în cu totul alte direcţii. Acum înţeleg că, de fapt, Domnul voia să scriu despre lucruri *noi* în această parte a vieţii mele, pentru că avusese grijă ca, într-o bună zi, tu să găseşti aceste scrieri şi să mi le aduci. Ah, Matthew... Matthew, oftă bătrânul, ridicându-şi ochii plini de lacrimi, cum de-ai ştiut?

— Nu uitaţi, domnule baron, că am avut ocazia să o cunosc îndeajuns de bine pe fiica dumneavoastră şi pot să spun că vă seamănă aproape întru totul.

— Asta mă face chiar mai fericit decât recuperarea acestor jurnale.

122
O cerere oficială

Brusc, baronul se luminează la faţă. Aşează volumele pe masă şi le aruncă o privire plină de exuberanţă şi de vitalitate.

— Apropo de asta, băiete, Sabina mi-a spus că voi doi aveţi planuri de căsătorie!

— Aşa e, domnule baron, răspunse Matthew uşor fâstâcit, doar că...

— Aşa...

— Regret că n-am făcut lucrurile ca la carte... S-ar fi cuvenit să vorbesc întâi cu *dumneavoastră*, să vă întreb dacă vă învoiţi să-mi acordaţi mâna Sabinei... Dar, din păcate, atunci n-a fost cu putinţă, aşa că...

— Nimic nu este pierdut, ripostă baronul, făcându-i cu ochiul Sabinei. Poţi să o faci acum.

Luat pe nepregătite, Matthew aruncă dezorientat o privire către Sabina şi apoi către baron, care îşi îndreptase spatele şi acum aştepta cu un aer solemn.

— Atunci am să încerc, spuse el în cele din urmă, dar vă avertizez că e prima dată când fac aşa ceva, aşa că vă rog să mă iertaţi dac-am să mă bâlbâi puţin...

— Bâlbâie-te liniştit!

— În regulă, spuse Matthew, înghiţindu-şi nodul din gât. Mi-aţi spus adesea că mă priviţi ca pe un fiu. Acum vă rog să-mi îngăduiţi să vă devin ginere şi, deci, fiu prin alianţă. Domnule baron Heinrich von Dortmann, îmi acordaţi onoarea de a o cere de soţie pe încântătoarea dumneavoastră fiică, Sabina?

— Din toată inima! exclamă încântat tatăl Sabinei, ridicându-se în picioare şi strângându-i viguros mâna.

— Vă mulţumesc, domnule baron.

— Ce mai aşteptţi, fiule?... Sabina aşteaptă cu lacrimi în ochi. N-o mai ţine în suspans!

Matthew zâmbi încurcat, apoi se întoarse, făcu câţiva paşi până la Sabina, care aştepta cu faţa umedă de lacrimi, zâmbind cu gura până la urechi, şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Sabina, spuse el pe un ton serios, ştii că te iubesc din toată inima! Acum, că avem binecuvântarea tatălui tău, te întreb încă o dată: vrei să fii soţia mea?

— Din toată inima, şopti Sabina, zâmbind printre lacrimi.

Matthew o cuprinse în braţe şi se îmbrăţişară îndelung.

— Ceea ce vreau eu să ştiu, se auzi vocea voioasă a baronului, întrerupându-le momentul romantic, este când va avea loc nunta asta. În fond, o fată am şi eu şi vreau s-o conduc la altar cât încă mai pot merge!

Matthew şi Sabina izbucniră amândoi în râs.

— La nuntă trebuie să fie prezent şi tatăl *meu*, răspunse Matthew. Or, tata este în Bavaria.

— Sper că n-ai de gând să-l aducem şi pe el aici!

— Nu, domnule baron. Din toate punctele de vedere, cred, după cum v-am mai spus, că este imperativ ca reuniunea să aibă loc... în Vest.

123
Secretul trandafirului

Cei trei petrecură restul zilei discutând, râzând, rugându-se şi făcând planuri, dar mai ales depănând amintiri şi încercând să recupereze lunile de când fuseseră despărţiţi într-un mod atât de cumplit. Între baron şi Matthew se formă rapid o relaţie tată-fiu matură, bazată pe egalitate şi mai ales pe calitatea lor de fraţi întru Tatăl.

După ce serviră cina, Matthew scoase două scaune pe mica verandă din spatele casei şi o invită pe Sabina să i se alăture. Seara era răcoroasă şi, deşi se încotoşmănaseră bine, aerul rece de martie le ciupea obrajii.

Se aşezară şi lăsară liniştea înserării să li se pogoare în suflete. Fusese o zi de neuitat.

— Am ceva pentru tine, spuse Matthew într-un târziu.

— Nimic n-ar putea să mă încânte mai mult decât cadoul pe care mi l-ai făcut în dimineaţa asta, spuse Sabina pe un ton plin de mulţumire.

— Chiar nimic?

— Este primul trandafir roşu pe care l-am primit vreodată. Sau, mai bine zis, primul pe care l-am *acceptat*.

Râseră amândoi încetişor.

— Am să-l păstrez toată viaţa, la loc de cinste. Mai ai cutia pe care am cumpărat-o în Berlin?

— E în stare perfectă, la tatăl meu, răspunse Matthew. Dar, adăugă el cu vocea tărăgănată, mai am un cadou pentru tine. Eşti sigură că nimic n-ar putea să te încânte mai mult decât trandafirul pe care ţi l-am dăruit în dimineaţa asta?

— Absolut sigură.

— Nici măcar ceva ce-a fost ascuns la *Lebenshaus*?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nici măcar... asta? întrebă Matthew, scoţând din haină cutia de porţelan ornată cu trandafiri pictaţi.

Când o văzu, Sabina simţi că i se taie răsuflarea.

— Când am coborât la subsol, nu m-am dus doar în tainiţă, spuse Matthew. Aveam şi o altă treabă importantă de rezolvat.

Sabina luă cu gingăşie cutiuţa din mâinile lui, fără să îi ridice capacul.

— Am spus că o vom deschide doar când ne vom reîntâlni, îţi aminteşti? o tachină Matthew.

— D-da, îmi amintesc, răspunse Sabina, înroşindu-se uşor şi încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Am spus că ne vom bucura de trandafirii puşi înăuntru doar când vom fi din nou... *împreună*, adăugă el cu un aer nevinovat.

Tăcere.

— Te rog să nu te superi pe mine, Sabina, se scuză Matthew, chipurile, chinuit de remuşcări, dar... când m-am trezit singur în beci... neştiind dacă am să te mai revăd vreodată... îmi pare nespus de rău, Sabina, dar nu am putut rezista tentaţiei.

Sabina îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ai...

— Da... am deschis cutia. Sper că poţi să mă ierţi.

La început, neînţelegând pe deplin ce se ascunde în spatele tonului său umil şi, chipurile, plin de regrete, Sabina nu reacţionă în niciun fel.

— Înseamnă că... *ştii*?

Cuvintele sunară mai mult a afirmaţie decât a întrebare.

— Ce să ştiu? răspunse Matthew, afectând o mină de profundă mirare.

Văzând zâmbetul care îi răsări aproape imediat în colţurile buzelor, Sabina înţelese în sfârşit că o lua peste picior.

— O, Matthew, nu m-am putut abţine! exclamă ea. Nu ştiam dacă am să te mai revăd vreodată... Nu ştiam nici măcar dacă am să mă reîntorc vreodată la *Lebenshaus*. De-ai şti cât de mult mi-am dorit să o iau cu mine în noaptea

aceea... Când papa a coborât la subsol să blocheze toate intrările, m-am dus să arunc o ultimă privire cutiuţei noastre. Am hotărât să n-o iau cu mine, sperând că va fi în siguranţă acolo. Dar *a trebuit* să mă uit înăuntru – nu puteam pleca fără să ştiu! O, Matthew, sper să mă poţi ierta!

Matthew pufni în râs.

— Bineînţeles că te iert! Tu mă ierţi pe mine?

Sabina aprobă din cap.

— Se pare că ne-am încălcat amândoi promisiunea, spuse el.

— Dar am făcut-o din iubire.

— Atunci... poate că ni se iartă.

Se lăsă din nou tăcerea.

Fără să spună un cuvânt, Matthew îşi puse palma pe mâna Sabinei. Scoaseră capacul alb al cutiei şi se uitară înăuntru, pentru prima dată împreună, la cei doi boboci de trandafiri şi la bileţelul scris de Matthew.

— Doi trandafiri albi, şopti el.

— Doi trandafiri albi, repetă Sabina, oftând.

Matthew îşi apropie faţa de a ei pentru a-i vedea ochii în lumina difuză ce răzbătea din casă.

— Prieteni... *pe vecie*, şopti el.

— *Pe vecie*, repetă Sabina, privind adânc în ochii lui.

Buzele li se întâlniră într-un sărut tandru, din care se desprinseră târziu, oftând de plăcere, şi se lăsară pe spătarele scaunelor. Sabina îşi strecură degetele în mâna lui.

Rămaseră ţinându-se de mână, fără să scoată o vorbă, vreo douăzeci de minute – ar fi stat bucuroşi aşa şi doi ani! – până când se făcu întuneric de-a binelea. Amândoi aveau inimile prea pline pentru cuvinte.

— Nu mi-ar ajunge *o viaţă* să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, Matthew, spuse într-un târziu Sabina, abia şoptit. M-ai făcut să mă simt ca-ntr-o poveste. Ca o adevărată prinţesă, cu tot cu trăsură fermecată! Când

i-am povestit lui papa despre bal, nu i-a venit să creadă. „Băiatul ăsta este un adevărat cavaler!”, aşa mi-a spus!

Matthew râse încetişor.

— Abia ce începusem să mă obişnuiesc cu gândul că n-am să-mi pot petrece restul vieţii alături de bărbatul iubit, când, cine-mi bate la uşă? Un mic ştrengar care mă întreabă dacă ştiu secretul trandafirului! exclamă ea, cu ochii umeziţi din nou de lacrimi de bucurie. Povestea nu luase sfârşit! Riscându-şi propria viaţă, frumosul meu prinţa pornit în căutarea mea, avântându-se neînfricat în tabăra inamică... călare pe al său cal alb...

— Zău că n-aş compara trabantul ăsta paradit cu un cal alb! comentă râzând Matthew.

— N-ai decât să râzi, îl apostrofă Sabina, dar, în ceea ce mă priveşte, tu *eşti* Făt-frumos călare pe cal alb, care s-a încumetat să intre în bârlogul balaurului pentru a mă salva. Numai un viteaz din poveste ar face aşa ceva.

Matthew pufni din nou în râs.

— Ce altceva puteam să fac? Doamna inimii mele era prizoniera balaurului comunist! Trebuia s-o salvez! exclamă el, apoi adăugă pe un ton serios, dar nu şi lipsit de umor: Acum nu trebuie decât să găsesc o cale de *ieşire* din bârlogul balaurului!

— Doamne, Matthew, ai o imaginaţie atât de bogată... Şi un umor teribil – şi un izvor nesecat de idei pentru a mă face fericită! Nu am... cuvinte să îţi mulţumesc. Mă faci să mă simt atât de iubită... atât de fericită... Chiar dac-ar fi să nu...

Îşi întoarse privirea şi începu să plângă de fericire.

După vreo două-trei minute, se şterse la ochi şi ridică privirea spre Matthew.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Desigur, răspunse prompt Matthew. Despre ce anume?

— Despre trandafiri.

— Întrebările mele preferate!

— Îmi amintesc că, în copilărie, tata îmi vorbea adesea despre „secretul trandafirului”. Totuşi, când îl întrebam în ce constă el, de fapt, nu-mi spunea decât că este un secret pe care fiecare trebuie să îl descopere pe cont propriu. Mult timp am trăit cu convingerea că este un adevăr ascuns de importanţă colosală, unul dintre „misterele grădinii”, cum le numea papa. Un secret cu privire la Dumnezeu şi la roadele pământului. Când am crescut şi am început să înţeleg că secretul consta într-un adevăr mult mai simplu, dar poate la fel de profund în felul său... ei bine, am crezut că este prea târziu. Tu plecaseşi şi credeam că n-am să aud niciodată – decât, poate, în visele cu tine – acele două cuvinte care cuprind în ele secretul trandafirului.

— Te înţeleg perfect, spuse Matthew. După ce am auzit pomenindu-se de „secretul trandafirului” la *Lebenshaus*, multă vreme şi eu am crezut că e vorba de un lucru mult mai complicat.

— Tocmai asta voiam să te întreb: Când anume ai descoperit în ce constă, de fapt, secretul trandafirului?

— Nu ştiu precis, răspunse Matthew. Se poate să mă fi gândit vag la asta anul trecut, în iunie-iulie, când îţi dăruiam zilnic câte un trandafir... Sau poate toamna trecută, în perioada convalescenţei. Într-una din zilele acelea, am stat ore întregi în balansoar, cu cutia cu petale uscate în mână, gândindu-mă la tine şi la clipele petrecute împreună. Dar care a fost momentul *exact* în care am înţeles în ce constă secretul trandafirului, n-aş putea să spun...

Tăcu gânditor preţ de o clipă, apoi adăugă:

— Se poate să fi fost chiar în dimineaţa aceasta, când veneam încoace cu trandafirul roşu în mână, gândindu-mă la ce îţi voi spune în momentul în care te voi vedea. M-am gândit la vreo cincizeci de fraze, dar niciuna nu *exprima* pe deplin tot ceea ce simt – înţelegi ce vreau să spun?

Sabina încuviinţă din cap.

— Încă îmi mai căutam cuvintele, când brusc mi-a ieşit

pe gură: *Secretul trandafirului este că te iubesc*. Bănuiesc că răspunsul mi se conturase de multă vreme în minte. Cu fiecare moment, mă apropiasem tot mai mult de el.

— Papa obişnuia să spună că secretul este dezvăluit doar celor ce ajung să înţeleagă semnificaţiile profunde ale trandafirului roşu.

— Crezi că tatăl tău considera că secretul trandafirului constă exclusiv în aceste două cuvinte?

— Da şi nu.

— Adică?

— Există milioane de secrete – despre viaţă şi roadele pământului, despre Dumnezeu şi iubire şi puterea Lui creatoare şi dragostea Lui pentru frumos şi darurile pe care le face creaţiei Sale. Papa obişnuia să spună că tot ce există în lumea asta conţine secrete şi înţelesuri ascunse. Dar *secretul trandafirului* de care vorbea el, pe care i-l şoptea atât de des la ureche mamei, făcând-o să zâmbească, era unul mult mai simplu, pe care nu-l poţi înţelege pe deplin decât atunci când îl împărtăşeşti persoanei menită să-l audă. Aşa că, da – poate că, pentru tatăl meu, secretul trandafirului este cuprins în aceste două cuvinte. Ştia că, dacă suntem într-adevăr sortiţi unul altuia, mai devreme sau mai târziu îl vom descoperi singuri.

Matthew aruncă o privire spre cutiuţa din porţelan, apoi îi ridică iarăşi capacul şi scoase cei doi trandafiri albi pe care-i culeseseră din Grădina Primăverii cu peste douăzeci şi unu de ani în urmă.

— Chiar şi acum, că s-au uscat, este lesne de înţeles motivul pentru care Dumnezeu a dăruit omenirii aceste flori minunate. Ele sunt fereastra perfectă către însăşi inima iubirii ce se înfiripă între un bărbat şi o femeie. Înţeleg de ce tatăl tău n-a vrut să-ţi dezvăluie secretul. Fiindcă el nu poate fi descoperit şi înţeles decât atunci când iubirea începe să-ţi înflorească în inimă, aidoma unui trandafir.

— Iar noi, prin binecuvântarea Tatălui ceresc, am putut să descoperim secretul trandafirului împreună, spuse

Sabina, întâi ca prieteni, cum ai scris tu pe bileţel, iar acum...

Şovăi o clipă, apoi adăugă:

— Ştii ce vreau să spun – după atâţia ani de zile, suntem în sfârşit pregătiţi să înţelegem pe deplin secretul trandafirului. Domnul a fost bun şi darnic cu noi!

Luă mâna lui Matthew şi o strânse între mâinile ei.

— Te iubesc atât de mult, Matthew!

— Şi eu te iubesc, Sabina. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să descopăr secretul trandafirului... alături de tine.

Despre autor

Californianul Michael Phillips şi-a început distinsa carieră de scriitor în anii 1970. La începutul anilor 1980, eforturile sale de a readuce în atenţia publicului scrierile romancierului victorian George MacDonald i-au adus recunoaşterea internaţională. Phillips este considerat unul dintre cei mai competenţi experţi din lume în opera autorului scoţian, atribuindu-i-se totodată meritul de a fi reînnoit interesul cititorilor de pretutindeni faţă de scrierile acestuia.

După redactarea şi republicarea lucrărilor lui MacDonald, Phillips şi-a început propria carieră de scriitor. De atunci a scris 48 de romane, în prezent fiind cunoscut mai ales în calitate de romancier. Cărţile sale, care s-au bucurat de elogiile publicului şi ale criticilor literari deopotrivă, au fost traduse în opt limbi şi s-au vândut în peste şase milioane de exemplare. În prezent, mulţi recunosc în el pe urmaşul literar al scriitorului său preferat, George MacDonald. Phillips este, de asemenea, directorul revistei „Leben”, o publicaţie periodică dedicată gânditorilor creştini şi lucrărilor lui MacDonald. Combinând toate genurile literare pe care le-a abordat în scrierile sale, „Dream of Freedom” a constituit a suta lucrare publicată de Phillips. Michael trăieşte împreună cu soţia sa, Judy, în Eureka, California.

Soţii Phillips petrec mult timp şi în Scoţia, unde încearcă să redeschidă apetitul publicului larg pentru opera lui MacDonald.